

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAMELA CLARE

SEDUCTION GAME

AN I-TEAM NOVEL

PAMELA CLARE E CTÎON OYUN

Telif Hakkı © 2015 Pamela Clare

Kapak resimleri © takip edecek

Pamela Clare'in Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı
Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası 1988 uyarınca kendisi
tarafından ileri sürülmüştür.

InterMix, A member of Penguin Group
(USA) LLC, A Penguin Random House
Company ile yapılan anlaşmayla
yayınlanmıştır.

İlk olarak 2015 yılında HEADLINE ETERNAL
tarafından bu Ebook baskısında
yayınlanmıştır
HEADLINE YAYIN GRUBU'nun bir baskısıdır

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında,
bu yayın yalnızca yayıncıların önceden yazılı izni alınarak veya reprografik üretim
durumunda Telif Hakkı Lisanslama Kurumu tarafından verilen lisansların
koşullarına uygun olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılabilir, saklanabilir veya iletilebilir.
Ajans.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir eISBN

978 1 4722 2328 9

HEADLINE YAYIN GRUBU
Bir Hachette UK Şirketi Carmelite
House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.headlineeternal.com
www.headline.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Sayfası Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Pamela Clare'e Övgüler](#)
[Also by Pamela Clare](#)
[Kitaba İthaf Hakkında](#)

[Birinci Bölüm](#) [İkinci](#)
[Bölüm](#) [Üçüncü](#)
[Bölüm](#) [Dördüncü](#)
[Bölüm](#) [Beşinci](#)
[Bölüm](#) [Altıncı](#)
[Bölüm](#) [Yedinci](#)
[Bölüm](#) [Sekizinci](#)
[Bölüm](#) [Dokuzuncu](#)
[Bölüm](#) [Onuncu](#)
[Bölüm](#) [Onbirinci](#)
[Bölüm](#) [Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü Bölüm](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onaltı Bölüm](#)
[Onyedinci Bölüm](#)
[Onsekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm](#) [Yirmi](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Yirmi Beşinci](#)
[Bölüm Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm Yirmi Yedinci](#)
[Bölüm Yirmi Sekizinci](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)
[Heyecan verici I-Takımı ile tanıştınız mı?](#)
[MacKinnon'ın Korucuları ile çılgın bir](#)
[yolculuğa çıkın Headline Eternal hakkında](#)
[daha fazla bilgi edinin](#)

Yazar Hakkında

USA Today'in çok satan yazarı Pamela Clare köşe yazarı ve araştırmacı muhabir olarak yazarlık kariyerine başladı ve sonunda iki farklı gazetenin ilk kadın genel yayın yönetmeni oldu. Bu süreçte kendisi ve ekibi, Kamu Hizmeti için Ulusal Gazetecilik Ödülü ve Gazeteciliğin Koruyucusu Ödülü de dahil olmak üzere çok sayıda eyalet ve ulusal ödül kazandı.

Flame Yaşam Boyu Başarı Ödülü. Colorado'nun güzel Rocky Dağları manzarasında tarihi romantizm ve çağdaş romantik gerilim yazıyor.

Pamela'nın web sitesini ziyaret edin www.pamelaclare.com veya onunla Facebook'ta www.facebook.com/pages/Pamela-Clare/167939496589645 veya Twitter'da [@Pamela_Clare](https://twitter.com/Pamela_Clare) üzerinden bağlantı kurun.

**Pamela Clare ile çılgınca romantik bir yolculuğa
çıkmaq için sadece birkaç neden:**

'Pamela Clare olağanüstü bir hikaye anlatıcısı' Fresh
Fiction 'Romantik gerilimin en iyisi' The Romance
Studio

'Sürükleyici, heyecan verici ... Pamela Clare okuyucuların
istediğini veriyor' Connie Mason, New York Times Çok
Satan Yazarı

'Pamela Clare göz kamaştırıcı bir yetenek' Lori Foster,
New York Times çoksatın yazarı

'Aksiyon ve cinsel gerilimle dolu Pamela Clare.
. okuyuculara ... keskin bir gerilim, etli bir konu ve yoğun
duygular sunuyor' Cindy Gerard, New York Times
çok satan yazar

"Pamela Clare, güzel yazılmış, hızlı tempolu hikâyeleriyle
sizi soluksuz bırakacak muhteşem bir hikâye anlatıcısı.
Okuyucuyu karşı konulmaz bir şekilde içine çeken
kahramanları, kadın kahramanları ve kötü adamları bir
ustanın kolaylığıyla yaratıyor.
onları acının, korkunun ... ve tutkunun bir parçası haline
getiriyor' Leigh Greenwood, USA Today Çok Satan Yazarı

'Heyecan verici, hızlı tempolu bir romantik gerilim.
Aksiyon dolu' Midwest Book Review

"Karmaşık karakterizasyonlar ve duygusal romantizm ve
gizemle dolu hızlı tempolu bir olay örgüsü" Publishers
Weekly

Pamela Clare tarafından

I-Takımı Serisi :

Aşırı İfşa Sert Kanıt
Yasadışı Temas Çıplak
Kenar
Kırılma Noktası
Çarpıcı Mesafe
Baştan Çıkarma
Oyunu

MacKinnon'ın Korucuları Serisi:

Teslim Ol
Evcilleşm
emiş
Meydan
Okuyan

Ateşe Bin

Kitap Hakkında

SEDUCTION GAME

CIA ajanı Nick Andris intikam almak istiyor. Son görevi, Gürcü bir silah kaçakçısının sevgilisini öldürmesinin ardından başarısız olmuştu. Bir süredir onu hedefine götüreceğini umarak üç hafta boyunca bir kadını takip ediyor. Ama istihbaratta bir sorun vardır. Holly Elise Bradshaw, sekse ve tasarımcı kıyafetlerine düşkün bir eğlence yazarından başka bir şey değildir. Açıkça görülüyor ki

Langley bir hata yaptı. . .

Holly'nin başı belaya girdiğinde, elindeki tek silah beyni ve bedenidir. Ama bunlar onu takip eden adamlarla başa çıkmak için yeterli olmayacaktır. Adam Holly'nin dünyasını alt üst edecektir.

Seksi. Heyecan verici. İndirilemez. Çılgınca bir Pamela Clare'in I-Takımı ile romantik bir yolculuk: Extreme Exposure, Hard Evidence, Unlawful Contact, Naked Edge, Breaking Point, Striking Distance.

Bu kitap, ben bu kitabın ilk bölümünü yazarken trajik bir trafik kazasının ardından aniden hayatını kaybeden arkadaşım ve eski kayınvalidem Rachel Bavaro Patarino'ya ithaf edilmiştir.

Hikayelerimi okuduğın ve hayallerimin peşinden gitmemde beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim Rachel. En çok da çocuklarımı, torunlarını sevdiğin için teşekkür ederim, Alec ve Benjamin. Unutulmadınız.

Birinci Bölüm

Kimseye güvenme.

Kramer ona ne anlatmaya çalışıyordu?

Nick Andris kapalı gözlerini ellerinin topuklarıyla ovuşturduktan sonra saate baktı. Neredeyse gece yarısıydı. Kahretsin.

Bu zaman kaybıydı.

Neredeyse üç haftadır Holly Elise Bradshaw'u gece gündüz gözetim altında tutuyordu. Hayatını didik didik etmiş ama hiçbir şey bulamamıştı. Cep telefonunu ve sabit hattını dinlemiş, dizüstü bilgisayarını karıştırmış, evini aramış, çocukluğunun ayrıntılarını ezberlemiş, arkadaşları hakkında bilgi edinmiş, mali kayıtlarını incelemişti, sosyal medyadaki paylaşımlarını inceledi ve GPS aracılığıyla yaptığı her hareketi takip etti. O bulmuştu. Uzaktan yakından şüpheli bir şey yok.

Hatta Bauer'in arkasından iş çevirmiş ve Delta Force'tan eski bir arkadaşı olan Rich Lagerman ile temasa geçmişti. ve Bradshaw'un onlardan biri olup olmadığını sordu. Ülkedeki her federal kurumun artık gizli görevlileri vardı ve farklı kurumlardan ajanların bir şüpheliyi takip ederken birbirlerine takılmaları ilk kez olmuyordu.

"Hayır. Bizden biri değil," demişti Lagerman. "Ama onunla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa, belki gece geç saatlerde, gizli kapaklı bir iş, bana haber verin."

"Doğru."

Nick artık bu kadın hakkında, onun kendisi hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu. Eğer Holly Bradshaw bir çeşit

yeraltı ajanı, yabancı ajan, ABD sırlarını satan bir hain, sonra da Elvis Presley oldu.

Langley'den biri işleri berbat etmişti.

Bauer, Nick'i Tiflis'teki görevinden, bir avuç subayın kayıp ya da ölü olduğu ve Teşkilat'ın, Nick'i dokuz yıl önce Delta Force'tan işe alan CIA'in çok gizli kolu olan Özel Faaliyetler Bölümü ya da SAD hakkında bir iç soruşturma yürüttüğü söylentileri arasında geri çağırmıştı. Daha önce hiç ABD sınırları içinde operasyon yapmakla görevlendirilmemişti, bu yüzden Langley'e geldiğinde kendisini bir sorgulamanın ortasında bulmayı bekliyordu.

Onun yerine, amiri Bauer, Nick'in sevdiği tek kadını öldüren Gürcü silah kaçakçısı Sasha Dudayev, nam-ı diğer Sachino Dudaev hakkındaki son bilgileri içeren bir dosya vermişti.

Bauer, "Bir subayı öldürdü ve ABD'nin anavatan dışındaki operasyonları için hayati önem taşıyan gizli bilgileri içeren bir flaş belleği çaldı," demişti. "Holly Elise Bradshaw anlaşıma için onun bağlantısı. Bradshaw'ı gözetim altında tutun, verileri kurtarın ve gereken her türlü gücü kullanarak ikisini de etkisiz hale getirin."

Kural olarak, Ajans anavatan içindeki işleri NSA ve FBI, ancak yüksek değerli uluslararası hedefler ve ABD vatandaşları söz konusu olduğunda bazen bu kuralı çiğniyorlardı

Bu hedeflerle çalışmak için sınırı aşan bir adam. Nick'in bir Amerikalı dostunu evinde gözetlemesi alışılmadık bir şeydi ama şu anki görevinin bu unsuru dışında, Bauer ona tam da iki yıldır istediği şeyi vermişti: Dudaev'e bunu ödetme şansı.

Dudaev ajansla oynamış ve Batum operasyonunu onların başına yıkmıştı. Nick o gece oradaydı. Orospu çocuğunun Makarov'unu Dani'nin göğsüne boşaltmasını, ardından da Teşkilat'ın elindeki AK'lerle kaçmasını yaralı ve AK ateşiyle kısıtlanmış bir halde izlemişti. Çeçen teröristlerin elinden alınmıştı. Nick sürünerek

Dani'nin yanına gitti ve kan kaybından bayılana kadar bedenine sarıldı.

O geceki tek görevi onu korumaktı ve başarısız olmuştu. Ama şimdi işler tersine dönmek üzereydi. Sadece bir sorun vardı.

Langley'deki takım elbiseliler açıkça bir hata yapmışlardı. Dudaev'in bağlantısı olarak Bayan Bradshaw'ı göstermişlerdi. Tamam, bu anlaşılabilir bir hataydı. Piçin son sevgilisi, onu öldürene kadar köstebeği ve habercisi gibi davranan İtalyan bir gazeteciydi. Analistler Bayan Bradshaw'ı işe aldığı anda onunla yeni sanat galerisi hakkında röportaj yaptı ve sonra onunla çıkmaya başladı.

Hata ne kadar anlaşılabilir olsa da, hiçbir şey Nick'in üç haftasını boşa harcadığı gerçeğini değıştirdi. Holly Bradshaw'ın tam olarak ne olduğunu keşfetmek bir eğlence yazarı; zeki ama sığ bir sarışın; seksi, pahalı kıyafetleri seven bir kadın ve Arkadaşlarıyla iyi vakit geçiriyordu. Tüm bunları Bauer'e anlatmış, onun hakkında topladığı her bilgiyi paylaşmıştı. Eğer

Dudaev flaş belleği satmak üzereydi, anlaşma Bradshaw'un bilgisi ya da katılımı olmadan gerçekleşecekti.

Bauer onu başından savmıştı. "Onunla kal. Yemin ederim aradığım kişi o."

Bazı insanlar yanılmış olmaktan nefret eder.

Nick'in zamanı Dudaev'in izini sürerek ve gerçek bağlantının peşine düşerek ya da iç soruşturma ve kayıp ve ölü memurlarla ilgili söylentilerle gerçekleri ayırarak daha iyi harcanabilirdi.

Kimseye güvenme.

Kramer bu öğleden sonra onunla temasa geçmiş ve yüz yüze konuşmaları için ısrar etmişti. Yarın Denver'dan geçecekti ve Nick'ten kendisiyle öğle yemeğinde buluşmasını istemişti. Nick'in Kramer'in aklında ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Bir polis memurunun görev başında öldürölmesi alışılmadık bir şey değildi ama

Nick ve Kramer'in hepsiyle birlikte çalışmış olması garipti. Sonra Kramer görüşmeyi o üç kelimeyle bitirdi ve Nick'in hayal gücü devreye girdi.

"Kraliyet mavisii renginde, dört inç topuklu, ombreli kristal ayakkabılar."

Nick soğuk kahvesinden bir yudum daha aldı. Kulaklığında Bradshaw ve arkadaşı Kara McMillan hâlâ konuşuyorlardı. "Onları seviyorum," dedi Bradshaw, "ama ayakkabı bütçem önümüzdeki on yıl için patladı."

Nick bundan şüpheliydi. Bradshaw'un babası ABD Ordusu İstihbaratında görev yapmış emekli bir tuğgeneralidi.

-Analistlerin Dudaev'in onu seçtiğine inanmalarının bir başka nedeni

-Babası da küçük kızı için güzel bir vakıf fonu oluşturmuştu.

"Bir çift Christian Louboutin'in fiyatı ne kadar?" McMillan sordu.

Nick, unuttuğu bir şey olduğundan çok, uyanık kalmasına yardımcı olması için McMillan hakkındaki temel bilgileri gözden geçirdi.

McMillan, Kara. 40. Gazeteci, yazar, Metro State Üniversitesi'nde gazetecilik eğitmeni. Colorado eyaleti vali yardımcısı Sheridan Reece'in eşi. Tutuklama yok. Şüpheli suç ilişkisi yok. Üç çocuğu var. Eskiden Denver Independent'in I-Team olarak da bilinen araştırma ekibinde çalışıyor. Bradshaw ile iş sayesinde tanışmış. Yakın kişisel arkadaş.

"Şey, nereden aldığınıza, indirimde olup olmadığına, hangi ayakkabıyı seçtiğinize bağlı - bu tür şeyler."

"Holly," dedi McMillan sert bir sesle. "Ne kadar?"

Bradshaw tereddüt etti. "Bunlar üç binin biraz üzerindeydi."

Nick kahveden bir yudum daha almıştı ve neredeyse boğuluyordu.

Üç bin dolar mı? Lanet bir çift ayakkabı için mi? "Vay be!" McMillan güldü. "Reece beni boşardı." Aynen öyle!

"Yarın Sasha ile büyük randevunuz için mi aldınız?"

"Yeni elbisemle uyumlu bir şeye ihtiyacım vardı."

Nick gözlerini devirdi. Kadının dolabı ayakkabılarla doluydu. İhtiyacı olan son şey bir çift daha, özellikle de üç bin dolarlık bir çiftti.

McMillan, "Gazetede onun bir milyarder olduğunu okudum-gaz ve petrol parası," dedi.

Nick'in çenesi sıkıştı.

Dudaev servetini insan hayatları üzerine kurmuştu, Dani'ninki de dahil. Onu öldürmek onun için bir ticari işlemden başka bir şey değildi. Adını değiştirebilir, tasarımcı takımları giyebilir ve kendini saygın göstermek için bir düzine sanat galerisi açabilirdi ama hiçbir şey elindeki kanı temizleyemezdi.

"Geçen hafta bana verdiği safir kolyeyi görmelisin. Zincir aslında bir zincir değil. Bir dizi elmaslar."

Nick, Bradshaw'un elbiseyi kolyeye uyması için aldığını başka bir konuşmadan -bu kez gazeteden bir başka arkadaşı Sophie Alton-Hunter'la- zaten biliyordu. Şimdi de elbiseye uygun ayakkabıları almıştı. Ve sonunda Nick, Holly Bradshaw gibi bir kadının Dudaev'de ne bulacağını anlamıştı.

Açgözlülüğün gözü kördü.

Onun gerçekte nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer dikkatli olmazsa, o kolyeyle onu boğabilirdi.

"Sophie söyledi. Senin hakkında ciddi gibi görünüyor. Sence bu o büyük gece olacak mı?" Nick

kaşlarını çattı.

McMillan bununla ne demek istedi?

"Bilemiyorum. Yani, yeterince yakışıklı."

"Yeterince yakışıklı mı?" McMillan güldü. "Geçen yıl çıktığın bankacıdan çok daha yakışıklı. Nereliydi o?"

"Güney Afrika."

"Adı her neyse, o Suudi prensten de daha yakışıklı. Haber fotoğraflarında George Clooney'e çok benziyor. Elbette biraz saçları ağarmış ama bahse girerim tamamen işlevseldir."

Ah, evet. Bayan Bradshaw'ın aşk hayatı hakkında konuşuyorlardı. Tekrar.

Nick bir an için onun masasının üstündeki duvara iliştirdiği fotoğraflarına baktı. Erkeklerin neden onunla yatmak istediklerini anlayabiliyordu. Çok seksiydi.

Tamam, inanılmaz ateşliydi. Platin sarısı saçlar. Narin, kalp şeklinde bir yüz. Büyük kahverengi gözler. Dolgun bir ağız ve öyle bir vücut ki ...

Aklını onun vücudundan uzaklaştır.

Başınızı belaya sokacaksa güzelliğin ne faydası vardı? Güzel kadınları avlayan erkekler vardı ve Dudaev de onlardan biriydi.

"Evet, ama o Bilmiyorum, bencil biri. Muhtemelen onunla yataktayken okuyacak bir derginiz olmasını dilemenize neden olan türden bir adam. Bilirsin işte, iki dakika boyunca senin içine girdiğinde sana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranan türden."

McMillan şimdi gülüyordu.

Ama Bradshaw sözünü bitirmemişti. "Birçok erkek böyle umursamazdır. 'Beni boşaltmak için endişelenme bebeğim. Bütün gece boyunca sana oral seks yapmak istiyorum' diyen bir erkek yoktur."

Nick başını salladı. Gerçekten beklediği bu muydu?

Bir erkeğin bunu başarabilmesi için motorlu bir dili olması gerekir.

Bütün kadınlar seks hakkında böyle mi konuşurdu? Nick yapamazdı.

Kız kardeşinin seks hayatıyla ilgili ayrıntıları arkadaşlarıyla paylaştığını veya bu tür bir dil kullandığını hayal edin. Dindar bir Gürcü Ortodoks Hristiyan olan annesi, kızını ya da beş oğlundan birini bile böyle bir şey yaparken yakalasa kalp krizi geçirirdi.

Böyle konuşarak.

Nick'i rahatsız ettiğinden değil. O bunu seksi buluyordu, Aslında. Ama sonra, gördüğü şeyler ve

Yapmak zorunda kaldığı oral seks hakkında bir konuşma oldukça uysaldı.

"Bütün erkekler bencil değildir."

Sen söyle McMillan.

"Hayır, sanırım değil. Ama birçoğu öyle. Sırf kadınlara yardım etmek için gazeteye tam sayfa ilan veresim geliyor.

"Sorun klitoris, aptal."

Nick bir kahkaha attı, sonra kendini tuttu.

Kendine gel, Andris.

* * *

Holly Bradshaw omzunun üzerinden oturma odasının duvarına baktı. "Bay Creeper televizyonda komik bir şeyler izliyor olmalı. Az önce güldüğünü duydum. Ben onu hiç duymam."

"Onunla hâlâ tanışmadın mı?" Kara esnemeye çalışarak sordu. "Neredeyse bir aydır orada yaşıyor ve Bir keresinde merhaba demek için gelmişti. İçeride kalıyor ve perdeleri kapalı tutuyor. Onu bir kez dışarıda gördüm. Çöpü dışarı çıkarıyordu ama üzerinde kapüşon vardı. Yüzünü göremedim."

Kara'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Belki de o bir seri katildir."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Onu kim takar ki zaten? Senin yerinde olsaydım, yarın gece için çok heyecanlıydım. Çok göz alıcı bir hayatın var. Çok kıskanıyorum."

Ama Holly bunun doğru olmadığını biliyordu. "Sen, Sophie ve diğerleri, her akşamı çocuklarınızla ve adamlarınızla geçiriyorsunuz.

Ben tek başıma televizyon seyrederken ya da kulüplere giderken, sizi seven insanlar var. Bence siz şanslı olanlarsınız."

Holly'nin diğer arkadaşları gibi Kara da kendisine değer veren bir adamla mutlu bir evliliği vardı. Reece, Holly'nin tanıdığı en nazik, en terbiyeli ve en seksi adamlardan biriydi - bir politikacı olduğu düşünüldüğünde bu gerçekten garipti. Kara'ya onu sevdiğini kanıtlamak için elinden geleni ardına

koymamıştı. Şimdi, onlar

Üç çocuğu vardı ve Holly'ye mükemmel görünen bir hayat yaşıyordu.

Tüm arkadaşlarının artık evli ve çoğunun çocuklu olması onun da hayatını değiştirmişti. Onlarla şehir dışında çok daha az zaman geçiriyor ve Yeni roller ve sorumluluklar üstlenirken yalnızdı. Her ne kadar heyecanı sevse ve şehrin gece hayatından keyif alsa da, gizli bir yanı onların sahip olduğu şeyleri özlemeye başlamıştı - bir aile, bir kök duygusu, bir Birine ait olmak. Can sıkıntısından daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da yalnızlıktı.

Ama Kara ona inanmış gibi görünmüyordu. "Benimle yer değiştirmeye istekli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ve Reece ile yatmak mı?" Holly kendi kendine gülümsedi, koltuğuna uzandı ve ayak parmaklarını oynattı.

"Kastettiğim bu değildi."

Ama soru, her ne niyetle sorulmuş olursa olsun, Holly'nin hayal gücünü harekete geçirmişti.

Reece koyu sarı saçları, mavi gözleri ve özel dikim takım elbiselerinin altında sakladığı kaslarıyla seksiydi. O takım elbiselerden birini teninden sıyrıp çıkarmak ne kadar eğlenceli olurdu.

Bir de Julian Darcangelo vardı, Tessa'nın kocası. Şehrin en iyi ahlak polisi ve gizli görevde çalışmış eski bir FBI ajanıydı. Uzun boylu, omuz hizasında siyah saçlı.

Yırtık pırtık bir vücudu ve çarpıcı derecede yakışıklı bir yüzü vardı, sekse düşküncü ve karısına deliler gibi aşıktı.

Sophie'nin kocası Marc Hunter da altı yıl hapis yatmıştı ve Holly'nin sevdiği o belalı havaya sahipti. Eski bir Özel Kuvvetler keskin nişancısıydı, aynı zamanda kendini ve herhangi bir erkeğin olabileceğinden daha seksi.

Gabe Rossiter, Kat James'in kocası, bir kaya tırmanıcısının zayıf, kaslı yapısına ve gözü pek tavrına sahipti. Sevdiği kadın için neredeyse hayatını feda etmişti. Kat şanslıydı.

Eski bir deniz komandosu ve Onur Madalyası sahibi olan Zach McBride, Natalie'yi Meksikalı bir uyuşturucu kartelinin lideri tarafından öldürülmekten kurtarmıştı. Tümünüyle yağsız kas ve

Kendine güvenen, harekete geçmeye alışkın bir adamın sert bakışlarına sahipti.

Megan'ın kocası Nate West savaşta feci şekilde yanmış, yüzü ve vücudunun büyük bir kısmı deforme olmuştu. Yara izi olmayan kısmı son derece yakışıklıydı ve "Save a Horse (Ride a Cowboy)" Holly'nin aklına geldi.

Javier Corbray, karısı Laura Nilsson'ı Pakistan'daki bir terörist kalesindeki esaretten kurtarmış ve SEAL olarak kariyerini feda etmişti. Seksi Porto Riko aksanı, rüya gibi koyu renk gözleri ve ağzı-

"Kocam hakkında fantezi mi kuruyorsun?" Kara'nın suçlayıcı sesi Holly'yi hayal aleminden uyandırdı.

"Hayır, tabii ki hayır. Pek sayılmaz. Tamam, biraz," diye itiraf etti Holly. "Sadece hanginizle yer değiştirmeyi daha çok istediğime karar veriyordum."

Bu sadece bir oyundu. Holly hiçbir zaman evli bir adamla flört etmemişti. Başka kadınların topraklarına göz dikmemişti. Ama bu hayal kuramayacağı anlamına gelmiyordu.

"Holly!" Kara güldü. "Öyle ifade ettiğim için özür dilerim. Tekrar deneyeyim."

Tessa, Holly karar verdi.

Tessa ile yer değiştirdi. Julian'a her zaman gizli bir aşk beslemişti.

Ama Kara devam etti. "Eğer iyi adamlarla tanışmak istiyorsan, Belki de kulüplere gitmeyi bırakmalısın. Oradaki erkeklerin çoğu sadece takılacak birini arıyor."

Kara bunu ilk kez önermiyordu ama anlamamıştı.

Nasıl yapabildi?

Holly karşılık verdi. "Reece ile bir barda tanıştın."

Tamam, yani bir restorandı. Yine de, Kara üç margarita içtim, yani bir bar da olabilirdi.

"Sadece biri araya girdiği için," diye yanıtladı Kara.

Holly kendi kendine gülümsedi. Her şey çok kolay olmuştu.

"Bir kadın başka nerede erkeklerle tanışabilir? Dışarı çıkmazsam asla kimseyle tanışamam. Bay Doğru gelip kapımı çalacak değil ya."

"Asla bilemezsin." Kara konuyu değiştirdi. "Hey, Tom'un Budizm'e geçtiğini duydun mu?"

Holly dik oturdu. "Tom mu? Tanıdığım Tom Trent mi? Gününü herkese bağırarak geçiren mi? O Budizm'e mi geçiyorsun?"

"Annem de öyle diyor." Kara'nın annesi Lily, Tom'la birlikte yaşıyordu.

"O bilirdi. Ama Tom bir Budist mi? O ve Dalai Lama'nın pek çok ortak noktası var, örneğin ... hiçbir şey."

Tom, Denver Independent'ın genel yayın yönetmeniydi ve burada gazetecilik dehası kadar öfkesi de bir efsaneydi. Holly bir eğlence yazarı olarak I-Takımı'ndaki arkadaşları gibi doğrudan onun altında çalışıyordu. Eğlence editörü Beth Dailey onun patronuydu. Beth asla bağırılmaz, insanları aşağılamazdı ve Holly'nin ayakkabılarını takdir ederdi.

"Bence bu mükemmel," dedi Kara. "Meditasyon yapması gereken biri varsa o da Tom'dur. Tanrım, saat gece yarısını geçti. Yatağa gitmem gerek ve eğer yarın için dinlenmiş olmak istiyorsan senin de öyle. Gece."

İkili iyi geceler diledi ve görüşmeyi sonlandırdı.

Holly koltuktan kalktı ve gece rutinini yerine getirdi; soyundu, dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı ve nemlendirdi, içini bir sıkıntı kapladı.

Çıplak bir halde şifonyerine doğru yürüdü ve yeni Louboutin'lerini kırmızı ipek çantasından dikkatlice çıkardı, ışığın kristalleri parlatması için onları hareket ettirdi.

Sasha Dudayev'le bir dakika daha geçirmek istemiyordu ama çoktan kabul etmiş ve ayakkabıları almıştı.

Sadece bir randevu daha ve hepsi bu kadar.

Ayakkabıları dikkatlice çantasına geri koydu, ışığını söndürdü ve yumuşak pamuklu çarşaflarının arasına girdi.

* * *

Nick betona düştü, acıdan nefesi kesilmişti. Yere baktı ve merminin sağ tarafını delip geçtiğini gördü. Kan kaybını durdurmak için elini yaraya bastırdı.

Sol omzunun üzerinden baktı ve Dani'yi gördü. Bir forkliftin arkasında yerde yatıyordu, bakışları onun üzerindeydi, gözleri kocaman açılmıştı.

Güvendeydi.

Tanrıya şükür!

Dizlerinin üzerine çöktü, belli ki ona doğru koşmak üzereydi. Nick onu uyarmak için başını salladı. "Orada kal!"

Ancak saldırganlar onu çoktan fark etmiş ve tekrar ateş açmışlardı.

Rat-at-at-at-at!

AK mermileri forklifte çarparak çılgınca sekti.

Dani tekrar yere düştü, gözlerinde panik vardı.

Sonra Dudaev belirdi, bir hayalet gibi deponun ortasından aşağıya doğru süzüldü.

Piç Dani'ye doğru yürüdü. "Hayır!"

Nick bağırdı.

Dudaev ona doğru baktı, tekrar Dani'ye baktı ve bir şeyler söyledi. Sonra ceketinin içindeki omuz kılıfından bir Makarov çıkardı.

"Dani! Hayır!" Nick ona ulaşmak için mücadele etti, yukarıdan kurşunlar yağıyordu, acı ve kan kaybı hareket etmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Çok geç kalmıştı.

Tanrım, hayır!

"Dani!"

Bam! Bam! Bam! Bam!

Nick soluk soluğa uyandı, alnında boncuk boncuk ter vardı, bir elini böğrüne bastırmıştı. Kan yoktu, sadece acı vardı.

Hafıza.

Etrafındaki oda sessizdi.

Başka bir kabus.

Ayağa kalktı, banyoya yürüdü, yüzüne soğuk su çarptı, dehşet duygusu yavaş yavaş azaldı, yerini keder aldı.

Dani.

Ne zaman bunlardan birine sahip olsa, sanki Onu tekrar kaybetmenin acısı, cesedini tutarak orada yattığı zamanki kadar gerçek ve yeniydi, cansız gözleri ona bakıyordu, kadının kanı ve adamın kanı deponun zemininde birbirine karışıyordu.

Tanrım, o olmasını ne kadar isterdi.

Onun yerine Dudaev'in onu öldürmesini ne kadar isterdi.

* * *

"Daha fazla bacak mesafesi olduğunu söylüyorlar ama bu saçmalık. Ben 1.80 boyundayım. Ekonomide bacak mesafesi bulamazsın."

Nick başını salladı, Tsingtao'dan bir yudum aldı, tek parmağıyla Nick'in telefonundaki Notlar uygulamasına bir mesaj yazarken bakışları Kramer'in üzerindeydi. Nick Kramer'i en başından beri tanıyordu. Nick şirkete katıldığında Bauer'in altında çalışıyordu.

Nick'i kanatları altına almış, akıl hocası gibi davranmış ve ona ipleri göstermişti.

Kramer Nick'e hep yıkılmaz görünmüştü ama Bugün daha yaşlı, solgun ve yıpranmış görünüyordu. Gözlerinin altında kalın torbalar vardı ve çenesinde birkaç günlük bıyıklar uzamıştı. Saçları artık kahverengiden çok griydi ve sanki birkaç gündür taranmamış gibi görünüyordu. Yine de Güney Kore'den yeni gelmişti. Ama bundan daha fazlasıydı.

Nick onu tanıdığından beri Kramer ilk kez sarsılmış, endişelenmiş görünüyordu.

Kramer, Nick'in okuyabilmesi için telefonu çevirdi.

Başımız büyük belada.

Nick mesajı okur okumaz sildi ve kendi mesajını yazdı.

Bir iç soruşturma. Kim? Neden?

"Ben altı-üç yaşındayım, dostum," dedi yüksek sesle.
"Koroya vaaz veriyorsun."

Tabağındaki kung pao bifteği soğumaya başlamıştı, yemek ve sohbet bir örtüden başka bir şey değildi.

Kramer kaşlarını çattı, telefonu aldı ve yazdı. Daly, Carver, ikisi de öldü.

"Uçuşun son üç saati boyunca orada oturup bacaklarımı baş üstü kompartımanına saklayabilmeyi diledim," diye devam etti Kramer, sesinin tonu rahat, Brooklyn aksanı Coloradalı ve Kaliforniyalılarından oluşan bu kalabalığın içinde göze çarpıyor.

"Ben de aynı fanteziyi kurmuştum." Nick kelimeleri sildi, kendi mesajını yazdı.

Duydum. Deşifre mi oldular?

Kramer omuz silkti, Nick'in mesajını sildi ve tekrar yazmaya başladı. "Eğer bir daha tırmanabileceksem, ücretlerini düşürmeleri ya da birkaç koltuk sırasını kaldırmaları gerekecek.

Yine pas kovalarından birine. Kendimi lanet olası bir sardalya gibi hissettim."

McGowen da öldü.

"Daha dört saatlik uçuş sürenin olması çok kötü, eski dostum." Nick'in ağzından çıkan sözcükler, zihninde hesap yaparken zihninde zar zor kaydediliyordu, içinde bir önsezi duygusu büyüyordu.

Cevabını yazdı.

Hepsi Batum operasyonunun bir parçasıydı. Ne haltlar dönüyor burada?

"Evet, kesinlikle çok kötü oldu." Kramer Nick'in gözlerinin içine baktı, son bir mesaj yazdıktan sonra birasını bitirdi ve ayağa kalktı.

Nick okuyabilmek için telefonu çevirdi. Altınıza dikkat edin.

Bu muydu yani? Kramer onunla sadece arkasını kollamasını söylemek için mi görüşmüştü?

Nick'in tam da bunu yapmaya niyeti vardı elbette. Mesajı sildi ve ayağa kalktı. "Havaalanına bırakmamı ister misin?"

Kramer masaya birkaç dolar attı. "Ben bir taksi çağırayım."

Kramer'in küçük Çin lokantasından ayrılışını izlerken Nick, Kramer'in bütün bu olanlar hakkında az önce paylaşmıştı.

İkinci Bölüm

Nick platin ve pırlanta kol düğmelerini düzelitti, bakışları kalabalığa odaklanmıştı, midesinde bir düğüm vardı, haberi aldığından beri aynı düğüm.

Kramer Washington'a varamamıştı. O restorandan çıkmış, bir taksiye binmiş ve ortadan kaybolmuştu. Onun Bavullar Aurora'da bir ara sokakta bir arabanın yanında bulunmuştu.

birkaç 9 mm'lik mermi kovarı ve muhtemelen ona ait olduğu test edilecek bir kan gölü. Ama şu ana kadar polis cesedini bulamadı.

Ne haltlar dönüyordu?

Nick'in aklından bir düzine olasılık geçiyordu.

Ama bir tanesi diğerlerinin arasından sıyrıldı: Dudaev, Kramer'in Denver'da olduğunu biliyor olmalıydı ve onun peşinden gitmişti. Bu da Nick'in tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Eğer Dudaev

Kramer'in kimliğini tespit edip izini sürebilen Nick, piçin aynı şeyi kendisi için de yapabileceğini varsaymak zorundaydı.

Bu düşünce Nick'in son dakikada kimliğini değiştirmesine neden olmuştu. Galeride görünmek yerine İkam personelinin bir üyesi olarak açıldığında, zengin bir sanat koleksiyoncusu olarak gelmişti, gözlükleri, ağarmış saçları ve

Bıyık son dakika kılık değiştirme girişimiydi.

1970'lerin Stasi el kitaplarından fırlamış gibisin Andris.

Belki de öyledir. Ama Nick'in güzellik yarışmasını kazanmasına gerek yoktu. O piç onu yakalamadan önce Dudaev'i yakalaması gerekiyordu.

Bauer'la yer değiştirme konusunu konuşmamıştı. Eğer emir komuta zincirinde bir yerde bir sızıntı varsa, Teşkilat içinde subayları düşmana teslim eden biri olarak

kendini ele vermek istemedi. Bildiğim kadarıyla

DC'deki herkesin bildiği gibi, şu anda siyahlar giymiş ve ince bir önlük takmış olarak galeride dolaşıyordu.

Dikkatini tekrar kalabalığa çevirdi, zihinsel Diğer düşünceleri bir kenara iten disiplin. Yapması gereken bir iş vardı.

Saat dokuzu çoktan geçmişti ve Galeri Dudayev tıklım tıklım doluydu. Denver'ın sosyetesini büyük açılışı görmek ve şehrin en yeni milyarderleriyle tanışmak için akın akın gelmişti. Nick'in tahminine göre, neredeyse Burada iki yüz kişi var, hepsi de öldürmek için giyinmiş. Kalabalığın içinden Dudaev'in adamlarını seçmekte hiç zorlanmadı. O

beş kişi saydı. Odanın kenarlarında durmuş, bakışlarını yüzler denizinin üzerinde gezdiriyorlardı. Galerinin konuklarıyla kıyaslandıklarında asık suratlı ve sert görünüyorlardı; takım elbiseleri içlerindeki haydutları kamufle etmeye yetmiyordu.

Bu sırada, Dudaev hala Bayan Dudaev ile restorandaydı. Bradshaw. Muhtemelen geç bir giriş yapmayı planlıyordu. Piç kurusu dramayı severdi.

Nick genç bir garsondan bir kadeh şampanya aldı ve bir heykelle ilgileniyormuş gibi yaparak bakışlarını odanın diğer tarafına kaydırды. Bu gece buraya Dudaev'in gerçek bağlantısının, Dudaev'in kuryesi olarak hareket etmeye ve çalınan bilgiyi alıcısına teslim etmeye gelen kişinin yerini tespit edebilirdi. Bağlantının bu gece ortaya çıkacağından emin olamazdı. Yine de galerinin büyük açılışının Dudaev'in yeraltı dünyasındaki bağlantılarından bazılarını çekeceği kesindi.

Açık büfe masasının yanında, Denver'ın yeni belediye başkanı bir belediye meclis üyesiyle şehrin özel marihuana kulüpleri için daha sıkı düzenlemeler hakkında konuşuyordu. Köşede, yaşlı bir adam ve karısı, karısına bakıp bakmadığı konusunda tartışıyordu.

genç kadınlar. Dar kot pantolonlu bir hipster, sanki bir haftadır yemek yememiş gibi büfeye geri dönüp duruyordu. Eşcinsel bir çift bir tabloda diğerine geçiyor, her birinin değerini tartışıyor ve el ele tutuşuyordu.

"Burada yapmaya çalıştığı şey, klasik bir estetiğe sahip modern sanat, kanonun çağdaş bir yeniden yorumu," diyor

biri.

Nick cep telefonunu çıkarıp şifresini tuşladı. Bayan Bradshaw cep telefonunu evde unutmamış olsaydı, akşam yemeği sohbetinin her kelimesini dinliyor olacaktı. Bunun yerine, cep telefonundaki özel bir GPS uygulamasından Dudaev'in limuzininin konumuna bakmak zorunda kalmıştı. Limuzinin altına sabitlediği küçük bir GPS vericisi tarafından telefonuna gönderilen ekrandaki bip sesi ona hâlâ restoranda olduklarını söylüyordu. Lanet olası bir yemeği yemek ne kadar sürerdi ki?

Dudaev'in Bayan Bradshaw için aklında ne olduğundan Nick emin değildi. Orosu çocuğu onu becermek istiyordu elbette.

Bunu söylemeye gerek yoktu. Ama onu işe almaya çalıştıysa ve o da reddedecek kadar güçlü bir karaktere sahipse ...

Sana ne Andris? Kadın senin sorunun değil.

Sachino Dudaev gibi bir katile bulaşacak kadar kötü bir zevke sahipse, bu onun hatasıydı. Teşkilat onu kurtarmak için orada değildi. Yine de Dudaev onun için ne planlar yaparsa yapsın fazla uzağa gidemezdi.

Yakında ölmüş olacaktı.

Nick bu düşünce karşısında bir beklenti duygusu hissetti. Hayır, çoğu zaman öldürmekten hoşlanmazdı. Bu olayda bir istisna yapmaya hazırdı. Teşkilat Dudaev'in işine son vermek istiyordu çünkü o ve örgütü ABD'nin güvenliğine ciddi bir tehdit oluşturuyordu. Ama Nick'in sebepleri çok daha kişiseldi.

Cep telefonunun çaldığını hissetti, aşağı baktı. Yeşil bip hareket ediyordu.

Zamanı gelmişti.

Birkaç dakika sonra limuzin kaldırırma yanaştı. Üniformalı bir şoför aceleyle arka sürücü kapısına gitti ve kapıyı açtı. Dudaev zafer kazanmış bir kahraman gibi dışarı çıktı ve aracın arkasından arka yolcu kapısına doğru yürüdü, orada durup gülümseyerek şoförün kapıyı açmasını bekledi.

Nick'in midesindeki düğüm bir öfke yumağına dönüştü.

Orospu çocuğunu görmeyeli iki yıldan biraz fazla olmuştu. Dudaev kendisi için iyi olanı yapmıştı.

Tamamen siyah İtalyan ayakkabıları ve Armani takım elbise giymiş,

Elmas yüzük- konuklarına el salladı, alkışlarını kabul etti, sonra döndü ve Bayan Elmas'a yardım etmek için arkasına uzandı.

Bradshaw.

Her seferinde uzun, ipeksi, ince bir bacak ortaya çıktı. Vay canına.

Nick'in ağzı kurudu.

Üç hafta boyunca onu dinlemiş ve düzinelerce fotoğrafına bakmıştı ama onu gerçekten görmemişti, bu şekilde değil.

Kahretsin.

Kraliyet mavisini, boncuklu, straplez bir elbise giymişti; elbisenin etekleri ancak kışını örtecek kadar açıktı. Pırıl pırıl elmaslardan oluşan bir kolyenin ucunda bir ardıc kuşu yumurtası büyüklüğünde bir safir, taşın ucundan da göğüslerinin koyu renkli yarığına değen bir püskül şeklinde daha fazla elmas sarkıyordu.

Dudaev'in hediyesi. Araştıran inmesine yardım eden piç kurusuna baktı, kahverengi gözleri sıcacıktı, kırmızı dudakları Gülümseyerek kıvrılıyor, omuz hizasındaki platin sarısı saçları karışık dalgalar halinde düzenleniyordu.

Kalabalığın içinden bir fısıltı yükseldi.

"O göğüsler de o kolye kadar sahte olmalı."

Sahte ya da gerçek, göğüsleri bir başka galeri sergisi olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. O elbise nasıl oldu da üzerinde kaldı?

"Sanırım o bir aktris."

Hollywood'da başarılı olmak için yeterince güzel olduğu kesindi ama bir aktris kameralardan Bayan Bradshaw gibi kaçmazdı.

"Zengin ve yaşlı bir keçinin böyle bir hatunla yatacağı belliydi."

Evet. Bu düşünce Nick'in de midesini bulandırdı.

Bakışlarını Bradshaw'dan ayırdı ve arka planda kaybolmaya çalışarak bir sonraki heykele doğru ilerledi.

* * *

Sabah saat birden hemen sonra Sasha'nın otele vardılar.

Holly, Sasha'nın baş koruması Kirill'in Sasha'nın çantasını arayışını, cep telefonunu incelemesini ve pudra kutusunun içine bakıyor, acil durum tampon kutusunu kontrol ediyor ve rujunu açıyor. "Bu rengin adı Heat Wave. Eğer beğenirsen senin için biraz alabilirim."

Kirill ona ters ters baktı.

"Yani karın için." Holly, Sasha'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Sadece bir şakaydı."

Sasha kıkırdadı. "Sanırım Kirill şakadan hoşlanmıyor."

Kirill ona ilerlemesini işaret etti. "Ellerini başının arkasına koy."

Yüzünü buruşturarak Sasha'ya baktı. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Üzgünüm ama Kirill güvenlik konusunda çok titiz davranıyor."

Sasha cevap verdi. "Ben çok güçlü bir adamım. Çok güçlü bir adamım.

Bana ulaşmak için her şeyi yapabilecek, güzel bir kadın bile gönderebilecek biri."

"Tamam, ama eğer üst araması yapılacaksa, bunu senin yapmanı istiyorum." Ellerini Sasha'nın göğsünde gezdirdi.

"Sana dokunmayacak, tatlım. Söz veriyorum." Sasha'nın sesinde bir parça çelik vardı, Kirill için bir uyarı.

Holly huysuz güvenlik görevlisine doğru döndü ve ona küçük bir gülümseme vererek istediği şeyi yaptı. "Silah taşıyor gibi mi görünüyorum? Nereye saklayabilirim ki?"

Metal dedektörünü kızın üzerinde gezdiren huysuz adamın yanaklarında iki kırmızı leke belirdi. Göğüslerinin üzerinden geçerken bip sesi çıkardı.

"Sutyenimin balenleri yüzünden olmalı," dedi. "Çıkarayım mı?"

Kirill tam bunu yapmasını talep edecek gibi görünüyordu ki Sasha ona Rusça bir şeyler mırıldandı.

"Ayakkabılarınız, lütfen, bayan." Kirill onun ayaklarını işaret etti.

Holly önce bir pompadan, sonra da diğerinden çıktı ve onları uzattı. "Tamam, ama dikkatli ol. Bunlar Christian Louboutin. Çok pahalıdırlar."

Sasha iri bir elini onun ensesine koydu. "Eğer tek bir çizik bile atarsa, sana yeni bir çift alırım."

Kirill ayakkabıları inceledi, sonra Holly'ye geri verdi.

Dengesini sağlamak için Sasha'nın koluna tutunarak teker teker taktı. "Sanat koleksiyoncusu olmanın bu kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemiştim."

"Para tehlikeyi çeker, sanat ise paradır." Sasha otel süitinin kapısına döndü ve anahtar kartını okuttu. "Bayanlar önce."

Holly içeri girdi ve etrafına bakındı. Daha önce Güney Afrikalı bankacıyla çıktığında Roosevelt Süiti'nde kalmıştı ama bunu Sasha'ya söylememişti. "Bu harika!"

Kolunu omuzlarına dolayarak ona etrafı gezdirdi. Mobilyalar erkeksi ve tarihi bir havaya sahipti; koyu deri kanepeler ve berjer koltuklar, ceviz dolaplar ve cilalı ahşap zeminler. Teddy Roosevelt'in Rough Rider günlerinden kalma bir portresi bir duvarı süslüyordu. Geniş yatak odasında sayvanlı bir yatak vardı.

Sasha onu şehrin ışıklarını görebilecekleri pencerelere doğru yönlendirdi. Onun çenesini yakaladı ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırdı. "Benimle yaşayabileceğin hayatın sadece küçük bir kısmını tattın. Seni dünyanın dört bir yanına uçurabilir, hiç görmediğin yerleri gösterebilirim. Paris? Roma? Onları senin için satın alırım. Seni Karadeniz Yıldızı yatımla denize açabilirim. Çok güzel bir gemidir."

"Kulağa çok romantik geliyor." Hepsini daha önce duymuştu.

Ona yatın fotoğraflarını bile göstermişti.

Gülümsedi. "Biraz şampanya içelim mi?"

Kapının hemen iç tarafındaki büfede, kristal bir buz kovanın içinde soğumakta olan bir şişe duruyordu.

"Tam bir beyefendisin, Sasha."

Bütün akşam mükemmel bir centilmen olmuştu - eğer centilmenlik büyük jestler, para harcama ve kötü öpüşmeyle ölçülüyorsa. Restoranın tamamını ikisi için ayırmıştı, masaları eski İngiliz gülleriyle donatılmıştı. Şef, her biri kendi şarabıyla birlikte, lezzet üstüne lezzet sunmuştu. Prosciutto mezesinden hindistan cevizli sorbe tatlısına kadar her şey çok lezzetliydi.

Sasha ona işi ve hayattan ne istediği hakkında sorular sormuş, ona sunabileceği çok şey olduğunu açıkça belirtmişti - heyecan, cazibe, hatta eğer isterse iş. Ne zaman Ona ne tür bir iş yaptığını sorduğunda, bazen paketleri teslim etmesi için güvenebileceği birine ihtiyaç duyduğunu ve böyle bir hizmet için cömertçe ödeme yaptığını söylemişti.

Holly ona gazetedeki işinden memnun olduğunu söylemiş ve sohbeti tekrar sanata yönlendirmişti. Yemekten sonra limuzinle galeriye dönmüşlerdi,

arka koltuğun mahremiyetinde öpüşüyorlardı. Öpüşme konusunda hiç becerikli değildi, çok hızlı ve çok fazla dil kullanıyordu. Kız

Galeriye vardıklarında ve o beceriksiz ağız uzantısını kendi ağzına geri sokmak zorunda kaldığında rahatlamıştı.

Galeri açılışı eğlenceliydi, bir sürü insan vardı. Holly, Denver'ın kültürel ortamından ve yemek için can attığı lezzetli küçük ordövrlerden haberdardı. Denver'ın sanat ortamını iyi biliyordu ve sırf bu vesileyle sanat tarihini de öğrenmişti. Sasha'nın bu konudaki bilgisiyle boy ölçüşebileceğini sanmıyordu - Sasha gerçekten de bir uzmandı - ama en azından kendi bilgisine sahipti.

Onu kendine yaklaştırdı ve öptü, yine diliyle yönlendirdi. "Bunu hissedebiliyor musun? Sen bana aitsin."

Oh, lütfen!

Parıltının ve tehlike kokusunun altında, Sasha Sıkıcı.

Cep telefonu çaldı.

Cebinden çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Özür dilerim. Bu telefona cevap vermeliyim. Lütfen, kendinizi rahat."

Kravatını çekti. "Çok uzun sürmesin."

"Söz veriyorum." Ona gülümsedi, sonra telefonu kulağına götürüp ana dilinde cevap verdi ve küçük ofise girip kapıyı arkasından kapattı.

Holly topuklu ayakkabılarından sıyrıldı ve etrafına bakındı. Kapalı kapının ardında Sasha bağırmaya başladı, belli ki kızgındı ve ciddi bir konuşmanın ortasındaydı.

Şansını gördü ve kullandı.

Çantasını açtı, tampon kutusunu çıkardı ve plastik aplikatör tüplerinden birinin içine gizlenmiş nitril eldivenleri aldı. Eldivenleri giyerek aceleyle yatak odasına gitti ve dolabın kapısını açtı, takım elbiselerinin arkasında odanın kasasını arıyor, Sasha tartışmaya devam ederken onu dinliyordu. Otelin varsayılan şifresini kasanın tuş takımına girdi ve kapıyı açtı, Bir bakışta içindekilerin yerini ezberlemek. Makarov MP tabanca. İki dolu şarjör. Nakit para. Dosyalar. Pasaport. Kırmızı alüminyum RFID güvenli çanta.

RFID güvenli çantayı açtı ve çalınan USB belleği buldu.

Sasha'nın sesi ofisin ötesinden gürleyerek nabzının yükselmesine neden oldu ve ilk kez Gürcüce anlıyordu. Fransızca, Rusça ve biraz Arapça konuşuyordu ama tek kelime Gürcüce bilmiyordu. Çünkü onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Biri onu ifşa mı etmişti?

Odaklan!

Eğer dışarı çıkıp onu bulursa, kız ölecekti.

Çantasından özel olarak uyarlanmış akıllı telefonunu çıkardı, kılıfından çıkardı ve flaşı taktı. sürücüsünü gizli USB portuna taktı. Ekranında bir oturum açma istemi belirdi ve şifreyi girdi. Kurtarma programı açıldı ve ona verileri indirmek ve virüsü yüklemek isteyip istemediğini sordu. "Evet" tuşuna bastığında bakışları yatak odasının kapısına ve ötesindeki yaşam alanına yöneldi.

Veriler indirilirken, telefonu ve disk sürücüsünü açık kasaya geri koydu ve sütyenine uzanarak aceleyle oturma alanına girdi. İnce telleri koparmamaya dikkat ederek, küçük gövdesi bir düğmeye benzeyen küçük dinleme cihazını gevşetti ve çekip çıkardı. Onu tam olarak nereye yerleştirmek istediğini biliyordu. Bakışları kalın yaldızlı çerçevesiyle Roosevelt'in portresine takıldı. Aceleyle yanına gitti, portreyi duvardan kaldırdı, sonra cihazı çerçevenin arka kenarına yapıştırdı ve aktif hale getirdim.

"Kabadayı!" diye fısıldadı Roosevelt'e, onun onaylayacağından emindi.

Zamanının tükenmekte olduğunu bildiğinden, kapıyı açtı. Sehpanın üzerinde duran New York Times'ın bir kopyasını aldı ve Dudaev'in tüm bu süre boyunca okuduğunu düşünmesi için eğlence bölümüne döndü.

Kapalı kapının ardında, Sasha sessizliğe gömüldü. Dondu kaldı.

Oh, kahretsin!

Adam tekrar bağırmaya başlayınca yatak odasına koştu ve kasadan telefonu ve flash belleği çıkardı, saniyeler geçtikçe ofise doğru baktı ve Telefon virüsü yüklemeyi bitirdi. Yüzde 94. Yüzde 98.

Tamamdır.

Flaş belleği dikkatlice yerine yerleştirdi, kasayı kapattı ve takım elbiselerini düzeltti, ardından banyoya koştu ve kapıyı arkasından kilitledi.

Derin bir nefes aldı ve kalp atışlarının yavaşlamasını istedi.

Eldivenleri çıkarıp tuvalete attı ve bakışları kendi yansımasına takıldı. Yanakları çok pembeydi ve alnında terden bir parıltı vardı. Bir kâğıt mendille sildi.

Artık bağırmayı bırakmıştı. Bitirdi mi? Eğer öyleyse, sadece saniyeleri vardı.

Sakin bir şekilde banyodan çıktı ve Gözden kaçırmış olabileceği bir şey var mı diye hızlıca baktı ve tampon kutusunun açık olduğunu gördü. Kutuyu kapattı ve debriyajı kapattı.

Ona eğitimde öğrettikleri gibi, ölüm ayrıntılarda gizliydi.

Topuklu ayakkabılarını tekrar giyip kanepeye oturdu ve gazeteyi eline alıp gazete kâğıtlarını ovuşturdu kapıyı açıp dışarı adımını attığında parmak uçlarına yapıştı. Kendini rahatlamaya zorlayarak -Sachino Dudaev gibi bir yırtıcı onun adrenalini hissedebilirdi- yüzüne endişeli bir ifade yerleştirdi. "Her şey yolunda mı?"

Yüzünde ağır bir çatıklık, kahverengi gözlerinde öfkeyle ona doğru ilerledi.

Holly nabzının yükseldiğini hissetti.

Arayan kişi onu kız hakkında uyaran biri miydi? İfşa mı olmuştu?

"Özür dilerim." Eğilip kızın alnına bir öpücük kondurduktan sonra sırtı kıza dönük bir şekilde büfeye doğru yürüdü.

Gözlerini kapadı, nefes verdi.

Devam etti. "Sanat dünyası tüm dünyayı kapsıyor ve bu da bazen telefonların garip saatlerde gelmesi anlamına geliyor. Söz veriyorum, bu gece başka iş yok."

Şampanyayı açıp ikisine de birer kadeh doldururken gergin görünüyordu. "Veuve Clicquot 1996 Grande Dame. Ellerindeki en iyisiydi."

Ne hakkında bağıırıyordu? Keşke bilseydi, ama bunun sanatla bir ilgisi olduğundan ciddi olarak şüpheliydi.

Ayağa kalktı ve ona katıldı. "Eminim harika olacak."

Çalınan bilgiyi ele geçirmiş olsa da, kopyalamış olabileceği tüm dosyaları yok etmek için virüsü onun bilgisayarına yüklemekten görevi tamamlanmış sayılmazdı. Önümüzdeki birkaç dakika içinde tuvalete gitmezse, geceyi akışına bırakmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Bu da onunla seks yapmak demekti. Şansı yaver giderse, belki de adamda kötü bir sertleşme sorunu vardı ve Viagra'sı bitmişti.

Hey, bir kız hayal kurabilir.

Sasha ona döndü ve bir kadeh uzattı, gözlerinin içine bakarak hiç şüphesiz seksi olması gerekiyordu ama gülmek istemesine neden oldu. "Güzelliğe."

Holly bardağını onunkiyile tokuşturdu ve yudumladı, parlak tadı dilinin üzerinde dans ediyor, baloncuklar burnunu gıdıklıyordu. "Mmm!"

Sasha onu yanındaki kanepeye çekti, boştaki elinin parmakları onunkileri kavradı. "Bu gece galerideki en çarpıcı sergiydin. Odadaki her erkek seni istedi. Her kadın senin gibi olmak isterdi."

"Ne kadar tatlı bir söz." Holly geri çekilme isteğine direndi.

Bu geceki sorunu neydi?

Tehlikeli erkeklerle oynamaktan, onları manipüle etmekten, kendi şehvetlerini ve aptallıklarını onlara karşı kullanmaktan her zaman heyecan duymuştu. Ona baktıklarında cinsel bir oyuncak, sahiplenmek ve kontrol etmek istedikleri güzel bir oyuncak görüyorlardı. Onu yemeğe ya da yataklarına götürdüler, asla Onları kontrol ettiğini biliyordu. Yaptığı işin son derece riskli olması -ve babasını hem şoke edecek hem de dehşete düşürecek olması- heyecanını daha da artırmıştı. Ama bu gece . . .

Bu gece de farklı değildi. Önemli olan tek şey işini yapmaktı.

Sen örümceksin. O da sinek.

Şampanyasından bir yudum daha aldı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Büyülü bir gece için teşekkür ederim. Akşam."

Alnı neredeyse onunkine değene kadar eğildi, bakışları onun göğüslerindeydi. "Gece henüz bitmedi. Kalmanı umuyordum."

Dudaklarının yavaş bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. "Eğer ... eğer çok erken değilse. Benim öyle biri olduğumu düşünmeni istemem-"

Onu öptü, sert bir öpücüktü, yine diliyle yönlendiriyordu. Kadın zihnini kapatmaya ve sadece bedeniyle tepki vermeye çalışarak onunla birlikte çalıştı.

Geri çekildi, şampanya şişesine uzandı ve kadehlerini yeniden doldurdu. "Hadi yatak odasına gidelim."

Başının biraz döndüğünü hissederek ayağa kalktı ve Kalbi düzensiz bir şekilde atarken onu takip etti. Kendini sakinleştirmek için altın rengi sıvıdan bir yudum daha aldı.

"Seni kolyemden başka bir şey takmadan görmek istiyorum." Yüzünü kendisinden tarafa çevirdi ve parmaklarının gizli yan fermuarı tuttuğunu hissetti. Fermuarı aşağı çekti,

Elbisesinin ayaklarına kadar düşmesine izin vererek siyah dantel sütyenini ve tangasını ortaya çıkardı. Elleri kalçalarının çıplak tenini okşadı, onu kavradı, vücudu ne yazık ki erektil disfonksiyondan muzdarip olmadığını kanıtlayacak kadar yakınına bastırdı.

Ellerinden birinin parmakları sütyen askısını tuttu. "Alabilir miyim?"

"Evet." Garip bir nefes darlığı hissetti. Onun tarafından tahrik mi edilmişti? Hayır! Tahrik olamazdı.

O zaman kalbi neden bu kadar garip atıyordu?

İşi gereği yatmak zorunda kaldığı bir avuç erkekten bir ya da ikisiyle seks yapmaktan zevk almış olsa da, Dudaev'i hiç de çekici bulmamıştı. Öncelikle, büyükbabası olacak kadar yaşlıydı. İkincisi, bıyığı vardı. Ama en çok da onun bir katil, bir hırsız ve bir ... olmasıyla ilgili bir şey vardı.

İçkiyi bırakması gerekiyordu. Düşünmek zorlaşıyordu.

Parmakları kopçayı serbest bıraktı ve sütyenini çekip bir kenara fırlattı.

Sadece onun safir kolyesini, siyah dantel tangasını ve Christian Louboutin topuklu ayakkabılarını giymiş olan kadın, adamın bakışları üzerinde gezinirken içinden bir ürperti geçerek onun önünde kıpırdamadan durdu.

Elini uzatıp kızın göğüslerinden birini avuçladı. "Oh, çok güzelsin."

Ama bir şeyler yanılttı. Oda dönüyordu.

Oh, kahretsin!

"Sasha?"

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Kızgın görünüyordu ve kekeliyordu, bazı kelimeleri anlamadığı bir dilde çıkıyordu. Ve sonra elinde bir silah tutuyordu.

"Ne . . . ?" Bir adrenalın patlaması kan dolaşımına karıştı ve dağıldı.

Uyuşturulmuş.

Uyuşturulmuştu.

Dudaev onu öldürecekti.

Bu çok kötü olacak.

Ondan bir adım uzaklaştı, düşmeye başladığını hissetti ve sonra

Hiçbir şey.

Üçüncü Bölüm

Nick çamaşırhaneden aldığı oda servisi üniformasıyla asansörden çıktı ve çilek ve daha fazla şampanya yüklü bir arabayı koridorda Dudaev'in odasına doğru itti. Aynı haydut daha önce olduğu gibi kapının önünde nöbet tutuyor, donuk ve öfkeli gözlerle Nick'i izliyordu.

Nick kapıya doğru ilerledi, beyaz eldivenli eliyle servis tabağının kapağını kaldırdı, bir çilek aldı ve ağzına attı, çiğnerken konuştu. "İstersen bir tane?"

İri Rus ona ters ters baktı ve ana dilinde küfrederek kapağı yerine çarptı. "Bunlar senin için değil."

Adam Nick'in umduğu gibi tepki verdi. Patronunun başka bir sipariş verip vermediğini sorguluyor, ama Dudaev'i çileklerinin ve şampanyasının geldiği ve yardımcılar tarafından avlanmakta olduğu konusunda uyarmak için kapıya doğru dönüyordu.

Nick, Ruger MK III'ünün kabzasıyla kafatasının dibine vurarak adamı bayılttı. Adam kapıya doğru düştü ve bir yığın halinde yere yığıldı.

Nick onu aradı, Makarov'una, cep telefonuna ve odasının - ve Dudaev'in- anahtar kartına el koydu. Güvenlik kamerasına baktı, otelin güvenlik görevlilerinin Dudaev'i fark etmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Bu kattaki görüntüler hacklenmişti ve on dakikalık bir geri bildirim döngüsüne ayarlanmıştı.

Bir hamleyle Dudaev'in odasının kapısını açtı, iki yüz kiloluk korumayı da yanında sürükledi,

sonra sessizce kapıyı kapattı. Yatak odasından Dudaev'in küfür ettiğini duyabiliyordu, konuşması bulanıktı.

Orospu çocuğunun bilinci hâlâ yerindeydi.

Çok daha iyi.

Arkasında tanık bırakmak istemeyen Nick, bastırılmış tabancasını korumanın alınına doğrulttu ve tetiğe iki kez dokunarak adamın hayatını tek bir saniyede, acısız bir şekilde sona erdirdi.

Pop. Pop.

Nick'in tabanca atışlarını fısıltıya dönüştüren o sihirli Hollywood bastırıcılarından birine sahip olmaması çok kötü. Entegre susturucu ve .22 ses altı mermilerle bile atışlar sessiz değildi.

Hâlâ eldiven giyiyordu, iki mermi kovanını aldı, cebine attı ve her şeyi bir bakışta kavrayarak yatak odasına doğru yürüdü.

Bayan Bradshaw dantel bir tanga ve pırıltılı ayakkabılarından başka bir şey giymeden, göğüslerinin arasına yerleştirilmiş safirle yatakta sızıp kalmıştı. Dudaev hâlâ giyinikti ve

Yarı yatağa yarı yatağa yığılmış, başını kaldırmaya çalışıyordu, küçük tabancası ayaklarının yanında yerdeydi. İlaç etkisini göstermeye başladığında bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş ve silahına davranmış olmalıydı.

En azından Nick onun Bayan Bradshaw'a elini sürmesini ve son bir sikişin tadını çıkarmasını engellemeyi başarmıştı. Bu konuda kendini iyi hissedebilirdi.

Dudaev Nick'i fark etti, Nick'in elindeki silahı gördü ve gözbebekleri büyüdü.

Nabızı bir kademe daha hızlanan Nick, Gürcüce konuşarak ona doğru ilerledi. "Batum'daki o geceyi hatırlıyor musun?"

Dudaev'in kafası karışmış gibiydi, anlaşılabilir kelimeler mırıldandı. "Buraya hesaplaşmaya geldim."

Dudaev oturmak için beceriksizce bir çaba gösterdi, bakışları tabancasındaydı.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" Nick eğilip onu aldı ve pantolonunun kemerine soktu. "O benim.

Şimdi."

Dani'yi öldüren ve kaybolma olaylarından neredeyse kesinlikle sorumlu olan adamın yüzüne baktı ve diğer memurların ölümleri. Gözlerinin etrafında çizgiler vardı, tütün kullanmaktan ve bronzlaşmaktan cildi matlaşmıştı. Onun Bıyığı ve boynundaki altın zincirler onu ucuz bir dolandırıcı gibi gösteriyordu. Ama onun gerçekte ne olduğunu ortaya çıkaran gözlerindeki nefretti.

Acımasız bir katil.

Nick bu gece Dudaev'i öldürmeyi planlamamıştı. Sonra Dudaev'in adamlarından birinin ona galeride Gürcüce olarak Bayan Bradshaw'un Teşkilat'ın gözetimi altında olduğunu söylediğini duymuştu. Dudaev, Holly'nin kendisi için bir risk oluşturmadığını ve sadece kendisiyle arkadaşlık ederken görüldüğü için izlendiğini ısrarla söylese de, diğer adam emin olmak için onu öldürmesini istemişti.

Nick erken hareket etmekten başka çaresi olmadığını düşündü. Belli ki kandırılmıştı. Çalınan flaşı geri alması gerekiyordu.

Dudaev'e karşı harekete geçmeden ya da Bayan Bradshaw'a zarar vermeden önce onu etkisiz hale getirmektir. Bunu yapmanın en iyi yolu, bir çatışmanın tüm dikkatleri üzerine çekeceği ve belki de çevredekilerin ölümüne neden olacağı bu yerde, Dudaev'i ve Nick içeri girmeden önce Bradshaw tepkisizdi.

"Bitti, seni orospu çocuğu." Nick yataktan bir yastık aldı ve Dudaev'in yüzüne bastırdı. Piç kurusu çırpındı ve altında inledi. Nick sesi daha da boğmak için tabancasının namlusunu aşağıya doğru itti.

"Kramer için. Dani için." Bir çift vuruş daha.

Pop. Pop.

Tüy ve kan patlaması.

Dudaev'in altında, kıpkırmızı bir havuz çarşafın içine sızmaya başladı.

Nick iki uzun yıl boyunca bu anı düşünmüştü, Dudaev'in gözlerinin içine bakarken, Dani'nin adını söylerken

ve silahı çekerken hissedeceği zafer duygusunu hayal ederek

Tetikleyici. Sevincin gelmesini bekledi. Ama içinde hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Dudaev'in cesedine bakarken, herifin Dani'den çok daha az acı çekerek öldüğü aklına geldi.

Hak ettiğinden daha iyi, seni orospu çocuğu.

Mermi kovanlarını aldı, yatağın diğer tarafında baygın ve çırılçıplak yatan Bayan Bradshaw'a baktı ve hemen bir pişmanlık hissetti. Bunu bastırdı.

Bir cesedin yanında uyanması, tenine kan sıçraması neden umurunda olsun ki? O adamla yatağa girmesi onun fikri değildi. Ayrıca, muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı. Zaten bu karmaşa için yapabileceği bir şey yoktu.

Kahretsin.

Tabancayı omuz kılıfına geri soktu, sonra Bayan Bradshaw'un bileğini tuttu ve nabzını yokladı. Yavaştı ama sabitti, nefes alış veriş i düzgündü. Kim olduğundan emin değildi.

Bu yüzden her birine iki yüz kiloluk bir erkeği etkisiz hale getirecek kadar ilaç vermişti. Bradshaw kilosuna oranla tehlikeli derecede yüksek bir doz almıştı.

Nick bakışlarını bacakları boyunca kalçalarının tepesine, kalçalarının kıvrımından gerçek göğüslerinin dolgunluğuna, elmas püskülün bir soluk pembe meme ucu, yumuşak, sıcak tene karşı soğuk, parıldayan buz.

Bakışlarını başka yöne çevirdi.

Sen bir pislisin, Andris.

Bu saçmalığı bırakıp iş e koyulması gerekiyordu. Onun hayatını kurtarmak için görevinin bir kısmını çoktan tehlikeye atmıştı. Onun göğüslerine bakmak için para almıyordu. Ve hayır, ona bakmak yukarı ve aşağı bir arama teşkil etmedi.

Yakındaki bir sandalyeden bir battaniye aldı ve vücut ısını korumak için üzerine örttü, sonra iş e koyuldu ve kayıp flaş belleği aramaya başladı.

Dudaev kendini beğenmiş biriydi ve pek de zeki sayılmazdı, bu yüzden Nick doğ ruca kasaya gitti ve otelin geçersiz kılma kodunu girdi,

ve açtı. Orada, kaba görünümlü bir Makarov PM ve otuz bin doların yanında, RFID güvenli bir çanta duruyordu. İçinde USB bellek vardı.

Yakaladım.

Nick tabancayı ve krikoyu bırakarak çantanın içine geri koydu ve cebine koydu.

Almak için geldiği en önemli şeyi almıştı ama dahası da vardı.

Yaşam alanına doğru yürüdü. Açık mektubun bir kopyası New York Times sehpanın üzerinde, Bayan Bradshaw'un çantasının yanında duruyordu; çantanın içinde tam da beklediği şeyler vardı: makyaj malzemeleri, ev anahtarları, cep telefonu, birkaç kredi kartı ve tamponlar. Ölü korumanın kanına basmamaya dikkat ederek sandalyeleri, koltuk minderlerini, dolapları ve rafları didik didik aradı.

Teddy Roosevelt'in portresinin çerçevesinin arkasında tanımadığı bir dinleme cihazı buldu.

Seni oraya kim koydu?

Devre dışı bıraktı ve eldivenli avucunun içinde çevirerek inceledi. Siyah bir düğmeye çok benziyordu ve Teşkilat tarafından kullanılan teknolojiye benziyordu.

Langley'deki uzmanların bunu incelemek isteyeceğini bildiği için onu da cebine koydu.

Ofis alanında, masanın üzerinde açık duran bir dizüstü bilgisayar ve yanında deri bir evrak çantası buldu. Dudaev bilgisayarı çalışır durumda bırakmıştı.

Nick ekranı uyandırmak için izleme pedine dokundu. Görüntüler ekranda yanıp sönmeye başladı.

Hepsi oradaydı-Kramer, Daly, Carver, McGowen, hatta Bauer ve Nick'in eski dostu Lee Nguyen.

Ve Dani.

Bu da ne? ?

Sonra dizüstü bilgisayar dalmış olduğunu fark eder gibi oldu. Ekrandaki görüntüler kayboldu ve küçük beyaz bir kutu açılarak şifreyi girmesini istedi.

Yani Dudaev'in tüm kayıp ve ölü memurlar hakkında bilgisi vardı. Çalınan flash bellekte muhtemelen bunlar vardı. Bir şekilde Dudaev dosyaların şifresini çözmeyi başarmış.

Ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

Dudaev'in Dani hakkında neden bilgisi vardı? Öleli iki yıl olmuştu. Teşkilat, Dani ile ilgili tüm dosyaları uzun zaman önce ona sahipti.

Batum operasyonu.

Dudaev oradaydı. Son altı ay içinde kaybolan ya da öldürülen tüm memurlar oradaydı. Şimdi Dudaev'in bilgisayarında onlarla ilgili dosyalar vardı, büyük olasılıkla çalınan Ajans flash belleğinden aldığı dosyalar.

İç soruşturma.

Ajans bu operasyonu soruşturuyor muydu?

Nick'in o geceyle ilgili hep kafasında sorular vardı. Güvenlikle bizzat ilgilenmiş, her şey için hazırlıklı olmuştu. Olasılık. Ya da öyle düşünmüştü.

Kramer'in sözleri zihninde yankılandı.

Kimseye güvenme.

Bir sorun vardı.

Bu senin maaşını aşar Andris.

Yapabileceği en iyi şey, bu dosyaları Langley'e geri götürmek ve altı haneli maaşları alan insanların bunu çözmesine izin vermektir.

Bilgisayarı aldı ve odadan çıktı, dizüstü bilgisayarını oda servisi arabasına gizledi. Servis asansöründen aşağıya, mutfaktan geçip ara sokağa doğru ilerlerken, Bayan Bradshaw'un Dudaev'in cesedinin yanında çaresiz ve çırılçıplak yattığı görüntüsü zihnine hapsolmüştü.

* * *

Holly'yi uyandıran acı ve parlak ışıktı. "Yaşıyor.
Ambulans çağırdık."

Gözlerini açmaya çalıştı ama yapamadı, acı kafatasında sekiyordu. Doğrılmaya çalıştı ama hareket edemedi, vücudu gevşekti. İnlediğini duydu, başı zonkluyordu.

O kadar sertti ki kırılabileceğini

düşündü. "Polisler de yoldalar."

"Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır dostum, asla."

Erkek sesleri.

Ambulans mı? Polis mi? Ne oldu? Araba kazası

mı? Migren mi?

Susamıştı. Çok susamıştı. Ve başı . . .

Oh, Tanrım!

Holly gözlerini açmak için kendini zorladı ve kendini bir otel odasında buldu, otelin güvenlik üniformalarını giymiş iki adam başında dikiliyordu.

"Nerede . . . ?" Soruyu sormaya çalıştı ama gücünü toplayamadı.

İçini bir bulantı dalgası kapladı, boğazının arkasında garip bir kimyasal tat hissetti. İnleyerek yan döndü, göğsüne serin ve ağır bir şey değdi. Yarı kapalı göz kapaklarının arasından ona baktı.

Safirli bir elmas kolye.

Ne . . . ?

Keşke başı bu kadar ağrımasaydı. Keşke net düşünebilseydi.

Akşamdan kalma mıydı? Bu baş ağrısını ve susuzluğunu açıklar.

Gözlerini açtı. Onları tekrar ne zaman kapatmıştı?

Uzaktan bağırışlar duydu, iki adam, sesleri öfkeliydi.

"Polis girmenizde sakınca olmadığını söyleyene kadar burada kalacaksınız. Otel politikası bu, benim politikam da bu."

İki adam hala orada duruyordu ama Holly'ye bakıyorlardı. Yüzlerinde şaşkın bir tiksinti ifadesiyle onun yanındaki yatağa bakıyorlardı.

Holly onların görüş alanını takip etti.

Boğuk bir çığlık duydu ve çığlık attığını fark etti, adrenalin kan dolaşımına karışırken kalbi göğsünde çarpıyordu.

Yanında bir adam ölü yatıyordu, alnında iki delik vardı, her yer kan içindeydi.

O anda bildiği tek şey yataktan çıkması, ondan, kan kokusundan ve ... uzaklaşması gerektiği idi.

Aman Tanrım!

Onun üzerindeydi.

Kan çarşafın içine sızmış, yüzünün ve vücudunun sağ tarafına sıçramıştı, beyin parçaları lor peyniri gibi çarşafın üzerindeydi.

Bir adrenalin patlamasıyla dimdik oturdu ve sonra eğitimi devreye girerek zihnini temizledi, kafatasındaki acının bir anlığına üstesinden geldi.

Sachino Dudaev.

Ölen adam Sachino Dudaev'di.

Kolye ondan bir hediye idi.

Bir iş üzerindeydi. Dudaev'in çaldığı USB belleği bulmuş ve bilgileri cep telefonuna indirmişti. Biraz şampanya içmişler ve adam onu soymuş. Ve sonra . . .

Ondan sonra hiçbir şey hatırlayamadı. Dudaev ona ilaç vermiş olmalı.

Ve sonra biri onu öldürdü.

Bu odada biri vardı. Birisi Dudaev'i öldürmüştü ve onu cesediyle birlikte yatakta çırılçıplak bırakmıştı.

Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel.

Bir an için kusabileceğini düşündü - ki bu iğrenç olurdu.

Sonra kalbi sert bir şekilde çarptı.

Cep telefonu!

Son derece önemli gizli bilgiler içeriyordu, Ajans tarafından alması için gönderildiği çalıntı istihbarat. Eğer

Katil mi aldı? Onu nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Keşke kafatasının içindeki zonklama dursaydı.

Lanet olsun!

"Lütfen." Yaşam alanını işaret etti, kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu, ağzı kuru, zihni halsizdi. "Debriyajım. Diğer odada. Cep telefonum. I . . . Annemi aramak istiyorum."

Adamlardan biri diğerine baktı, o da başıyla onayladıktan sonra aceleyle ona getirmeye gitti.

Holly o zaman beline kadar bir battaniyeyle örtülü olduğunu fark etti. Muhtemelen battaniye oturmaya çalışıyordu. Ucundan tuttu ve çıplak göğüslerini örttü, tam o sırada adam elinde tutacakla geri döndü.

"Teşekkür ederim." Onu aldı ve tokasını kurcaladı.

Cep telefonu düştü ve kucağına düştü.

Tanrı'ya şükür!

Gözlerini kapattı, rahatlamak için yavaş bir nefes aldı.

Adamların kendisini izlediğinin farkında olarak şifresini yazdı ve acil durum geri dönüş sinyalinin etkinleştirdi, Kendisine ne olursa olsun ya da cep telefonu nereye giderse gitsin, dava memurunun onu bulabileceğine dair güvence verdi.

Peki ya bilgisayar? Polis gelmeden önce o virüsü yerleştirmesi gerekiyordu. Buraya geldikleri anda burası bir suç mahalli olacaktı. Sokağın aşağısından gelen siren seslerini duyabiliyordu bile.

"Bilgisayarım. Ofiste. Masanın üzerinde. Bana getirebilir misin?"

Adamlardan biri odadan çıktı ancak birkaç dakika sonra geri döndü. "Hiçbir yerde bilgisayar yok. Ofis boş."

Oh, Tanrım! Lanet olsun! Lanet olsun!

Dudaev'i öldüren her kimse muhtemelen onunla aynı bilgilerin peşindeydi. USB belleğin de gittiğine bahse girerdi. Ondan hiçbir şey elde edemezlerdi. O verileri yok etmişti. Ama bilgisayar ...

Neredeyse on yıldır ilk kez başarısız olmuştu.

Ve sonra ona çarptı.

Yerleştirdiği dinleme cihazı.

Ekibi bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini çoktan fark etmiş olamaz mıydı? Kim olursa olsun silah seslerini duymuş olabilir mi? Katil bir susturucu kullanmış olsa bile, ki neredeyse kesinlikle kullanmıştı, ateşlenen bir tabancanın sesini tamamen susturmanın bir yolu yoktu. Eğer onu burada bırakmışlarsa. . .

Atılmış mıydı?

Bu düşünce beraberinde bir panik dalgası getirdi, başı dönmeye başladı.

Hayır. Hayır! Teşkilat'la bağlantısı bir şekilde ortaya çıkmadıkça onu terk etmezlerdi. Eğer Katil onun gerçekten neden orada olduğunu bilseydi, Holly'yi de öldürmez miydi? Durum muhtemelen Birinin girip işleri daha da kötüleştirmeden onu çıkaramayacağı kadar sıcak.

Bu düşünce onu biraz rahatlattı.

Anneni arıyor olman gerekiyordu.

Güvenlik görevlilerine ne söylediğini hatırlıyordu ama dünyada aramak isteyeceği son kişi annesiydi. Yine de Holly'nin yardıma ihtiyacı vardı. Burada ve şimdi, gerçek dünyada yardıma ihtiyacı vardı, görünüşe göre, dava memuru

ve ekip ona ulaşamadı. Ama yardım edebilecek birini tanıyordu.

Hâlâ uyuduğundan emin olduğu cep telefonu numarasını tuş takımına yazdı. Henüz gün ışımamıştı ve

Cumartesi. Onu rahatsız etmekten nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. "Darcangelo." Julian'ın sesi bir rahatlama dalgası gönderdi

Onu.

Rahatlamayla birlikte gözyaşları sel oldu, kelimeler anlamsız bir gevezelikle döküldü. "Ben H-Holly. Dün gece biri randevumu öldürdü. Biri bana ilaç verdi. Belki de o bana ilaç verdi. Bilmiyorum. Ama ben yatağında onun yanındayken biri onu öldürdü. Uyandığımda ölmüştü. Kan, beyin parçaları ve-"

"Polis orada mı? Sağlık ekibi orada mı?"

"Henüz değil. Siren seslerini duyabiliyorum. Otel güvenlik görevlileri benimle birlikte."

"Sıkı dur. Kimseyle konuşma. Hiçbir soruya cevap verme. Hiçbir şeye dokunma. Neredesin?"

"Saray'daki Roosevelt Süiti." "Yola çıkıyorum."

Dördüncü Bölüm

Holly'nin etrafındaki oda, önce polis, ardından acil yardım ekipleri ve adli tabip geldiğinde sorulara ve kamera tıklamalarına boğulmuş gibiydi.

"Adın ne senin?"

"Buraya nasıl geldin Holly?" "Ne hatırlıyorsun?"

Holly daha önce de sözde Utanç Yürüyüşü yapmıştı, Eğlence ve seks dolu bir gecenin ardından sabah kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla eve dönüyordu. Daha önce kendini hiç şu anda hissettiği gibi hissetmemişti -çiğ, aşağılanmış, teşhir edilmiş.

Üzerini örtmek için bir battaniyeyi göğsüne bastırarak soru yağmurunu elinden geldiğince savuşturdu. Gürültü ve ışık baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu, ta ki kusacağından ya da bayılacağından gerçekten korkana kadar.

Sonra Julian içeri girdi.

Beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, siyah saçlarını kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, rozetini gösterdikten sonra

Ona yaklaşmadan önce ellerini nitril eldivenlere ve ayakkabılarını mavi patiklere geçirdi. Bakışları ondan Dudaev'den geriye kalanlara kaydı ve tekrar geri döndü ve yüz ifadesinin karardığını gördü.

"... ile ilişkiniz neydi? ?" diye sordu bir dedektif, Julian'ı görünce sözleri kesildi. "Hey, Darcangelo. Burada ne işin var?"

Julian adamın elini sıktı. "Holly benim bir arkadaşım. Onu biraz rahat bırakabilir misin, dostum? Tıbbi yardıma ihtiyacı var. Onu yolunuzdan çekelim ki acil yardım ekipleri işlerini yapabilsin. Onu daha sonra sorgulayabilirsiniz."

Sağlık görevlileri onu sedyeye kaldırıp üzerini bir çarşafı örterken, o geride durup bir battaniye tutarak kadının görünmesini engelledi. Onu daha sessiz olan geniş banyoya götürdüler.

Bir acil yardım görevlisi hayati değerlerini ölçerken Julian onun yanında durdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki dünyanın en kötü akşamdan kalması bendeymiş gibi."

"Eminim." Onun elini sıktı. "Bir şey hatırlıyor musun?"

"Konuşuyorduk, şampanya yudumluyorduk. Yatak odasına gittik. O ..." Bu konuda konuşmak tahmin ettiğinden daha zordu. "Beni soydu ve sonra ... hepsi bu."

"Kan basıncı altmışa seksen sekiz. Oksijen satürasyonu doksan iki."

Sağlık görevlilerinden biri bir oksijen maskesi çıkardı. "Sana biraz oksijen vermemiz gerekiyor, tamam mı? Ayrıca serum takmamız gerekiyor."

"Gerçekten mi? Serum takmak zorunda mısınız? Bunu atlayamaz mıyız? İğnelerden nefret ederim."

Julian onun elini tuttu ve Holly'nin koluna o güne kadar gördüğü en büyük iğneyi batırırken dikkatini dağıtmaya çalıştı.

ve serumu taktı. "Polis muhtemelen kıyafetlerinizi ve ayakkabılarınızı delil olarak alacaktır. Acil servise gittiğinizde muhtemelen adli muayene de isteyeceklerdir. Elbette reddedebilirsiniz. Kolay olmayacağını biliyorum ama bir şeyler çıkabilir.

Polisin bu katili yakalamasına yardımcı olacak kanıtlar." "Yani Ouch! Tecavüz kiti mi?"

Korkunç bir günü daha iyi hale getirmek için vajinal muayene gibisi yoktu.

"Uyuşturulmuş, bilinçsiz ve bir katille yalnızdın, Holly. Oradayken başka şeyler yapmadığından emin olamazsın. Tek yaptığı sana dokunmak olsa bile, parmak izi ya da DNA bırakmış olabilir. Olabilir.

vücudunda onu yakalamamıza yardımcı olabilecek kanıtlar var."

Julian'a, milyonlarca karatlık elmas ve safir kolyeyi çalmaya vakti olmayan bir adamın muhtemelen pipisini

ıkarıp tecavüz etmeye de vakti olmadığını söylemeye başladı.

ama daha iyi olacağını düşündü. Bunun yerine başını salladı ve gözlerini kapattı, gözyaşları şakaklarından aşağı kayarak geri döndü. "Bu berbat bir şey."

Elini bir kez daha sıktı. "Evet, tatlım, gerçekten öyle."

Banyo kapısının dışında, dedektifler birbirlerine Holly'nin zaten bildiği şeyleri anlatarak ME ile notlarını karşılaştırdılar. "Bana profesyonel bir suikast gibi geldi. Kanepenin yanında bir ceset var, burada da bir ceset. İkisi de yakın mesafeden yirmi ikilik bir silahla kafalarına iki kez vurularak öldürülmüş. O da olabilirdi.

onları öldürmüş, sonra da kendini uyuşturmuş, ama derisindeki kan izleri kurban öldürüldüğünde orada sırt üstü yattığını gösteriyor. Uzanabileceği mesafe Lanet olası orangutan, o ateşi etmesine imkan yok."

Holly dalmış olmalıydı çünkü bir sonraki hatırladığı şey asansörde olduklarıydı. Julian sedyenin yanında durmuş, telsizinden merkezle konuşuyordu. "Sekiz yirmi beş. Otelin arka girişine gidiyoruz. Halka açık kaldırım ile sokak arasında üniformalılardan oluşan bir duvar istiyorum. Tamam."

"Anlaşıldı, sekiz-yirmi beş."

Onun kendisini izlediğini fark etti. "Ambulansı arka girişe taşıdılar ve basını ve meraklıları geride tutmak için birimlerimiz var."

"Teşekkür ederim." Holly'nin sesi oksijen maskesi yüzünden boğuk çıkıyordu. "Her şey için."

Ona baktı, gülümsedi, mavi gözleri endişe doluydu. "Sen sadece dinlen."

Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Eğer Julian tüm gerçeği bilseydi.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakmak için mücadele etti. Bunlar onun arkadaşlarıydı, şimdiye kadar sahip olduğu en yakın arkadaşları. Onun hakkında her şeyi bilmeseler bile onu önemsiyorlardı. Yaptığı şeyi kısmen onlar için yapmıştı. Ülkesi için yapıyordu. Eğer bu arada sırada yalan söylemek ya da kendisi hakkında doğru olmayan şeylere inanmalarına izin vermek anlamına geliyorsa, bu böyleydi.

Ama bu farklı hissettirdi. Bir çizgiyi aşmıştı.

İşteyken başı belaya girmişti ve Julian'ı aramıştı, onun geleceğini biliyordu. Onu o otel odasındaki dehşete maruz bırakacağını bir an bile düşünmemişti. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Cumartesi günü seni yataktan kaldırdığım için. Seni Tessa ve çocuklardan uzaklaştırdığım için. Bunu görmeni sağladığım için."

"Burada olabildiğim için çok mutluyum." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "İster inanın ister inanmayın, çok daha kötülerini gördüm."

"Gerçekten mi?" Gözlerinin yeniden yaşardığını hissetti, sesi kırıldı. "Yapmadım."

Daha önce hiç ölü bir insan görmemişti, hele kafasında delikler olan birini hiç. İş ciddi riskler içeriyordu ama iyi yönetiliyordu. Diğer ajanların yaptığı işlere benzemiyordu. Ateşli bir silahı bile yoktu. Yılda sadece birkaç kez çağrılıyordu ve çağrıldığında da genellikle biriyle birkaç randevuya çıkmayı gerektirirdi, böylece GPS izleme cihazını veya dinleme cihazlarını arabası, evi ya da otel odası. Dün gece alışılmadık bir durumdu çünkü USB bellekteki bilgileri kurtarmakla da görevlendirilmişti. Ancak çoğu zaman, ilgi çekici kişileri - çoğunlukla potansiyel bir tehlike teşkil eden yabancı ziyaretçileri- ayarlardı.

gözetim için ülkeye yönelik güvenlik tehdidi.

Kan ve ceset içermemesi gerekiyordu.

Evet, birkaç kez kıl payı kurtulmuştu. Birden fazla kez hırpalanmıştı. Dokunmak istemediği erkeklerle yatakta yapmak istemediği şeyleri yapmak zorunda kalmıştı. Salyangoz bile yemek zorunda kalmıştı. Ama bu özel görev, pazarlık ettiğinden çok daha fazlasına dönüşmüştü.

Başındaki acıya ve zihnindeki görüntülere karşı gözlerini kapattı. "Tanrım, iyi ki senin gibi iş."

Julian onun elini bir kez daha sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Arka kapıdan çıkıp sabahın ilk ışıklarına doğru ilerlediler. Sağ tarafındaki yaklaşık yirmi metrelik bir mesafeden kameralar vızıldamaya başladı, muhabirler bağırarak sorular soruyordu.

Tek kelimeyle harika.

Dudaev'in cinayeti ön sayfalarda, üst sıralarda yer alacaktı. Sonra bir bağırış geldi. "Holly?"

Holly bu sesi tanıdı.

Joaquin.

Tabii ki burada olacaktı. Joaquin Ramirez gazetenin en iyi fotoğrafçısıydı.

ön sayfada yer alması muhtemel haberlere atamak istedi.

"Hey, geçmeme izin vermelisin dostum. O benim arkadaşım." "Üzgünüm ama çizginin gerisinde kalmalısın."

"Hey, Darcangelo!" Joaquin aradı. "Şu adamlara söyle, geçmeme izin versinler."

Sedye ambulansın arkasına kaldırıldı. "Onu hastanede görebilirsin Ramirez," diye seslendi Julian.

Holly'nin yanındaki ambulansa tırmanarak geri döndü.

Sonra kapılar kapandı ve gittiler.

* * *

Nick, Bauer'in ofisinin dışında oturmuş bilgi almayı bekliyordu, midesi kahve dışında boştu. Görevde olmadığı zamanlarda cüzdanında taşıdığı Dani'nin küçük fotoğrafına baktı. Dani kameraya gülümsüyordu, siyah saçları esintiye kapılmıştı, Moskova'daki Aziz Basil Katedrali'nin önünde poz verirken güzel yüzünde bir gülümseme vardı, sadece bir turist olmanın tadını çıkarıyordu.

Tatildeydiler - birlikte kaçabildikleri nadir zamanlardan biriydi. Ukrayna'daki uzun bir görevden yeni dönmüştü, bu yüzden Moskova'daki haftalarının çoğunu otel odalarında geçirmişler, haftalarca ayrı kalmanın acısını çıkarmışlardı. Teşkilattan ayrılmaktan, evlenmekten ve çocuk sahibi olmaktan bahsetmişlerdi.

Üç ay sonra, o gitmişti.

Nick ailesine onun nasıl öldüğünü ya da kendisinin nasıl yaralandığını söyleyememişti. Ne iş yaptığını bilmiyorlardı. Onlara sadece kızının bir çatışmada öldürüldüğünü söylemişti.

Soygun. Dani'yle tanıştığı günden beri büyük bir Gürcü Ortodoks düğünü için bastıran annesi kilisede onun için mum yakmışlardı. Nick, onun bakmadığını düşündüklerinde birbirlerine endişeli bakışlar attıklarını görse de, ondan bir daha söz etmemişlerdi.

Ama Nick onu bırakamamıştı. Onun gitmesine izin verememişti.

Onu öldüren adamı öldürdüğünü söylemek istedi. ama yapamadı. Bir daha ona söyleyebileceği ya da onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İnsanlar acının zamanla azalacağını söylüyordu ama Nick insanın bununla yaşamaya alıştığını düşünmeye başlamıştı.

Dani.

Fotoğrafi öptü, cüzdanına geri koydu ve her zaman göğsüne saplanan ağrıyı bir kenara itti. Saatine baktı.

Hemen Denver'dan ayrılmış ve Buckley Hava Kuvvetleri Üssü'nden kalkan özel bir askeri uçakla başkente dönmüştü. Bulduğu USB bellek, dizüstü bilgisayar ve dinleme cihazı artık Bauer'in elindeydi.

Görevini büyük ölçüde tamamlamıştı. Bayan Bradshaw'u şüpheli olmaktan çıkarmış, çalınan verileri ele geçirmiş ve Dudaev'in işini bitirmişti ama Dudaev'in bağlantısının kimliğini tespit edememişti. Bauer bu son kısım için hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Dudaev ölmüştü.

Düşünce Nick'i tekrar vurdu, bir parçası Dani'yi öldüren orospu çocuğunun gerçekten öldüğünü kavramakta zorlanıyordu. Neyin yanlış gittiğini merak etmekle geçen iki yıl. İki yıl keder ve öfke. Dudaev'in hedefine girmesini beklemekle geçen iki yıl. Artık her şey bitmişti.

Yoksa öyle miydi?

Denver'dan dönerken uçakta düşünmek için uzun zamanı olmuştı. Kramer'le yaptığı ziyareti ve Kramer'in uyarısını düşünmüştü. Dudaev'i ve ne yapacağını düşünmüştü. o piçin bilgisayar ekranında görmüştü. Dani'yi ve öldüğü geceyi düşündü. İç soruşturmayı düşündü. Ölülerini düşündü ve

Kayıp ajanlar. Her şeyi bir bulmacanın parçaları gibi zihninde evirip çevirmişti.

Ve sonra parçalar bir klik sesiyle bir araya geldi.

Teşkilat Batum operasyonunu araştırıyor, Nick'i iki uzun yıl boyunca rahatsız eden soruları yanıtlamaya çalışıyordu ve bu görevin bir parçası olan ajanlar kalıcı olarak susturuluyordu.

Birileri gerçeğin ortaya çıkmasını istemedi.

Bu kişi Dudaev miydi, yoksa Teşkilat'ın içinde bir hain mi vardı?

Bu soruyla harekete geçen Nick, yapmayı hayal bile edemeyeceği bir şey yapmıştı. O klonlanmıştı dizüstü bilgisayarını teslim etmeden önce harici bir sabit diske aktarmış ve harici sabit diski kiralık arabasına saklamıştı.

Aklını kaçırmış olmalısın.

Teşkilat'a dokuz yıllık hizmet, lekesiz bir sicil, birkaç takdirname. Aptalca bir hareketle tüm bunları çöpe atabilirdi; hapse girmesi ya da beynine bir kurşun yemesi de cabası. Sürücüyü klonladığında bunu biliyordu ama yine de yapmıştı.

Eğer Dudaev'den başka biri onu hedef alıyorsa, kim olduklarını bilmek ve geldiklerini görebilmek istiyordu.

Ayağa kalktı, saatine baktı, kafein, uykusuzluk, ve cevaplanmamış bir sürü soru onu huzursuz ediyordu. Bauer onu bekletecek biri değildi. Bu işi bir an önce bitirip bir otele yerleşmek istiyordu, böylece biraz uyuyabilecek, bir sürü ekipman (CPU'lar, monitörler, klavyeler) satın alabilecek ve sonra da şu şifreleri çözmeye çalışacaktı klonlanmış dosyalar.

"Biraz daha kahve?" Cheryl, Bauer'in yardımcısı olarak çalışmıştı.

Nick Ajans'ta çalıştığı süre boyunca yönetici asistanı olarak çalışmış, masasının yanındaki tezgâhta duran neredeyse boş tencereyi işaret etmişti. "Yeni bir tencere yapabilmem için eskisini içmeni istiyorum."

Nick sırttı. "Cumartesi günü burada olmanız benim hatam, bu yüzden takım için bir tane alacağım."

Odayı geçti ve fincanını yeniden doldurdu.

Arkasındaki kapı açıldı ve Bauer dışarı çıktı. "Uyanmışsın, Andris. Uçakta hiç uyuyabildin mi?"

"Pek sayılmaz." Nick patronuna doğru yürüdü ve elini sıktı ve kapı aralığında duran Lee Nguyen'e başıyla selam verdi. "Seni gördüğüme sevindim dostum."

Nguyen sırttı ve Nick'in elini sıkmak için uzandı. "İyi görünüyorsun, formda kalıyorsun."

"Bütün gün kışının üstünde oturmasaydın, sen de öyle olurdun."

Bu ikisi arasında süregelen bir şakaydı. Nguyen masa başı işi için saha çalışmasını bıraktıktan sonra birkaç kilo almıştı ama yine de canlarına okuyabilecek kapasitedeydi. Nick gibi Nguyen de Teşkilat tarafından Delta Force'tan işe alınmış ve ikisi birlikte görev yapmıştı. Bu kısmen onun yüzünden ve kısmen de büyüdüğü için. Hem Rusça hem de Gürcüce konuşan Nick bu işi kapmıştı.

Bauer Nick'i ofisine götürdü ve kapıyı kapattı. "Hadi işe koyulalım."

Martin Bauer tüm profesyonel kariyeri boyunca SAD'da çalışmıştı. Üniversiteden mezun olduktan sonra Çöl Fırtınası Operasyonu sırasında paramiliter operatörler ve Yeşil Berelilerden oluşan bir ekiple çalışarak adını duyurmuştu ABD saldırısından önce düşman hattının gerisindeydi. Son üç yıldır Nick'in amiri olarak görev yapıyordu.

Bauer'in babası İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonraki ilk günlerde Teşkilat için çalışmıştı ve bir Soğuk Savaş efsanesiydi. Duvar yıkılmadan önce Berlin'de KGB ve Stasi ile saklambaç oynamıştı. Eğer yarısı bile

Onun hakkında anlatılan hikayeler doğruydu, adam sertifikalı bir baş belasıydı.

Bauer, masasının arkasındaki duvarda portresi asılı olan babasına benziyordu. Uzun boylu, açık kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve her yönüyle sıradan bir yüzü vardı. Bu sade, sıradan yüzü ulusunun çıkarları için kullanmıştı.

Nick, masasının arkasındaki yönetici koltuğuna gömülmüş olan Bauer'in karşısındaki koltuğa otururken, Nguyen kenarda durmuş, pencereden aşağıdaki caddeye bakıyordu.

Önce Bauer konuştu. "Bize haber vermeden kimliğinizi değiştirmişsiniz."

"Kramer'in ortadan kaybolduğunu öğrendikten sonra, sıranın bana geleceğini düşünerek ihtiyatlı davrandım. Ne kimliğimin sağlam olduğundan emin olabilirdim, ne de kimin Kramer'e olanlardan ya da onu nasıl düşürdüklerinden sorumluydu. Bir tuzağa düşmek istemedim ve son dakikada oyunumu değiştirdim."

"Yemek servisi personelinden birinin o gece kaçırıldığını ve saldırıya uğradığını bilmek ilginizi çekebilir. Senin boyundaydı ve senin rengindeydi." Bauer bu haberin kafasına dank etmesine izin verdi. "Senin açından iyi bir hamle."

Bu yüzden Dudaev onu ortadan kaldırmaya çalışmıştı.

Nguyen başını sallayarak onu onaylayacak kadar pencereden uzaklaştı. "Dışarıda ayak parmaklarının üzerinde durmanın yolu, adamım."

Nick, masasına bakan Bauer'den yine pencereden dışarı bakan Nguyen'e baktı, aralarında garip bir sessizlik uzanıyordu.

"Kramer hakkında. . ." Bauer sandalyesinde kaydı. "Onunla görüştün mü?"

Yani bunu biliyorlardı.

Tabii ki biliyorlardı.

Nick başıyla onayladı. "Birkaç bira ve Çin yemeği için Denver'dan geçmesini fırsat bildik. Nadiren aynı yarımkürede bulunuyoruz."

"Ne konuştunuz?" Bauer sordu.

Nick, hayranlık duyduğu patronuna yalan söylemek üzere olduğu gerçeğini aklının bir köşesine itti. "Çoğunlukla uçakta oturmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu konuştuk.

Uzunsun. Fazla zamanı yoktu. Onu havaalanına bırakmayı teklif ettim ama taksiye binmekte ısrar etti."

"İş konuşmadınız mı?" Bauer'in bakışları Nick'inkilere sabitlendi ve öyle kaldı.

Nick başını salladı. "Pek sayılmaz. Endişeli görünüyordu, kenarları sertti. Ona bir sorun olup olmadığını sordum. Bana arkamı kollamamı söyledi."

"Sence bununla ne demek istedi?"

"Söylemedi. O zaman kalktı ve gitti."

Nguyen pencereden arkasını döndü. "Kaybolmadan önce onu gören son kişi sizdiniz."

Nick'in suçlama imasını anlaması bir an aldı ve anladığında neredeyse gülecekti. "Sence ben-?"

"Hiçbir şey düşünmüyoruz," dedi Bauer. "Sadece parçaları bir araya getirmeye çalışıyoruz. Kramer restorandan ne zaman ayrıldı?"

Bauer ve Nguyen bir saat boyunca Nick'i Kramer'le olan görüşmesi hakkında sorguladılar. Ne yemişlerdi? Birbirlerine tam olarak ne söylemişlerdi? Kramer havaalanından başka bir yere gitmekten bahsetmiş miydi? Restorana ne zaman gelmişlerdi? Birlikte mi gitmişlerdi? Nick, Kramer'in taksiye bindiğini gördü mü?

Bauer vites değiştirdiğinde bu bir sorgulama gibi gelmeye başlamıştı. "Seni yarına kadar beklemiyorduk. Dudaev'e erken davranmışsınız."

Nick başını salladı. "Dudaev'in galerideki adamlarından birinin, Bayan Bradshaw'un ajanlar tarafından gözaltına alındığını söylediğini duydum.

ve ondan kurtulması için ısrar ediyordu. Bunu görevimin tamamlandığına dair bir onay olarak algıladım. Dudaev beni bitirmeye fırsat bulamadan görevi bitirmem gerektiğini hissettim."

Bauer bir kaşını kaldırdı. "Taşınmaya karar vermenizde, bu güzelliğe karşı algılanan bir tehdit hiç etkili olmadı. Sarışın mı?"

"Tam olarak değil." Nick bu kadar şeffaf mıydı? "Son duyduğuma göre Teşkilat'ın görevi ABD vatandaşlarının hayatlarını korumakmış."

"Azdın mı Andris?" Bauer Nguyen'e baktı. "Sanırım bu kadın için ereksiyon olmuş. Gerçekten ateşli olmalı."

Kramer hakkındaki sorgudan sonra Nick'in saçmalık dinleyecek hali yoktu.

Durumu tersine çevirdi. "Dudaev'in çaldığı istihbaratın Batum operasyonu ve kaybolan subaylarla bir ilgisi var, değil mi? Herkesin fısıldadığı i soruşturmanın odak noktası bu."

Nguyen'in kaşları çatıldı, sesinde bir uyarı iması vardı. "Nick-"

Bauer onun önünü kesti. "Bunu sana söyleten nedir?"

"Dudaev'in bilgisayar uyk u moduna geçtiğinde buldum. Ekran kararmadan önce bir anlık görüntü yakaladım; benim, ikinizin, Kramer ve diğerlerinin fotoğrafları. Dani hakkında da bir dosyası vardı. Dani'nin iki yıl önce sistemden temizlenmiş olması gerekirdi. Bizden çaldığı istihbarat yeni olsaydı, onun hakkında veri iermezdi - tabii birileri onun nasıl ve neden öldüğünü araştırmıyorsa."

Bunu bir süre havada asılı bıraktı. "Geri kalanına gelince, Batum operasyonunun bir parçası olan ajanlar kaybolmaya ve l bulunmaya devam ederken Dani'nin fotoğraflarının Dudaev'in bilgisayarında ortaya çıkması garip bir tesadüf, sence de öyle değil mi?"

Nick tesadüflere inanmayacak kadar uzun süre CIA için çalışmıştı.

Bauer sandalyesinde arkasına yaslanmış, Nick'e ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalıştığı belliydi. Sanki dalmak üzereymiş gibi derin bir nefes aldı. "Dudaev, Nick'i öldürmek için

Gürcü mafyası, ABD istihbarat görevlilerini ve Doğu Avrupa'daki varlıklarını suçlu ve terörist dostlarına ifşa etmek için. i soruşturmaya gelince, eğer böyle bir soruşturma varsa, bunu tartışamam."

Basit bir cevaptı. Mantıklıydı. Kanıtların çoğuna uyuyordu. Ama her şeyi açıklamıyordu, örneğin Dani'nin dosyasını. Nick, kariyerinde ilk defa Bauer ona yalan söylüyordu.

Nguyen saatine baktı. "Bilgilendirme toplantısına ve bu görevde neyin yanlış gittiğine geri dönmemiz gerekiyor."

Nick yaptıklarını savunmak zorunda hissetti. "Bağlantı kaçmış olabilir ama dosyalar kurtarıldı ve Dudaev artık Amerika Birleşik Devletleri ya da ajanları için bir tehlike değil. Bu görevin en önemli unsurlarını tamamladım."

"Hayır, yapmadın." Bauer üst çekmecesinden bir şey çıkardı ve masanın üzerine bıraktı: Nick'in kurtardığı USB bellek. "Sürücü silinmiş. İçindeki gizli dosyalar indirildi ve sonra bir virüs tarafından üzerlerine yazıldı. Verileri sen almadın. Bradshaw aldı."

Beşinci Bölüm

Son doz morfinden dolayı uykulu olan Holly Doktorun söylediklerini tekrarladı, adli muayeneyi tamamladıktan sonra almasına izin verdikleri duştan dolayı saçları hâlâ nemliydi. "Bir çeşit anesteziydi. Fentanil türevi. Daha önce böyle bir şey görmediklerini söyledi. Beni bir gece tutmak istiyorlar."

"Fentanil mi?" Kara, Holly'nin yatağının yanında, tişört ve kot pantolonla olduğu kadar üç parçalı takım elbiseyle de iyi görünen kocası Reece Sheridan'la birlikte duruyordu.

"Bu GHB ya da Rohypnol gibi bir şey mi?" Tessa Darcangelo yatağın yanında oturuyordu. Tessa eski bir I-Takımı üyesiydi.

artık serbest meslek sahibi olarak çalışıyordu. Ayrıca insan kaçakçılığı hakkında ödüllü birkaç kitap yazmıştı.

"Doktor, ameliyat için hastaları bayıltmak için kullandıkları ilaçlara benzer bir şekilde etki ettiğini söyledi. Baş ağrım ve mide bulantısı bir yan etkidir."

"Bu ölümcül olabilirdi," dedi Reece. Sonra da Holly'nin aklından geçen soruyu sordu. "Böyle bir şeye kimin erişimi olabilir?"

"Bilmiyorum." Rus ajanları fentanil bazlı bir gazı, bir oda dolusu insanı bayıltmak için kullanmıştı. Birkaç yıl önce Moskova'da bir tiyatrodan rehine krizi yaşanmış ama Holly bunu Reece'e söylememiş. "Doktor kalp ve solunum durmasına çok yaklaştığını söyledi."

"Bu güven verici bir düşünce." Tessa'nın sözleri eşit oranda Güneyli tatlılığı ve alaycılığıyla doluydu.

Holly'nin acil servise gelmesinin üzerinden bir saat bile geçmeden, çetenin çoğu bekleme odasında toplanmıştı ve varlıkları Holly'nin hayal edebileceğinden çok daha rahatlatıcıydı.

Otuz üç yılının çoğunu yakın arkadaşları olmadan geçirmişti ve kimseye ihtiyaç duymaya alışık değildi. Ama şu anda onlara ihtiyacı vardı ve onlar da onun için buradaydı.

Dava memurunun aksine. Neredeydi o?

Holly kendi kendine, ona sadece güvenli olduğunu bildiği zaman yaklaşacağını söylemişti. Yıllar boyunca onunla sadece birkaç kez yüz yüze konuşmuştu ve her seferinde dikkatle idare edilmişti. O gelecekti. Ama ne zaman?

Battaniyenin altındaki el çantasını aradı, uyuşturulmuş sersemliğiyle onu kaybedebileceğinden korkarak parmaklarını etrafına sardı.

"Çok özür dilerim Holly." Kara'nın uzun, kahverengi saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı. Julian onları çağırdığında o ve Reece yataktan yeni kalkmışlardı. "Bu şekilde uyanmak korkunç olmalı."

Dudaev'in alnında iki kanlı delik bulunan cesedinin görüntüsü Holly'nin zihninde canlandı. O bir tane aldı derin bir nefes aldı, bulantı dalgasıyla savaştı. "Teşekkürler."

"İyi olmana sevindim." Reece kendi elini Kara'nınkinin üzerine bastırdı ve ikisini de tuttu. "Şef Irving bu işin aslını öğrenecek."

Holly öyle demiyordu ama Dudaev cinayeti yakında Şef Irving ve Denver Polisi'nin elinden alınacak ve tüm kanıtlarla birlikte federallerin eline geçecekti. "Umarım haklısındır."

Katil her kimse, Dudaev'in parasını ya da kolyesini almamıştı. Sadece Dudaev'in ve dosyaların peşindeydi.

Sadece bu bile onun -ya da kadının- her türden tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Ne söylediğine dikkat et. Uyuşturulmuşsun. Dikkatsiz davranma. Julian içeri girdi. "Bakın poligonda ne buldum." Marc Hunter, Sophie'nin kocası, onun arkasından geldi, üzerinde tereyağı yumuşaklığında solmuş bir kot pantolon ve koyu yeşil bir Fat Tire tişört vardı. "Zor bir gece geçirmişe benziyorsun."

"Gelmiş geçmiş en kötü randevu." Onun sempatisi Holly'nin yeniden gözyaşlarıyla savaşmasına neden oldu.

"Evet, öyleydi." Julian Tessa'nın yanına gitti, iri bir elini karısının omzuna koydu. "Uyanmak için çok korkunç bir şeydi."

Başını kaldırıp iki adama da baktı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Marc yatağının yanına gidip ona sarıldı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Hey, biz kendi başımızın çaresine bakarız. Bunu biliyorsun."

Göğüs kemiğinin arkasında bir sıcaklık filizlendi. Marc etrafına bakındı. "Sophie nerede?"

Tessa, "O, Kat ve Natalie birkaç ayak işi yapıyorlar," diye cevap verdi.

"Oh." Bir an için Marc'ın kafası karışmış gibiydi. "Errands. Doğru."

Bir şeylerin peşinde olduklarını anlamak için HUMINT tekniklerinde -insan istihbaratı toplama- ileri düzeyde eğitim almak gerekmiyordu. Ama morfinin etkisiyle Holly söylediklerini çabucak unutmuş, arkadaşları etrafında sessizce konuşurken uykuya dalıp çıkmıştı.

Sonra Kara ve Reece'in yüzme dersleri olan çocuklarının yanına dönme vakti geldi. İkisi de ona sarıldı, Reece eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Kendini daha iyi hisset. Bize ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayız."

Konuşma Marc'ın atış antrenmanına döndü. "Nasıl geçti?" Tessa sordu.

Marc sıırttı. "Üç yüz metrede bir inçlik gruplar." "Hunter'ın söylemek istediği, iyi iş çıkardığı. I "Bahse girerim taktik tabancalarda onun kışını tekmeleyebilirim."

Holly adamların ateşli silahlar hakkındaki şakalaşmalarını sayamayacağı kadar çok kez dinlemiş ve her zaman eğlenceli bulmuştu. Ama şimdi komik değildi, kelimeler kafasını unutmak istediği görüntülerle dolduruyordu.

"Lütfen," dedi sözlerini keserek. "Bugün silahlar hakkında konuşmasak olmaz mı? Az önce silahla vurulmuş bir adam gördüm. kafa."

"Açıklamana gerek yok." Marc, Julian ile bakıştı. "Özür

dilerim."

Biri kapıyı çaldı ve Sophie içeri baktı. "İçeri girebilir miyiz?"

Tessa tatlı Georgia aksanıyla, "Lütfen," dedi. "Duyarsız hödükler oldukları için kocalarımızı odadan dışarı atmak üzereydim."

"Duyarsız mı? Kocalarımız mı? Asla." Sophie yürüdü, Marc'a bir öpücük verdi, sonra eğilip Holly'ye sarıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir daha asla bir milyarderle çıkmayacakmışım gibi."

Kapı bir kez daha çalındı ve Kat James yeni yürümeye başlayan çocuğu Nakai'nin elinden tutarak içeri girdi. Onunla ana dili olan Navajo dilinde sessizce konuştu, sonra onu kucağına aldı ve başını sallayarak Holly'yi işaret etti. "Holly teyzeye merhaba diyebilir misin?"

Nakai küçük yüzünü Kat'in göğsüne gömdü. Kat güldü ve Nakai'nin alnındaki koyu renkli bir saç telini taradı. "Arabada uyuyakaldı ve henüz tam olarak uyanmadı. Gabe olsa gelebilirdi ama Alissa'nın ateşi çıktı, o yüzden evde onunla kaldı."

Sonra Natalie ve Zach McBride içeri girdi. Natalie'nin Bir zamanlar I-Team için çalışmış ama Zach'le evlendikten sonra gazeteciliği bırakmıştı. Şimdi kurgu yazarlığına başlamıştı ve ilk aşk romanını neredeyse bitirmek üzereydi. Ayrıca yedi aylık hamileydi.

Hepsi birbirlerine selam verip sarıldılar.

Natalie pembe ve sarı güllerden oluşan bir buket getirmişti. "Javier ve Laura'dan. Sevgilerini yolladılar. Nate ve Megan'la birlikte Cimarron'dalar, İsveç'ten gelen arkadaşlarına Rocky Dağları'nı gezdiriyorlar ve Jack ve Janet yeni bebeğe alışırken Nate işleri idare eder."

Cimarron, Nate'in ailesine ait bir dağ çiftliği idi. West'ler sığır ve at yetiştiriyor ve dünyanın en iyi barbekülerine ev sahipliği yapıyordu.

"Çok tatlılar." Holly gülleri kokladı, sonra Natalie'nin vazoyu yakındaki bir masanın üzerine yerleştirmesine yardım etti.

Dur. "Eminim harika vakit geçiriyorlardır."

Holly, Laura'nın bu özel İsveçli arkadaşlarını ziyaret etmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu ve nedenini de biliyordu. Laura ve Javier bilmesede, perde arkasında bazı iplerin çekilmesine yardım etmişti. Asla da bilmeyeceklerdi.

Telefon çaldı -ilk kez değildi- ve Tessa açtı.

"Hayır, üzgünüm. Basından gelen telefonlara cevap vermiyor. Hayır, senden bile Alex. Güle güle, şimdi." Tessa telefonu kapattı. "Tanrı onun kalbini korusun."

Alex Carmichael, I-Team için polis ve mahkeme haberlerini yapan pislik, bir haber veya alıntı için her şeyi yapardı-

Görünüşe göre hastanedeki bir iş arkadaşını taciz etmek de buna dahil. "Medya sana sorun mu çıkarıyor?" Marc sordu.

Holly başını salladı ve olası bir manşeti okudu. "'Çıplak kadın öldürülen milyarderle yatakta bulundu.'"

"Evet." Marc anlayışla başını salladı. "Bu çok sayıda gazeteyi harekete geçirecektir."

"Son bir saat içinde beş kez görüşme talebinde bulundu." Tessa dedi ki. "Hastane santrali bunların çoğunu durduruyor."

Konuşmada bir durgunluk oldu. Zach sessizliği bozdu.

"Ne zaman çıktığın erkeklerin geçmişini araştırmamı istersen, bana haber ver." Adamın sesinde alaycı bir ton vardı ama kız adamın gri gözlerindeki çeliği görebiliyor ve söylediklerinde ciddi olduğunu anlıyordu. Julian ve Marc'a baktı ve başını sallayarak koridoru işaret etti. "İkinizle konuşabilir miyim?"

Bir şeyler biliyor.

Dudaev'in görüldüğü gibi olmadığını biliyor olmalı. olmak için. Colorado bölgesinden sorumlu ABD şerif yardımcısı olarak, polisin kolaylıkla ulaşamayacağı bilgilere erişimi olacaktı. Ancak buna teşkilat dosyaları dahil değildi.

Marc ve Julian onu kapıdan çıkarken takip ettiler.

Natalie belini ovuşturdu ve rahatlamış bir iç çekişle oturdu. "İyi olmana çok sevindim."

"Ben de öyle ve teşekkürler." Tam o sırada Holly, Sophie, Kat ve Natalie'nin ellerinde poşetler olduğunu fark etti.

"Alışverişe mi gittiniz?"

Bu fikir Holly'nin moralini bir kademe yükseltti.

Ne de olsa alışveriş onun doğal yaşam alanıydı.

Sophie yatağın ayak ucuna oturdu.

"Tutuklandığımda ve geceyi hapisanede geçirdiğimde ne yaptığınızı hatırlıyor musun?"

Hapishane mi? Avukatımı, asistanı gibi davranmana izin vermesi için kandırdın, sonra da mahkemeye çıkmadan önce yüzümü ve saçımı yapabilmen için makyaj malzemesi ve fırça soktun."

Morfin sisine rağmen Holly hatırladı. "Mahkemeye suçlu görünerek gitmene izin veremezdim. İlk izlenim önemlidir."

Sophie gülümsedi. "Bana yeniden insan olduğumu hissettirdin. O an benim için her şeydi."

"O piçlerin Zach'le bana saldırdığı ve benim hastanede Zach'in kurtulacağından emin olmadan beklediğim zamanı hatırlıyor musun?" Natalie sordu.

Holly başını salladı, Natalie'nin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü aklına geldi.

"O fırtına yüzünden sırlıslık olmuştum ve endişeden aklımı kaçırmıştım. Sen ve Kara kıyafetlerinizi değiştirip makyaj yaparak geldiniz. Bunu hiç unutmadım."

Holly gözlerinin yaşardığını hissetti. "Beni yine ağlatacaksın."

Sonra Tessa konuştu. "María Ruiz'in öldürülmesine tanık olduğumda ve iş yerindeki kadınlar tuvaletinde kendimi kaybettiğimde, bana küçük bir acil durum makyaj seti verdiniz ve kendimi toparlamama yardımcı oldunuz. Şimdi sana yardım etme sırası bizde. Eve giysilerle ya da en azından rujla gitmek isteyebileceğini düşündük."

Natalie ayağa kalktı, Sophie ve Kat'le birlikte çantaları yatağın üzerine koydular.

Sophie içlerine baktı. "Moda ve makyaj konusunda senin kadar yetenekli değiliz ama en azından sana aldıklarımızı beğeneceğini umuyoruz."

Ama Holly, giysiler çuval bezi ve makyaj malzemeleri parmak boyasından başka bir şey olmasa bile hepsini seveceğini biliyordu. Her şey arkadaşlarından gelmişti.

* * *

Zach McBride koridorda Hunter ve Darcangelo'nun kendisine katılmasını bekledi. Sesini sessiz tuttu. "Bu Sasha Dudayev bir sanat simsarı değil. Hırsızlık, saldırı, cinayet, insan kaçakçılığı, uyuşturucu kaçakçılığı ve silah kaçakçılığı gibi her şeyi içeren uzun bir suç geçmişi var. Anladığım kadarıyla Gürcistan mafyasının bir tür lideriymiş."

Hunter alçak sesle ıslık çaldı. "Tanrım!"

Darcangelo başını salladı. "Holly hayatta olduğu için çok şanslı."

"Yarısını bile bilmiyorsun." Bundan hoşlanmayacaklardı. "Geçen yıl, genç bir İtalyan gazeteciyle bir ilişki kurdu - gerçek bir güzellik. Kız onun sevgilisi oldu ve bir süre onun kuryesi olarak hizmet etti. Sonunda ondan bıkmış ve ayrılmak istemiş. Onu parçalar halinde buldular. Dudaev onu hala hayattayken parçalara ayırmış."

İki adam da yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin. Sanırım öldüğüne sevindim," dedi Hunter.

"Beni zahmetten kurtardı." Darcangelo bir FBI'da insan kaçakçılığıyla mücadele ederek ün kazanmıştı ve kadınları avlayan suçlulara karşı büyük bir kin besliyordu. "Holly'yi işe almayı umuyor olmalı."

"Biz de öyle düşünüyoruz." Zach cep telefonunun çaldığını hissedip cebinden çıkardı. Corbray'den bir mesaj almıştı.

Hallediyoruz.

Hunter, "Sanat galerisi, faaliyetlerini Colorado'ya taşımanın güzel bir yolu olabilirdi," dedi.

Zach telefonu tekrar cebine soktu. "DEA zaten deposunda bir sandık içinde eroin sevkiyatı buldu."

"Onu kimin öldürmüş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Darcangelo sordu.

"Ona geliyorum." Zach iki adamın da cevap istediğini biliyordu. O da istiyordu. Hepsi Holly'yi önemsiyordu. "Geçmişini araştırmaya başladığım anda onunla ilgili her şey kayboldu. Dosyalar bir anda yok oldu."

Hunter ve Darcangelo önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

"Bunun federal olabileceğini mi düşünüyorsun?" Hunter sordu. Darcangelo tam isabet. "CIA olduğunu düşünüyorsun."

"Corbray'i aradım ve bu konuyu araştırmasını istedim. Derek Tower'ın CIA ile yararlı olabilecek her türlü bağlantısı var - eğer burada olan buysa. Az önce bana mesaj atarak bu konuyla ilgilendiklerini söyledi. Sizi haberdar edeceğim."

* * *

Nick, savaş gazisinden yazara dönüşen Nick Andrews olarak o akşam erkenden Denver'a geri döndü. Son üç haftadır kullandığı sığınak bir eve dönüştürülmüştü. Ajans IKEA'yı satın almış gibi görünüyordu. Zevkli Bekâr Adam'ın hassas yönünü göstermek için birkaç ev bitkisi eklenmişti. Maaşla çalışan bir dekoratörleri de var mıydı?

Şaşırmazdı.

Oturma odasında koyu sarı bir kanep, köşelerine ustalıkla yerleştirilmiş gri ve siyah yastıklar vardı. Bir sehpa, bir kitaplık ve bir eğlence merkezi vardı. parlak siyahın yanı sıra siyah gölgeli üç ayaklı bir lambader ve siyah deriden bloklu bir koltuk. Artık panjur yerine perdeler vardı. Hatta

dergileri düşündü. Ne okuması gerektiğini öğrenmek için bir tanesine uzandı. SKI, Men's Health, Atlantic Monthly. Yani aktifti, ama entelektüeldi ve şiirden korkmuyordu. Bildiğim iyi oldu.

Nick mutfağa girdiğinde mutfağı donanımlı ve dolu buldu; uyumlu siyah tabaklar ve kâseler, kahve fincanları, gümüş takımlar. Buzdolabında fazla yiyecek yoktu -bir biftek, birkaç yumurta, basit baharatlar- ama bir şişe Tezgahta şarap. Bir espresso makinesi bile vardı. Bununla ne yapacaktı ki?

Ek yatak odasında çalışma masasını ve gözetleme teçhizatını, bir dizi ağırlık ve bir koşu bandı ile birlikte buldu. Son iki şey için Tanrı'ya şükür. Burada daha fazla zaman geçirmek onu delirtebilirdi.

Masanın üzerinde sosyal medya bilgilerinin bulunduğu bir klasör vardı: Nick Andrews'un web sitesinin, Facebook sayfasının, Twitter hesabının şifreleri ve çıktıları. Web sitesinin ana sayfasının çıktısına baktı ve kendi yüzünün ona gülümsediğini gördü. Ne kadar çekici bir adamdı. Sitede yazmakta olduğu kitaptan alıntılar bile vardı - hepsi kapağın bir parçasıydı.

Ebeveyn yatak odasına yürüdü, eşyalarını yatağın üzerine bıraktı - koyu ahşap başlıklı, sarı ve gri yorganlı ve çok fazla küçük yastıklı yüksek bir platform yatak. Sonra dolabı açtı.

Şaka yapıyor olmalısın.

Tüm bunları bir araya getiren her kimse, raporunda Bradshaw'un tasarımcı kıyafetlerine olan sevgisini ve aynı şekilde giyinen bir erkekten hoşlanacağına karar verdi. Ama Nick onu gerçekten neyin tahrik ettiğini biliyordu.

Sert vücutlar. Kot pantolonlar. Belalı bir hava.

Nick de istese de istemese de ona bunu verecekti.

Küçük sürtük.

Bu bilgiyi onun burnunun dibinden çalmıştı. Analistler Bradshaw'ın USB belleğin içeriğini özel bir cep telefonuna indirmiş olması gerektiğine karar vermişlerdi.

dosyaları okunamaz hale getiren bir virüs yükledi. Bu şekilde dışarı kaçırabileceği bir sürücü ve Dudaev'in sürücünün kayıp olduğunu fark edip onu öldürme ihtimali.

Nick akıllı telefonunu evde unuttuğunu biliyordu. Bu yüzden Dudaev'le yaptığı yemek sohbetini dinleyememişti. Çantasında bulduğu telefonun ona ait olamayacağı neden aklına gelmemişti?

Sen dikkatsiz davrandın Andris, o da kaçtı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Bauer ve Nguyen o gece odadaki ses kaydını dinletmişler ve Dudaev'in yaptığı tartışmayı filtrelemişlerdi.

Nick'le karıştırdıkları garson hakkında fedailerinden biriyle konuşurken, Bradshaw otelin şifresini girerken Nick oda kasasının dijital bip sesini duyabiliyordu.

geçersiz kılma kodu. Ses kaydındaki zaman endeksi Bradshaw'un Dudaev'i oynattığı ve dosyaları alıp kaçtığı konusunda hiçbir şüphe bırakmamıştı.

Ya bağlantı oydu ve Dudaev'e ihanet edip dosyaları çalmıştı ya da bilinmeyen bir üçüncü şahıs için çalışıyordu. Nick'in görevi, onun iplerini kimin elinde tuttuğunu bulmak için ne gerekiyorsa yapmaktı.

Sikeyim.

Bu onun sahnesi değildi. Bu tür bir operasyon için eğitim almamıştı. Eğitim almış adamlar vardı ama nedense Bauer onu göndermekte ısrar etmişti.

Nick'in anavatanda bir ABD vatandaşına karşı harekete geçme konusunda da şüpheleri vardı. "Elinizde kanıt var. Sadece onu tutuklayın ve sorgulayın."

Bauer açıklama yapmadan, "Bu bir seçenek değil," demişti.

Nick sınırlarını belirlemişti. "Onu öldürmeyeceğim."

Bauer omuz silkti. "Bu düşünce en az senin kadar benim de hoşuma gitmiyor ama o ülkesine ihanet eden biri. Sana başka seçenek bırakmayabilir."

Nick onu gözetlemekle geçirdiği o üç uzun hafta boyunca neyi gözden kaçırmıştı?

Banyoya girdi, çişini yaptı, elini yüzünü yıkadı ve diş fırçası tutucusunun sabunlukla uyumuna hayret etti. Dolabın içinde kabarık siyah havlulardan bir seçki buldu. Birine uzandı, yüzünü kuruladı ve bakışları kendi yansımasına takıldı.

Tüylü bir köpeğe benziyorsun.

Tiflis'ten ayrılmadan önce saçını kestirecek vakti olmamıştı,

Buradayken Bradshaw'un izini sürecektir zamanı da olmamıştı. Koyu renk saçları biraz uzadığında dalgalanıyordu ve neredeyse yakasına değiyordu. Onun da tıraş olması gerekiyordu ama beklemeye karar vermişti. Bradshaw erkeklerde biraz kirli sakal isterdi.

Eşyalarını yerleştirirken Nick onun hakkında bildiği her şeyi düşündü.

Ülkeyi dolaşan bir ordu çocuğuydu. Babası ordu istihbaratında kariyer sahibi bir subay, annesi ise eski bir modeldi. Annesi kocasının çalışanlarından biriyle ilişki yaşadktan sonra on dört yaşındayken anne babası boşanmış ve Holly annesiyle yaşamaya başlamıştı. İyi sınav sonuçları almış ve hem Hava Kuvvetleri hem de Ordu ROTC burslarını kazanmıştı. Hava Kuvvetleri'ni seçmişti ama net olmayan nedenlerden dolayı ilk yılında okulu bırakmıştı. Üniversitede 4.0 not ortalaması elde etmiş ve gazetecilik ve siyaset bilimi olmak üzere çift diploma ile mezun oldu.

Holly Bradshaw gibi iyi bir kızın Karanlık Taraf'a geçmesine ne sebep olabilir?

Orduda görevli bir babayla büyümek, muhtemelen çok fazla yakın arkadaşlığı olmadığı anlamına geliyordu. Babası çok fazla yanında değildi. Belki de babasının ilgisini yeterince çekememişti. Bu, neden ordu yerine Hava Kuvvetleri'ni seçtiğini açıklayabilirdi - yaşlı adamı kızdırmak için biraz isyan. Babası umursamayınca da okulu bırakmıştı.

ve onay için annesine döndü, pahalı ayakkabılarını ve kıyafetlerini aldı.

En azından bir teoriydi.

Kesin olan bir şey vardı. Holly Bradshaw zekiydi.

Hava Kuvvetleri yetenek testi IQ'sunu 154 olarak göstermişti.

Böyle bir beyne sahipken neden görünüşüne bu kadar önem veriyordu?

Yine babasını suçladı. Babası çok sık gitmişti ve muhtemelen kendini suçlu hissediyordu. Eve döndüğünde kızına ne kadar güzel olduğunu söylemiş ve ona güzel şeyler almıştı, çünkü içten içe bir kızla nasıl ilişki kuracağına dair hiçbir fikri yoktu, özellikle de ona sadakatsiz eski sevgilisini hatırlatan bir kızla.

Nick'in hedefi vurup vurmadığı ya da şu anda bir şeyler uydurup uydurmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Evet, HUMINT eğitimi almıştı ama Nick bir profil uzmanı ya da analist değil, paramiliter bir operatördü. Kendisini destekleyen kas gücü olmaya alışkındı.

Ajans'ın oyunu. Güvenlik ya da yıkıma ihtiyaç duyduklarında onu getiriyorlardı. Bu iş için daha iyi adamları olmalıydı, Teşkilat tecrübeleri arasında karşı istihbarat için aletlerini kullanmak da olan adamlar.

"Gerekirse onu baştan çıkar. Sen onu Haftalardır gözetim altında. Onu neyin harekete geçirdiğini biliyor olmalısın. Onun pantolonuna girmek ne kadar zor olabilir ki?"

Nguyen, Nick'in isteksizliğinden hoşlanmış görünüyordu ve suçlunun Gürcü Ortodoks yetiştirilme tarzı olduğunu ima ediyordu.

"Rahatla, Andris. Bundan hoşlanabilirsin. Çoğu erkek hoşlanır."

Aptal piç.

Nick eve kız getirmeye başlamadan önce üniversiteye gitmeyi beklemişti ve bazı arkadaşları kadar çok sevişmemişti. Ama bunun nedeni suçluluk duygusuna dayalı bir tür cinsel takıntısı vardı. Annesi ona ve erkek kardeşlerine kadınlara tek kullanımlık mallar gibi davranmamalarını tembihlemişti. Lanet olsun, o

da

Bir sonraki adam kadar cinsel dürtü. Sadece kendini daha fazla kontrol ediyordu.

Bir yabancıyla cinsel ilişkiye girmek onun tarzı değildi. Ama yine de Holly kendini yabancı gibi hissetmiyordu. Onun hakkında zaten çok şey biliyordu. Yine de Dani'den beri kimseyle birlikte olmamıştı ve başka bir kadınla -tabiri caizse- birlikte olabileceğinden emin değildi.

Sırlar için erkeklerle birlikte olmak ve ülkesine ihanet etmek. Onu nasıl öpecek, ona nasıl dokunacak, ona nasıl zevk verecekti?

Tamam, inanılmaz derecede ateşliydi. Trafiği durdurabilecek bir vücudu vardı.

Kadının yatakta üstsüz yatarkenki görüntüsü tekrar aklına geldi.

Evet, Nguyen'in ne dediğini kesinlikle anlayabiliyordu.

Yine de ilk dürtüsü onu becermek değildi. Onu kelepçeleyip sorguya çekmekti. O bir haindi ve onu alt etmişti.

Ama Nick'in Holly Bradshaw'dan daha fazla düşünmesi gereken şeyler vardı.

Kayıp ve ölü memurlar. Kramer'in uyarısı ve ardından ortadan kaybolması. Batum operasyonu. İç soruşturma. Klonlanmış sabit diskteki şifrelenmiş dosyalar. Kramer, Bauer ve Nguyen'in kendisinden bir şey sakladıkları hissi.

Eşyalarının geri kalanını, çoraplarını, tişörtlerini ve iç çamaşırlarını çekmeceye yerleştirdi. Geriye onun iki yarı otomatikler, cephane ve çantasındaki diğer şeyler -Otuz bin nakit para, sahte kimlikler, kredi kartları, bir sıhhiye çantası, piller, koli bandı, bir telsiz ve bir sürü ıvır zıvır. Bunları nereye koyacaktı ki? Ekipmanlar kimliğine uymuyordu.

Delta Force'ta geçirdiği yıllarla ilgili bir hikaye üzerinde çalışan bir yazar olması gerekiyordu. Yara izlerini, evden neden hiç çıkmadığını ve bilgisayar başında neden bu kadar çok zaman geçirdiğini açıklamaya çalışıyordu.

Komodinin çekmecesini açtı. Prezervatifler.

Ajans gerçekten de her şeyi düşünmüş.

Bir silah kasası kurması gerekecek. Bu arada, çantasını dolabın üst katına yerleştirecek, Ruger MK III'ü komodinin yanında tutacak ve SIG'i gizli taşıyacaktı. Belanın kendisine doğru gelmediğinden emin olamazdı - Gürcü mafyasının Dudaev'in ölümünün intikamını almak istediği söyleniyordu - ve pantolonunu indirirken yakalanmak istemiyordu. Özellikle de pantolonu aşağıdaysa.

Her biri .22 uzun tüfek ses altı ve .380 ACP anti-personel mermilerinden oluşan iki tuğlayı paketinden çıkarırken kendini

Umarım onlardan birini Holly Bradshaw'un güzel kafatasına yerleştirmek zorunda kalmazdı.

* * *

Holly uyandığında yatağın yanındaki sandalyede bir adamın oturduğunu gördü. Bir an için onun dava memuru olduğunu düşündü ama sonra gördü. "Joaquin."

Tatlı yüzünde endişeli bir ifade vardı, fotoğraf makinesi çantası ayaklarının yanında yerde duruyordu.

"Selam." Gülümsedi ve elini tutarak parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Nasıl hissediyorsun? Sana iyi şeyler verdiklerini duydum."

"Gelmişsin." Holly onu gördüğüne sevinmişti. "İşi bıraktılar Bana biraz önce morfin verdi. Sadece ağrı kesici alıyorum."

Hâlâ midesi bulanıyor ve bitkin hissediyordu ama baş ağrısı daha iyiydi.

"Daha erken gelirdim ama yoğun bir haber günüydü." Yüz ifadesi ciddileşti. "Seni sedyeyle dışarı çıkardıklarında büyük bir şok yaşadım."

"Ölü bir adamın yanında uyandığımda büyük bir şok yaşadım."

"Otel çalışanlarından bazılarının bu konuda konuştuklarını duydum. Dediklerine göre sen yatakta çıplak ve baygın yatarken birisi bu adamı kafasından vurmuş. Şanslısın.

Katil sizi de öldürmemeye ya da durumunuzdan faydalanmaya karar verdi."

Holly bu konuşmanın nereye varacağını bildiğini sanıyordu.

Joaquin onun elini bıraktı ve sandalyede öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, bakışları onunkilere sabitlendi. "Gördüğüm kadarıyla bu bir uyandırma çağrısıydı."

İşte başlıyoruz.

Holly arkadaşlarının onun biraz sürtük olduğunu düşündüklerini biliyordu.

Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını bilmiyorlardı. Özel hayatının bir parçası olarak çıktığı erkekler de vardı.

Ajans için çıktı. Bazılarıyla yatmış.

Diğerlerini bilmiyordu. Ama yerleşemedi, ta ki

Teşkilat'tan ayrılmıştı. Potansiyel bir erkek arkadaşına CIA için ek iş yaptığını ve ulusal güvenlik adına onu paylaşmak zorunda kalacağını nasıl açıklayacaktı?

Güvenlik mi?

"Joaquin, ben-"

"Hey, bırak da bitireyim, tamam mı? Bir süredir söylemek istediğim bir şey var." Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı ve tereddüt ediyor gibiydi. "Hayatını nasıl yaşadığın seni ilgilendirir, ama arkadaşın olarak şunu söylemeliyim ki bu adamlar senin için iyi değiller. Seni umursamıyorlar. Sen onların bildiğinden çok daha değerlisin."

Tekrar elini tuttu. "O kadar güzelsin ki Bunun dışında pek çok erkek bunun ötesine bakmıyor. Ne kadar komik olduğunuzu, arkadaşlarınız için ne kadar çok şey yaptığınızı ya da ne kadar harika bir muhabir olduğunuzu bilmiyorlar. Sen zekisin,

Ben de. Chula, zeki olduğunu biliyorum. Zihninin dakikada milyonlarca mil hızla çalışıyor, bu yüzden bazen etrafında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin olmuyor ve bir şeyler söylüyorsun ..."

Güldü, komik bir şey hatırlıyormuş gibi gülümsedi.

Ama Holly gülmedi. Boğazında kaya gibi sert bir yumru vardı, adamın sözleri içindeki yumuşak ve acıyan bir şeyi çok yakından kesiyordu.

Kahkahası soldu ve gülümsemesi kayboldu. "Dün gece yakalanan adam, polislerin söylediğine göre Sizi uyuşturan, hayatınızın geri kalanında hafızanıza kazınacak olan kişi... Tek gördüğü, tek istediği paketti. Derinin altında kim olduğun umurunda değildi. Bu serserilerle vakit kaybetmeyi bırakmalı ve sana değer veren adamı bulmalısın."

Holly gözlerinde oluşan yaşları geri kırıptı. Yutkundu - sertçe- ve Joaquin'in parmaklarını sıktı. "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

Bir süre sonra, ona her zaman sormak istediği soruyu sordu. "Neden sen ve ben hiç birlikte?"

Aralarında her zaman yoğun ve karşılıklı bir çekim vardı. İkisi de bunu biliyordu. Asla harekete geçmemişler, hatta bunun hakkında konuşmamışlardı bile.

Joaquin ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çünkü, chula, ben sonsuza dek mutlu olmak istiyorsunuz ve siz sadece bir sonraki adrenalin patlamanızın peşindesiniz."

Altıncı Bölüm

Nick kıkırdarak dinleme cihazına konuştu. "Hey, Nguyen, siktir git."

Cihaz orada bulduğu beş cihazdan biriydi - mesleğin bir tehlikesi. Tüm SAD memurları gibi o da çoğu zaman Teşkilat'ın gözetimi altında olduğunu varsaymak zorundaydı. Ama bu, bundan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Böceği devre dışı bıraktı ve diğerleriyle birlikte küçük bir biyometrik kasaya attı. Bu onun protesto şekliydi. Onlar da ve onları çıkardı. Elbette hepsini aldığından emin olamazdı ama en azından Langley'nin bu konudaki bakış açısı hakkında şüphesi yoktu.

Mutfağa gidip espresso makinesini denedi ve üç shot yaptı. Buharda pişirilmiş sütle uğraşmadan sek içti, sonra telve kekini lavaboya attı ve orada bırakarak bu sabah yaptığı dağınıklığa katkıda bulundu. Kirli tabaklar, pizza kutuları, kirli giysiler, eski gazeteler ve dolu çöp kutuları sayesinde daire artık IKEA'nın zemin sergisine daha az benziyordu

ve daha çok birinin evi gibi.

Espresso beynindeki sisi dağıttı, nabzını hızlandırdı. Dün gece bilgisayarları kurmak ve özel yazılımı yüklemek için çok fazla saat harcamıştı. Şimdi

Aynı anda çalışan altı CPU'su vardı ve hepsi Dudaev'in şifresini çözmeye ve şifrelenmiş sürücüyü açmaya çalışıyordu. Şifre kırıldığında, Nick sabit diskteki şifrelenmiş dosyaların şifresini çözecek anahtarı bulacağından oldukça emindi. Ama şifreyi kırmak kolay olmayacaktı.

Dudaev'in ana dili Gürcüceydi ama İngilizce, Fransızca ve Rusça da konuşuyordu. Bir dil seçebilirdi

Bu dillerden herhangi birinde şifre. Gürcü veya Kiril alfabelerini kullanabilirdi ya da Gürcüce veya Rusça kelimelerin harf çevirilerini heceleme için standartlaştırılmış ABD klavyesini kullanabilirdi. Bu yeterince zorlayıcı değilse, Kiril alfabesinin karakterlerini veri akışlarına çevirmenin birden fazla yolu vardı -ASCII, Kod Sayfası 855, Kod Sayfası 866- ve Nick bu durumda hangisinin geçerli olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Bu onda bir şişe tekila açma isteği uyandırdı.

Kriptografi onun gücü değildi. Orada oturmuş, ona sessiz bir hayat kazandırabilecek bir şeyle uğraşırken federal hapishanede bir hücre ya da beynine güzel bir kurşun, kendini bir kez daha aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ederken bulmuştu.

Saatine baktı. Sıfır-dokuz-yirmi.

Bradshaw yakında hastaneden taburcu olacaktı.

Hareket etmesi gerekiyordu.

Nitril eldivenler giyerek, Bradshaw'un arka kapısının sürgüsünü açmak için kendi yaptığı anahtarı kullandı, içeri girdi ve güvenlik sistemini devre dışı bıraktı, onun yokluğundan yararlanarak etrafa bir kez daha baktı. Doğru, onu

Ama yaptıkları düşünüldüğünde, hayatta olduğu için şanslıydı.

Şimdi bildiklerini o gece de bilseydi ... Bauer,

Bradshaw'un profesyonel olduğunda ısrar etmişti.

Nick, Dudaev'in onun casusluk ve ihanete ilk adımını temsil ettiği umudunu taşıyordu. Belki de biri onunla çıktığını duymuş ve Dudaev'i aldatması için ona para vermişti. Belki de onu işe alan kişi

ve hassas verileri Dudaev'den alarak ülke için iyi bir şey yapacağına inandırmıştı.

Ne olursa olsun, hayatı çirkinleşmek üzereydi.

Nick, üç hafta önce Denver'a geldiği gün onun dairesini aramış ve birkaç kez geri dönmüştü

postalarını kontrol etmek, çöpünü ve geri dönüşümünü incelemek için. İlk seferinde, bir şey arıyordu. Dudaev'in yeraltı işlerine karıştığına dair kanıtlar. Onu herhangi bir gizli faaliyetle ilişkilendirecek bir şey bulamamıştı ve bugün de böyle bir şey bulmayı beklemiyordu. Özel cep telefonunun hâlâ yanında olduğunu ve birilerinin onunla temas kurmaya çalışması ihtimaline karşı Teşkilat'ın onu gözetim altında tuttuğunu varsaymak zorundaydı. Bu

Bayan Bradshaw'ın kendisi hakkında ipuçları arıyordu. -Onu kırmasına yardım edecek ipuçları.

Klimayı açık bırakmıştı, bu yüzden dışarıdaki neredeyse üç haneli sıcaklığa rağmen ev serindi, panjurlar hala çekiliydi. Mutfaktan başladı, içeriye doğru ilerledi. Ofis olarak kullanıldığı belli olan odayı sistematik bir şekilde gözden geçirdi. Mutfak masasında kalemler, kâğıtlar ve bir dizüstü bilgisayar, hatta bir kâğıt öğütücü vardı ama dolaplarda birkaç tencere ve tava, hatta gümüş takımlar bile yoktu. Bu da demek oluyordu ki Muhtemelen dışarıda çok yemek yemiş ya da eve paket servis getirmiştir.

Öğütücüyü açtı ve önemsiz postalar ve alışveriş fişlerinden başka bir şey bulamadı; evini her aradığında bulduklarının aynısı.

Şampuanının yumuşak çiçek kokusunu içine çektiği banyoyu inceledikten sonra yatak odasından başladı, parfüm şişelerinin içindekileri kokladı, sonra da çekmecelerini karıştırdı. Yumuşak ipek ve seksi danteller. Ve . . .

Vay anasını.

Elinde, arka tarafı minik bağcıklarla bağlanmış, kasıksız külot gibi görünen bir çift külot tutuyordu. İçinden geçmişti üç hafta önceydi, ama bu onu yatakta sadece tangayla yatarken görmeden önceydi. Onun bir görüntüsü Aklına çıplak göğüsler, pembe bir meme ucuna yaslanmış iri safir, boğazının derisinde parıldayan elmaslar, o uzun ipeksi bacaklar geldi. Külotunu indirdi, çekmeceyi kapattı.

Aklınızı işinize verin!

K lotuyla baş başa kalmak bile ona odun verirken kontrolü nasıl elinde tutacak ve onu nasıl alt edecekti?

Yatağı özenle hazırlanmıştı, mavi pamuklu bir örtünün üzerinde şemsiyeler duruyordu.  arşaflar beyaz pamuktan yapılmış ve dantellerle sa aklanmıştı. Kabarık flokatı halılar, cilalı ayak parmakları ve yumuşak, pedik rl  ayakları için m kemm l olan ahşap zemini süslüyordu.

şifonyerinin üzerinde, ABD Ordusu üniforması giymiş bir adamın elini tutan küçük, tatlı bir kızın fotoğrafı duruyordu. Bu Holly ve babasıydı. Evdeki tek aile fotoğrafının bu olması ve kızın bu kadar küçük olması ilginçti.

Komodininin  zerindeki kitap değişmişti. Kitabı eline aldı ve başlığına baktı. Modern Sanat Kuramları.

Dudaev'le olan randevusuna hazırlanıyordu.

Üst çekmecede bir kutu prezervatifle birlikte bir vibratör vardı. Nick gözetleme yaptığı için kadının vibrat r  kullandığını biliyordu, hızlı bir nefes alıp uzun ve yavaş bir nefes veriyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse bu onu tahrik etmişti.

Ama asıl mesele, şehirde geçirdiği gecelerden arta kalan libidosunun kendi kendine yetmesiydi. Sonra McMillan'a, partnerlerinin neye ihtiya ı olduğunu umursamayan pek çok erkek hakkında söylediklerini hatırladı.

Klitoris, aptal.

Belki de dışarıda geçirdiği geceleri o kadar da tatmin edici bulmuyordu. Onu izlediği    hafta boyunca kendisinden başka kimseyle seks yapmadığı düşünülürse, bunu söylemek onun için zordu. Öte yandan, o süre boyunca Dudaev'le çıkmıştı ve onunla seks yapmadığını biliyordu.

Bu da a ıklayıcıydı.

Oturma odasına doğru ilerledi, içeriye ve etrafı araştırdı. Pastel mavi yastıkları ve battaniyesiyle krem rengi kanepeye uzandı ve ilk kez renklerin ve kumaşların ne kadar yumuşak olduğunu fark etti. Yıpranmış beyaz kumaşlardan oluşan dolabı inceledi.

DVD'lerini sakladđı ahşap raflarda çok sayıda popüler romantik komedinin yanı sıra bazı

belgeseller, sanat filmleri ve Hollywood klasikleri. Duvarlardaki çerçeveli baskıları kontrol etti, bu kez sanat eserlerinin içeriğine baktı - siyah beyaz manzara fotoğrafları, eski Fransız tiyatro afişleri, Empresyonist tabloların baskıları. Kurgu dışı, edebi kurgu ve popüler kurgu karışımı kitaplarını teker teker karıştırdı. Belli ki Jane Austen'ı ve Dickens'ı ölene kadar okumuştı. Sonra bakışları köhne bir romana takıldı.

Kapağında erkek göğsü olan bir roman. Bir adamın bir kadına oral seks yaptığı açık bir sahnede yer imi konulmuştu.

Bunu da hatırlayacaktır.

Işığы yaktı ve bir zamanlar ikinci bir yatak odası olan devasa gömme dolaba girdi. Bir şezlong Odanın ortasında koyu mavi kadife bir salon vardı, bir duvar tamamen aynalarla kaplıydı, yerde daha fazla flokati kilim vardı. Elini şezlongun kadifesi üzerinde gezdirdi, kadifeden gelen kokuyu içine çekti.

havada asılı kalan parfüm.

Kadın tam bir şehvet düşkünüydü. Nick'in onun hakkında bilmesi gereken en önemli şey bu olabilirdi. Rahatsızlıktan hoşlanmazdı.

Etrafına bakındı ama burada ne bulacağını biliyordu. Hepsi özenle düzenlenmiş iki yüz çift ayakkabısı vardı. Kıyafetleri de düzenliydi; uzunluklarına göre ve gündelikten resmiye doğru raflara dizilmişti: bluzlar; etekler; pantolonlar; elbiseler; uzun, ışıltılı elbiseler.

Dışarı çıktı, etrafına baktı.

Burası Bradshaw'ın eviydi, sığınağıydı ve her şey yumuşak, kadınsı, zevkli, hatta tatlıydı. Kandırıldığına inanmak onun için daha kolaydı. tehlikeli adamlarla tehlikeli oyunlar oynamaktan hoşlandığına inanmaktansa, o dosyaları çalmasına yardım etmekten hoşlanıyordu.

Bu da başka bir gizemdi.

Bunun için ona nasıl ödeme yapılıyordu? Dudaev'le tanışmadan önce ya da tanıştıktan sonra hiçbir hesabında şüpheli bir hareket olmamıştı, off-shore'dan gelen yüklü bir para da yoktu.

Bir motor. Bir araba kapısı.

Dışarı baktı ve siyah bir SUV'un geldiğini, arkasında da plakasız bir polis arabası olduğunu gördü. Julian Darcangelo arabadan indi ve SUV'nin yolcu koltuğunda oturan Bradshaw'a araçta kalmasını işaret etti. Nick Darcangelo'yu arkadaşları ve tanıdıkları hakkında hazırladığı dosyalardan tanıdı. Nick, eski bir FBI ajanı olan bu adamın Bradshaw'un içeri girmesine izin vermeden önce daireyi temizleyeceğinden emindi.

Eve gidip güzelleşmenin vakti geldi Andris.

Bradshaw'la tesadüfen karşılaşmasını çoktan planlamıştı, bu tesadüfi karşılaşmanın daha fazlasına dönüşeceğinden emindi. Alarmı çalıştırdı ve arka kapıdan sızıarak Darcangelo ile gereksiz ve acı verici bir yüzleşmeden kaçınmak için tam zamanında kendi dairesine girdi.

Ona Bay Sürüngen derdi.

Onun ne kadar ürkütücü olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

* * *

Holly çiçekçinin kapısına bıraktığı notu bir kenara koydu- Patronu Beth Dailey'den Bay Creeper'a bir buket çiçek bırakmışlardı ve bir fincan kahve yapmıştı. Şef Irving ve Julian için fincanları masaya koydu.

konuşmaya odaklanmıştı, akli hala elinde olan gizli dosyalara takılmıştı.

Komutanı neden hala onunla iletişime geçmedi?

İçindeki panik sesini bastırdı. Durum tahmin ettiğinden daha sıcak olmalıydı. Tehlikede olduğunu düşünseler bile, Teşkilat onun ele geçirdiği istihbaratı geri almak isteyecektir. Cep telefonunu ve içindeki bilgileri bırakmazlardı.

değerli içerikleri ellerinde tutmaları gerekenden daha uzun süre.

Her iki adamın da sustuğunu ve beklentiyle kendisine baktığını fark etti. "Özür dilerim. Kendi dünyamda kayboldum."

Kendini topla!

Julian ayağa kalktı ve sandalyelerden birini çekti. "Otur." "Sana şeker getirecektim."

"Bana nerede olduğunu söyle, ben de getireyim."

Holly oturdu. "Orada, tost makinesinin yanında."

Şef Stephen Irving, Holly'nin Denver'da yaşadığı süre boyunca Denver Polis Departmanı'nın başında bulunuyordu Mavi gözlerinin altındaki torbalara bakılırsa, bu süre boyunca uykusuz kalmıştı. "Sana bir şey soracaktım. dizüstü bilgisayar otel odasından çalındı. Güvenlik görevlilerinden biri dizüstü bilgisayarınızı istediğinizi söyledi. Eğer çalındıysa, bunu da rapora dahil etmek isterim."

"Dizüstü bilgisayarım mı?" Holly şaşkınlık numarası yaptı. Zor olmadı. "Onu istediğimi bile hatırlamıyorum. Kendimde değildim herhalde. Dizüstü bilgisayarım orada."

Satın alacaklarını umarak işaret etti.

Şef Irving başını salladı.

o.

"Bunu her kim yaptıysa bir profesyonelmış," dedi. "Bu güvenlik sistemi hacklendi. Güvenlik masasının canlı yayın alamadıklarını fark etmesi beş saatten fazla sürdü. Araştırmaya geldiğimizde, otelin o geceye ait görüntüleri yok edilmişti. Katil hiç parmak izi bırakmamış. Hiç tanık yoktu, silah seslerini duyan kimse yoktu, bu da muhtemelen bir susturucu kullandığı anlamına geliyor."

"Bu bir susturucu mu?" Holly susturucunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Evet." Şef Irving şekere uzandı, kahvesine bir çay kaşığı attı, sonra aynı kaşıkla karıştırdı. "Her kimse kolyeni çalmamış ya da sana dokunmamış. Dudayev'in kasasındaki paraya da dokunmadı. Tüm bunları bir araya getirince profesyonel bir suikast gibi görünüyor. Kullandığı mermiler ... için tasarlanmış."

Julian kaşlarını çattı ve Şef Irving bu düşüncüyü bir öksürükle geçiştirdi.

Holly, Irving, Julian ve diğerlerinin kendisini bu çirkin olaydan korumak için gösterdikleri çabadan çok etkilenmişti.

Bu. Bir yanı o kadar masum olmayı diliyordu ama o gece olanlar hakkında onların bilebileceğinden çok daha fazlasını biliyordu.

"Neden birisi bir sanatçıyı öldürmesi için bir suikastçı tutsun ki?

Bayi mi?" diye sordu ama aklından geçen sorular tamamen farklıydı.

Katil kimdi? Dudaev muhtemel bir alıcı tarafından ihanete mi uğramıştı? Dudaev'in organizasyonundan biri ona sırtını dönüp dosyaları ve kârı almaya mı karar vermişti? Yabancı bir hükümet ABD güvenliğine sızmış, dosyaları öğrenmiş ve Dudaev'in hırsızlığından yararlanarak Onları alıp kaçmak mı?

Julian cevap verdi. "McBride bu konuyu araştırıyordu ama federallere ulaştığı anda onlar da devreye girip soruşturmayı devraldılar. Dava şu anda FBI'nın elinde. Orada bazı bağlantılarım var ama bu konuda ağızlarını sıkı tutuyorlar."

Holly bunu bekliyordu. Yakında soruşturma Ajans'ın eline geçecek ve sonra da sessizce ortadan kaybolacaktı.

Sonra kafasına dank etti.

"Bu demek oluyor ki, ayakkabılarımı, elbisemi ve Kolye geri mi geldi? O elbiseyi bir daha giymek isteyeceğimden değil ama ayakkabılar ..."

"Bu bizim Holly'miz." Julian sırtıttı. "Onları geri alacaksın."

Cep telefonunu çıkardı ve bir mesaja baktı. "Misafirin var. McBride ve Corbray."

Holly kapıya doğru yürüdüğünde bir sürü seksi Zach önde, Javier arkasında ve Derek Tower arkada olmak üzere kaldırımında yürüyorlardı.

Derek, en büyük müşterisi -Laura Nilsson- Pakistan'dan canlı haber yayını yaparken El Kaide tarafından kaçırılana kadar özel bir güvenlik şirketinin başındaydı. Javier'den daha uzun boyluydu, Javier ne kadar karanlıksa o da o kadar altın sarısıydı. O ve Javier, Laura'nın kaçırılmasıyla ilgili gerçek ortaya çıkana kadar birbirlerinden nefret etmişlerdi ve Derek

Javier'in işleri yoluna koymasına yardım etmek için kendi hayatını ters yüz etti. Şimdi birlikte bir özel güvenlik şirketine sahiptir-

Cobra International Solutions veya CIS.

Sıcağa rağmen, Zach ve Derek sanki bir toplantıdan yeni çıkmış gibi takım elbise giymişlerdi. Diğer yandan Javier kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyordu. Ama üçünün de yüzünde ciddi ifadeler vardı, gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına saklamışlardı ve Holly küçük bir uyarı hissetti. Derek bir Yeşil Bereli'ydi ve hükümet için gizli görevlerde çalışmıştı. Dışişleri Bakanlığı ve Teşkilat'ta derin bağlantıları vardı. Eğer gerçeği öğrenirse ...

Kendine gel! Gölgelere atlıyorsun.

Ülkede onun Ajans dosyasına erişebilecek kadar yüksek güvenlik yetkisine sahip çok az insan vardı ve Derek Tower onlardan biri değildi.

Kapıyı açtı ve onlar içeri girerken bir adım geri çekildi. "Mutfakta kahve var. Susadıysanız buzlu çay da yapabilirim."

"Hayır, sanırım iyiyiz, teşekkürler," dedi Javier ve Holly'nin koluna hafifçe dokunarak yanından geçti. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim."

Julian ve Şef Irving mutfaktan çıkmışlardı. Adamlar selamlaştıktan sonra Holly'nin kanepeye oturmasını beklediler, Julian onun bir yanına otururken Şef Irving kolanını diğerinin üzerine

yerleştirdi. "Tamam, dökül bakalım," dedi Şef Irving.

Önce Zach konuştu. "Sasha Dudayev Rus bir sanat tüccarı değildi Holly, Gürcistan'dan bir silah tüccarıydı - ülkeden, eyaletten değil."

Tanrım, onun bu kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu? Neredeyse duyguları incinecekti. Görünüşe göre işini biraz fazla iyi yapmıştı.

"Bir ... silah tüccarı mı?"

Zach başını salladı. "Ne yazık ki, araştırmaya başlar başlamaz onunla ilgili elimdeki tüm bilgiler yok oldu."

Javier, "Tüm alfabe çorbası ajanslarında ve Dışışleri Bakanlığı'nda bağlantılarımızı çalıştırmaya çalıştık," dedi. "Kimse konuşmuyor ama Tower'ın Langley'de bir arkadaşı var.

bize kayıt dışı söyleyecek ilginç bir şey."

Holly'nin nabızı hızlandı. "Langley mi? Hava Kuvvetleri üssü mü?" Zach, "CIA karargâhı," diye açıkladı.

O ve Javier, bir şey paylaşmaya isteksiz görünen Derek'e döndüler.

Derek'in bakışları Holly'ninkilere sabitlenmişti, gözleri o kadar sertti ki Holly onların rengini bile fark etmedi. "Bu kayıt dışı, anlıyor musun? Derin bir geçmiş. Kimseye söyleme."

Holly onu durdurmak için bir elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Beni öldürtecek hiçbir şeyi bilmek istemiyorum."

Javier ona ters ters baktı. "Gördün mü dostum? İşte ben de bundan bahsediyorum. Neden böyle şeyler yapıyorsun? Şimdi korktu.

Buraya bu yüzden gelmedik, kardeşim."

"Bu yüzden bağlantılarımı kızartmayı göze alamam," diye karşılık verdi Derek. "O bir muhabir. Ona söylediğim her şeyi basmasını engelleyecek ne var?"

"O bizim arkadaşımız." Julian kelimeleri tam olarak bağırmadı ama oturma odasını doldurdular. "Bu konuda tek kelime bile yazmayacak ya da bu odada olmayan hiç kimseyle konuşmayacak. Bu konuda söz veriyorum."

Holly Julian'a sarılmak istedi, ona olan inancı göğsünde bir sızı. "Kimseye söylemem. Dudaklarım fermuarlı."

Dudaklarını büzme hareketi yaptı ve hayali anahtarı çevirdi.

Derek bakışlarıyla onu kısırmış, Julian'ın sözlerini ölçüyor gibiydi. "İki yıl önce, Dudaev Gürcistan'ın Batum kentindeki bir operasyon sırasında bir subayı öldürdü ve karaborsada bir milyondan fazla paraya sattığı bir miktar ateşli silah çaldı. Teşkilat o zamandan beri Dudaev'in peşinde."

Holly bunu zaten biliyordu. Dudaev'le ilgili görev öncesi brifingin bir parçasıydı. "Bunu Sasha mı yaptı?"

"Çok gizli Özel Faaliyetler Bölümü'nde bir tür iç

soruşturma olduğuna dair söylentiler de var.

ve SAD'deki herkesin korkmasına neden oldu. Söylentilere göre Dudaev'e yapılan saldırı

Muhtemelen Batum'daki operasyona katılan herkesi susturmaya çalışan serseri bir memur tarafından gerçekleştirilen bir Ajans işi. Bu kesinlikle bir Ajans suikastının tüm izlerini taşıyor."

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Julian sordu. "Erkek seçme konusunda gerçekten berbat olduğum anlamına geliyor."

Holly'nin tepkisi neredeyse otomatikti, zihni hızla çalışıyordu.

Eğer katil gerçekten Teşkilat'tan geldiyse, bu sadece iki anlama gelebilirdi: Teşkilat'ın telleri birbirine karışmış ve birbiriyle çelişen iki görevle iki memur göndermişti - ya da biri gerçekten haydutluk yapmıştı.

Her iki durumda da, hayatta olduğu için şanslıydı.

Ondan Şef Irving'e, Zach'ten Javier'e baktı, Düşüncelerini toparlamaya çalışıyor, onun cevap vermesini beklediklerini biliyordu. "Bir dakika. Onu hükümetimizden birinin mi öldürdüğünü söylüyorsunuz?"

Komutanının onunla irtibata geçmemesine şaşmamalı. Her iki senaryoda da, onun kimliğini korumak, SAD ile olan bağlarını gizli tutmak için elinden geleni yapacaktı - kolay bir şey değil

SAD'dan başka bir ajan onu Dudaev'in yatağında çıplak görseydi ne yapardı? Mesafesini koruyacak, içeri girmenin kendisi için güvenli olacağı bir zaman bulacaktı. Aksi takdirde, onlar için tehlikeye atılmış ve değersiz biri olacaktı ve muhtemelen bir hedef olacaktı. Eğer serseri subay onun da bir subay olduğunu öğrenir ve bilmemesi gereken bir şey bildiğini düşünürse...

"Bana öyle görünüyor," dedi Derek.

Zach, "Eğer bu doğruysa, hem senin hem de Dudaev'in neden uyuşturulduğunu açıklamaya yardımcı olur," dedi.

Holly bunu bilmiyordu. "Dudaev de mi uyuşturulmuştu?"

"Adli tabip toksikoloji testlerinin sonuçlarını aldı. sabah," dedi Şef Irving.

Derek, "Tetikçi içeri girmeden önce ikinizi de etkisiz hale getirdi, muhtemelen kafanıza da bir kurşun sıkmak zorunda kalmamak için," dedi.

"Güzel." Javier başını salladı.

"Sadece olduğu gibi söylüyorum, Corbray."

Holly, Zach'in gözlerini devirdiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

"Bunun bir CIA suikastı olduğu doğruysa, sizin peşinizden gelmeyeceğinden emin olabilirsiniz," dedi. "Her kim yaptıysa seni çapraz ateşten uzak tutmak için gerekli adımları attı."

"Onun kışını tekmelemek isterdim," dedi Julian.

"Kullandığı ilaç neredeyse onu öldürüyordu. En azından bitti."

"Şart değil." Javier'in bakışları Julian'dan Şef Irving'e kaydı. "Dudaev'in adamlarının intikam almak istedikleri söyleniyor.

Patronlarının Holly ile bir odaya girdiğini ve ölü olarak çıktığını görmüşler. ICE pasaportlarını iptal etti ve onları arıyor, ancak tehlike geçene kadar Holly'nin üzerinde ciddi bir güvenlik önlemi almamız gerekiyor."

* * *

Adamlar yarım saat sonra, güvenlik detayını nasıl halledecekleri konusunda tartıştıktan sonra ayrıldıklarında, Holly'nin baş ağrısı tüm gücüyle geri dönmüştü. Duş aldı, saçlarını şampuanlayıp kremlerken, hastaneyi cildinden temizlerken ve bacaklarını tıraş ederken zihni parçaları ayırmakla meşguldü.

Eğer Dudaev'in ölümü yetkili bir ajans tarafından gerçekleştirildiyse, bu bilgisayarın tüm dosyalarıyla birlikte Ajansın elleri. Bu aynı zamanda bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

SAD'de korkunç bir yanlışlık var. Ancak suikast kişisel bir ajandası olan bir memur tarafından gerçekleştirilmişse, bu işin sonunun nereye varacağı belli olmazdı.

Normal şartlar altında bu tür spekülasyonlar onun ilgisini çekmiyordu. Bağımsız çalışırdı, Langley dedikodu değirmeninden kutsanmış bir şekilde uzak duruyordu. Ama bu kez bir iş onu dedikoduların ortasına atmıştı. Bir de Javier'in Gürcü mafyasıyla ilgili haberleri vardı. Onu suçlarsa, peşine düşerlerse ...

Dudaev'in yanında ölü olarak yattığı bir görüntü zihninde canlandı ve neredeyse dizlerinin bükülmesine

neden olacaktı.

Kalbi gümbür gümbür atarken fayansa doğru sarktı.
Bir silah.

Bir tabancaya ihtiyacı vardı. Birinin CIS güvenliğini aşması durumunda kendini savunmak için bir yola ihtiyacı vardı. Javier'in adamları iyiydi ama kimse yanılmaz değildi. Ateşli silahları nasıl kullanacağını bilse de hiç silah sahibi olmamıştı. Daha önce hiç ihtiyaç hissetmemişti.

Basit bir şey alacaktı -belki Glock 19- sonra da Julian ya da Marc'tan kendisini biraz pratik yapması için poligona götürmelerini isteyecekti. En azından o zaman bir şekilde kendini koruyor.

Suyu kapattı, kurulandı, ipek bornozunu giydi ve kapı çalındığında neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Hâlâ bornozunun içindeyken kapıya doğru aceleyle yürüdü ve her şeyiyle kendisini bekleyen, içinde yeni bir çift ayakkabı olan kahverengi bir kutu bulmayı umuyordu. Dışarı baktığında elinde bir buket çiçek tutan bir adam gördü. ondan uzakta.

Caddenin karşısına baktı ve plakasız bir polis ekibinin çoktan mekânı gözetlemeye başladığını gördü; Şef Irving'in adamları, Javier bir koruma ekibi oluşturana kadar ona göz kulak oluyorlardı. Kapıyı açtı.

Adam yüzünü ona doğru çevirdi, gülümsedi. "Merhaba, ben Nick, yeni komşunuz. Umarım seni kötü bir zamanda yakalamıyorumdur. Teslimatçı bunları bana bıraktı."

Yedinci Bölüm

Holly nefesinin ciğerlerini terk ettiğini hissetti. Merhaba, teşekkür ederim, iyi ki varsın gibi bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

Seninle tanışmak, içeri gelmek. Ama kelimeler orada değildi. Bunun yerine, orada durmuş ona bakıyordu.

Bu Bay Creeper miydi?

Daha önce de yakışıklı, ateşli, seksi erkekler görmüştü ama ona bakarken hiçbirini hatırlayamıyordu.

Boyu 1.80'in üzerindeydi, kalın siyah saçları, derin mavi gözleri vardı ve yüzü

Absürd elmacık kemikleri. Koyu, düşünceli kaşlar ve uzun kirpikler. Güçlü çene. Dolgun alt dudak.

Kaşlarını çattı, bakışları kızın bileğine kaydı. "İyi misin?"

Hastane bileziği.

Kesmeyi unutmuş.

"I . . . Evet, ben iyiyim." Kendine gel! "Özür dilerim. Onları ben alırım."

Kadın buketi almak için uzandı ama adam onu geri çekti. "Oldukça ağırlar. Neden bana onları istediğin yeri göstermiyorsun?"

"Sehpa iyi, diğerlerinin yanında." Holly kenara çekilerek ona yer açtı ve yanından geçerken temiz teninin kokusunu aldı.

Eğildi, gül demetini ve balmumu çiçeğini masanın üzerine koydu, Levi'nin 511'leri mükemmel bir kış üzerinde hareket ediyordu.

Tam zamanında bakışlarını yukarı kaydırды ve kendini onun gözlerinin içine bakarken buldu. Elini uzattı.

"Teşekkür ederim. Nick miydi?"

"Nick Andrews." Tokalaşması sert, eli sıcaktı.

"Holly Bradshaw."

"Kartta gördüm." Gülümsedi, etrafına bakındı, elleri kalçalarının üzerinde durdu, gri tişörtünün üzerinde "Get Belayed" yazıyordu ve göğüs kaslarını geriyordu.

"Güzel yer. Daha önce gelip kendimi tanıtamadığım için özür dilerim. Bir kitabın teslim tarihi yaklaşıyor ve ben de mağaramda tek başıma takılıyorum."

Kitap teslim tarihi mi?

"Sen bir yazarsın."

Bu birkaç şeyi açıklıyor.

Omuz silktili. "Menajerim öyle düşünüyor."

"Denver Independent'in kıdemli eğlence yazarıyım. Ne tür bir kitap bu, kurgu mu, kurgu dışı mı?"

Bakışları Holly'nin yüzünden çıplak ayaklarına doğru kaydı ve sonra tekrar yüzüne döndü. Holly üzerinde sadece ipek bornozu olduğunu, saçlarının nemli bir fare yuvası gibi olduğunu ve yüzünün makyajsız olduğunu hatırladı.

"Kitabım mı? Afganistan ve Irak'ta Delta Force'ta görev yaptığım zamanların kurgusal bir anlatımı olması gerekiyordu, ancak nasıl bir yol izleyeceğimi bulmakta zorlanıyorum.

gizli gerçekleri kurgu haline getirmek."

Delta Force.

Holly'nin içinde bir şeyler mırıldandı, sonra da yumuşadı. Hayatlarını ortaya koyan kadın ve erkeklere her zaman büyük saygı duymuştu.

"Giyinmem için bana bir saniye izin vererseniz, daha fazlasını duymak isterim - eğer bu konuda konuşmaktan çekinmiyorsanız, tabii ki her yazar bunu yapmaz. Bunu anlıyorum. Size bir bardak buzlu çay, su, kahve ya da başka bir şey getireyim mi?"

Aptal gibi saçmalıyorsun.

Ne zamandan beri bir erkek onu gevezelik ettirecek kadar etkilemişti?

"Hayır. Teşekkürler. Espresso makinemle yaptığım espresso vardı."

Onun da gergin olduğunu fark etti ve bu onu rahatlattı.

Ona gülümsedi. "Çiçekleri getirdiğin için teşekkürler. Size verdikleri rahatsızlık için özür dilerim."

"Sorun değil, gerçekten. Bir merhaba demek için gelme zamanım gelmişti." Gözleri kısıldı, sonra yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. "Siz oteldeki kadınsınız, hani şu yanında uyandığım ..."

"Evet." Tüm sıcaklık odayı terk etmiş gibiydi.

"Özür dilerim. Bu yanıştı. Hiçbir şey söylememeliydim."

Holly'nin bunu beklemesi gerekirdi. Haber gazetelerin her yerindeydi.

Dudaev'in kolundaki galeride. Harika fotoğraflardı ama istenmeyen dikkatleri üzerine çekiyorlardı.

"Sorun değil. Eminim beni tanıyan tek kişi sen olmayacaksın."

"Bu oldukça korkutucu olmalı." Gözlerindeki gölgeler Holly'ye onun payına düşenden daha fazla ölüm gördüğünü söylüyordu.

"Başka bir milyarderle çıkmadan önce kesinlikle iki kez düşüneceğim."

Yaptığı şaka onu güldürmedi, gülümsemesine bile neden olmadı. "Bir daha düşündüm de, bir bardak su iyi olabilir."

"Tamam. Kendini evinde hisset. Hemen döneceğim.

Buz?" "Evet. Teşekkürler."

Aceleyle yatak odasına gitti ve iç çamaşırlarını ve kısa, soluk pembe bir sundress'i giydi, aynasının önünde sadece saçlarındaki karışıklıkları parmaklarıyla düzeltecek kadar durdu, biraz renkli dudak parlaticısı sürdü ve aptal hastane bileziğini çıkardı. Gözlerinin altındaki halkalar için bir şeyler yapacak zamanı olmasını diledi ama bir erkek bir bardak buzlu su için ne kadar bekleyebilirdi ki?

Onu eski Théâtre de l'Opéra posterinin önünde dururken buldu.

Bardağı ondan aldı, bakışları tekrar onun üzerinde gezindi. "Teşekkür ederim. Paris'e gittin mi?"

"Birkaç kez."

"ABD'ye dönerken bir kez buradan geçtim. Çok güzel bir şehir. Turistlerle dolu ama güzel."

"Burası Paris." Kanepeye oturdu, başı hâlâ ağrıyordu. "Oraya ilk gittiğimde on yaşlarındaydım. Babam Almanya'da görev yapıyordu. Müzelerdeki uzun kuyruklardan hoşlanmadığımı hatırlıyorum ama çeşmeleri ve Eyfel Kulesi'ni çok sevmiştim."

"Bir asker çocuğu." Onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Buraya nasıl geldin?"

Ona gerçeği söyledi. "Denver'a Indy Beni işe aldı ve Colorado'ya aşık oldu. Peki ya siz?"

"Dağlar için geldim."

Tişörtündeki mesajı işaret etti. "Sen bir dağcı mısın?"

Başını salladı. "Ben de kayak yapmayı severim. Kamp yapmayı, yürüyüş yapmayı."

"Tanışmanız gereken bazı arkadaşlarım var, bunun için yaşayan adamlar."

"Bunu isterim - şu teslim tarihine yettikten sonra." Saatine baktı.

Onun gitmeyi düşündüğünü biliyordu ve bunu istemiyordu - henüz değil. "Bana kitabından bahset."

"Oh, hayır." Sırıtarak başını salladı. "Bir kere konuşmaya başladım mı, bir daha susmam."

Holly gülümsemekten kendini alamadı. "Bunu iyiye işaret olarak al.

Görüştüğüm tüm yazarlar böyledir."

Su bardağını sehpanın üzerine koydu. "İşe dönmem gerekiyor ve senin de dinlenip baş ağrından kurtulman gerekiyor."

Başının ağrıdığını nereden biliyordu?

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı.

"Şakağını ovuşturup duruyorsun," diye açıkladı ayağa kalkarken. "Elinin altında cep telefonun ya da üzerine yazabileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Mutfakta." Ayağa kalktı ve koridorda yürüdü.

Takip etti, ona uzattığı kalemi aldı ve not defterine telefon numarasını yazdı. "Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli. Eğer biri seni rahatsız ederse, bir saniye içinde burada olabilirim."

"Teşekkürler." Holly gerçekten duygulanmıştı. İçinden gelen bir dürtüyle sayfanın alt yarısına numarasını yazdı, kâğıt parçasını yırttı ve ona verdi. "İşte benimki. Eğer biri sizi rahatsız ederse, polisi arayabilirim."

Güldü, geniş bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Yeterince adil."

Onu kapıya kadar geçirdi, ikisi de havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsediyordu.

Kadının ön basamağında durdu. "İyi olacağına emin misin?"

Bugün aldığı haberlerden sonra hiçbir şeyden emin değildi.

"Evet." Gülümsemek için kendini zorladı. "Onu kim öldürdüyse şansı varken beni öldürmedi, bu yüzden şimdi benim peşimde olduğundan şüpheliyim."

Omzunu kavradı, dokunuşu sıcaktı. "Biraz dinlen."

Holly kapısını kapatıp kilitlerken, Nick'le birlikte yatağa girmelerinin an meselesi olduğunu biliyordu.

* * *

Nick koltuğuna çöktü, kendi aptallığı karşısında başını sallayarak bir nefes verdi.

Espresso makinemle yaptığım espresso vardı.

"Bu hiç de ezikçe değildi, dostum."

Tanrım!

Yine de, olabileceğinden daha iyi gitmişti. O Onun için ortaya attığı her yemi yuttu -askeri sicili, mücadele eden bir yazar olarak hayatı, atletik ilgileri- ve ondan etkilendiğini biliyordu.

Ve ondan hiç etkilenmiyorsun.

Hayır, değildi. Bunu göze alamazdı. Bauer'in Nick'e söylediği son şey neydi? Arkanı kolla Andris. O iyi.

Evet, öyleydi.

Nick onu sözde arkadaşlarıyla oynarken dinlemişti. Susturucunun ne olduğunu biliyordu ve eminim ki Georgia'dan eyalet olarak değil ulus olarak bahsettiklerini anlamıştı. Ama savunmasız, hatta kırılgan görünmüştü. O odadaki her erkeğin onu güvende hissettirmek için çırpınmasını sağlamıştı.

Nick onları suçlamadı. Onu da kandırmıştı. Dosyaları o USB bellekten indirdiğine dair kanıt görmemiş olsaydı, yine de onun masum olduğuna inanacaktı. Tanrı erkeklere topları verdiğinde onlara hiç iyilik yapmamıştı. beyin yerine.

Kadının görüntüsü zihnini doldurdu; vücudunun kıvrımları bornozunun ince ipeğiyle belirginleşmişti, saçları nemli ve dağınıktı, kusursuz yüzü makyajsızdı. Savunmasız ve sarsılmış görünüyordu. Hâlâ ona verdiği ilacın yan etkilerinden muzdaripti ve adam bir an önce iyileşmesi için mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Ona yardım etmek için değil, onu ifşa etmek için burada olduğunu hatırlamak için rahatsız edici bir suçluluk duygusu.

Ne büyük kayıp!

Güzeldi, zeki, yetenekliydi ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmak üzereydi.

Tabii önce biri onu öldürmezse.

Dudaev'in ölümünün bir CIA saldırısı olabileceğini duyunca gerçekten şaşırmış ve biraz da rahatlamış görünüyordu.

Hükümete hala güveniyor olması ilginç - görünüşe göre aynı hükümete ihanet etmekte bir sorun yaşamamış. Verdiği tepki bir rol olabilir ya da iyi adamlar için çalıştığına inandığı anlamına gelebilir.

Ya da belki de CIA'in maymunlar tarafından yönetildiğini ve kendisi için bir tehdit olmadığını düşünüyordur.

Birinin neden böyle bir izlenime kapıldığını kesinlikle anlayabiliyordu - özellikle de son zamanlarda.

Kızın "onu" istemesini ilginç bulmuştu.

Oteldeki dizüstü bilgisayar, onunla aynı istihbaratın peşinde olduğunu kanıtlıyordu. En azından onun o bilgisayarı ele geçirmesini engellemiştir.

bir parçası. Polis şefiyle iyi anlaşmış, kafası karışmış gibi davranmıştı. Düzgün ve hızlı hareket ediyordu.

Ama Nick'in düşünmesi gereken tek şey Holly Bradshaw değildi.

Batum operasyonu iç soruşturmanın odak noktasıydı.

Derek Tower bu tür bilgileri alabildiğine göre Teşkilat'ta yüksek mevkilerde kaynakları olmalı. Nick, Bauer'a doğrudan sorduğunda bile kimsenin ona soruşturma hakkında bilgi vermesini sağlayamamıştı. Bauer ona güvenmiyor muydu?

Haydut bir subayın tehdidine gelince, bu ciddiye alınması gereken bir şeydi. Nick'in içinden bir ses kayıplardan içeriden birinin sorumlu olabileceğini söylüyordu.

ölü memurlar. Tower'ın bağlantılarının söylediklerini duyduktan sonra Nick içgüdülerinin doğru olduğundan emindi. Ama Tower'ın paylaştığı en ilginç şey bu değildi.

Dudaev'e yönelik suikastın bir Ajans işi olduğu ve muhtemelen serseri bir memur tarafından gerçekleştirildiği söyleniyor.

Nick'e Dudaev'in canını alma yetkisi verilmişti ama sonra tüm SAD söylentiler ve çapraz kablolar. Muhtemelen birinin kışından konuşmasından başka bir şey değildi. Ama Tower'a bunu söyleyen her kimse, iç soruşturma hakkında Nick'ten daha fazla şey biliyordu. Teşkilat'tan birinin onu yakmaya hazırlanıyor olması ve sadece Dudaev'in ölümünün değil, tüm bu lanet olası karmaşanın suçunu ona yüklemesi mümkün müydü?

Bir an için bunu düşündü, parçaları zihninde evirip çevirdi. Batum'daki o geceyle ilgili cevaplanmamış soruları. Diğer memurların kayboluşları ve ölümleri. Bauer ve Nguyen'in onu bu konuda nasıl

Kramer'in kayboluşu. Ve Nick parçaların bir araya gelme şeklinden hoşlanmıyordu.

Kimseye güvenme.

Nguyen'i Delta Force'taki günlerinden beri tanıyordu. Birlikte savaşmışlar, kan dökmüşler, arkadaşlarının ölümünü izlemişler, Teşkilat'ta birlikte çalışmışlardı. Adam her zaman onun arkasını kollamıştı.

Her zaman. Bauer'e gelince, Nick sayamayacağı kadar çok kez ona saygı duymuş, ona güvenmiş ve hayatını ona emanet etmişti. Bauer'i düşünmek için bile aklını kaçırmış olmalıydı.

ikisinden birinin ona ihanet edebileceği fikri.

Paranoyaklaşıyorsun, dostum.

Yine de bir şeyler fena halde yanlıştı ve Nick kendini -ve sevgili Holly Bradshaw'ı- tüm bunların ortasında görmeye devam ediyordu.

Bauer'e birinin Derek Tower ve Cobra'ya bilgi sızdığını söylemeyi düşünerek ayağa kalktı.

Uluslararası Çözümler zihninde yarı şekillenmişti.

Adımlarının ortasında durdu. Bir kez daha düşündü.

* * *

Ayakkabılar Pazartesi sabahı ilk iş olarak Holly gazeteye zamanında yetişmek için acele ederken geldi. Bu kez posta etiketinde Neiman Marcus'tan geldiği yazıyordu. Rahatlama hissiyle kutuyu yırtıp açtı ve ayakkabıyı eline aldı. paketleme belgesini aldı, anahtarı komutanının Twitter hesabından aldı ve içindeki Prada platform sandaletleri fark etmeden şifreyi çözmeye başladı.

Durum kritik. Tehlikede olduğunuza ve gözetim altında olduğunuza inanın. Görüşme riskini göze alamazsınız. Paketi kahverengi kağıt torba içinde ofisinize götürün. Saat 09:30'da çantayı gazetenin arka girişinin batı tarafındaki çöp kutusuna bırakın. Dikkat çekmeyin. Yerel kolluk kuvvetlerine başvurmanızı tavsiye ederiz. Mümkün olduğunda sizinle tekrar

iletişime geçeceğim. Özür dilerim.

Holly komutanının talimatlarını okudu, aklı mesajını gönderdi, sonra kâğıt parçalarını aldı, sifonu çekti ve kalıntıları yok olana kadar dönen suya serpti.

Keşke ona anlatmak için zaman ayırsaydı, oh, belki neden onun tehlikede olduğuna inandığını. Bunu bilmek yardımcı olabilirdi. Ya da belki ona küçük bir ipucu verebilirdi. onun peşinde kim olabilir. Ne de olsa mesaj şifreliydi. Neden ona her şeyi anlatmasın ki?

Bu çok mantıklı olurdu. Bunu biliyorsun.

Gürcü mafyasından mı bahsediyordu? Haydut subaydan mı? Yoksa başka bir tehdit mi vardı?

Ama mesajın onu en çok endişelendiren kısmı bu değildi. O otel odasında uyandığı andan itibaren tehlikede olabileceğini biliyordu. Ceset ilk ipucuydu. Hayır, onu korkutan bu değildi.

Onu korkutan şey sondaki özürdü.

Özür dilerim.

Onun için çalıştığı yıllar boyunca, CO'su asla kişiselleşmemiş, bir mesajda asla "ben" kelimesini kullanmamış, ne onun ne de kendisinin duygularından bahsetmemişti. "Özür dilerim" derken ne demek istemişti?

Yaşadıkları için özür mü diliyordu? Şu anda ona yardım etmek için daha fazlasını yapamadığı için üzgün müydü? Yoksa bu, ona tek başına olduğunu bildirme şekli miydi?

Gizem, Amerika'nın Kafası Karışık Aptalları için çalışmanın eğlencesinin yarısıydı - Holly'nin bunda pek eğlence bulamaması dışında.

Gözetim altında olmak konusuna gelince, Teşkilat için çalışmanın bazı kayıplar anlamına geldiği gerçeğini kabullenmişti.

Gizlilik. Dairesini kuru temizlemeye tabi tutmak ve dinleme cihazlarından kurtulmak yarardan çok zarar getirecektir. Hangi eğlence gazetecisi evini böcekler için aramayı düşünür ki? Onu her kim izliyorsa, ihbar edildiğini anlayabilirdi ve bu da olayı kızıştırabilirdi.

durum. Hayır, cihazları yerinde bırakmak daha iyiydi. Zaten duyacakları bir şey yoktu. Duşta görevleri hakkında şarkı söylemiyordu ya.

Saatine baktı ve fazla zamanı olmadığını fark etti. Aceleyle mutfığa gitti ve küçük kahverengi bir kese kağıdı aldı. Cep telefonunu kese kağıdının içine soktu ve çantasına yerleştirdi. Gerçek cep telefonunun yanında olduğundan emin olduktan sonra yeşil çayından son bir yudum aldı ve dışarı çıktı.

Javier onu bekliyordu. "Hazır mısın?"

"Evet." Bunun için Javier'e çok şey borçluydu. "Sana ne kadar teşekkür etsem az Javier, sana da Derek'e de, gerçi onun bana gerçekten yardım etmek istediğini sanmıyorum."

Javier sırttı. "Göründüğü kadar aşağılık biri değil."

Tam o sırada Nick üzerinde bir çift spor şortu ve başka hiçbir şey olmadan dışarı çıktı. Onu görünce ağzının sağ tarafı tembel bir sırıtışla kıvrıldı. "Günaydın."

Holly'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve birden kendini çok daha uyanık hissetti, feromon etkisi kafeinden daha güçlüydü. "Günaydın."

Yağsız kaslıydı, omuzları genişti, kuy-Belirgin göğüs kasları koyu renkli buklelerle serpiştirilmiş, karın kasları bel kemerinin arkasında kaybolan mutlu bir iz ile ikiye ayrılmıştı. Adam dönüp gazetesini almak için kaldırımında yürümeye başlamadan önce karnındaki yara izine bir anlığına göz attı.

"Şu herife bakın," diye mırıldandı Javier. "Dışarıda çalışıyor, elindekini iyice görmeni sağlıyor. Pendejo."

Holly bakışlarını Nick'in muhteşem vücudundan ayırdı. ve Javier onu kaldırımında bekleyen iki siyah, kurşun geçirmez cipten ikincisine doğru götürürken onu takip etti. "Ofise her gün farklı bir yoldan gideceğiz. Bazı günler ilk araçta, bazı günler de ikincisinde olacaksın."

Ama Holly gerçekten dinlemiyordu.

Her şey ne kadar gerçeküstü görünüyordu. Dudaev'in cinayeti. Dudaev'in bir operatör olasılığı. Bir iç soruşturma. Ve şimdi de amirinin mesajı.

En azından USB belleğin içindekiler sonunda onun elinden çıkıp Teşkilat'ın eline geçecekti. Bu görevle işi bitecekti ve umarım komşusunu keşfetmekte özgür olacaktı.

* * *

Holly ofise on dakika geç gelmişti. Javier ve adamları onu Denver şehir merkezinin büyük bölümünden geçen bir rotaya götürmüşler, sonra da Yeraltı otoparkında, gazetenin ön girişinin yakınında onu bekliyor olabilecek TV kameralarından ve haber ekiplerinden uzakta. Güvenlik ekibi binanın etrafını sarmıştı ve tekrar eve dönme vakti gelene kadar yerlerinde kalacaklardı.

"Hey!" Beth, patronu, arkasından geldi. "Bugün döneceğinden emin değildim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," diye yanıtladı Holly, bir gözü saatte bilgisayarını açarak. "Çiçekler için teşekkürler. Onlar güzel."

"Polis kimin yaptığını biliyor mu?"

Holly başını salladı. "Bu konu hakkında konuşmamam gerekiyor."
o."

"En azından bana nasıl uyandığını anlatabilir misin? Öldürüldüğünü görerek mi?"

Holly'nin bu soruya nasıl cevap vermesi gerekiyordu?

Çok eğlenceliydi. Sorduğun için teşekkürler.

Holly Beth'i severdi ama bazen sinir bozucu olabiliyordu.

Holly sonunda, "Korkunçtu," dedi.

Beth, Holly'nin gerçekten yanıtlayamayacağı sorular sormayı bitirdiğinde, vakit gelmişti. Holly çantasından kahverengi kâğıt torbayı çıkardı, içinde doğru cep telefonunun olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etti ve

haber odasından arka merdivenlerden arka girişe doğru ilerliyordu. Tam olarak sıfır dokuz buçukta dışarı çıktı ve poşeti çöp kutusuna attı. Tekrar içeri girdiğinde, ara sokağa dönen bir minibüsün görüntüsünü yakaladı.

Kapalı kapıya yaslanıp uzun bir nefes verdi ve minibüsün paketi almak için durup tekrar yoluna devam etmesini dinledi.

Kendini biraz daha hafiflemiş hissederek, I-Takımı çalışanlarının sabah toplantısından sonra konferans salonundan çıkışlarını görmek için tam zamanında yukarı çıktı. Holly'ye göre I-Takımı muhabirleri gazetenin rock yıldızlarıydı.

Araştırmacı gazetecilik kaybolmaya yüz tutmuş bir sanattı ama onlar bu sanatı yaşıyor, başka türlü ortaya çıkmayacak yanlışları ortaya çıkarıyorlardı. Kendisi ekibin bir parçası olmasa da arkadaşlarının çoğu öyleydi.

Haber merkezindeki köşelerine gittiğinde Laura Nilsson'ı telefonda, Sophie'yi de masasında çilek sarısı saçlarını atkuyruğu yapmış halde buldu.

Sophie Holly'yi görünce ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ ara sıra başım ağrıyor. Her şey için teşekkürler."

"Marc, Dudayev'in ölümünün oldukça ciddi olaylarla bağlantılı gibi göründüğünü söylüyor ama bana hiçbir şey söylemiyor."

Sophie söyledi.

"Bu konuda konuşamam." Holly, Sophie'nin bu konuyu kapatacağını umuyordu.

"Tamam. Beni karanlıkta tut. Javier ne diyorsa onu yap ve güvende kal, tamam mı?"

"Söz veriyorum. Artık kurnaz yabancı milyarderlerle buluşmak yok."

"Oh, hey, Tom'un Budizm'e geçtiğini duydun mu?"

Ofisinden Tom'un bağırma sesi geldi.

"Kara bana Cuma günü söyledi." Bu Holly'ye hâlâ saçma geliyordu. "Kime bağılıyor?"

"Alex, sanırım."

Şehir muhabiri Matt Harker yanlarından geçti. Holly'nin En Kötü Giyinen Gazeteci dalında sürekli tercihi olan Matt, her zamankinden daha dağınık görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kızıl saçları taranmamıştı.

Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamak için HUMINT eğitimi almaya gerek yoktu.

"Matt?"

Başını kaldırdı ve onu gördü. "Selam. Nasılsın?" "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Cumartesi için üzgünüm." Mesafeli görünüyordu. "Seni hastanede ziyarete gelecektim ama bütün günü bir boşanma avukatıyla geçirdim. Karım eşyalarını toplayıp gitti."

"Oh, Matt, çok üzgünüm." Masasına doğru yürüyüp kahvesini bıraktıktan sonra sandalyesine çökerken, Sophie'nin sözleri fark edilmeden ağzından dökülmüş gibiydi.

Holly sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Bekle. . . Matt evli miydi?"

Sophie ona ters ters baktı. "On yıldan fazladır. Onunla hiç tanışmadım. Gazete etkinliklerine hiç gelmedi."

Tom'un ofisinin kapısı açıldı ve Alex dışarı çıktı.

Bakışları Holly'nin üzerinde sabitlendi. "Selam. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Birkaç dakikan var mı?"

Muhabir defterindeki temiz bir sayfayı çevirdi. Holly başını salladı. "Hiçbir soruya cevap veremem, Alex. Soruşturma-"

"Polisler konuşmuyor ama kaynaklarım federaller tarafından ele geçirildiğini söylüyor." Orada öylece durdu, sanki bir cevap bekliyormuş gibi kalemi kâğıda dayadı.

"Bu konuda konuşamam."

"Olay yeri fotoğraflarını gördüm, acil servisteki fotoğraflarınız da dahil olmak üzere - cildinizdeki kan lekeleri."

Holly'nin yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Bunları nasıl aldın?"

O fotoğraflarda çıplaktı, bir şüphelinin tutuklanması ve davanın mahkemeye taşınması durumunda vücudundaki kan izlerini göstermek için çekilmişti. Fotoğraflarının çekilmesinden endişe etmemişti çünkü dava açılmayacağını biliyordu. Çıplak olduğu gerçeği değildi onu rahatsız eden resimlerdi. Fotoğrafların bir gün kendisini ifşa etmek için kullanılma ihtimaliydi.

Alex'e sızdırıldıysa, başka kimde olabilir?

"Bu gizli bir bilgi," dedi Alex. "Söylentilere göre sevgilin bir sanat simsarından çok daha fazlasıymış ve belki de Yeraltı dünyası bağlantıları. Bu konuda bir şey biliyor musunuz? Sizi şüphelendiren bir şey duydunuz mu?"

"Sorularınıza cevap veremem."

"İşte cevaplayabileceğin bir tane: Sevgilin öldürüldü. Sen uyuşturulmuş ve bilinçsizken. O zaman nasıl hissettin?"

"Sağır mısın, dostum? Konuşmak istemediğini söyledi zaten."

Joaquin.

Yanına gelip durdu.

Alex Joaquin'den Holly'ye baktı, sonra da şimdi ofisinin kapısında duran Tom'a döndü. "I- Ekibine katıldım çünkü bana sıkı bir araştırma işi yapma şansı vereceğini düşündüm. Ama bu takım senin

Burada her şey açığa çıktı. Bir muhabir SWAT komiseriyle bağlantı kurmuş. Bize içeriden bilgi vermek yerine, kocasının çıkarlarını koruyor. Laura ve kocası için de aynı şey geçerli. Bir cinayet soruşturmasının ortasına düşüyor ve ikisinden de tek kelime alamıyoruz. Daha da kötüsü, hepsi arkadaş. Bir şey olduğunda, birbirlerinin etrafında dönüyorlar."

Haber odası sessizliğe bürünmüştü.

Alex etrafına bakındı ve Holly'yi işaret etti. "Benim işimi yapıp ona sorular sormamda ne sorun var?"

Personelimiz çocuk eldiveni muamelesi görürse ne tür bir etik standardımız olur?"

Laura ayağa kalktı. "Sorun soru soruyor olman değil Alex. Bunu yaparken gösterdiğin şefkat ve incelikten tamamen yoksun olman."

Tom ellerini birbirine vurdu. "Yapmamız gereken bir ödev var ve teslim tarihine altı saat kaldı, millet.

Carmichael, sorularını sordun ve cevaplarını aldın.

Bradshaw, sanırım senin masan eğlence bölümünde."

Holly gitmek için döndüğünde Sophie, "Gazeteciliğin Zen'i," diye fısıldadı.

Holly haber odasına doğru ilerlerken Sophie ve Laura'ya Bay Sürüngen'in Bay Seksi olduğunu söylemeyi tamamen unuttuğunu fark etti.

Sekizinci Bölüm

"Delta Force'ta geçirdiği zaman hakkında bir kitap yazdığını söyledi." Holly kahvesinden bir yudum aldı ve arkadaşlarının yüzlerindeki tepkisizliği izledi.

Kapısına brunch ile gelerek ona sürpriz yapmışlardı. Aralarında Sophie, Kara, Tessa, Laura ve Kat de vardı. kahvaltılık kiş, karides ve kokteyl sosu, bol miktarda taze kesilmiş meyve, evde sıkılmış portakal suyu, muhteşem Porto Riko kahvesi ve mimozalar için şampanya getirmişti. Natalie

Holly'nin karşı koyamadığı şeytani küçük Fransız hamur işleri olan beignet'leri getirmişti.

Şimdi yedisi Holly'nin arka taraftaki güvertesinde oturmuş, uzun bir şemsiyeyle sabah güneşinden korunarak ziyafetlerini paylaşıyorlardı.

Dudaev'in cesedinin yanında uyandığı o korkunç sabahtan bu yana bir hafta geçmişti ve hayat yeniden normal gelmeye başlamıştı - hâlâ ön tarafta oturup evini gözetleyen CIS güvenlik ekibi dışında.

"Eski asker olduğunu mu iddia ediyor?" Kara sordu. "Yalan söylüyor olabilir."

Holly öyle düşünmüyordu. "Karnında kurşun yarasına benzeyen bir yara izi var. Bu konuda yalan mı söylüyor?"

Bunu söylememeliydi. Kurşun izinin neye benzediğini nereden bilebilirdi ki?

"Yalan söylemiyor." Laura mimozasından bir yudum aldı. "Javi birkaç gün önce onun hakkında basit bir geçmiş araştırması yaptı. Delta Force'ta görev yapmış ve söylediği gibi hem Afganistan'da hem de Irak'ta çatışmaya girmiş, ama hizmet kaydının bazı kısımları belirsiz ya da eksik. Javier bir şey bulamadı

ama ne bir tutuklama ne de bir FBI dosyası vardı."

Holly bıkkın bir nefes verdi. "Kocalarınız çok tatlı ve seksi, onları seviyorum ve geçen hafta benim için çok şey yaptılar. Ama öyle olabiliyorlar ki aşırı korumacı. Bir grup agresif, silahlı ağabeye sahip olmak gibi bir şey."

Sophie peçetesiyle dudaklarındaki pudra şekerini sildi. "Sadece senin için endişeleniyorlar. Seni, sana değer veren biriyle görmek istiyorlar."

"Biliyorum ve minnettarım. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Neredeyse ölmeme neden olan randevunun üzerinden bir hafta geçti ve hepiniz bir başkasını düşünmem için çok erken olduğunu düşünüyorsunuz. adam." Elbette Dudaev gerçekten sayılmazdı ama bunu söyleyemezdi. "Eğer hepiniz onu görebilseydiniz ..."

Holly onların tavsiyelerine kulak asmadı. Bilmiyorlardı ve onlara uzun süreli bir ilişkinin hayatının bu noktasında imkansız. Nesi vardı ki? bu arada biraz eğlenmek? Kendi seçtiği biriyle bir hafta sonundan fazlasını geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Bütün mutluluğunu

sadece birkaç hafta sürse bile kendisi için çalabilirdi. "Ateşli erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez," dedi

Tessa

kahve fincanı. "Zaten mesele dış görünüş değil. İçinde ne olduğuyla ilgili."

"Senin için söylemesi kolay." Holly Tessa'ya ters ters baktı. "Bak kiminle evlendin."

Tessa tatlı tatlı gülümsedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Beignet'ini sen yemeyeceksen ben yerim," dedi Natalie. "Artık sürekli hasta hissetmediğime göre açlıktan ölüyorum."

"Yarısını al." Holly beignet'ini ortadan ikiye böldü ve Natalie'ye bir parça verdi, sonra kendisi için bir ısırık aldı, kızarmış hamur işinin ve tatlılığın tadını çıkarırken bakışları Nick'in sürgülü veranda kapısına gitti. "Dün gece ben işten geldikten sonra geldi ve bir fincan çamaşır ödünç istedi."

deterjan. Bu bir numaraydı, biliyorum, sadece bir bahaneydi, ama sevimli olduğunu düşündüm."

"Bu dikkate alınması gereken bir şey." Kat, yedikleri her şeyden bir parça bulunan bir tabakla masadan kalktı ve onu gölgeye bıraktı - Navajo olan Kat'ın gözlemlediği bir Yerli ruhani geleneğinin bir parçası. "O senin komşun. İkiniz birlikte olsaydınız ve yürümeseydi garip olmaz mıydı? Onu neredeyse her gün görmek zorunda kalırdın. Eve başka kadınlar getirmesini izlemek zorunda kalırdın."

"Bu harika bir nokta," dedi Kara.

Herkes başını salladı ve Kat'ın az önce Holly'nin dikkate alması gereken çok akıllıca bir şey söylediği konusunda hemfikir oldu.

Sonra Nick'in sürgülü cam kapısı açıldı ve masadaki tüm konuşmalar durdu.

Üzerinde pijama altından başka bir şey yoktu, bir elinde kahve fincanı, diğerinde gazetesi vardı. Saçları taranmamış, yüzü tıraş edilmemişti. Vahşi bir seks gecesinde sonra yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu -ya da Holly öyle hayal ediyordu.

Onları gördü ve iki kez baktı. "Günaydın hanımlar. Partiye benziyor."

"Oh!" Kat fısıldayarak masadaki yerine oturdu.

"İstersen bize katılabilirsin," diye seslendi Tessa.

"Bir sürü yemeğimiz var."

"Ve beignets," diye önerdi Natalie.

Sophie şampanya şişesini kaldırarak, "Ve mimozalar," diye ekledi.

"Burada fazladan bir sandalye var." Laura

işaret etti. Kat ona yer açmak için yana kaydı.

Onlara bir gülümseme gönderdi. "Teşekkürler. Belki bir dahaki sefere."

Bununla birlikte, çıtalı ahşap bir masaya oturdu, sırtı onlara dönüktü ve gazetesini okumaya başladı.

Kara eğildi, elini Holly'nin koluna koydu, sesini fısıltıya indirdi, gözlerinde komplocu bir parıltı vardı. "Devam et."

* * *

Nick alt dudağını ısırđı, gülmemek için kendini zor tuttu. Bir şey yoktu.

Bu durumla ilgili komik bir şey yoktu - söyledikleri her kelimeyi duymuş olması ve hala onun hakkında fısıldadıklarını duyabiliyor olması dışında.

Tamam, komikti.

Bu onun egosunu da incitmedi.

Gecenin büyük bir bölümünde sürekli çöken bir programla uğraşmıştı. Holly'nin arkadaşları geldiğinde kıcını sürükleyerek yataktan kalkmak zorunda kalmış, böylece gözetimin çalıştığından emin olabilmışti. Holly'nin kendisinin ortaya çıkmasını umduğunu fark ettiğinde ikinci kahvesini içmek üzereydi. Mecburen tişörtünü çıkarmış -kadınların bu kadar azgın olduğunu kim bilebilirdi ki?

Sen sadece bir et parçasısın, Andris; tam olarak biftek.

Bir yerlerde Nguyen kıcıyla gülüyordu.

Holly artık arkadaşlarının onayını aldığına ve Dudaev'in cinayetini unutmak için biraz zamanı olduğuna göre, belki ona biraz ısınabilirdi.

Onun cevap vermesine ihtiyacı vardı, hem de hemen. Bauer sonuçları dün almak istiyordu ve bunları sağlamak Nick'in işiydi. Önümüzdeki hafta içinde ona açılmazsa, tüm bahaneleri bir kenara bırakıp daha sert yöntemlere başvurmak zorunda kalacaktı.

Bu düşünce yüzündeki aptal sırıtışı sildi.

Holly Bradshaw'ı konuşturmak için ne kadar ileri gitmeye hazırdı?

* * *

Nick son şarabı da kristal kadehlerine doldurdu. ve boş şişeyi sehpanın üzerine koydu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Holly'nin MP3 alarındaki "Romantik" alma listesinden şarkılarla doldurduğu Pandora kanalının bir parçası olan piyano müziğı hoparlörlerinden geliyordu.

"Elbette." Holly'nin dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Benim hiç sırrım yok." "Bebeğim, hayatım üzerine bahse girerim ki bu doğru değil. Bütün kadınların sırlar."

"Kuşuşmak zorunda değiliz. Beni öpmek istiyorsan, sadece öp."

Kadın lafı nasıl dolandıracağını biliyordu ama o anın kontrolünü ele geçirmesine izin veremezdi. "Senin kadar güzel ve akıllı bir kadın nasıl hâlâ bekâr olabilir?"

Gazetedeki işinden ve kimsenin bilmediğı diğerk işinden bahsetmesini umuyordu.

"Şimdiden 'soru sorma aşamasına' mı geldik?"

"Bunun öpüşmeden önce gelmesi gerekmez mi?" "Bu gerçekten ne istediğine bağılı."

"Soruya cevap ver. Gerçekten bilmek istiyorum."

Akşam yemeğini bir saat önce bitirmişlerdi. Her ne kadar yemek odasından koltuğına geçtiğinde, ikisi de televizyonu açmaktan ya da kızın getirdiğı DVD'yi izlemekten bahsetmemişti. Akşam yemeğı ve film umduğu gibi akşam yemeğine ve başka bir şeye dönüştü.

Ama Nick hangisinin başının daha büyük belada olduğundan emin değildi, kendisinin mi yoksa Holly'nin mi? Kadın şehvetli bir saldırıydı. Yaptığı her hareket, her bakış, her dokunuş, hatta nefes alış verışı bile Nick'in hiç hazırlıklı olmadığı bir şekilde kadınsıydı. Bunun kasıtlı olduğundan bile emin değildi. Bu sadece onun kim olduğuydu ya da kim olmak için eğitildiğıydi.

Vücudunun ona tepki vermesi için ondan çok fazla nefret edeceğinden korkuyordu. Ama yarı sertleşmiş aleti ona bunun bir ve henüz onu öpmemişti bile.

Şarabından bir yudum aldı, sorusunu düşünüyor gibiydi. "Sanırım doğru adamın doğru zamanda hayatıma girmesini bekliyorum. Peki ya siz?"

"Bir keresinde doğru kadını bulduğumu
sanmıştım." "Ne oldu?"

"O öldü."

Holly'nin kahverengi gözleri kocaman oldu. "Çok özür
dilerim. I . . . Hayal bile edemiyorum. Ne oldu ki? Demek
istediğim... eğer istemiyorsan
söyle-"

"Bir soygun sırasında vurularak öldürüldü." Gerçek buydu.

"Oh, Tanrım. Ne kadar korkunç. Çok
özür dilerim." "Bu iki yıl önceydi."

Konuşması gereken kişi o Andris, sen değilsin.

Kederini içine attı. "Bana şu senin Bay Doğru'dan
bahset."

Bir süre onu izledi, sonra kanepenin minderine doğru
kayarak yüzünü ona döndü, çıplak ayaklarını altına soktu.
"Uzun boylu, esmer, yakışıklı."

Nick başıyla onayladı. "Bu kesin."

"Maceraya karşı güçlü bir iştahı var.
hayatının amacı ve beni oyalanmak için seviyor." Yine
gülümsüyordu. "Oh, ve iyi bir aşık olmalı, benim libidomla
boy ölçüşebilecek ya da onu yenebilecek bir erkek."

Bu son sözler Nick'i solar plexusundan vurdu. "Yani,
haftada bir mi?"

Güldü, koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı.
"Elbette, seksen yaşına geldiğimde."

"Hangisi daha önemli - nicelik mi, nitelik mi?"

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Bir kadın ikisini birden alamaz
mı?" "Sanırım bu erkeğe bağlı."

Tekrar gülümsedi ve onun eline dokundu. "Aynen öyle."

"Üzgünüm ama sormak zorundayım. Eğer istediğin buysa,
nasıl oldu da o yaşlı adamla birlikte oldun? Bana onun parası
olduğunu söylersen, hayal kırıklığına uğrayacağım. Baban
olacak yaştaydı. Çarşafaların arasında bir şeyler yaşamış
olamaz."

Gülümsemesi kayboldu ve gözlerini kaçırdı. "Onunla yatmadım. Onunla yatmak bile istemedim."

İşte buradaydı, ondan aldığı ilk bilgi. Ona pek bir şey anlatmıyordu ama en azından kızın onunla samimi.

Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi ve söylemeyince biraz daha zorladı. "O zaman neden

Onunla çıkmak mı? Kimse seni zorlamadı ki."

"Merakım başımı ilk kez belaya sokmuyor." Gömleğinin düğmelerinden biriyle oynadı.

Konuyu Dudaev'den sekse öyle ustalıkla ve incelikle çevirmişti ki Nick'in yetişmesi bir an aldı. Devam etmeye karar verdi. Başka bir şey yapamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

Her neyse.

Kadehini aldı ve kendi kadehiyle birlikte sehpanın üzerine koydu. "Şu anda, bu gece, benimleyken ne kadar meraklı hissediyorsun?"

"İkimizin de başını belaya sokacak kadar meraklı."

"Güzel." Elini kızın ensesindeki saçların arasından geçirdi.

ve onu kendine çekti, dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

İlk temasta kız küçük bir nefes verdi, ama o da hissetmişti -Aralarında yayılan bir ısı sarsıntısı, doğrudan kasıklarına doğru fırladı.

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildi ve kendini şaşkın kahverengi gözlere bakarken buldu. "Holly."

Ve sonra içgüdüler devreye girdi.

Dudakları onu ateşe veren ve beynini karartan bir öpücükle buluştu. Onu gerçekten öpmek istemediğini unuttu, çünkü, evet, istiyordu. Görevini, burada bulunmasının tüm nedenini unuttu. Onun hissi, tadı ve kokusu dışında her şeyi unuttu -sıcak dudakları, yumuşak vücudu,

Teninin tatlılığını.

Küçük aç bir inilti çıkardı, dili onunkiyile alay etti, bir elinin parmakları onun saçlarına dolandı, diğeri gömleğinin

kumaşını sıktı. O da karşılık verdi

Kendisinininkiyle alay ederek öpücüğün kontrolünü ele geçirdi ve onu kucağına alarak ikisini daha da yakınlaştırdı, göğüsleri göğsüne bastırdı.

Bu gerçek değil, Andris. İçinde kaybolma.

Ama kadın uzun, ipeksi bacaklarını adamın beline doladığında ve başını geriye atıp boğazını ortaya çıkardığında bu uyarı kalbinin çarpıntısıyla bastırıldı.

Dudaklarını kadının nabzına bastırarak onun teklifini kabul etti,

İpeksi tenini yalıyor, kulağını kemiriyor, parfümünün hafif kokusu onu sarhoş ediyordu. Kendini onu kaldırırken buldu. elbisesinin kumaşını avuçladı ve başının üzerine çekmek için onu dikleştirdi. Ona yardım etmek için kollarını uzattı, sarı saçları savrulmuş, dudakları ıslak ve şişmiş bir halde onu izliyordu. Bir an için bakışları onunkilerle buluştu, ve gözbebeklerinin büyüdüğünü, koyu kahverengiye karşı siyah olduğunu gördü.

Rol yapmıyordu. O da rol yapmıyordu.

Ellerini kızın ince omuzlarına koydu, kollarında gezdirdi, her ikisi de nefeslerini tutarken bakışlarının kızın üzerinde gezinmesine izin verdi - göğüslerinin kabarıklığı, sütyeninin kırmızı dantelinin altındaki meme uçlarının sıkı tomurcukları,...

Göğsünün hızla inip kalkması.

Küçük bir gülümsemeye arkasına uzandı, sütyenini çözdü ve kanepenin arkasına bıraktı.

Kadının görüntüsü Nick'in nefesini keserken ciğerlerini terk etti. Göğüslerini avuçladı, başparmaklarıyla çakıllı pembe meme uçlarını okşadı ve vücudunun tepki olarak gerildiğini hissetti. Bir iniltiyle bir elini sırtına koyarak onu ağzına doğru kaldırdı, önce bir meme ucunu sonra diğerini emdi, dudaklarıyla onları sıkı zirvelere doğru çekti.

Küçük titremeler içinde ürperdi, parmakları ensesindeki saçların arasında kıvrıldı ve büküldü. Nefes alıp veriyordu. Kısa süre sonra, kalçaları huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı, kalçaları adamın belinin etrafında sıkılaştı.

Ve hepsi bu kadar.

İki elini külotunun altına soktu, çıplak poposunun sert etini kavradı, sonra ayağa kalktı ve onu yatak odasına taşıdı.

* * *

Holly'nin ihtiyacı olan şey buydu, bu çılgın cinsel uyarılma telaşı. Ona her şeyi unutturmuştu, dünyayı. Etrafında nefes, dudaklar ve tenden başka bir şey kalmayana kadar soluyordu.

Ve Tanrım, çok iyiydi.

Onun kollarında kendini küçük ve kadınsı hissediyordu; kontrolden çıkmış, bunalmış, uçurumun kenarındaydı. En son ne zaman bir erkek ona böyle hissettirmişti?

Onu yatağa indirdi, bu sırada külotunu sıyırdı, bakışları çıplak dudaklarına sabitlendi, göz bebekleri genişledi. Ellerin ve dizlerinin üzerine kalktı ve yastıklara doğru sürünerek ona daha cazip bir görüntü verdi, onunla oynadı.

"Tanrım!"

Giysilerin yere düştüğünü duydu ve omzunun üzerinden arkasına baktı; tam o sırada güçlü eller ayak bileklerini kavradı ve

Onu tekrar yatağın ayak ucuna doğru sürükledi ve sırt üstü çevirdi. Nefesi kesildi ve sonra durur gibi oldu.

Adam onun üzerinde duruyordu, görkemli bir şekilde çıplaktı, siki kalın koyu renk buklelerin arasından yukarı doğru çıkıyordu, adamın erkeksi görüntüsü onu ateşle dolduruyordu.

Adamın ağırlığı kadının üzerine çöktü, sıcak ağzı kadınıkini yeniden ele geçirirken, kadın elleriyle adamın güzel vücudunu keşfetti - saten ten, kas çıkıntıları, hassas vadiler. Sonra ağzı tekrar meme uçlarına gitti, dudakları, dili ve dişleri onları acı verici bir şekilde sertleştirdi, uyluklarının arasındaki acı hem tatlı hem de acı vericiydi, ereksiyonu sadece birkaç santim en çok istediği yerden uzaklaştırdı.

Onu tuttu, okşadı, elini fazlasıyla doldurmasından memnun oldu, sıcak ve sertti.

İnledi, büyük bir eli aşağı uzanıp onu kavradı, parmağı önce klitorisini, sonra da vajinasının girişini okşadı. "Çok ıslaksın."

Ölüyordu. Ölüyordu. Ölüyordu. Bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Islak bir meme ucuna sıcak nefesini üfledi, kıkırdadı. Evet, yapmıştı.

"Hadi şu işi halledelim."

Onun bir prezervatif alıp takmasını bekliyordu. Bunun yerine, göğüs kafesinden aşağıya ve karnının üzerine doğru öpmeye ve ısırmaya başladı.

Nabızı hızlandı.

Bir kızın ıslak rüyasından, fantezilerinden fırlamış bir sevgili gibiydi. Adam kızın iç bacaklarını yaladı ve kemirdi, kızın teni artık o kadar hassastı ki temasla yanmış gibi sarsıldı. Rahatlamaya çalıştı ama elleri beklenti içinde adamın saçlarında kenetlendi. onun içinde.

Çok fazla beklemek zorunda kalmadı.

Birkaç cesur vuruşla onun tadına baktı, sonra bir iniltiyle onu ağzına aldı, klitorisini emdi, diliyle alay etti, parmaklarıyla içine girdi.

"Oh, Tanrım, evet!" Kendini ona bıraktı, kalçaları yukarı doğru kalktı, parmakları hâlâ adamın saçlarında kenetliydi.

Dudakların, dilin ve parmakların birleşik hisleri kısmen mutluluk, kısmen eziyetti; tamamlanma arzusu, bunu sürdürme ihtiyacıyla çelişiyordu. Ama o bu işte çok iyiydi. İçindeki gerilim parıldayan bir zirveye ulaştı ve sonra patlayarak bedenini zevkle doldurdu.

Onunla kaldı, içindeki titreme yatışana kadar onu emdi, yaladı ve okşadı.

Daha fazlasını almak için hassas. Sonra öpücüklerini tekrar kızın vücudunda gezdirdi ve sırtarak ona baktı. "Bana tüm sahip olduğun şeyin bu olduğunu söyleme."

Gülümsedi, vücudu süzülüyordu. "Hayatta olmaz."

"Güzel." Komodinin çekmecesine uzandı ve bir prezervatif çıkardı.

Holly, sorulmasına gerek olmayan erkekleri severdi.

Küçük paketi ondan aldı ve açtı, Prezervatifi uzunluğundan aşağı kaydırmadan önce eğilerek sikini birkaç yavaş yalamayla yağladı ve göbeğindeki kasların sarsılmasına neden oldu. Şimdiden bunu hissedebiliyordu; yenilenen arzunun kıpırtılarını.

Kalçalarını kavradı ve onu altına çekti, elleri uyluklarından aşağı kayarak bacaklarını beline doladı. Sonra tek bir yavaş hamleyle onu doldurdu.

Bakışları kilitlendi ve bir an için kendini onun içinde tuttu. "Tekrar gelebileceğini düşünüyor musun?"

Bu adamdan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. "Sence dayanabilir misin?"

Sırıttı ve hareket etmeye başladı.

Yavaş, ipeksi hamleleri inanılmaz hissettiriyordu ama onu daha da tahrik eden şey adamın yakışıklı yüzündeki yoğunluktu; kaşları çatılmış, çenesi gerilmiş, bakışları hâlâ onunkilere sabitlenmişti.

Sonra sırıttı ve ağırlığını kaydırды, böylece sikiinin tabanı ve kasık kemiği klitorisine baskı yaptı.

Nefesini içine çekti. "Bu hile yapmaktır."

"Hey, işimi yapmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Ama Holly gerçekten şikâyetçi değildi. Ona yaptığı şey inanılmaz derecede iyi hissettiriyor, onu geriyor, içindeki boşluğu tatmin ediyor, onu uçurumun kenarına getiriyordu. Ellerini ondan uzak tutamıyordu, avuç içleri onu, kaslı sırtını, pazularını, onu becerirken kasılıp gevşeyen kalçalarının sert tümseklerini hissediyordu.

Hızlı ve sert bir şekilde boşaldı, adam onu sürüklerken ağlıyordu.

Güçlü itişlerle eve doruğa ulaştı. Sonra ritmi ve açısı değişti ve tekrar tekrar, öncekinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde içine itti. Nefesi kesildi, doruk noktası onu ele geçirirken vücudu kollarının arasında sarsılıyor gibiydi.

Yatakta uzuvları birbirine dolanmış bir şekilde yatıyorlardı, kadının başı adamın göğsündeydi, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Kadın başını arkaya yatırdı ve adama baktı. "Bana tüm sahip olduğun şeyin bu olduğunu söyleme."

"Sadece bana biraz zaman ver. . . yeniden doldurmak için."

* * *

Nick ertesi sabah kapısına vuran birinin sesiyle uyandı.

"Holly, orada mısın?"

Ne oluyor be?

Bir erkek sesi. Daha fazla vuruş.

Kendine geldiğinde Holly'yi hâlâ kollarında uyurken buldu, kirpikleri yanaklarında kararmıştı. "Hey, tatlım, sanırım misafirimiz var."

"Holly, ben Julian!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dimdik oturdu. "Saat kaç?"

Nick çalar saatine baktı. "Dokuzu biraz geçiyor."

"Dokuz mu? Olamaz!" Yataktan kalkmaya çalıştı ama

Çarşafı birbirine dolanmıştı ve adam onu yakalamasaydı baş aşağı yere düşecekti.

"Holly! Aç kapıyı!" diye bağırdı ikinci bir erkek sesi.

Nick çarşafı tekmeledi, Holly ayağa kalkarken ona destek oldu, sonra ayağa kalktı ve çıplak kışını örtecek bir şey aramaya başladı. Kot pantolonunu yatağın ayakucunda, düşürdüğü yerde buldu. "Pazar sabahı olduğunu bilmiyorlar mı? Pazar sabahı insanlar uyur."

Özellikle de Cumartesi bütün gece sevişen insanlar. "Beni polis poligonuna götürüyorlar.

Yeni tabancamı ateşlemeyi unutmuşum," dedi ve sanki bir şey arıyormuş gibi çıplak bir şekilde odanın içinde dolaştı - kıyafetlerini. "Aslında tam olarak unutmadım, sadece hâlâ burada olacağımı düşünmemiştim. Giyinmiş ve gitmeye hazır olmam gerekiyordu."

Nick'in bunu kendisinin hatırlaması gerekirdi. Teşekkürler cep telefonunu dinlediğinde, kızın Glock 19'unu biliyordu.

polis arkadaşlarının onu bu sabah atış yapmayı öğretmek için poligona götürmeyi kabul ettiklerini biliyordu.

Kayıyorsun Andris, hem de birden fazla şekilde.

Şu anda bunu düşünmek istemiyordu.

Kot pantolonunun içine girdi, külotunu buldu ve ona fırlattı.

"Sütyenim nerede?" Etrafına bakındı.

Hatırlamaya çalıştı. "Sanırım oturma odasının arkasında."

"Ah. Doğru." Yatak odasından dışarı fırladı, giderken külotunu giydi, bu hem eğlenceli hem de tahrik edici bir görüntüydü.

Bir insanın koşarken bunu yapabileceğini bilmiyordu.

Sütyenini buldu ve çabucak giydi, ardından yerde geçirdiği bir gece yüzünden kırıışmış olan elbisesini aldı. Elbiseyi başının üzerinden geçirdikten sonra ayakkabılarını ve çantasını aramaya koyuldu.

Alt dudağını ısırdı. "Holly, tatlım, elbisen ters dönmüş."

Kapıya daha fazla vuruldu.

"Holly, ben Marc! Aç kapıyı!"

Nick bağırarak karşılık verdi. "Kapa çeneni! Geliyoruz!"

Kötü bir kelime seçimi.

İkisi de güldü.

"Hiç komik değil." Holly elbisesini zorlukla çıkardı, ters çevirdi ve tekrar içine girdi. "Öğrenecekler."

"Seni kırmak istemem tatlım ama eminim zaten biliyorlardır, kapımı çaldıklarına göre senin."

Yüzünde bir anlama ifadesi belirdi ve ardından bir istifa ifadesi geldi. "Bu harika bir şey. Bana ders verecekler. Bu adamları tanımıyorsun."

Aslında bu adamlar hakkında çok şey biliyordu -belki de ondan daha fazla.

"Hey, 18 yaşımdan büyüksün. Bu senin hayatın." O yürüdü iki adam yumruklarıyla vurmadan önce kapıyı açmayı umuyordu. "Hazır mısınız?"

Çantasını aldı, ayaklarını sandaletlerinin içine soktu ve başıyla onayladı.

Nick'in ona saçlarının dağınık olduğunu ya da seks gibi koktuğunu söyleyecek cesareti yoktu.

Kapıyı açtığı anda Darcangelo ve Hunter'ı kapısının eşiğinde buldu. Ona ters ters baktılar, ama bakışları Holly ortaya çıktı. "Özür dilerim! I-"

Nick, "Onu bütün gece eski filmleri izleyerek uyutmadım," dedi. İki adamın da buna inanmayacağını biliyordu ama Holly'yi utançtan kurtardıysa ve yüzüne vurmalarını engellediyse ...

"Gitmeye ne kadar hızlı hazırlanabilirsin?" Darcangelo söyledi. "Menzil zamanımızı kaybetmek istemiyoruz."

"Bana sadece beş dakika ver." Holly anahtarlarını almak için çantasını karıştırdı, sonra Nick'e dönerek sesini fısıltıya indirdi. "Her şey için teşekkürler. Bu gece?"

"Evet." Onu yakaladı ve sadece iki adamı kızdırmak için güzel ve yavaşça öptü.

Sonra kapısının kilidini açıp kendi evinin içinde kayboldu ve Nick kendini yalnız ve üstsüz buldu, Gerçekten onu dövmek istiyormuş gibi görünen iki iri adamla karşı karşıyaydı.

"Nick Andrews." Elini uzattı ve el sıkıştılar. "Marc Hunter."

"Julian Darcangelo."

"Yani siz Holly'nin güvenlik ekibinin bir parçası mısınız?" Hunter evet anlamında başını salladı.

Darcangelo başını hayır anlamında salladı.

Sonra ikisi birbirlerine baktılar.

Sonunda konuşan Hunter oldu. "Eğer ona zarar verecek bir şey yaparsan gerçekten iyi tanıyacağın adamlarız."

Beş dakika sonra, üç SUV kaldırımdan uzaklaştığında, Nick kendini bu adamların ne yaptığını merak ederken buldu.

korumak için çok uğraştıkları kadın hakkındaki gerçeği
öğrendiklerinde ne yapacaklarını merak ediyorlardı.

Dokuzuncu Bölüm

Holly cipin arka koltuğunda oturmuş, yüzündeki gülümsemeyi engellemek için mücadele ediyordu, vücudu hâlâ şarkı söylüyordu. I-70'e ve DPD'nin özel karakoluna doğru ilerlerken kimse konuşmadı.

Denver'ın kenarındaki atış poligonunda. Sessizlik ona düşünmek için zaman verdi, zihni dün gecenin anılarıyla doluydu.

Nick onu yatak odasına taşıyor. Nick onu yakalıyor ve sırt üstü çeviriyor. Nick onun üzerine iniyor - değil bir değil iki kez. Nick boşalırken onun kollarında titriyor, tüm o kaslar ellerinin altında geriliyordu.

Elinden gelenin bu olduğunu söyleme bana.

İçine çekti, adamın kokusu hâlâ teninde, tadı hâlâ dilindeydi.

En son ne zaman bir erkeğin yatakta ona meydan okudu. Onu zorlamıştı ama bencil davranmamıştı. Aldığı kadarını vermiş, sonra da daha fazlasını istemiş ve vermişti. Eğlenceliydi, espri anlayışı ve inanılmaz derecede kendini kontrol etme yeteneği vardı.

Ve, ah, adam nasıl öpüşüyordu! Dudaklarını nasıl kızdıracağını, öpücüğü ne zaman derinleştireceğini, ne zaman geri çekileceğini, dişlerini, dilini ne zaman ve nasıl kullanacağını biliyordu. Adamın cinsel fantezisi beş alarm ateşiydi ve onun kapı komşusuydu.

Julian ve Marc'a karşı koyuşuna bayılmıştı, ki bu hiçbir erkek için kolay bir şey değildi. Onu onların önünde öpmüştü, her şeyden çok onları kıışkırtmak için. Ama o öpücükte de sahiplenici bir yan vardı ve bu onu Bu geceyi iple çekiyorum.

Ama şu anda başka şeylere odaklanması gerekiyordu.

Elini Glock'unun kaba siyah plastik kılıfının üzerinde gezdirdi, silah ve şarjörleri içeride güvenli bir şekilde kilitlenmişti. "Bunun için gerçekten minnettarım."

Julian omzunun üzerinden geriye baktı. "Bir şey değil." "O adam hakkında ne kadar şey biliyorsun?" Marc sordu.

Şimdi ders başladı.

"Javier onun geçmişini araştırdı, bu yüzden temiz olduğunu biliyorum. Afganistan ve Irak'ta Delta Force'ta görev yapmış, çatışmada yaralanmış ve şimdi bu konuda bir kitap yazıyor. Komik, zeki ve inanılmaz biri. mutfak."

Gerisini duymak istemeyeceklerdir. Bir an için sessizlik oldu.

Marc bir Julian'a baktı. "Hayır' diyerek ne demek istedin? Bizi aptal gibi gösterdin."

Julian dönüp güneş gözlüklerinin üstünden Marc'a baktı. "Bunu kendi başına yaptın. Bir şeyler uydurmaya başlayan sendin. Ben dürüstçe cevap verdim."

"Sadece, eğer bizim CIS takımının bir parçası olduğumuzu düşünürse biraz daha saygı duyacağını düşündüm."

Julian omuz silkti. "Eğer bizi ciddiye almıyorsa, bu onun büyük hatasıdır."

Holly sözlerini keserek, "Çocuklar, sorun yok," dedi. "O bir tehdit değil ve ben de on altı yaşında değilim.

Endişelenmenize gerek yok. Eminim ikinizi de çok korkutucu bulmuştur."

Erkekler!

On beş dakika sonra DPD atış poligonuna vardılar - bir an bile erken değildi - ve Holly onları içeri kadar takip etti. Onu bir koridordan geçirdiler, soda ve abur cubur satan otomatların yanından geçtiler, bir köşeyi döndüler ve ağır bir çift kapının yanındaki bir tezgâhta durdular.

"Bu Dinamik İkili," dedi tezgâhın arkasındaki yaşlı adam. Holly'yi görünce gülümsedi. "Merhaba. Siz kimsiniz?"

Marc, "O bizimle," diye cevap verdi.

"Doğru." Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Yedinci kulvardasınız. Ne ateşliyorsun?"

Julian, "Dokuz milimetrelık yüz mermiyle başlayalım," dedi.

Marc ve Julian giriş yaparken Holly bilgisayar ekranında ziyaretçi kayıt formunu doldurdu. Kalın kurşun geçirmez duvarın diğer tarafından yüksek kalibreli silahların boğuk sesi geliyordu. Kapının üzerinde "Bu noktadan sonra göz ve kulak koruması gereklidir" yazan büyük bir tabela vardı.

Holly, Marc ve Julian'a söyleyip söylememeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

Bu eğlenceli olacaktı.

Atış gözlüklerini çıkardı ve işit-Glock'u satın aldığında aldığı gelişmiş kulaklıkları -her ikisi de yanan pembe renkteydi- taktı.

"Kulak ve göz koruyucusuna ihtiyacın olacak ..." Julian ona doğru döndüğünde ve onu gitmeye hazır bulduğunda sözleri kesildi. "Oh. Biraz getirmişsin. Harika."

Her iki adamın da özel kulak koruyucuları vardı ve atış gözlükleri sarı renkteydi.

Onları bir dizi kapıdan ve ardından bir diğerinden geçerek poligona kadar takip etti. Yirmi kulvarlı, düşük ışıklı bir poligonda, atış hattı ayarlanabilir aydınlatma ve sofistike bir hedef taşıma sistemi gibi görünüyordu.

Yerlerine yerleştiler ve Marc ile Julian temel silah güvenliğinin üzerinden geçerken o da dinledi. Elbette bunların hepsi ona öğretilmişti ama tekrar duymaktan zarar gelmezdi. Bir tabancayla yapılacak bir hata ölümcül olabilirdi ve hiç kimse tazelemeden geçecek kadar usta bir nişancı değildi.

"Her şeyden önce, namlunun önündeki her şeyi yok etmeye istekli değilseniz asla parmağınızı tetiğe koymayın. Anladın mı?"

Başını salladı.

Tüm özellikleri açıkladılar - Glock'ta basit bir şey - sonra ona şarjörün nasıl doldurulacağını gösterdiler.

Beş mermi yerleştirdi, şarjörü yerine taktı ve sürgüyü geri çekti.

"Bu harika," dedi Julian. "Harika gidiyorsun."

Marc hedefi yedi metre mesafeye ayarladı. "Basitten başlayalım."

Julian ona duruşunu gösterdi. "Ayaklarınızı kalça genişliğinde açın ve hafifçe öne doğru eğilin, tabancayı ... ile destekleyin. Evet. Mükemmel. Aynen böyle."

Bir zamanlar ABD'nin teyit edilmiş öldürme rekorunu elinde tutan, madalyalı bir keskin nişancı olan Marc, ona hedefini nasıl göreceğini anlattı. "Mümkünse iki gözünü de açık tutmak iyidir. Arpacığa odaklanmak istiyorsun. Hedefinle aynı hizada olmalı ama hedef bulanık olmalı. Hazır olduğunuzda devam edin ve birkaç el ateş edin. Sadece tetiğı güzelce sıkın ve _."

BAM! BAM! BAM! BAM! BAM!

Holly beş hızlı atış yaptı ve kendini hedefin ortasında iki inçlik bir gruba bakarken buldu. Fena değildi ama sadece yedi metreden en iyi atışını yapmaktan çok uzaktı.

Bir an için sessizlik oldu.

Marc önce Julian'a, sonra da ona baktı. "Sanırım bunu daha önce de yapmıştın."

Holly gülümsedi. "Silah tutmayalı ya da ateş etmeyeli uzun zaman oldu. Babam bir tuğgeneraldi. Küçük kızının nasıl ateş edileceğini bilmesini sağladı."

Bu bir yalandı. Holly ateş etmeyi Langley'de eğitim görüyordu. Babasını nadiren görürdü, gördüğünde de ona ne kadar güzel olduğunu söylerdi. söylediğı tek bir kelimeyi bile dinlemezdi. Sarhoş olduğu zamanlar hariç.

Sonra da unutmak istediğı şeyler söylemişti. Julian sırtıttı. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Hedefi önce on metreye, sonra yirmi beş metreye taşıdılar, sonra da onu bir dizi taktik tatbikattan geçirdiler, sonunda katılır ve hareketli hedeflerle bitirir.

Holly pası çözdü ve silahla çekim yapmaya alıştı.

Glock. Bir saatin sonunda kendinden emin, hazırlıklı hissediyordu ve neredeyse ikisi kadar iyi atış yapıyordu.

"Harika bir tetik kontrolün var," dedi Marc, cipine geri dönerlerken yüzünde geniş bir sırıtışla. "Kavrayışın üzerinde biraz çalışırsak, geri tepmeyi daha iyi yönetebileceğini ve hedefe daha hızlı dönebileceğini düşünüyorum."

"Biraz pratik yapmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Çok eğlendim."

Julian onun için aracın kapısını açtı. "Hey, ne zaman bizimle atış yapmaya gelmek istersen haber ver yeter."

* * *

Nick geri çekilip beyaz tahtaya baktı, aklından cevapsız sorular geçiyordu. Dudaev silahların ne zaman gönderileceğini ve nerede bulunacağını nereden biliyordu? Onlar mı? Nick'in takımını nasıl ele geçirmişti? Dudaev neden Dani'nin peşinden gitmek için özel bir çaba sarf etmişti? Ne de olsa piç kurusu onu vurmamıştı. Dani'nin evine girmişti.

Depo, her ikisi de ağır yaralı olan Carver ve McGowen'ın yanından geçerken onu yakın mesafeden vurmak ve onları sağ bırakmak için kendini düşman ateşine maruz bıraktı. Belli ki Dani'nin öldüğünden emin olmak istemişti.

Analistlerin bu sorulara cevapları vardı, bu cevaplar iki yıl önceki ilk sorgulamasının bir parçasıydı. Olayın resmi kayıtlarına göre, Dudaev'in adamlarının sızdığı bilinen Gürcü polisinden bir adam onlara ihanet etmiş ve Dudaev de Dani'yi öldürmek istemişti çünkü o sorumlu subaydı. Bu onun Langley'e bir mesaj gönderme şekliydi. Ama bu cevaplar

Nick'in hiç hoşuna gitmemişti. Şimdi bir iç soruşturma yürütüldüğünü bildiğine göre, Teşkilat'taki üst düzey birinin de hoşuna gitmediğini biliyordu.

Nick o gece neler olduğunu anlayabilirse, gerçekte neler olup bittiğini ortaya çıkarabilirdi. O şifrelenmiş dosyaların ona ihtiyacı olan şeyi söyleyeceğini umuyordu.

biliyordu ama bu çok uzun sürüyordu. Yirmi dört-yedi çalışan yarım düzine CPU'su vardı ve hâlâ şifreyi kıramamıştı.

Bir yerlerde bir saat işliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Bu yüzden son birkaç saatini ofisine kapanarak Dani'nin öldüğü gece yaşananları en küçük ayrıntısına kadar yeniden canlandırmak için elinden geleni yaparak geçirmişti. Tüm oyuncularını listelemiş, depoyu ve iskeleyi çizmiş, herkesin pozisyonunu not etmişti.

Aldığı ve verdiği emirlerin kronolojisini yazmıştı.

Ve tek bir sonuca varmıştı. Tüm dünyası bir keçi pisliğiydi.

SAD'ın içi dışına çıkıyordu. O gece operasyona katılan memurların çoğu ya kayıp ya da ölü, sonsuza dek susturulmuş. O gece sahada olanlardan geriye sadece o ve Nguyen kalmıştı. Söylentiler onu bir tür haydut operatör olarak gösteriyordu. Ve emir komuta zinciri ve görevi hakkında ciddi şüpheleri olmaya başlamıştı.

Bu sırada o Denver'daydı, şifresini çözmeye çalışıyordu. Çaldığı gizli dosyalar -kesinlikle haydut bir operatörün eylemleri- ve bir ABD vatandaşına karşı operasyon yürütmesi her iki cephede de çok az ilerleme kaydetmişti. Bu sadece ters etki yaratmakla kalmayıp son derece tehlikeli ve fevkalade aptalcaydı.

Bu kadarı yeterli mi?

Senin yerinde olmak kötü, Andris.

Zihnini boşaltmaya, yeni bir bakış açısı kazanmaya ihtiyacı vardı.

Ağırlıklara vurdu, maksimuma ulaşana kadar zorladı, sonra koşu bandında beş millik hızlı bir koşu yaptı, endorfinler gerginliğin bir kısmını hafifletti. Koşu bandını beş milin sonunda durdurdu.

mil işareti yaptı, indi ve yatak odasından ana banyoya doğru yöneldi, vücudu ter içindeydi, aklı sıcak bir duştaydı.

Buruşuk çarşaflarının görüntüsü onu durdurdu. Kendini yatağın yanında, üzerinde uyuduğu yastık elinde dururken buldu. Yastığı burnuna götürüp içine çekti, parfümünün kalıcı kokusu kafasını dolduruyordu.

Holly.

Yatakta isteyebileceği her şey onda vardı, son derece erotik ve kadınsıydı. Bakımlı ayak parmaklarının ucundan çıplak amına, yumuşak, pembe meme uçlarıyla dolgun göğüslerine ve melek yüzüne kadar, yemek için yeterince iyiydi. Ama bundan da öte, eğlenceliydi. Onu güldürmüştü ve bir kadınla gülmeyeli uzun zaman olmuştu.

Dün gece aklını başından almıştı. Kız aklını başından almıştı. Dani'yi bir kez bile düşünmemiş olması garipti.

Ne halt ediyordu? Aklından ne geçiyordu?

Yastık kılıfını çıkardı, çarşafları yataktan yırttı, sonra onları çamaşır odasına taşıdı ve makineye deterjan koydu ve yıkama döngüsünü başlattı. Bir an orada durup suyun çamaşır makinesine dökülmesini izledi. Sonra kapağı indirdi ve arkasını döndü.

Dün geceyi düşünerek zaman kaybetmemeliydi. Holly yapmak zorunda olduğu bir işten başka bir şey değildi. Onu becermek gizli bir operasyonun parçasıydı. Evet, bundan zevk almıştı. Her kırmızı kanlı heteroseksüel erkek zevk alırdı. Ama bu

Bunun ötesinde. Tarafsızlığını kaybetmesine ve ona karşı hisler geliştirmesine izin veremezdi.

Ve, hayır, çok geç değildi.

Duygularını kontrol edebiliyordu ve bu durumda duygulara yer yoktu, özellikle de yanında uyurken ona karşı hissettiği şefkate.

Yatağa bakmadan yatak odasına geri döndü ve duşa girdi, sıcak su teri ve seks kokusunu temizliyordu. Sabunlandı, tenindeki su hissine odaklanmaya çalıştı.

Ama bir düşünce peşini bırakmıyordu ve bunun Batum operasyonu, Ajans ya da şifre çözme ile hiçbir ilgisi yoktu.

Holly vicdan azabı çeken bir kadın gibi davranmadı.

Nick zamanında pek çok hainle tanışmıştı -hükümetlerini, liderlerini, ailelerini satmak da dahil olmak üzere para için her şeyi yapabilecek erkekler ve kadınlar. İster Rus, ister Ukraynalı, ister Gürcü, ister Çeçen, ister Amerikalı olsunlar, yaptıkları her seçimde yazılı olan gündemler tarafından yönlendirilen, acıyla çarpıtılmış mutsuz insanlar, sosyopatlar ve uyumsuzlardı. Beş dakikalık bir konuşma yeterliydi İçlerindeki çürümüşlüğü ortaya çıkarmak için.

Holly öyle biri değildi. Ayrıca zorlama için olgunlaşmış birini gösteren kırmızı bayraklardan hiçbiri yoktu. Borcu yoktu. Paraya ihtiyacı yoktu. Tek bir siyasi görüş belirtmemişti. Bunun da ötesinde, vicdanı temiz olan birinin sorunsuz gözlerine ve parlak gülümsemesine sahipti.

Nick'in deneyimlerine göre, en iyi sosyopat bile bunu uzun süre taklit edemezdi.

Holly'nin gülümsemesinin bozulduğu tek an, ona Dudaev'i sorduğu zamandı. O da gerçekten adamla çıkmak istiyordu ve Nick onun doğruyu söylediğine inanıyordu. Ama o zaman bunu neden yapmıştı?

Neden bu konuda endişelenerek bu kadar çok zaman harcıyordu?

Teşkilat, görevi ya da Holly hakkında ne kadar şüphesi olursa olsun, Holly'nin o kasaya girdiğinden ve Dudaev ile birlikte o dosyaları indirdiğinden emindi.

Yan odada bir ticaret gösterisi. Evinde defalarca yaptığı aramalardan artık özel cep telefonunun ya da çalıntı dosyaların olmadığını biliyordu.

bir şekilde herkesin burnunun dibinde bir düşünüş yapmayı başardı. Bu da bir ticaret becerisiydi. Buna bir de ateşli silahlar konusundaki becerisini ekleyin. Evet, hacklenmiş cep telefonu aracılığıyla dinliyordu ve bir profesyonel gibi ateş etmesine hiç şaşırılmamıştı.

Holly söz konusu olduğunda Nick sağlıklı düşünemiyordu. Onu bir kez alt etmişti. Bu konuda Bauer'e güvenmesi gerekiyordu. Ama yine de Holly'nin parçaları bir türlü bir araya gelmiyor, onu içinden atamadığı kuşkuyla baş başa bırakıyordu.

Nick'in oyalanmayı bırakıp ondan cevap almak için daha doğrudan bir yol izlemesinin zamanı gelmişti. Bauer bu hafta Nick'in kışını bir kere tekmelemişti ve Nick'in kodlanmış dosyalar ve kendi hayatta kalması için endişelenmesi gerekiyordu. O bu görevi tamamlaması gerekiyordu. Dikkatli olmak zorundaydı. Holly neyin peşinde olduğunu öğrendiğinde, o silahlı CIS adamlarını kapıdan içeri sokmak için tek yapması gereken çığlık atmak olacaktı. Ve artık silahlı olduğuna göre . . .

Bu kesinlikle oyunu daha ilginç hale getirdi, değil mi? BDT ekibi fark etmeden onu dairesinden çıkarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Zaten biraz zaman harcamıştı Bunu göz önünde bulundurarak, elinde bina planları vardı ve bunu nasıl yapacağına dair iyi bir fikri vardı.

Duştan çıktı ve havluyla kurulanmaya başladı.

Hırdavatçıya gitme ve küçük bir ev geliştirme projesine başlama zamanı gelmişti.

Onuncu Bölüm

"Hiç istemediğin bir erkekle yatakta bir şey yaptın mı?"

Holly'nin arka güvertesinde oturmuşlar, mükemmel bir şekilde soğutulmuş pinot grigio eşliğinde Tayland yemeği yemişlerdi.

Holly Nick'in sorusuna gülümsedi. "Evet, birkaç kez, daha genç ve aptal olduğum ve kendimi nasıl savunacağımı bilmediğim zamanlarda."

Gerçeğin tamamı olmasa da gerçek buydu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sonra dirseğiyle onunkini dürttü. "Ne gibi?"

"Kirli detaylar için baskı mı yapıyorsun?" "Bunu biliyorsun."
Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ve Tanrım, ne yüzdü ama. Son birkaç gün içinde adamın yüz hatlarındaki incelikleri fark etmeye başlamıştı -sağ gözünün yanındaki yanağının üstündeki yara izi, burnunun bir zamanlar kırılmış gibi hafifçe eğik oluşu, dudaklarındaki mükemmel aşk tanrısı kavis, ona düşünceli bir görünüm veren kara kaşları.

Düşmüş bir meleğin yüzüne sahipti.

"Anal ya da gerçek acı içeren şeyler yapmıyorum diyelim."

Şarap kadehinin kenarından onu izledi. "Hiç bir kadınla birlikte oldun mu?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı.

Kariyerinde sadece bir kez, avının bir kadın olduğu bir göreve gönderilmişti. Bu görevle ilgili ciddi şüpheleri vardı ama sonuçta bir erkekle randevuya çıkmaktan pek de farklı olmamıştı.

ilgisini çekmemiştir. Uzun boylu, sarışın Hollandalı bir bankacı olan kadın, kendi sosyal statüsündeki çoğu erkek gibi bencil değildi ve Holly'nin ilk seferi olduğunu öğrendiğinde onu rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı.

"Bir kere denedim." Nick'in göz bebeklerinin büyüdüğünü gördü ve bu fikrin onu tahrik ettiğini anladı.

Hâlâ sırtarak başını salladı. "Tekrar yapar mısın?"

Gülümsedi, şarabını bitirdi ve adamın sorusunu duymazdan geldi. "Senin için bir sürprizim var."

Sandalyesini masadan uzaklaştırdı, jartiyerlerini ortaya çıkarmak için elbisesini kalçalarına kadar kaldırdı ve ardından Bacak Çaprazlama hareketini yaptı.

Uzun, yavaş bir nefes verdi, kadının külot giymediğini görünce kaşları çatıldı. "Lütfen bana bunun tatlı olduğunu söyle."

"Hâlâ aç mısın?" Ayağa kalktı, şarap kadehini aldı ve yavaşça kapıya doğru yürüdü, tabakları ve çatal bıçak takımını sonraya bıraktı.

Güçlü bir kol dışarı fırladı, onu belinden yakaladı ve geri çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Sesini alçalttı. "Komşuların ve CIS elemanlarının bizi görmeyeceği bir yere."

Şarap kadehini onun elinden aldı ve masanın üzerine koydu. "Ben komşularım ve BDT'lileri sikeyim."

Onu kucağına çekti, böylece yüz yüze oturdular, bacakları ona yaslandı, sonra fermuarını indirdi ve ereksiyon halindeki sikini boxer'ından kurtardı. "Seni şimdi istiyorum."

İçinden bir ürperti geçti.

"Ama insanlar-"

"İnsanlar kıskanacak." Sırıttı. "Sadece bizi ele vermemeye çalış."

Bir eliyle aşağı uzanarak parmak uçlarının hafif fırçalarıyla kızın iç bacaklarını okşadı ve teninin karıncalanmasına neden oldu.

Kendisinin ıslandığını hissetti, zaten onu içinde istiyordu. Aletini eline aldı ve okşamaya başladı, hissetti

Kalçaları sarsıldı, nefesinin kesildiğini duydum.

Ama bakışları hiç değişmedi.

Parmaklarının arasında klitorisini yakaladı, biraz çekti, sonra onu tamamen keşfetti, bir parmağının ucu önce vajinasının açıklığında lezzetli daireler çizdi. onun içinde kayıyor.

"İşte bu bizi ele verecek, tatlım. Başının böyle seksi bir şekilde geriye düşmesine izin verme. Gözlerini açık tut. Bana bak. Burada sadece sohbet ediyoruz."

Ne sohbetti ama.

Parmakları kadının derinliklerini okşadı, acele etmeden daha fazlasını isteyip istemediğini sordu. Vücudu evet cevabını verdi.

Parmaklarını geri çekti ve başparmağıyla klitorisini kızdırmaya başladı, oyuna katılmasını istedi. Dokunuşunun altında şişti - bir başka evet.

Tanrım, eriyordu, kucağında paramparça oluyordu, başparmağının kayan baskısı içindeki acıyı daha da artırıyordu.

Boştaki eliyle cebine uzandı, bir prezervatif çıkardı ve ona uzattı. Kadın prezervatifi açtı ve adamın ereksiyonunun üzerinde yuvarlarken, adamın elleri elbisesinin altına uzanıp kalçalarını kavradı. Prezervatif yerine oturduğunda Koltuğunda kaydı, onu kaldırdı ve içine girmesi için ona rehberlik etmesine izin verdi.

Gözleri kapanırken inlemekten kendini alamadı.

Adam aşağıdan içine girerken kendini çok iyi hissediyordu,

Onu geriyor, dolduruyor, kaygan sürtünme onu çoktan evine taşıyordu.

"Kendine hakim ol, tatlım."

Gözlerini açtı, ona gülümsedi. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

İç kaslarını çalıştırdı, adam geri çekilirken ve içine girerken onları sıktı, uzunluğunun etrafında kasıldı.

Bir inlemeye karşı koydu, gözleri kapandı, vücudu gerginleşti, boynundaki ve çenesindeki kaslar gerildi.

"Sessiz ol," diye takıldı, biraz nefessizdi, parmakları onun saçlarıyla oynuyordu.

Hızını artırdı, sadece kalçaları hareket ediyordu, bir başparmağı hala klitorisini okşuyordu, ona ihtiyacı olan her şeyi.

İç kaslarını sıktı, bir eli şimdi saçlarını avuçluyor, diğerinin tırnakları omzunda gömleğinin kumaşına batıyor, nefesi her zamanki gibi onunki kadar hızlı. Ancak vajinasını bu şekilde kullanmanın bir bedeli vardı, onu daha da tahrik ediyor, aletinin içindeki her tatlı noktaya çarpmasını sağlıyordu.

"Çok yakınsın. Bunu söyleyebilirim." Sesi gergindi.
"Kendini kaybedip çığlık atma."

Adam onu sarsıcı bir orgazma doğru sürüklerken Holly tepkisini kontrol etmek için mücadele etti, sıcaklığın sıkı düğümü

içinde mutluluk patlıyordu. Kadın bir çığlık attı, vücudu adamın kollarında kamburlaştı. Onunla birlikte kaldı, ritmi sürdürdü, derin vuruşlarla zevkini kalıcı hale getirdi, ta ki ona doğru sarktı.

"Bu çok açık bir işaretti," diye alay etti.

"En azından çığlık atmadım." Holly kendini dikleştirdi.
"Bakalım daha iyi başa çıkabilecek misin?"

"Çocuk oyuncağı." Elleri kalçalarını kavradı ve ritmi değişti, nefesi sert ve hızlı geliyordu.

Ama Holly onu bu kadar kolay bırakmayacaktı.

Onun ritmine uymak için kalçalarını döndürmeye başladı, ta ki adam her hamlede onu kaldıracak kadar sert bir şekilde içine girene kadar, kontrolü tek bir yıpranan ipliğe bağlıydı.

İpin koptuğu anda adamın yüzündeki ifadeyi gördü; doruğa ulaşmanın yoğunluğu adamın gözlerini bir an için kocaman açmıştı.

sonra yüzünü onun boynuna gömdü, tenine karşı duyduğu zevki inleyerek dile getirdi.

vücut titriyor.

Bir süre bu şekilde kaldı, onu kendine doğru tuttu, aleti hâlâ içindeydi, bu sırada kız onun alnını öptü,

ensesini okşadı, kalbi yabancı bir duyguyla şişti. Oraya gidemezdi.

Henüz değil. Şimdi değil.

Onunla geçirdiği son birkaç gün rüya gibiydi. Bu sadece birlikte harika seks yapmalarından kaynaklanmıyordu, inanılmaz, akıllara durgunluk veren bir seks. O gerçekten ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini, hayatında ne yaptığını önemsiyor gibiydi. Ona karşı dürüst olabileceğinden değil.

Ona karşı asla tamamen dürüst olamazdı.

İşte bu yüzden hissediyor olabileceğini düşündüğü şeyleri hissetmemeliydi. Hayatında gerçek bir ilişkiye yer yoktu. Üstelik onu çok az tanıyordu. Cuma gecesi ilk kez seks yapmışlardı ve bu sadece

Pazartesi. Bir hafta sonra, pazartesi günü birbirleriyle bir şey yapmak. Adam bir kez daha onun yan komşusu olabilirdi.

Onun vücudunun gevşediğini hissetti.

Başını kaldırdı ve ona baktı, bakışları yumuşaktı.

Kadın gülümsedi. "Belli oluyor."

* * *

Bulaşıkları birlikte temizlediler, bulaşık makinesine koydular, Holly'nin kanı bal gibi sıcaktı. Her şey ve hiçbir şey hakkında konuştular - gazeteciliğin ölümü, reality TV, yetmişler ve seksenler müziği -ki bu bir şekilde önce öpüşmeye sonra da duşta sekse yol açtı, Nick Holly'yi arkadan yavaşça ve derinlemesine becerirken, sıcak su tenlerine akıyordu.

Kapı çaldığında suyu daha yeni kapatmışlardı.

Holly havlusuna uzandı ve onu vücuduna sardı. "Neden insanlar hep biz çıplakken kapıya geliyorlar?"

"Belki de hep çıplak olduğumuz içindir." Nick bir havlu aldı ve kurulanmaya başladı.

Holly havlusunu bornozuyla değiştirdi ve aceleyle evin ön kapısına doğru ilerledi. Gözetleme deliğinden baktı ve dondu kaldı.

Bir FedEx teslimat
kamyonu. Saat
gecenin dokuzuydu.
Lanet olsun!

Bir nefes aldı, gerginliğinin geçmesine izin verdi ve kapıyı açtığında karşısında korkmuş bir FedEx şoförü buldu iki silahlı CIS adamının arasına sıkışmış. "Oh, harika! Sonunda geldi! Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Bu kez Saks'tan gelen paketi imzaladı, şoföre ve CIS görevlilerine teşekkür etti ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Nick ortaya çıktı, havluyu kalçalarına sarmıştı. "FedEx'in bu kadar geç teslimat yaptığını bilmiyordum."

"Özel teslimat," dedi Holly. "Bu benim Saks'tan gelen paketim."

"Ne oldu?"

Nick'e gülümsedi. "Bana bir dakika ver, senin için modellik yapayım."

Sırıttı. "Bu fikri sevdim."

Holly ona kutunun içinde ne olduğunu söyleyemedi çünkü hiçbir fikri yoktu. Herhangi bir şey olabilirdi - balenlerine mikro dinleme cihazları yerleştirilmiş bir sütyen ya da özel bir cep telefonu

Bir tasarımcı çantası, ayakkabı ya da kıyafet içinde. Ne olduğu fark etmeksizin, bu mesaj onun mümkün olan en kısa sürede çözün.

Televizyon kumandasını ona fırlattı. "Hemen döneceğim."

Paketi yatak odasına doğru taşıdı, Nick'in onu takip etmediğinden emin olmak için koridorda arkasına baktı. Mutfaktan cep telefonunu ve mektup açacağını aldı ve onları da yanına alarak yatak odasının kapısını arkasından kapattı. Hemen kutuyu açtı ve pastel sarı, mavi ve pembe renkli, çivili bir Valentino tote buldu.

Çantayı bir kenara bıraktı, paketleme fişine uzandı

...

Kalbi sert bir şekilde çarptı ve sonra koşmaya başladı, adrenalin buz gibi bir hızla kan dolaşımına karıştı.

Nick'in yüzünün basılı bir resmi ona bakıyordu. Altında da şifreli paketleme fişi vardı.

Paniğın otonomik etkilerine hakim olmak için savaşıyordu. Twitter'dan anahtarı almak için cep telefonunu kullandı, titreyen bir elle paketleme fişini aldı ve şifreli metni çözmeye başladı.

Nikolai Andris, nam-ı diğeri Nick Andris, nam-ı diğeri Nick Andrews, Teşkilatın izni olmadan faaliyet gösteren bir CIA görevlisidir. Kendisi bir CI tehdididir ve bu olaydan sorumlu olduğuna inanılmaktadır.

Yabancı uyruklu Sachino Dudaev'in yetkisiz feshi. En son Denver'da görölmüş. Dudaev ile olan olaydan dolayı sizinle ilgileniyor olabilir.

Eğer görölürse, çok dikkatli olun.

Dikkatli olun ve yetkililerle iletişime geçin.

Andris silahlı ve son derece tehlikeli. şehri derhal terk etmenizi öneririm. Biletler, kimlik, nakit para ekteredir.

Kelimeler gözlerinin önünde şekillendi, anlamları korkunç bir şekilde netleşirken bile zihninin bir kısmı onları reddetti.

Nick haydut subaydı.

Hayır. Hayır, olamaz. Olamaz.

Onunla yarım düzine kez seks yapmış, iki kez evinde gecelemiş, yanında uyumuştu ve adam ona zarar vermemişti. Onun söylediği kişi olmadığına dair herhangi bir işaret, herhangi bir ipucu görmemişti. O zamandan beri orada yaşıyordu.

Oh, Tanrım!

Dudaev'le çıkmaya başladıktan birkaç gün sonra taşınmıştı.

Ve sonunda kendini tanıttığı gün, hastaneden eve döndüğü gündü.

Birisi ona ilaç verip Dudaev'in yatağında canlı bıraktıktan sonra.

O kişi Nick miydi?

Holly'nin midesi bulanıyor, nabızı hızla atıyor, zihni geçmişe gidip gelirken öfke duygusu acıyla savaşıyordu. Onunla geçirdiği saatler, sadece seks yapmak değil, aynı zamanda yemek paylaşmak, konuşmak ve birlikte uyumak. Onun tüm düşünceleri, hayatı hakkında sorduğu tüm sorular -Onunla ilgilendiğini düşünmüştü. Ama ona, düzinelerce erkeğe yaptığı yapmıştı.

Ve o da -herkes gibi o da- buna kanmıştı.

Gerçekten hoşlandığı, hayatıyla ilgileniyor gibi görünen tek adamın katil bir haydut subay olduğu ortaya çıktı.

Hayranlık uyandırıcı.

Onu öldürmek isteyebilecek bir adam oturma odasında otururken, incinmiş hissederek vakit kaybedemezdi. Hayır, onu öldürmek adamın öncelikli planı değildi. Eğer öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

Peki ondan ne istiyordu?

Arkasından kapının gıcırdadığını duydu. Güçlü kollar onu yakaladı ve kendini adama doğru geriye doğru çekilirken buldu, adamlardan birinin eli üzerini bir bezle örtüyordu
ağız ve burun. Hastalıklı tatlı kokuyu tanıdı.

Eter.

"Benimle kavga etme Holly. Bu kadar. Sadece nefes al, tatlım. Bunu kolay yoldan yapalım."

Gerçek bir panikle savaştan Holly nefesini tuttu, mücadele ediyormuş gibi yaptı ve sonra yavaşça gevşedi. Yere yığılırken eli yumuşak havlu kumaşa değdi ve adamın üzerinde hâlâ havludan başka bir şey olmadığını fark etti.

Taşaklarını yakaladı, sertçe sıktı ve onun buruştuğunu hissetti.

"Siktir!"

Holly onun üzerinden atladı ve canını kurtarmak için koştu.

* * *

Lanet olsun!

Acıdan neredeyse kör olan Nick, Glock'unu geri almadan ya da CIS ekibini alarma geçirmeden önce onu durdurma ihtiyacıyla kendini elleri ve dizleri üzerinde sürükledi. Onu yakaladı üzerinde koştığı flokati halının ucunu yakaladı ve ayağının altından çekip aldı.

Koridorun zeminine düştü, alnını sertçe yere çarptı ve bir süre öylece yattı, sersemlemişti, nefesi kesilmişti.

Düşürdüğü eterle ıslatılmış bezi kaptı ve ayağa kalkmak için mücadele etti, acı midesini bulandırdı ve yürümesini çok zorlaştırdı, havlu kalçalarından düştü. Tökezleyerek ona doğru ilerledi, tüm ağırlığıyla üzerine çöktü, ciğerlerindeki havayı boşalttı ve kaburgalarına bir diz atarak onu yere yapıştırdı.

Boğuk bir çığlık attı, sonra yuvarlanarak kurtulmaya çalıştı, yer dövüşü taktiklerine aşina olduğu belliydi. Ama adam ondan seksen kilo daha ağırdı ve çok daha güçlü ve kuvvetliydi. yakın dövüş konusunda deneyimliydi. Bir daha onu alt etmesine izin vermeyecekti.

Taşaklarını korumaya dikkat ederek kızın üstüne uzandı ve bezi kızın burnuna ve ağzına sıkıca kapattı.

"Dur!

Dövüşmek. Kazanamazsın. Benimle sert oynarsan, tatlım, canın yanar."

Yerdeki kan ona kızın zaten yaralı olduğunu söylüyordu.

Yine de çırpındı, nefesini tuttu, ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ama nefesini sonsuza kadar tutamazdı, özellikle de kalbi bu kadar sert atarken ve ciğerlerinde hava yokken.

Sonunda, tek gereken titreyen tek bir nefesti.

Gözleri bir iniltiyle kapandı ve vücudu bu kez gerçekten gevşedi, bilincini kaybederken dudaklarında fısıltıyla tek bir kelime vardı. "Sürüngen."

* * *

Nick, kasıklarında, bağırsaklarında ve kalçalarında devam eden acıdan kusmayacağından emin olana kadar bekledi, sonra Holly'yi çamaşır odasındaki küçük giriş kapısından geçirip, içinde eter, koli bandı, bir el feneri ve Ruger MK III bulunan bir çantayı öğleden önce Holly isteyken sakladığı sürünme boşluğuna çekti.

Alnındaki morluğu ya da dudağındaki kanı fark etmemeye çalışarak ellerini ve ayaklarını bantla bağladı. Sonra bir koluyla kızın başını ve boynunu göğsünde tutarak karanlıkta süründü ve kızı da kendisiyle birlikte, onun sürünme alanını kendi alanından ayıran kontrplak kaplamada açtığı açıklığa doğru çekti.

Onu kendi dairesine taşıması beş dakikadan az sürdü. Hâlâ çıplaktı, elleri ve dizleri kir içindeydi, karanlığa geri sürünmeden önce sadece nefes aldığından emin olmak için durdu.

Onun evine iki kez gitti. İlk seferinde çantasını, kendi fotoğrafını ve şifreli mesajı, ayrıca Holly için kıyafet ve birkaç temel eşyayı aldı.

Çantanın içinde sahte bir kimlik ve uçak biletleriyle birlikte beş bin dolar buldu ve onu da aldı.

Holly hangi kurum için çalışıyorsa çalışsın, onlar profesyoneldi.

İkinci seferinde, temizlenip giyinmek ve BDT ekibinin şahit olabileceği uygun bir çıkış yapmak için geri döndü.

Ön kapıyı açmadan önce durakladı, Holly'nin dairesine son bir kez baktı, bu hayatın artık onun için sona erdiğini anladığında göğsünde garip bir his oluştu.

Suçlu hissetmeyi bırak.

Tamam. Doğru. Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Onunla tekrar seks yapmayı planlamamıştı. Ama Yakınlık duygularını alt üst ediyor, işini yapmasını zorlaştırıyordu. Ayrıca, kendini bir tür avcı gibi hissediyordu,

Onun için ne sakladığını çok iyi bildiği halde onunla seks yapmak. Ama o çok fazlaydı ve

onu tekrar. Onu gözaltına alma planlarını ertelediğini, ona sarıldıktan, onu öptükten, içinde olduktan hemen sonra ona karşı hareket etmeyi kendine yediremediğini fark etti. Paket gelmemiş olsaydı, yatak odasının kapısından bakıp kendi yüzünün görüntüsünü görmemiş olsaydı...

Bu onun kendi hatası.

Nick sadece kendini korumak için yapması gerekeni yapıyordu.

O mesajda ne olduğunu ve kimin gönderdiğini bilmek zorundaydı. Artık mesele sadece çalınan dosyalar ve ulusal güvenlik meselesi değildi. Kendi hayatta kalması da tehlikede olabilirdi.

Döndü ve kadının ön kapısından çıkıp kendi kapısından içeri girdi, böylece BDT elemanlarının onun eve yalnız gittiğini gördüklerinden emin oldu.

Kiralık aracı - gri bir Ford Explorer - çoktan toplanmış, teçhizatı, beyaz tahtası, tüm gözetleme ve bilgisayar ekipmanlarının yanı sıra yiyecek ve su Arka ve üçüncü sıraya. Holly'yi kucağına aldı, garajın kapısına kadar taşıdı ve ikinci sıraya geçip emniyet kemerlerini bağladı. Sonra da sürücü koltuğuna tırmandı, garaj kapısını kaldırdı ve araba yolundan geri geri giderek sokağa girdi. CIS elemanlarını arabayı sürerken.

On Birinci Bölüm

Nick onu bir çiftliğe ait ıssız bir kulübeye götürdü. Ajans. Eski hayalet kasaba Caribou'nun yaklaşık on bin metre yukarısında yer alan bu ev, iki odası, kötü kuyu suyu sağlayan eski bir demir el pompası ve köhne bir müstemilatı ile en hafif tabirle rustik bir yerdi. Birincil erdemi kilometrelerce uzanan çam ormanlarıyla ve altına hücum döneminden kalma terk edilmiş maden sahalarıyla çevrili olmasında yatıyordu. Bauer ona memurların bazen bir operasyon kötü gittiğinde kolluk kuvvetlerinden kaçmak için buraya geldiklerini söylemişti ama Nick buranın bir iki kez sorgulama için kullanıldığından emindi.

Holly kendine gelmeye başlamıştı, yarı baygındı ve Nick'in çürük olduğuna emin olduğu inilti çıkarıyordu. baş ağrısı ve mide bulantısı.

SIG P229'unu ve el fenerini aldı, araçtan indi ve etrafına bakındı, tek ses onun yumuşak iniltileri ve ağaçların tepelerinden gelen rüzgârın fısıltısıydı. Kulübeyi temizledi, onu içeri taşıdı, kollarında ne kadar çaresiz hissettiğini fark etmemeye çalıştı. Onu arka odadaki yatağa yatırdı ve demir bir kelepçeyle bağladı. yatak iskeletini bileğinden tuttu. Sonra teçhizatını -gidiş çantasını, ateşli silahları ve cephaneyi, sağlık setini- boşalttı; gözetleme teçhizatını, bilgisayarları ve beyaz tahtayı araçta kilitli bıraktı. Bunların hiçbirini görmesine izin veremezdi. Ayrıca, kulübede elektrik yoktu, bu yüzden şifre çözme programlarını çalıştırmaya devam etmek şimdilik imkânsızdı.

İçinde biraz yakıt kalmış eski bir kamp feneri buldu. Onu yaktı, masanın üzerine koydu, sonra duvara bir sandalye çekti ve kendini uyumaya bıraktı.

Kelepçelerin şingirtısını ve ardından sert bir gümbürtüyle kaba ahşap zemine düştüğünü duyunca uyandığını anladı. Feneri aldı, yatak odasına taşıdı ve tavanda bu amaçla konulmuş olması gereken küçük bir kancaya astı. Onu buldu

Yan yatmış, bornozu ince bir omuzu ortaya çıkaracak şekilde açık, bakışları ona sabitlenmiş, gözleri kocaman.

Bir parçası ona ne yapmak üzere olduğuna inanamıyordu ama yüzünü o kağıt parçasında görmek her şeyi değiştirdi. Onun hakkında şifreli bir mesaj almıştı. Bu olayda merhamet ya da Şövalyelik.

Holly Bradshaw düşmandı. Onun ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Bana ne yapacaksın?" Gözlerinde korku vardı, alt dudağı şişmişti, alnındaki morluk yarı karanlıkta neredeyse siyah görünüyordu.

Kızın yüzünü görebilmesi için diz çöktü. "Sana sorular soracağım ve sen de cevaplayacaksın.

BDT'den ve polis arkadaşlarından uzaktayız, kimsenin çığlıklarını duyamayacağı bir yerdeyiz. Şu anda sana yardım edebilecek tek kişi benim."

İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Delirmiş olmalısın."

"İnkâr ederek vaktimi boşa harcamayın Bayan Bradshaw." Onu kaldırdı, sırt üstü yatağa fırlattı, bornozu açıldı, göğüslerinden ayak parmaklarının ucuna kadar vücudunu, kremi tenindeki çürükleri ve kiri ortaya çıkardı.

Birkaç saat önce o bedenin içindeydi, ona sarılıyor, onu öpüyordu.

Hiçbir anlamı yoktu. Unut gitsin.

Kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturarak hızla örtündü.

Durumunun ne kadar ciddi olduğunu göstermek kadar kendi kararlılığını da pekiştirmek için bildiklerini anlattı.

"Öldüğü gece Dudaev'in otel odasında olduğunu biliyorum. I

Otel kasasında bulduğunuz USB bellekten alıntı hükümet dosyalarını indirdiğinizi biliyorum. Dinleme kayıtlarını dinledim. Zaman indeksini gördüm. O sırada yanında sadece sen vardın. O dosyaları aldın ve bilinmeyen bir varlığa verdin."

Elini cebine attı, kendi resminin ve şifreli mesajın bulunduğu katlanmış kâğıtları çıkardı, sonra fener ışığında kadının görebileceği şekilde açtı

Açıkça. "Bunları bu gece aldığınızı da biliyorum."

Onlara baktı, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

" soruya cevap vermek için şafağa kadar vaktiniz var: İplerini kim elinde tutuyor? Benim hakkımda ne biliyorsun? Bu mesaj ne diyor?"

"şafakta ne olur?"

"Hayatınız çok daha ... rahatsız edici bir hal alıyor."

Gözlerini kapadı, başını ondan yana çevirdi ve hiçbir şey söylemedi.

* * *

Holly uyumaya çalıştı, önünde ne olursa olsun olabildiğince dinlenmiş ve zihni açık olması gerektiğini biliyordu. Bu kolay olmadı. Çok susamıştı. Dizinin zedelediği kaburgaları ağrıyordu. Başı zonkluyordu.

Ayrıca, esir tutulmak ve şafak vakti işkenceyle yzleşmekle ilgili bir şey vardı - ya da aklında her ne varsa.

Holly kariyerinde ilk kez gerçekten korktuğunu hissetti.

Piç - eski adıyla komşusu Nick, nam-ı diğer Bay Sürüngen - yakındaki bir sandalyede uyuyordu, uzun bacakları önünde uzanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Belindeki kılıfta dolu bir SIG P229 vardı. Nasıl olduğundan emin değildi.

onun üzerinde kullanacaktı, ama onun önünde bir mermi hazırlamaya dikkat etmişti.

Holly'nin içinde bir şeyler paramparça olmuş gibiydi, Nick'in ihanetinin tüm ağırlığı ona çarptığında keskin kenarlar kalbini kesiyordu.

Nasıl bu kadar kör olabilir?

Kapısının önünde belirmişti.

Bir erkekte aradığı her şey - espri anlayışı, zeka, yatakta beceri, düşüncelerine ve duygularına gerçek bir ilgi, iyi görünüm - ve bir parçası çok yalnızdı, çok

Sadece kendisini önemseyen bir adam için çaresizdi ve onun gerçek olduğuna kendini inandırmıştı.

Zavallı, Bradshaw!

Onunla ne yapacağını biliyordu ama yine de onu öpmüş, onunla yatmış, onunla seks yapmıştı. Şimdi de daha fazlasını istiyordu. Güneş doğduğunda, onun zihnine girebilmek için vücuduna kim bilir neler yapacaktı ve saklamaya yemin ettiği sırları çaldı.

Canı cehenneme.

Ona izin vermezdi. İzin veremezdi.

Bunu nasıl başarmıştı? Javier'in adamlarının burnunun dibinde onu nasıl kaçırmıştı? Sorsa ona söyler miydi?

Onun üç sorusunu zihninden geçirdi. Dudaev'le birlikte olduğunu biliyordu. Onu orada görmüştü. Ama onunla aynı örgüt için çalıştığını bilmiyordu. O da yabancı bir çıkar için çalışan bir ajan olduğunu düşünüyor gibiydi. Ya da belki de buna hiç inanmıyordu ve bu sadece onu da Teşkilat için çalıştığını söylemeye zorlamak için kullandığı bir yöntemdi. Eğer bunu itiraf ederse rahatlayacak mıydı yoksa onu öldürecek miydi? Dudaev'i izinsiz öldürdüğünü bildiğini ve şimdi bir kaçak olduğunu söylerse nasıl tepki verirdi?

Onu yarı gerçeklerle, kısmi gerçeklerle, gerçeğin parçalarıyla oyalaması gerekiyordu, ona zarar vermeyecek kadarını vermeliydi ama kendisini ya da Teşkilat'ı herhangi bir şekilde tehlikeye atacak kadarını değil.

İstedini elde edemediğinde size ne yapacak?

Onu öldürecek miydi?

Bilmesi gereken de buydu.

Pencerenin dışında güneş doğmaya başlamıştı.

Holly'nin midesini kelebekler doldurdu, geceyi görmezden gelmeye çalışarak geçirdiği korku tekrar üzerine çöktü.

Ona acıdan hoşlanmadığını söylerken şaka yapmıyordu. Onun acıdan anladığı ucuz, düşük iplik sayılı çarşaflarda uyumaya zorlanmaktı. Daha önce hiç uzun süreli acı ve ıstırap içeren bir durumla karşılaşmamıştı. R2I ve SERE eğitimlerinden geçmişti ve geçmesine rağmen bunlardan nefret etmişti. Şimdi bu eğitim, gelişmiş HUMINT deneyimiyle birlikte, onu hayatta tutmak için sahip olduğu tek şeydi.

Ne kadar korkarsa korksun, ona ne yaparsa yapsın, başını dik tutmak zorundaydı. Kendini savunmasız bırakmalı, adamın ondan istediğini almak için ne kadar ileri gidebileceğini test etmeliydi. Ya onu öldürmeye istekli olduğu ortaya çıkarsa?

Sırlarını verdikten sonra ölmektense, sırları bozulmadan ölmeyi tercih eder.

Bu kararı verdiğinde, korkusunun bir kısmının onu terk ettiğini hissetti.

En azından bugün sıkıcı olmayacak. Gözlerini kapadı, uyukladı. "Uyan." Yatağı tekmeledi.

Sarsılarak uyandı ve kaburgalarındaki acıyla irkilerek ondan uzaklaştı.

Eğilip kelepçeleri çözdü, sonra bileklerindeki ve ayak bileklerindeki bantları kesti ve geri çekildi, SIG P229 sağ elinde belirdi. "Buranın yaklaşık yirmi metre güneyinde bir tuvalet var. Hemen arkanda olacağım."

Bornozunu üzerine çekti, yavaşça doğruldu, sonra dikkatlice ayağa kalktı ve bir kolunu sol tarafına doğru tuttu. Başını kaldırıp ona baktı. "Kaburgalarımı kırdın."

Bu doğru değildi ama Piç bunu bilmiyordu.

Onun tepkisini ölçtü.

Kaşları hafifçe çatıldı, çenesi gerildi. "Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, tatlım. Neredeyse beni kırıyordun

taşaklarım, ve sen benim sızlandığımı duymuyorsun. Bu arada, bir daha taşaklarıma uzanırsan seni düşürürüm. Çekil."

Dışarı çıktığında etraflarının ormanla çevrili olduğunu gördü; trafiğin uzaktan gelen mırıltısı bile bunu haber vermiyordu.

yakındaki bir otoyolun varlığını fark etti. Orman zeminini kaplayan çam iğneleri ve yosunların üzerinde dikkatle ilerleyerek -bu pedikürünü mahvedecekti- yoluna devam etti

Tuvalete geri döndü, çatalı ahşap kapıyı açtı ve geri çekildi.

Örümcek ağları - eşit derecede büyük örümceklerle büyük olanlar.

Başını iki yana salladı. "Çalıların arasına girmeyi tercih ederim." "Sen bilirsin. Eğer kaçmaya çalışırsan, bütün geceyi

Dışarıda kilitli. Anladın mı?"

Beş dakika sonra kulübeye geri dönmüştü. Sabah ışığı buranın ne kadar pis olduğunu gösteriyordu: Yerde kemirgen pislikleri, örümcek ağları, pencere kenarlarında ölü sinekler ve eşek arıları. Ama bakışlarını üzerinde tutan şey, arka odanın bir tarafından diğer tarafına uzanan demir çubuktu. Set

Tavanın hemen altındaki ahşap duvarların içine, mimari destek için konulmuş gibi görünmüyordu.

İçinden bir ürperti geçti.

Bu berbat yerin sahibi kimdi? Nick-The Bastard nasıl -Biliyor musun?

Yatak odasına girdi, kucağına bir şey attı. Giysiler. Onun kıyafetleri.

"Giyin."

Kadın bekledi ama adam arkasını dönmedi. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Ayağa kalktı, bornozunun yatağa düşmesine izin verdi,

sonra külotunu ve kot pantolonunu giydi, pantolonunu giymek için e ilirken yüzünü buru turdu. ayaklarını bacaklarının arasından geçirdi. Hissetti i her rahatsızlığın ortaya çıkmasına izin verdi ve sonra biraz daha, ba lamak için gittiğinde durdu.

sütyenini çürük göğüs kafesinin etrafına doladı. "Yapamam. Çok acıyor."

Yine kaşları çatıldı, çenesindeki o belirgin kas gerildi.

Sütyeni yatağın üzerine bıraktı, atleti aldı, başını ve sağ kolunu içine soktu, sonra abartılı bir acıyla inleyerek tekrar durdu.

Nefesinin altında küfretti, aralarındaki mesafeyi kapattı ve kolunu kolların içinden geçirmesine yardım etti, dokunuşu nazikti, bakışları mor çürüğe düştü.

dizinin yaptığı. "Seni asla incitmek istemedim Holly. Bana başka seçenek bırakmadın."

Ve Holly ona karşı güçlü bir silahı olduğunu biliyordu. Acısı onu rahatsız ediyordu. Onun acı çektiğini görmek onu incitiyordu.

Başka ne yapmış olursa olsun, hâlâ bir vicdanı vardı.

Eğer akıllı olsaydı, dikkatli olsaydı, bunu onu eğmek, kırmak için kullanabilir ve bundan bir çıkış yolu bulabilirdi.

* * *

"Şimdi ne yapacaksın, beni suya mı atacaksın?"

"Sana su işkencesi yapmamı ister misin?" Nick kelepçeleri demir bağlama çubuğuna taşıdı ve üzerine örttü, niyetini açıkça ortaya koydu. "Ben ne yaptığımı bulana kadar günün ve gecenin her anını burada geçireceksin.

Bilmeniz gerekenler. Ayakta kalacaksın, yemek yok, su yok, uyku yok. Bunu yapmak istemiyorum. Acı çekmeni istemiyorum. Ama seni yasaların dışına çıkaran seçimler yaptın.

."

"Bu doğru değil!"

"Ve cevapları almak benim işim. İkimiz için de kolaylaştırın ve konuşmaya başlayın."

Kadının kendisinden uzaklaşmasını, mesafesini korumasını ve bakışlarının şişedeki suya kaymasını izledi.

"Susamış olmalısın. Bana bilmem gerekenleri söyle, tek bir soruya bile cevap ver, ben de doya doya içmene izin vereyim. İki soruya tam ve doğru cevap verirsen yemek yiyebilir ve hatta yıkanabilirsin. Burası çok pis. Deriniz kirlenmiş olmalı."

"Üç dersem eve mi gideceğim yoksa o zaman mı beni öldüreceksin?" Kadın meydan okurcasına adama baktı ama yanaklarında gözyaşı lekeleri ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı

-Gerçekten uyumadığının kanıtı.

Bir adım daha yaklaştı, doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bana bilmem gerekenleri söyle, sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

Yatağa oturdu, sırtını duvara yasladı. "Dudaev'i senin öldürdüğünü biliyorum. Bunu kendim anladım. İkimize de ilaç verdin ve onu vurdun."

Onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Devam et."

"Bir soruya cevap verirsem su içebileceğimi söylediniz. Ben sadece senin hakkında bildiklerimi söyledim."

Onun hakkında bildiği tek şey bu değildi, hayatı üzerine bahse girmişti.

O.

"Bu kısmi bir cevaptı. Bana her şeyi anlatana kadar Benim hakkımda bildikleriniz, soruyu tam olarak yanıtlamadınız."

"Senin bir pislik olduğunu biliyorum. Bana yalan söylediğini biliyorum. Tüm sorularının, tüm şefkatinin, tüm bunların beni açmak için bir oyun olduğunu biliyorum."

Omuz silkti. "Yaşamak için yaptığın şey bu değil mi Holly? Erkeklere tuzak kuruyor, onları baştan çıkarıyor, sırlarını çalıyorsun. Kaç adam becerdin?"

"Kaç kişiyi öldürdün?" "Soruya cevap ver."

"Senin hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Pekâlâ, Bayan Ukala." Kadının sağ bileğini tuttu ve onu ayağa kaldırıp bağlama çubuğuna doğru sürükledi.

"Hayır!" Uzaklaşmaya çalıştı, sonra gerginlik göğüs kafesine çarptığında yere yığıldı, ona doğru sarktı, dişlerini ısırıdı

şışmış alt dudağı, sol kolunu böğrüne dayamış, sağ eli gömleğini yumruklamıştı.

Ona yardım etme dürtüsüyle savaştı ve bileğini kelepçenin içinden geçirerek bir dizi klik sesiyle sıktı.

"Hayır, lütfen yapma!" Dengesini yeniden sağladı, sol tarafını ondan uzağa çevirdi.

Uzandı, kızın sol bileğini tuttu, kıza duyduğu öfke Ona acı çektirmeye zorlanmak sesini sertleştiriyordu. "Benim hakkımda ne bildiğini söyle. Beni yok etmekle mi görevlendirildin?"

"Sen gerçekten delisin. Ben hiç kimseyi öldürmedim. Bu senin işin."

Yavaşça sol kolunu başının üzerine uzattı ve acısını görmezden gelerek kelepçeyi bileğinin etrafına kapattı.

Geri çekildi, kızın teninin kokusunu alamayacağı kadar uzaklaştı, yanaklarındaki taze gözyaşlarını görünce midesi düğümlendi. "Oyun oynamıyorum."

"Gerçekten mi?" Kadın ona ters ters baktı. "Çünkü bu bir şaka olmalı."

Ona baktığında düşmandan başka bir şey görmemeye çalışıyordu ama bu vücuda aşınaydı. Onun altında çakıl taşları gibi duran meme uçlarını öpmüş ve emmişti. Tişörtünü giymiş, göğüslerini avuçlarının arasına almıştı. O ince kolların onu sardığını, içindeyken onu tuttuğunu hissetmişti. O dudakları öpmüştü, şişmiş ve morarmış olanları. Narin, çaresiz, kırılğan görünüyordu.

O tehlikeli, Andris.

"Şu anda sahip olduğun en iyi arkadaş benim, Holly."

"Sanırım başka insanlarla görüşmeye başlamamın zamanı geldi." Yüzünde öfkeyle ona baktı. "Başından beri beni kaçırıp işkence etmeyi mi planlıyordun? Dün gece neydi - sadece başka bir silahları ve zincirleri kırmadan önce kaçma şansın oldu mu? Gelirken bunu mu düşünüyordun? Kadınları incitmek seni tahrik ediyor mu?"

Kadının sözleri adamın öfkesini daha da körükledi.

"Sana yardım edebilirim ya da seni bitirebilirim. Bundan sonra ne olacağı tamamen sana bağlı. Kendini gereksiz acılardan kurtar ve sorulara cevap ver."

"Beni iğrendiriyorsun." Kelimeleri yüzünde nefretle tükürdü.

Nick sandalyeye oturdu, onun sıkıntısına, gözyaşlarına karşı kendini çelikleştirdi. "Benim hakkımda ne biliyorsun? O mesajda ne yazıyordu? O dosyaları alman için seni kim gönderdi?"

* * *

Zach, Holly'nin dairesinin ön kapısından içeri adımını attı ve oturma odasında duran, Zach'in onu son gördüğünde olduğundan on yaş daha yaşlı görünen Corbray'e doğru ilerledi. "Bu nasıl olmuş olabilir?"

"Bilmiyoruz. Eskortu onu alıp işe götürmek için gelmiş ama burada değilmiş. Komşusunun kapısını çalmışlar, belki adamlar geceyi onunla geçirmeye gittiğini kaçırmışlardır diye düşünmüşler ama kimse açmamış. Komşusu henüz eve gelmemiş. Bir numaralı şüphelimiz o, ama o olduğundan emin olamayız. DPD onun evi için bir arama emri bekliyor."

Elbette burası DPD'nin suç mahalliydi ve ne Zach ne Corbray ne Darcangelo ne de Hunter, arabaları Zach'in burada olmaya hakkı vardı. Zach bir ABD şerif yardımcısıydı. Corbray özel bir müteahhitti. Darcangelo ve Hunter DPD'de çalışıyorlardı ama ahlak masası ve SWAT'ta, olay yeri incelemelerinde değil. Ama Holly onlardan biriydi ve hiçbir şey yapmadan oturamazlardı. Eğer Şef

Irving gitmelerini isterse onları dışarı atmak zorunda kalacaktı. "Ne biliyoruz ki?"

"Kendi isteğiyle ayrılmadığını biliyoruz." Corbray Zach'e onu takip etmesini işaret etti. "Adli tıp ekibi Holly'nin yatak odasının dışındaki koridorda yerde kan buldu. Yatağın yanındaki halılardan biri yerinde değildi ve

buruşmuş. Cep telefonu yatağın yanında yerde bulundu."

"Onunla boğuşmuş." Zach etrafı inceledi; yerdeki tebeşir izleri az miktarda kurumuş kanı, buruşuk halıyı çevreliyordu. "Bir-on, bir-on beşten daha ağır olamaz. O kadar da zorluk çıkarmazdı.

yetişkin bir erkeğe."

"Özellikle de o şerefsiz önce ona ilaç verdiyse." Adli tıp tulumu giymiş olan Darcangelo mutfaktan çıktı ve içinde buruşuk bir bez parçası bulunan bir kanıt torbasını havaya kaldırdı. "Eter."

"Puñeta," diye mırıldandı Corbray nefesinin altında.

Oroşpu çocuğu.

Çantayı açtı, hızlıca kokladı ve kapattı.

Zach öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptı. İşine odaklanmazsa Holly'ye hiçbir yararı dokunmayacaktı. "Piç her kimse, Holly'yi yatak odasının yanında eterle ıslatılmış bir bezle şaşırtıyor. Kadın onunla boğuşuyor ve ikisinden biri halıya takılıp dűřüyor. Kimin olduğunu biliyor muyuz? kan bu mu?"

Corbray başını salladı. "Henüz değil."

"Biri onu görünmeden buradan nasıl çıkarabilir ki?"

"Keşke bilseydim, dostum." Corbray bir not defterine baktı. "Komşu adam-Andrews- altıdan kısa bir süre sonra geldi.

İkili akşam yemeği yedi ve güvertede biraz açık hava aksiyonu yaşadıktan sonra içeri girdi. FedEx saat 21:00'de bir paket teslim etmişti. O sırada evdeydi ve komşusu Andrews da o sırada hâlâ buradaydı. Komşu adam Holly'nin ön kapısından çıktı ve kendi dairesine girdi.

Yirmi iki, yirmi yedi yaşında, beş dakika sonra garajından çıkmış ve caddenin aşağısına doğru gitmiş. O zamandan beri görölmemiş. Daireye başka kimse yaklaşmamış ve Holly de ayrılırken hiç görölmemiş."

"Peki ya arka bahçe?"

"Arkayı koruyan bir birimimiz var. Hiç görmediler kimse oraya yaklaşmadı. Holly ve aşık çocuk yemekten sonra içeri girdiklerinde her şey bitmişti."

"Hey, çocuklar, sanırım cevabı bulduk." Hunter arkalarından geldi, elinde bir el feneri vardı. Adli tıp tulumları kirden kahverengiye dönmüştü. "Bunu görmelisiniz."

Hunter'ı çamaşırhaneye kadar takip ettiler ve Hunter orada yer altı boşluğuna giriş kapısını açtı.

"Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum," diye mırıldandı Darcangelo.

"Yapmayacağını garanti ederim." Hunter çömeldi ve karanlığın içine doğru süründü.

Zach, Darcangelo ve Corbray teker teker onları takip etti. "Kanıtları yok etmemeye dikkat edin. Görebilirsiniz onu sürüklediği yerde." Hunter el fenerini yere doğrulttu.

Toprakta, birinin topuklarının toprağı sürüklemesiyle oluşmuş olabilecek izler vardı.

Biraz daha süründüler, sonra Hunter el fenerini tutarak Holly'nin tavan arasını komşusununkinden ayıran kontrplak duvardaki deliğı gösterdi.

Javier Porto Riko İspanyolcasında, Zach'in sadece birkaçını tanıdığı bir dizi küfür savurdu. "O mamabicho. Onun komşusuydu. O heriften ilk gördüğüm andan itibaren nefret ettim."

"Sen de ben de," dedi Hunter.

Yaklaştıklarında toprakta talaş yığınları buldular; bu da deliğın binanın orijinal yapısının bir parçası olmadığını, yakın zamanda açıldığını kanıtlıyordu.

Açıklıktan geçip kapıya doğru ilerlediler ve kendilerini komşusunun çamaşır odasında buldular.

Silahlarını çekip hızla ve sessizce daireyi temizlediler.

Holly ya da komşusundan hiçbir iz yoktu.

Zach silahını kılıfına soktu. "Herifin adı neydi?"

"Nicholas Andrews," dedi Javier. "Geçmişini araştırdık. Temiz çıktı. Tower'ı arayıp daha derin araştırmasını isteyeceğim."

"Bunu yapmanıza gerek yok." Şef Irving dışarı çıktı Çamaşırhanede pantolonunun tozunu alıyordu, belli ki onları yer altı boşluğundan takip etmişti. "Az önce Langley'den bir telefon aldım. Andrews aslında Nikolai Andris. Kendisi onlardan biri."

"O CIA'den mi?" Corbray Zach'e baktı, yüzünde inançsızlık vardı.

Irving başını salladı. "Sachino Dudaev'i öldürenin o olduğunu söylüyorlar, tabii ki onların izni olmadan. Görünüşe göre, hakkında duyduğumuz haydut subay o. O bir silahlı ve son derece tehlikeli."

Zach bundan hoşlanmadı. "Holly ile ne ilgisi var?"

"Bu soruyu sordum ve belki de o gece onu görmediğinden emin olmak istediğini söylediler. Benimle konuşan memur Andris'i yakalamaya çalıştıklarını ve onunla temas halinde olduklarını söyledi. Bunu söylediğim için üzgünüm çünkü onun arkadaşınız olduğunu biliyorum ama onu öldürmeye niyetli olduğuna inanıyorlar."

Bu fiziksel bir darbe gibiydi, Zach'in hissettiği ıstırap diğerlerinin yüzlerinden okunuyordu.

Corbray başını salladı. "Hayatta olmaz. Önce onu bulacağız."

"Dudaev'i öldürdüğü gece neden onun hayatını bağışladı da şimdi öldürüyor?" Darcangelo sordu.

Güzel bir soruydu.

Irving omuz silkti. "Bilmiyorum ama bu artık bizim sorunumuz değil."

Hunter bir adım öne çıktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Irving, "Tıpkı Dudaev cinayetinde yaptıkları gibi bu davayı da devralıyorlar," dedi. "Bize emredildi geri çekilip tüm kanıtları onlara teslim edin. Bu benim

Suç mahallinden defolup gitmeniz gerektiğini söylemenin bir yolu."

"Siktir et." Zach cep telefonunu çıkarıp DC ofisini aradı. "Şu andan itibaren, bu davada yargı yetkisi talep ediyorum. Holly Elise Bradshaw'ın kaçırılması ve Andris'in aranması konusunda ABD Marshal Servisi adına çalışıyorum. Anavatanımızdaki Teşkilat'tan daha üst seviyedeyiz. Eğer bir sik kavgası istiyorlarsa, onlara bir tane vereceğiz."

On İkinci Bölüm

Holly zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu, kendini bileklerinden bara asmaya zorlarken çektiği acı artık çok gerçektir, ağırlığı çelik kelepçelerin zaten morarmış ve su toplamış derisini ısırmasına neden oluyordu, omuzları ve Çürük kaburgaları ağrıyor, vücudu su için çığlık atıyordu. Bir gün ve bir gece geçmişti ve şimdi yine neredeyse akşam oluyordu, değil mi?

Eğer dayanabilirse, eğer güçlü kalabilirse ...

Ona karşı yumuşak davranıyordu, biliyordu. Şimdiye kadar ona vurmamış ya da onu incitmek veya öldürmekle tehdit etmemişti. İstese ona yapabileceği o kadar çok korkunç şey vardı ki. Ama bunu yapmak istemiyordu ve yavaş yavaş kararlılığını kaybediyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordu. Sesinde duyabiliyordu - gerginlik, kendine duyduğu öfke, hayal kırıklığı.

"Mesajda ne yazıyordu?"

Bileklerini, omuzlarını ve kaburgalarını rahatlatmak için dik durmaya çabaladı ama bu sadece uyuşmuş parmaklarının karıncalanmasına neden oldu. Boğazı kurumuş, ağzı kurumuştur. "Sana daha önce de söyledim! Adının Nick Andris olduğunu söyledim. Ve senin benim için .. benim için bir tehlikeymişsin. Bu doğrudur, değil mi? İşte buradayım."

İkisinin de doğru olduğunu bildiği şeyleri ona söylemenin güvenli olduğuna karar vermiş, her kelimenin bedelini ona acı çektirerek ödetmişti.

"Başka ne yazıyordu?"

"Dedi ki Şehirden ayrılmalıymışım. Para ve bilet gönderdiler. Hepsi bu kadar. Hepsi bu kadar. Şuna bak. O kadar uzun değil. Lütfen, su alabilir miyim? Eğer cevap verirsem..." dediniz.

"Beni öldürmekle mi görevlendirildiniz?"

"Hayır! Katil ben değilim. Sizsiniz."

"Bu doğru. Sen sadece para için erkekleri baştan çıkarıyorsun. Sanırım bu seni bir fahişe yapıyor. Bunu neden yapıyorsun? Babanı incitmek için mi?"

Bu onun başını kaldırmasını sağladı.

"Ordu ROTC yerine Hava Kuvvetleri ROTC'ye katıldığını biliyorum. Bu yaşlı adamı kızdırmanın bir yolu muydu? Bu onun dikkatini çekmek için yeterli olmayınca, ROTC'yi tamamen bıraktın."

Holly içinde eski, tanıdık bir acının kabardığını hissetti. "Babam asla ..."

Kendini durdurdu, o parçasını kilitlemeye çalıştı.

"Baban seni hiç önemsemedi, değil mi? Yatak odandaki o fotoğraf, onunla ilgili sahip olduğun birkaç güzel anıdan biri. Baban sana hiç ilgi göstermedi. gerekli." Nick durakladı, yırtıcı bir hayvanın avını izlediği gibi onu izliyordu. "Ya da belki sana çok fazla ilgi gösterdi. Hepsi bu, değil mi? Memelerin çıktıktan sonra ilişkiniz değişti. Belki seni, kendi kızını bile istedi. Belki seninle fiziksel ilişkiye girdi. Ya da belki o doğal olmayan seni görmezden gelerek."

Holly, Piç'in tahminleri eve çok yakın olduğu için nabzının attığını hissetti. "Babam ... bana hiç dokunmadı."

Ama ona kendini kirli hissettiren şeyler söylemişti.

Sen ateşli bir kış parçasısın, bebeğim. Bahse girerim üsde seni sikmek istemeyen bir erkek yoktur.

Holly kendini gözyaşları içinde buldu, fiziksel acıdan mı, stresten mi yoksa tamamen yorgunluktan mı, bilmiyordu.

"Ama babandan intikamını aldın, değil mi? O güzel vücudunu aldın, o güzel yüzünü aldın, dokunmak istediği göğüslerini aldın ve hepsini babanın kariyerini harcadığı unsurlar için kullandın. savaşmak."

"Bu doğru değil!" Nick'e doğru hamle yaptı. Bileklerinden, omuzlarından, kaburgalarından acı çığlıkları yükseliyor, oda dönüyordu. Bu kez dizleri tutmadığında numara yapmıyordu. "I vatansever bir Amerikalıyım. Ülkeme asla ihanet etmedim. Siz ettiniz."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Çenesini parmaklarının arasına aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Lanet olsun Holly, cevap ver bana!"

"Mesajda senin haydut bir memur olduğun yazıyor. ..bir CI tehdidi."

Az önce ne söylemişti? Dili mi sürçmüştü? Kendini tehlikeye mi atmıştı?

Sanki kadın ona vurmuş gibi geri adım attı. "Öyle mi yazıyordu?"

"Şimdi ... beni öldüreceksin." Bilinçsizliğin tatlı unutkanlığı onu çağırdı ve bir an için dünya kayboldu.

Bir tıkırtı duydu, düştüğünü hissetti.

Onu yakaladı, yatağa taşıdı ve kurumuş dudaklarının arasına su damlatırken onu tuttu. "İç, Holly. İşte bu kadar. Çok hızlı değil. Boğulma."

Kuru boğazından aşağı kayan su çok iyi hissettirdi.

Gözlerini açtı, ona baktı ve son kozunu oynadı. "Beni öldürdüğünde kalbimden vur, alnımdan değil. Cenazem için yüzümü istiyorum."

Ama adamın gözlerinde onu öldürmeyeceğini gördü. Artık ona zarar da vermeyecekti. Veremezdi. İşi bitmişti.

Başardı. Direndi. Bitmişti.

* * *

"Bir yudum daha. Al bakalım."

Nick, Holly'nin boğazından aşağı biraz daha su akıttıktan sonra başını yavaşça yatağa yasladı ve göz kapaklarının açılmasını izledi.

kapandı ve vücudu yavaşça gevşedi. Çantasından sağlık setini çıkardı ve onu daha rahat ettirmek için elinden geleni yaptı; morarmış ve su toplamış bileklerine merhem sürdü, ağzının kenarındaki kurumuş kanı sildi, derin yarasına anında bir soğuk paket bastırdı.

Kaburgalarında mor bir çürük var.

Soğuk paket tenine dokunduğunda uykusunda inledi, acı tatlı yüzüne kazındı, yanakları lekелendi ve hala gözyaşlarıyla nemliydi.

Kitten bir otomatik morfin enjektörü çıkardı ve tekrar kendine geldiğinde ağrı kesiciye ihtiyaç duyması ihtimaline karşı alkollü mendille birlikte bir kenara koydu.

Bunu ona o yapmıştı.

Bauer ona bunu yapmasını emretmişti ve Nick de içgüdüleri bir şeylerin yanlış gittiği konusunda onu uyardığında bile bu emirleri yerine getirmişti.

Lanet olsun!

"Affet beni, Holly. Bilmiyordum."

Tanrım!

Neden bunu daha önce anlamamıştı?

Holly CIA için çalıştığını açıkça itiraf etmemişti ama Nick yine de biliyordu. "CI tehdidi" terimini kullanması onu ele vermişti. Duyduğu an

Bu kelimelerle her şey onun için bir araya gelmişti. R21 tekniklerindeki ustalığı. Çantada bulunduğu sahte kimliğin kalitesi. Şifreli metin gönderme ticareti katalog gönderileri.

İçini bir pişmanlık acısı kapladı.

Son otuz altı saatini masum bir kadını, üstelik bir Ajans memurunu sorgulamakla geçirmişti. Bunu geri alamazdı. Geri alamazdı. Şu anda tek yapabileceği onunla ilgilenmek ve kendine geldiğinde onu öldürmemesini ya da taşaklarını koparmamasını ummaktı.

Kendi durumuna gelince, yazı duvara asılmıştı. İç soruşturma. Bauer ve Nguyen'in onu Kramer'in kayboluşu hakkında sorgulama şekli. Söylentiler

Dudaev'in Ajans'ın izni olmadan hareket eden biri tarafından öldürülmüş olması. Gerçek şu ki, o gece Batum'da sahada olan iki kişiden biri oydu.

Birlikte ele alındığında, sırtına bantlanmış dev bir "Tekmele Beni" işaretiydi.

Şimdi Holly bunu onun için doğrulamıştı. Ona tuzak kurulmuştu.

Bauer.

Bauer olmalıydı.

Nick'i ABD'ye geri çağıran oydu. Onu Dudaev'i öldürmesi ve Holly'yi gözetlemesi için görevlendirmişti, Dudaev'in bağlantısı olduğu konusunda ısrar ediyordu. Holly'nin Teşkilat'tan olduğunu başından beri biliyor olmalıydı.

çalınan dosyaları almak için gönderilmişti ve onu durdurmak istemişti.

Nick bunun ötesinde nasıl bir rol oynaması gerektiğini söyleyemediği gibi, Bauer'in onu neden öldürmek istediğini de anlayamıyordu. Ve gerçekten de onun ölmesini istiyordu. Bir saatten kısa bir süre önce onun işine son vermek için aramış ve Nick'i yasadışı bir eylemle görevlendirmişti.

asla gerçekleştiremeyecekti. Tüm operasyon başından beri saçmalık kokuyordu ama Nick, Dudaev'le arasını düzeltme arzusundan ve Bauer'e olan sadakatinden dolayı bunu kendine itiraf edemeyecek kadar körleşmişti.

Peki ya Nguyen?

Nick göğsünde bir şeylerin burkulduğunu hissetti. Bauer ona görevini verdiğiğinde Nguyen de oradaydı. Nick'e ne yapmasının emredildiğini biliyordu. O da bu işin içinde olmalıydı. Ama neden?

Nick'in durduğu yerden bakıldığında, kesin olan tek bir şey vardı.

O ve Holly'nin buradan gitmesi gerekiyordu. Güvenli bir yer bulup gizlenmeleri, şifreyi kırmaları, dosyaların şifresini çözmeleri ve gerçekte neler olup bittiğini anlamaları gerekiyordu.

Bauer, Nick'in artık kendi oyununu oynamadığını anladığı an

Nick'in kalçasına keskin bir şey battı ve aşağı baktığında morfin otomatik enjektörünün kuadrisepsine gömüldüğünü ve Holly'nin yumruğunun onu sardığını gördü.

"Ne . . . ?" On miligram morfinin bir anda vücuduna girmesiyle içinden mide bulandırıcı bir coşku dalgası geçti.

Kahretsin!

"Seni piç kurusu!" Holly yataktan fırlayarak onun yanından geçti ve ulaşamayacağı bir yerde durarak ona ters ters baktı.

gizlenmemiş nefret. "Uyuşturulmak hoşuna gitti mi?"

"İnanmama izin verdiğin kadar incinmemişsin."

"Gerçekten sinirlenmiş birinin gücünü asla hafife alma. kadın."

Nguyen yanılmıştı. O iyi değildi. İyiydi. İnanılmaz.

Ve bu Nick'e birden komik geldi.

Artık onun da kendisi gibi CIA için çalıştığını biliyordu ama hala onun bir CI tehdidi, bir kaçak, bir Kötü adamlar. Son otuz altı saatini onu sorgulamakla geçirdiğini düşünürsek, başka ne düşünebilirdi ki?

"Holly, tatlım, biz aynı taraftayız." Ayağa kalkmaya çalıştı ama kemiksiz bir yığın halinde yere yığıldı.

Onun düşüşünü izledi. "Bana öyle deme."

Kadın onu silahsızlandırırken, adam orada öylece yatıp kendi kendine kıkırdadı. o bir çocuktur.

"Kahretsin. Holly, dinle. Ben de CIA için çalışıyorum, anlıyor musun? Ben gerçek bir kaçak değilim. Tuzağa düşürüldüm."

Belki bir kaçak olması dışında. Kaçak mıydı?

Eğer Bauer ve Nguyen onu yaksaydı ve Eğer memurlar onu yakalamak ya da işine son vermek için gönderilmişse, o zaman o bir kaçaktı.

Lanet olsun.

Tam olarak bir terfi sayılmaz, değil mi?

Ama Holly ona ters ters bakıyordu. "CIA'den olduğumu hiç söylemedim."

"Bir araya getirdim." Zihnini temizlemek için mücadele etti.

gözlerini açık tuttu, ancak ilaç tam etkisini gösterdiğinde kendisinin dibe battığını hissetti. "Tuzağa düşürüldüm. Buradan gitmemiz gerek. . . Biliyorlar."

"Neyi biliyorlar? Ve 'onlar' kim?" Bir MRE'yi parçaladı ve yemeye başladı.

"Langley'deki patronum bana tuzak kurdu. Beni senin peşinden gönderdi. İşine son verilmesine izin verdi. Bana senin de CIA'den olduğunu söylemedi." Odaklanmaya çalıştı, yüzündeki aptal gülümsemeyi atmak için mücadele etti. "Burada olduğumuzu biliyor. Eğer seni öldürmediğimi öğrenirse . . . peşimizden buraya adam gönderir. Belki de ..."

Dünya kararıyordu.

Şimdiden yolda adamları olabilir.

* * *

Holly MRE karışımının geri kalanını yedi ve biraz daha suyla yıkadı, bakışları yerde yarı baygın yatan Nick'e sabitlenmişti. Vücudunun morfini tekrar ayağa kalkmasına yetecek kadar metabolize etmesi uzun sürmeyecekti.

Dinleme cihazlarından ve GPS takibinden arınmış olduğundan emin olmak için aracı kuru temizleme yapacak zamanı yoktu. Bu da hızlı bir yürüyüş yapması gerektiği anlamına geliyordu. Gün ışığının doğmasına sadece birkaç saat kalmıştı. Kendini dağlarda cansız bir halde bulmak istemiyordu.

Adamın söylediklerini duymuştu -Langley'deki patronunun ona tuzak kurduğunu, işine son verilmesine izin verdiğini ve Nick'e onun da Teşkilat'ta çalıştığını söylemediğini.

Doğruyu söylüyor olabilir mi?

Mümkün değil. Onunla tanıştığı andan itibaren ona yalan söylemekten ve onu kandırmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Eğer öyleyse bu onun hareket planını değiştirir miydi?

Hayır, olmazdı. Ondaki uzaklaşması, Javier'e nerede olduğunu bildirmesi ve Beth'i arayıp işten biraz izin istemesi gerekiyordu.

O zaman bu iş çözülene kadar ortadan kaybolması gerekiyordu.

Ama her şey sırayla.

Cebinden şifreli mesajı ve yüzünün resmini çıkardı, şömineye fırlattı ve üzerine biraz fener yağı döktü. Çantasının yanında bulduğu kibriti kullanarak kâğıdı ateşe verdi ve okunamaz bir kül haline gelene kadar yanmasını izledi. Bu iş bittiğinde, onun eşyalarını karıştırdı ve koşu ayakkabılarını, onun için getirdiği bir çift çorabı ve komutanının gönderdiği beş bin doları bulunca rahatladı. Sahte kimlik ve uçak biletleri de oradaydı ama biletler artık işe yaramıyordu. Çorapları ve ayakkabıları giydi, ardından parayı ve kimliği, kibritleri, birkaç şişe suyu, bir el fenerini ve iki MRE'yi bulduğu küçük, katlanabilir bir sırt çantasına tıktırdı.

Nick başını kaldırmaya çalıştı, bir şeyler mırıldandı. "Dosyaların şifresini çöz."

Adamın yanına diz çöktü, bileğindeki saati aldı ve kendi koluna taktı. "Hangi dosyaların şifresini çözeceğim?"

"Dışarıda. Arka tarafta."

"Aracın arkası mı?" SUV'den ayrılmak için başka bir neden.

Görme yetkisi olmayan dosyalarla yakalanmak istemiyordu.

Gözlerini açtı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Şimdi gitmem gerek."

"Planım bu." Sağlık çantasını aldı, karıştırdı ve bir paket ibuprofen bulduğunda neredeyse sevinçten zıplayacaktı.

İki tane patlattı, suyla yıkadı ve sonra kullanabileceği başka bir şey aramaya başladı. Hafif bir ceket, bir beyzbol şapkası ve SIG için mermi aldı, ama yirmi bin dolar nakit para bıraktı -kim bilir nereden bulmuştu- ve muhtemelen Dudaev'i öldürmek için kullandığı silah olan özel yapım Ruger MK III'ü. Küçük sırt çantasının fermuarını çekti ve sırtına bağladı, acıdan yüzünü buruşturdu

kaburgalarına vurdu. Sonra güneşı teninden uzak tutmak için beyzbol şapkasını taktı.

Ama Piç konusunda ne yapmalı?

Onu yatağa kelepçelemeli ve yerini kolluk kuvvetlerine bildirmeliydi. Bundan sonra ona ne olacağı onun sorunu değildi. O bir kaçaktı, Teşkilat tarafından aranıyordu. Onu kandırmış, küçük düşürmüştü, incitmişti.

Nefret etmişti. Her dakikasından nefret etmişti. Ama yine de yapmıştı.

Ya geri kalanı hakkında ona doğruyu söylüyorsa -patronu onun işine son verilmesine izin veriyor, Nick'e tuzak kuruyor, peşlerine adam takıyorsa?

Sonunda Holly onu kelepçelemeye cesaret edemedi. Onu silahsız ve savunmasız da bırakamazdı. Eğer şanslı olsaydı, kimse gelmeden gitmiş olurdu.

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır." Arkasını döndü ve onu yerde bıraktı.

On Üçüncü Bölüm

Holly cipin lastik izlerini yokuş yukarı takip ederek kavak ağaçlarının arasından toprak bir yola ulaştı, sonra da yolu yokuş aşağı takip etti. Yürümeye devam ederken adrenalin yerini hızla yorgunluğa bıraktı, vücudu ağrıyordu, duyguları hamdı, Piç'in ona söylediği her çirkin şey bir yara izi gibiydi.

Sen sadece para için erkekleri baştan çıkarıyorsun. Sanırım bu seni bir fahişe yapar. Bunu neden yapıyorsun? Babanı incitmek için mi?

Ona hakkını vermeliydi. Kesinlikle ev ödevini yapmıştı.

Baban sana ihtiyacın olan ilgiyi hiç göstermedi. Ya da belki sana çok fazla ilgi gösterdi. Hepsi bu, değil mi? Memelerin çıktıktan sonra ilişkiniz değişti.

Yanaklarında gözyaşları hissetti ve elinin tersiyle onları sildi. Oraya gitmesine izin veremezdi, şimdi değil.

Şu anda hayatta kalmaya ihtiyacı vardı.

Hayatta olduğu için şanslıydı ve bunu biliyordu. Nick Onun radarının altından, herkesin radarının altından sızdı. Eğer emirlere uysaydı, şimdi ölmüş olurdu. Bu durumda, CIA görevlisi olduğunu bildiği için muhtemelen açığa çıkmış ve işsiz kalmıştı. Sonunda, bunun bir önemi olmadığını düşündü.

Bir şekilde Nick bunu çözmüştü.

Belki de artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Bildiği hayat muhtemelen sona ermişti. Ajans onu kovmasa bile büyük ihtimalle başka bir yere gönderecekti ve o da tıpkı daha önce yaptığı gibi toparlanıp tanıdığı herkese ve her şeye veda etmek zorunda kalacaktı.

Daha önce de pek çok kez olmuştu, babasının işi onları nereye götürürse oraya taşınmışlar, arkadaşlarını asla kaybetmemişlerdi. Ama bu sefer çok daha kötü olacaktı. Bu sefer ayrılıyor olacaktı.

Evim dediği bir şehri ve ailesi haline gelen arkadaşlarını geride bıraktı.

Ya arkadaşları? Gerçeği öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerdi?

Onun yanında dururlar mıydı? Ondan nefret ederler miydi?

Hayır, ondan nefret etmezlerdi. Onu önemsiyorlardı. Anlamayabilirlerdi ama onu affederlerdi.

Onun için çok korkmuşlardı. Ve zavallı Javier! Kendini suçlayacaktı. Onun ortadan kaybolması şirketinin itibarına büyük bir darbe vuracaktı. Onu ankesörlü bir telefondan arayacak, nerede olduğunu söyleyecek ve onu geri getirecek kişinin o olmasına izin verecekti. Ondan onu saklamasını isteyecekti.

ortadan kaybolmasına yardım etmesini istedi. Gizli ve güvenli olduğu sürece nereye gittiğinin bir önemi yoktu.

Bir plajın da zararı olmaz. Küçük şemsiyelerin olduğu bir plaj. Ve belki iyi bir masaj ve manikür/pedikür yaptırabileceği bir spa. Jakuzi de güzel olurdu. Ve kabarık yastıkları olan büyük, yumuşak bir yatak.

Asfalt bir otoyola geldiğinde hava neredeyse kararmıştı, güneşin son ışıkları dağların ardında kaybolurken SIG P229'un sırtına yaptığı sert baskı güven veriyordu. Tabelaya baktı: "CO HWY 72."

Nederland'ın hemen dışında olmalı.

Ateşli silahın ve bileklerindeki morluk ve yaraların görünmemesi için ceketini giymek üzere durdu. Hiç bilmediği bir yorgunluk hissederek, bir benzin istasyonuna gelene kadar yolu takip etti.

Kapıdan içeri adım atmak başka bir dünyaya adım atmak gibiydi; cinayetten uzak, normal gündelik şeylerin olduğu bir dünyaya

ve haydut memurlar ve kaos. Küçük bir çocuk annesini patates cipsi almaya ikna etmeye çalışıyordu. Bir genç tezgâhta benzin parası ödüyordu. Colorado tişörtleri giymiş yaşlı bir çift -turistler- kartpostallara bakıyordu.

Birden ne kadar kirli ve hırpalanmış göründüğünün farkına varan Holly, ankesörlü bir telefon ya da tuvalet bulmak için etrafına bakındı. O

ikisini de sağ arka köşede buldu. Başını eğdi ve doğruca onlara yöneldi.

Ahizeyi kaldırdı, Javier'in cep telefonunu aradı, ücretleri tersine çevirdi ve komut isteminde adını söyledi. "Holly Bradshaw."

Neredeyse hemen cevap verdi. "Holly? İyi misin? Neredesin?"

"Ben ... iyiyim." Adamın sesi gözlerini yaşarttı ama gözlerini kırpıştırarak onları geri çekti. Daha sonra dağılabilirdi. "Nederland'ın hemen kuzeyindeki 72. Otoyol'da bir benzin istasyonundayım. Onu kandırdım ve kaçtım. O beni yakalamadan önce birinin gelip beni alması ve saklanacak bir yere ihtiyacım var."

"Aramanın izini sürüyoruz. Yerinizi tespit eder etmez sizi almaları için Nederland polisini göndereceğim ve bir ekiple birlikte sizinle orada buluşacağım. Ambulansa ihtiyacınız var mı? Sana zarar verdi mi?"

Tanrım, evet, onu incitmişti, hem de bir erkeğin onu incitebileceğini hayal bile edemeyeceği şekillerde, onu manipüle ederek, kullanarak, Onu aşağılamak.

"Biraz susuz kaldım ve morarmış durumdayım ama fena değil."

"Onun da icabına bakacağız. Nerede o?"

Holly tereddüt ettiğini hissetti. "O ... Ned'in yukarısında bir yerlerde bir kulübede. Birkaç saattir yürüyorum ve _."

Holly arkasından iki adamın konuştuğunu duydu. Adamlar İngilizce değildi. Dinlemek için kendini zorladı, sesin temposu bir şekilde tanıdık geliyordu. Batan bir hisle omzunun üzerinden baktı ve gri spor ceketli iki iri adamın ona doğru yürüdüğünü gördü. Onlardan birini galeri açılışından tanıyordu.

Olamaz!

Onlar Dudaev'in adamlarıydı.

Boku yedin!

Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Javi, geldiler!

Sasha'nın

adamları."

"Emin misiniz?"

"Evet. Onlardan birini tanıyorum. Bu tarafa doğru yürüyorlar. Gitmem gerek."

"Holly-"

Telefonu kapattı ve yanlarından geçmeyi gerektirmeyen ilk çıkış yolunu seçti. Tuvalete girdi ve kapıyı arkasından kilitledi, buranın tek tuvalet olduğunu çok geç fark etti.

Lanet olsun!

İki adam kapının hemen diğer tarafında durmuş, muhtemelen sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Kötü adamların bile işemesi gerekirdi.

Şimdi ne olacak?

Holly kendi ihtiyaçlarını karşıladı, sifonu çekti, elini yüzünü yıkadı ve bu zamanı düşünmek için kullandı. Pencereden çıkamıyordu çünkü pencere yoktu.

Kapıyı açabilir ve onlar kendisini tanımaya vakit bulamadan ikisini de vurabilirdi.

Benzin istasyonundaki herkesi riske atacak ve bir sürü çetrefilli soruya yol açacaktı. Ya da Javier ve Nederland polisi gelene kadar olduğu yerde bekleyebilirdi.

Bu en iyi seçenek gibi görünüyordu - ta ki beş dakika sonra kapıya vurmaya başlayana kadar.

"Acele edin!" Bu hiç

iyi değildi.

Birkaç dakika daha vurduktan sonra görevlinin sesini duydu. "İçeride biri olduğuna emin misiniz? Belki kapı yanlışlıkla kendini kilitlemiştir. Bazen böyle olur. Anahtarı getireyim."

Burada köşeye sıkışmak ve sivillerin hayatına mal olabilecek bir çatışma başlatmak istemiyorsa, Holly'nin yapabileceği tek bir şey vardı.

Saçlarını beyzbol şapkasının altına sıkıştırdı, ceketinin fermuarını çenesine kadar çekti ve derin bir nefes aldı.

Sonra da

kapıyı açtı ve onlara arkasını dönerek dışarı çıktı.

dar koridorda yanlarından geçerken. Doğrudan kapıya yöneldi, Dudaev'in adamları gidene ve süvariler gelene kadar dışarıda saklanabileceği bir yer bulabileceğini umuyordu.

Başını öne eğmemeye dikkat ederek dışarı çıktı ve otoparka göz gezdirdikten sonra soluna döndü, binanın arka tarafına doğru ilerliyordu. Koca göbekli bir adam yakınlarda durmuş, siyah bir Cadillac'ın camlarını temizliyordu. Adam Gürcüce bağırmaya başladığında neredeyse binanın köşesine varmıştı.

Sakin olun. Muhtemelen senin hakkında bağırmıyordur.

Omzunun üzerinden baktı ve adamın tam kendisini işaret ettiğini gördü.

Tamam, yani tamamen senin hakkında bağırıyor.

Holly koşarak otoyola ve ormanın sığınağına doğru ilerledi.

Tanıdık gri bir SUV akıl püskürterek önünü kesti, yolcu kapısı Nick'i göstermek için açıldı. "Görünüşe göre ya onlar ya ben."

Bu nasıl bir seçimdi?

Holly ön koltuğa atladı ve kapıyı çarptı. "Ne bekliyorsun? Sür!"

"Bekle." Siyah Cadillac'ın arkasına geçti, camını indirdi ve Ruger ile arka lastiklerine ateş etti, tam o sırada diğer ikisi silahlarını çekmiş kapıdan koşarak ıktılar. "Yere yatın!"

BAM! BAM! BAM!

Bir kurşun yolcu tarafındaki aynayı parçalamış. Bir diğer ön camda bir delik açmış.

"Kahretsin!" Holly eğildi ve gözlerini kapattı, Nick otoparktan çıkarken SUV'un motoru kükrüyordu ve Bir hendekten geçip otoyola ıktı. "İyi misin?" diye sordu bir an sonra.

Holly omzunun üstünden baktı.

Cadillac onları takip etmişti. "Beni öldürmek konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır."

"O zaman, evet, ben iyiyim." Koltuğa geri oturdu ve yüksek sesle düşünerek bir nefes aldı. "Beni nasıl buldular?"

"Bu konuda bir fikrim var, ama hoşuna gitmeyecek o."

"Gerçekten mi? Gün başka türlü çok iyi gidiyordu."

"Sanırım peşimize düşen tek kişi tarafından gönderildiler. nerede olduğumuzu biliyordu."

Holly bir an düşündü ve ona ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. "Patronun, sence onları o mu gönderdi?"

"Bana kulübenin yerini veren kişi o." "Patronun neden Dudaev'in adamlarıyla işbirliği yapsın?"

"Benim de bu konuda birkaç fikrim var. Burada gerçekten neler olup bittiğini anlayana kadar saklanabileceğimiz güvenli bir yer bulmalıyız."

"Oh, hayır! Hayır, seninle gelmiyorum." Onun pisliğine bulaşmasına imkân yoktu. Nick'le ne kadar uzun süre kalırsa, tehlikeye girme ihtimali de o kadar artacaktı. ve haydut bir polis memuru olduğunu düşündü. "Dur! Aracı durdur! İnmek istiyorum!"

"Delirdin mi sen kadın?"

"Javier beni almaya geliyor. Senin felaketine karışmayacağım."

Cipi yolun kenarına çekti ve frene bastı. "Şimdiden bu işe bulaştın. Senin ölmeni istiyorlar, Holly. Dudaev'in adamlarının iskaladığını anladıklarında, sadece başka birini gönderecekler. Nedenini bilmek istemiyor musun?"

"Elbette biliyorum ama beni güvende tutması için Javier'e güveniyorum. Komutanıma güveniyorum. Sana güvenmiyorum. Seni görmeye bile dayanamıyorum. Sen." Holly kapı koluna uzandı, kapıyı açtı ve dışarı çıkmaya başladı.

"Arkadaşların senin hakkındaki gerçeği bilselerdi ne derlerdi merak ediyorum. Onlara karşı dürüst bile olamıyorsun. Ya içlerinden biri seni korumaya çalışırken ölürse?"

Ayağı yere birkaç santim kala durdu, Nick'in sözleri bu korkunç olasılığa şekil veriyordu. Kız

Julian'ın, Marc'ın, Javier'in ya da diğerlerinin öldürülmesindenense gerçekten acı verici bir şekilde on kez ölmeyi tercih ederim.

Bir umutsuzluk duygusu kapladı içini. "Sadece hayatımı geri istiyorum."

"Bunun için çok geç. Yollarımızın kesişmesinin bir sebebi vardı.

Biri bizi bir araya getirdi, birbirimize düşürdü, bana tuzak kurdu. Birlikte çalışırsak belki nedenini bulabilir ve hayatta kalma şansımızı artırabiliriz."

"CIS ekibi beni koruyacak."

"Öyle mi? Seni benden koruyamadılar."

* * *

Nick minibüsü kasabanın sokaklarında yavaşça sürdü. -Tabelada "Los Ríos, Colorado, nüfus 2.374," yazıyordu. Tabelanın son kez boyanmasından bu yana bu sakinlerden yaklaşık iki bininin taşınmış olduğuna bahse girmeye hazırdı. Ana cadde ıssızdı, dükkanların çoğu ya da "İşletme Dışı" tabelaları asılmıştı. Lise de tahtalarla kapatılmıştı. Konutların bulunduğu sokakların tamamı terk edilmiş, evler karanlık ve boştu.

Los Ríos modern bir hayalet kasabaydı.

Ana otoyollardan uzak durmaya dikkat ederek dağlardan çıkmışlar ve Nick'in nakit para ve sahte kimliklerinden biriyle mavi bir 2009 Honda Odyssey satın aldığı Boulder'da durmuşlardı. Nick tüm bilgisayarları ve diğer teçhizatı minivanın arkasına aktardıktan sonra SUV'yi bir orman servisi yolunda bırakmışlardı. Sonra da güneydoğuya, Dudaev'in adamlarından yerel polise kadar herkesin onları aradığı dağlardan uzağa gitmişlerdi.

Nick, Holly'nin ona güvenmediğini ve onunla gelmek istemediğini biliyordu. Arkadaşları için duyduğu endişe onun kararını değiştirmişti. Sorularını yanıtlayarak onun güvenini kazanmaya çalışmıştı. Onun hakkında bildiği kadar, onun da kendisi hakkında bilgi sahibi olması adildi. Ona babasından bahsetmişti.

geçmişini ve nereye atandığını bilmiyordu.

Batum operasyonunu anlatmaya başladığında onu durdurmuştu. Bunu, iç soruşturmayı ya da klonladığı dosyaları bilmek istemiyordu, bu bilginin kariyerini ve hayatını daha fazla riske atacağından emindi.

Sonunda, ona bir ateşkese varmışlar gibi geldi. Kadın, kendisine bir daha dokunursa onu öldüreceğini açıkça belirtmişti ve adam da onu tehlikeye atmamak ya da onunla olan çatışmasına karıştırmamak için elinden geleni yapacağına söz vermişti.

Ajans. Zaten karışık olmadığından değil, ama bu noktada inkar ediyordu.

Ona baktı ve bir pişmanlık hissetti. Castle Rock'tan beri uyuyordu, başı pencereye yaslanmış, bir elini çenesinin altına sokmuştu. Yaptığı şeyin kanıtı her yerindeydi: alnındaki morluk, şişmiş alt dudağı, bileklerini çevreleyen koyu mor çürükler ve yırtık deri, gözlerinin altındaki koyu halkalar.

Aferin Andris. Kadınları sık sık dövüyor musun?

İçini kemiren suçluluk duygusuyla savaşıarak bakışlarını tekrar yola çevirdi. Denver'dan ayrıldıklarından beri olanları düşünmek için epey zamanı olmuştu ve ayrıntıları zihninde kaç kez gözden geçirirse geçirsin, Holly'nin CIA'den olduğunu daha önce nasıl anlayabileceğini bilemiyordu. Sırrını iyi saklamıştı ve Bauer ile Her fırsatta onu yanlış yönlendiren Nick, bunu düşünmemişti bile.

Nick onu ciddi şekilde yaralayabilirdi. Hatta onu öldürebilirdi.

Hiç kadın öldürmediğinden değil. Bir keresinde gelmişti. Yarım düzine Rus ve Gürcü sivilin ölümünden sorumlu olan bir Çeçen teröristle, bir kadınla, bir çatışmada yüz yüze gelmişti. Kadın onu kendine çekmiş, Nick de hiç tereddüt etmeden onu bırakmıştı. Bu onu hiç rahatsız etmemişti, bunun ettiği kadar değil.

Holly sadece işini yapıyordu ve bunun için para ödemişti. Nick bunu geri alamazdı. Daha iyisini yapamazdı. Yapamazdı.

Onu bu durumdan canlı çıkarabileceğinden bile emin değildi. Kahretsin, durumun ne olduğunu bile tam olarak anlamamıştı - henüz değil. Bir yere yerleşmesi ve bu karmaşa ortaya çıkmadan önce o lanet şifreyi kırması gerekiyordu.

ikisinin etrafına çöküyor.

Kasabanın kenarına doğru ilerledi, toprak bir yola saptı ve terk edilmiş bir çiftlik evine benzeyen bir yer görene kadar sürdü. Evde hiç ışık yanmıyordu ve üst kattaki pencerelerden biri kırıktı. Tarlalarda yabancı otlar büyümüşü.

Ekinler yerine bahçedeki çimler diz boyundaydı. Bir el-"Taze Yumurta" yazılı boyalı tabela, garaj yolunun köşesindeki hırpalanmış ahşap çitten baş aşağı sarkıyordu.

"Buradayız." Kızgın bir çiftçinin eski çiftliği korumak için elinde tüfekte aniden ortaya çıkması ihtimaline karşı Holly'nin uyanık olması gerekiyordu.

Ama Holly yerinden kıpırdamadı.

Onu dürttü. "Holly, tatlım, uyan."

Sarsılarak doğruldu, onu görünce geniş gözleri kısıldı.

"Ne?"

"Burayı temizleyeceğim."

Pencereden dışarı baktı. "Neredeyiz, Bates Motel'de mi?"

"Los Ríos'un hemen dışındayız."

"Hiç duymadım."

"Evet, bunun bir sebebi var. Kasaba çoğunlukla terk edilmiş durumda. Sadece taşınmadan önce evde kimsenin olmadığından emin olmak istiyorum."

"Taşınmak mı?" Gözlerini eve dikti. "Orada kalmayacağım."

"Üzgünüm tatlım, ama Marriott dolu. Bir süre oda servisi olmadan hayatta kalman gerekecek." O Ruger'ı orta konsoldan alıp kontrol etti. "El fenerim ve SIG'im hala sende mi?"

"Bana tatlım deme. Ve o artık benim SIG'im. Onu senden adil bir dövüşte aldım." El fenerini çantasından çıkardı ve ona uzattı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Aceleyle gitmemiz gerekirse diye direksiyona geç ve tetikte ol. Uyuyakaldın ve korktun diye vurulmak istemiyorum."

Ona sert bir bakış fırlattı, adam kapıyı açıp yere adımını atarken sürücü koltuğuna tırmandı.

Klimalı aracın dışında gece ılıktı ve ağustos böceklerinin vızıltısı, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve yıldızlarla dolu gökyüzüyle canlıydı. Nick önce evin dışını dolaştı, el fenerini kirli pencerelerden içeri tutmak için büyümüş gül çalılarının arasından ilerledi. Zemin katı terk edilmiş buldu; ne insan, ne eşya, sadece boş odalar vardı.

Arka verandanın yanında propan yakıtlı bir jeneratör duruyordu ve dış yüzeyindeki aşınma miktarından sadece birkaç yıllık olduğu anlaşıyordu. Hâlâ çalışıyorsa elektriğe sahip olacaktı, başka hiçbir şey olmasa bile bilgisayarlar için buna ihtiyaçları vardı.

Arka kapıdan zorla girip üst katı kontrol etti ama orayı da terk edilmiş buldu. Mutfaktan çıkan bir dizi merdiven bodruma iniyordu. Karanlığın içine indi, hava sıcak ve havasızdı.

Bir şey tısladı.

Nick donakaldı ve el fenerini önündeki zemine doğrulttu.

Yılanlar, en az bir düzine kadar. Kıvrılıp büküldüler, karanlık şekiller soluk beton zemin üzerinde sürünüyor. İki tanesi kıvrılıp vurucu pozisyona geçti ve kuyruklarının uçlarını salladı. Ama kuyruklarında çingirak yoktu, kafalarında da o bildik çukur engerek şekli yoktu.

Boğa yılanları.

"İyi denemeydi çocuklar." Üzerlerine basmamaya dikkat ederek bodrumu aradı.

Çiftliğin kuyusunu çalıştıran pompa ve su filtreleme sistemlerinin kontrol panellerini buldu, her birinin marka ve modelini ezberledi. Şanslıysa sistem hâlâ çalışıyordu. Borular iyi yalıtılmış görünüyordu, bu da iyiye işaretti. Ayrıca birkaç tane de ahşap

elektrik prizleri ile iyi bir şekilde donatılmış çalışma tezgahları
-Bilgisayarları kurmak için iyi bir yer.

Yılanlar dışında, burada ihtiyaç duydukları her şey vardı.

Evim, güzel evim.

Holly'nin böyle hissetmeyeceğine dair kışına bahse girerdi.

* * *

Holly'nin tek yapması gereken gaza basmaktı. Arabayı sürüp Nick'i burada bırakabilir, karşısına çıkan ilk kamyon durağında ya da benzin istasyonunda durup Javier'i tekrar arayabilirdi. Şafak sökmeden Denver'a dönmüş olacaktı. şifresini çözmeye çalıştığı gizli dosyalar tekrar Ajans'ın eline geçecekti.

Peki neden yapmadı? Neden bu lanet olası minibüste bir futbol annesi kaçamağı gibi oturuyordu?
Şoför mü?

Nick'e hiçbir şey borçlu değildi. Piç kurusu! Ona yalan söylemiş, onu manipüle etmiş, kaçırmış, incitmiş, aşağılamıştı. Hayatında sevdiği her şeyi riske atmıştı - gazetedeki işini, Ajanstaki işini, arkadaşlıklarını, Denver'daki hayatını. Eşyalarını çimlerin üzerine atmalı ve Bırakalım da kendi yolunu çizsin. Ya da daha iyisi, onu Teşkilat'a teslim edip adaletin yerini bulmasına izin vermektir. Teknik olarak bu onun göreviydi, bir memur olarak işi buydu. Daha azı onu bir kaçağa yardım ve yataklık etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştırırdı. Yine de bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

Lanet olsun, Bradshaw!

Onun sorunu neydi?

Hayır, onu umursamıyordu. Ondan nefret ediyordu.

Ama arkadaşlarının hayatını ve güvenliğini önemsiyordu.

Ve gerçeği önemsiyordu.

Eğer ona söyledikleri doğruysa ve yok edilmek üzere hedef alındıysa, kimin ve neden peşinde olduğunu öğrenene kadar güvende olmayacaktı.

Ama ona yaptığı onca şeyden sonra şimdi ona güvenebilir miydi?

Delta Gücü'nden alındığı kısmı doğrudu, bundan emindi. Bu yüzden Javier terhisiyle ilgili bir şey bulamadı. SAD'da paramiliter operatör olduğunu söylemişti. O da buna inanmıştı. Onun HUMINT eğitimini almamıştı. Almış olsaydı sorgulama sırasında ona duyduğu sempatiyle oynadığını fark etmişti. Gerisine gelince, yani suç ortağı olarak tuzağa düşürölme kısmına gelince, bu neredeyse düşünölemeyecek kadar saçmaydı. Bunun dışında . . .

Nick morfin sersemliği içinde onu patronunun peşlerinden birini gönderebileceğı konusunda uyarmıştı. Sonra Dudaev'in adamları benzin istasyonunda ortaya çıktılar, belli ki kulübeye doğru gidiyorlardı. Onu ve Nick'i nerede bulacaklarını biliyorlarsa, bu

Ajanstan biri onlara haber vermişti. Bu da Nick'in doğruyu söylüyor olabileceğı anlamına geliyordu.

Alnındaki morluğu ovuşturdu, düşönceleri çok karışık, duyguları çok düzensizdi, zihni şu anda bunları düşünemeyecek kadar yorgun düşmüştü.

Cevaplara ihtiyacı vardı, sadece Nick'in verebileceğı cevaplara.

Arka kapıdan çıktı ve araca doğru yürödü.

Holly yolcu koltuğına geri tırmandı ve kaburgalarındaki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

Kapıyı açtı ve tekrar direksiyona geçti. "Kuyunun pompa sistemini tekrar çalıştırana kadar suyumuz akmayacak ama biraz propan aldıktan sonra elektriğimiz olacak."

Karanlık eve baktı, sıcak bir duş ve yumuşak bir yatak hayali yok olmuştu. "Bahse girerim burası fare ve örümcek kaynıyordur."

"Hiç fare görmedim ama bodrumda bir yılan yuvası var."

"Bir yılan yuvası mı?" Holly'nin tüyleri diken diken oldu.

"Ben yılan değilim.

orada uyuyor."

Yarı yarıya onun ukalaca bir yorum yapmasını bekliyordu ama yapmadı.

"Acı çektiğini ve yorgun olduğunu biliyorum. Eşyaları indirmem ve aracı ahırın kenarına çekmem için bana birkaç dakika ver, sen de arkada yatarsın."

Beş dakika sonra Nick son monitör ve bir yumruk dolusu güç kablosuyla içeride kayboldu, minivan artık yolun dışında park edilmişti, camları içeri girecek şekilde açıldı gece esintisi.

Holly arkaya doğru süründü, arka koltuğu düz bir şekilde yatırdı ve sağ tarafına doğru kıvrıldı, SIG P229 koltuğun altında kolayca ulaşabileceği bir yerde duruyordu. O Kolunu yastık niyetine başının altına soktu ve bir anda uykuya daldı.

Nick'in döndüğünü duymadı. Onun yanına uzandığını hissetmedi. Rüya bile görmedi.

Bölüm On Dört

Onu uyandıran güneş ışığı oldu, gün ışığı onu uykusundan uyandırdı. Holly gözlerini açtı ve kendini Nick'e doğru kıvrılmış halde buldu; Nick ona dönük bir şekilde yan yatmış, kollarından biri başını yastık yapmış, diğeri ise tembelce beline sarılmıştı. Uyku ile uyanıklık arasında bir an için nerede olduklarını merak etti.

Sonra hatırladı.

Geriye doğru sarsıldı, dik oturdu, ani hareketle morarmış kaburgalarına acı saplandı. Yan tarafını tuttu, nefesi sıkıldığı dişlerinin arasından tıslıyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Hey, sakin ol." Nick doğruldu ve ona destek olmak için elini uzattı. "I uyuyordu."

"Başka bir yer bulamadın mı?" Geriye doğru bir adım attı ve orta sırayı oluşturan kova koltuklardan birine oturdu, acısı hâlâ keskindi.

"Ve seni burada yalnız mı bırakayım?" Kaşlarını çatı. "Kaburgaların mı?"

"Suikastçı olmak yerine doktor olmalıymışsın."

Kaşları çatıldı, çenesinde bir kas sıkıştı. Ondan uzaklaşıp eşyalarını karıştırdı, sonra da açılmamış bir şişe su ve içinde iki ibuprofen tableti bulunan küçük bir paketi ona uzattı. "İhtiyacın var

Bunları almadan önce midenize bir şeyler koyun."

Bu sözler üzerine midesi guruldadı ve açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti, çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve kahve kafasını dolduruyordu. Ama Nick'in aklında olan bu değildi.

Ona üzerinde "MRE Menü 17: Akçaağaç Sosisi" yazan kahverengi plastik bir torba attı.

"Vay be, teşekkürler." Çantayı açtı, içindekileri ayırdı ve kurutulmuş granolayı süt ve yaban mersini ile yemeye ve diğerlerini atlamaya karar verdi. Plastik kaşığı ve granola poşetini açtı, içine biraz su döktü ve karıştırdı.

"Muhtemelen bir kafede kahvaltı ve latte içmeyi umduğunuzu biliyorum, ancak toplum içinde yemek yemek iyi bir fikir değil

Şu anda, yüzün muhtemelen televizyonun her yerindeyken değil. O morluklarla dikkat çekmemenin imkanı yok. Bu arada, işin bittiğinde bileklerine bir bakmalıyım. O yırtıkların enfeksiyon kapmak için."

Holly başını salladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bana uyar." Bank koltuğunu tekrar dik konuma getirdi, sonra bir şey tuttu. "Bunu unutmuşsun."

SIG P229.

Onun bunu saklamasını ya da kendisini eleştirmesini bekliyordu.

unutmak. Ne de olsa, her zaman yanında bulundurmadığı bir silahın ikisine de bir faydası olmazdı.

Bunun yerine, koltuğun üzerinden uzandı ve tek kelime etmeden ona uzattı.

Barış jesti mi?

Bundan çok daha fazlasını denemek zorunda kalacaktı.

"Teşekkürler." Aldı, kotunun arkasına sıkıştırdı, sonra da granolasını yemeye başladı. Korktuğu kadar kötü değildi ama doğrusu o kadar acıkmıştı ki tadı karton gibi olsa bile yedi. Bitirdi ve

kendini tarçınlı çöreği yerken buldu. Talaş gibi kuruydu ama tadı yeterince güzeldi.

Nick aracın arkasından tırmanıp kapıyı kapattı, sonra yan tarafa geldi ve sürücü koltuğuna oturdu. Kadının yüzüne döndü ve MRE'nin geri kalanını işaret etti. "Eğer bunları yemeyeceksen, ben alırım."

"Sen bilirsin." Yapmak istediği şey ona öfkelenmekken burada oturup onunla kahvaltı etmek neredeyse acı veriyordu.

Nick alevsiz ısıtıcıyı yırtarak açtı, içine az miktarda su doldurdu ve torbayı yolcu koltuğunun üzerine koydu. Sonra akçaağaç sosisinin dış ambalajını açtı ve içindeki paketi ısıtıcı torbasına soktu.

Birkaç dakika sonra paketi çıkardı, açtı ve küçük alanı dolduran domuz eti ve akçaağaç şurubu kokuları eşliğinde sıcak sosis parçalarını kaşıkla yemeye başladı.

Gergin bir sessizlik içinde kahvaltılarını bitirdiler.

Dışarıda ağaçlarda kuşlar ötüyor, birkaç cırcır böceği hâlâ cıvıldıyordu.

Holly kendini gerçekdışılık duygusuyla savaşıırken buldu. Son iki gündür tavana zincirlenmiş, kaçırılma kurbanı olmuştu. Bugün, onu kaçıran piç haydut subayla birlikte kaçıyordu. Bir konuda haklıydı.

Sıkıcı değildi.

Holly? İyi misin? Neredesin?

Javier'in sesi aklına geldi ve boğazını sıktı. Dün gece o ve adamlarıyla ne olmuştu? Dudaev'in adamlarını içeri almak için zamanında mı gelmişlerdi?

Gözaltı mı? Ateş edilmiş miydi? Yaralanan var mıydı? Benzin istasyonundaki güvenlik kamerası görüntülerini şimdiye kadar izlemişlerdir. Onu Nick'in cipine binerken izlemişlerdir. Onu hâlâ bir kaçırılma kurbanı olarak mı görüyorlardı, yoksa başka olasılıkları mı düşünmeye başlamışlardı?

Şimdiye kadar birileri ailesiyle temasa geçmiş olmalıydı - polis, FBI. Annesi Holly'nin kayboluşunu kendisiyle ilgili bir drama dönüştürecek. Holly'nin babasının nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne olursa olsun, bu olaydan hiçbir şey öğrenemeyeceklerdi.

Teşkilat. Holly öldürülse bile, onun bir CIA ajanı olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi.

"Saat kaç?" Nick'in sesi Holly'nin düşüncelerini böldü. Hâlâ kolunda takılı olan saati işaret etti.

"Neredeyse sekiz." Bir an tereddüt etti, sonra saati çözdü ve ona geri fırlattı. "Pek sayılmaz."

benim tarzım."

"Teşekkürler." Kemerini taktı ve saate baktı. "Hadi malzemeleri alalım."

* * *

Nick aracı nalbur dükkanının karşısında durdurdu. "Hiç kamera görüyor musun?"

Holly başını salladı. "Bu mağazalarda olmayacağı anlamına gelmez."

Otoyolu geçip otoparka girdi. "Ben nalbur dükkanını alacağım. Sen de ikinci el dükkanını al. Başını aşağıda tut. Kimsenin yüzünü ya da bileklerini görmesine izin verme. Ve gerçekten ihtiyacımız olmayan hiçbir şeyi almayın. Ayakkabı ya da başka bir şey alarak paramızı çarçur ettiğin için banka soymak zorunda kalmak istemiyorum."

Saçlarını beyzbol şapkasının altına sıkıştırdı, sonra kapıyı açtı ve yere bastı. "Cehenneme kadar yolun var."

Nick kendini çoktan cehennemdeymiş gibi hissediyordu. Kendisini hor gören bir kadınla birlikte kaçıyordu. En çok güvendiği ve hayranlık duyduğu adam ona ihanet etmiş, hem işini hem de ve hayatı tehlikedeydi. Tek umudu O dosyalarda neler olup bittiğini anlamasına yardımcı olacak, hatta belki de dokunulmazlık için takas edebileceği bir şey vardı. Dünyası tersine dönmüştü ve nedenini bilmiyordu.

Holly'nin yardımına ihtiyacı vardı ama Holly dosyaların şifresini çözme işine karışmak istemediğini çoktan belli etmişti. Ne içerdiklerini bilmek bile istemiyordu. Nasıl olur da Ona yardım etmenin kendi çıkarına olduğuna onu ikna edebildi mi?

Ona güvenebileceğini kanıtlaması gerekiyordu.

Peki bunu nasıl yapacaksın Andris?

Kahretsin, bilmiyordu.

Sadece özür dileyip onun bunu atlatmasını bekleyemezdi. Onu kendi oyununda yenerek gururunu incitmişti.

Ama daha da kötüsü, onu incitmişti.

Onun yalnızlığını ona karşı kullanmış ve sonra da ona ihanet etmişti. Bu yeterince kötü olabilirdi. Ama bunu bir adım daha ileri götürmüş, ona fahişe demiş, onu parçalamış, onu kırmaya çalışmıştı. Babasını ona karşı cinsel arzu duymakla suçladığında, yüzünde ıstırap görmüştü ve onun herkesten sakladığı acısını ortaya çıkararak onu derinden yaraladığını biliyordu.

Onu ifşa etmişti ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Onu suçlayamazdı.

Tabii işin komik yanı Nick'in ondan gerçekten hoşlanıyor olmasıydı. Onun bir Ajans görevlisi olduğunu anladığı anda, onu küçümsemek için sahip olduğu tüm nedenler ortadan kalkmıştı. O sorgulamadan

Zihinsel dayanıklılığına, bir memur olarak becerisine, ayakları üzerinde düşünme yeteneğine hayran olmaktan başka bir şey değildi. Ve onun bir suçlu olduğunu düşündüğünde bastırmak için savaştığı arzu geri gelmişti.

Adam onu istiyordu, kadın da onu öldürmek istiyordu. Mükemmel.

Bir şekilde ona ulaşması gerekiyordu. Eğer yapabilseydi, kırdığı parçalarını toplar ve ona tekrar bütün olarak geri verirdi. Ama hayat böyle işlemiyordu. Onun güvenini geri kazanmak istiyorsa, ona güvenini göstermeliydi. Gösterecekti.

Ona üzgün olduğunu kanıtlamak, hayatta kalmak istiyorlarsa birbirlerine ihtiyaçları olduğunu görmesini sağlamak zorundaydı.

Hırdavatçıya girdi, bir el arabası aldı ve doldurmaya başladı.

* * *

Holly, Nick'in hırdavatçıya girmesini izledikten sonra ikinci el mağazasını geçip birkaç dükkan ötedeki Dot's'a doğru yürüdü.

Kahve dükkanı ve internet kafe. Otoparka girdiklerinde fark etmişti. Bilerek o olmayabilir

Bir şans daha elde etmek için aceleyle içeri girdi ve arkadaki bilgisayar bankasına doğru ilerledi.

Burası kalabalıktı ve tüm bilgisayarlar doluydu. Bu bölgede gördükleri yoksulluk göz önüne alındığında, pek çok insanın evde internet erişiminin, hatta kişisel bilgisayarlarının bile olmadığına bahse girilebilirdi. Ama bekleyecek zamanı yoktu.

istasyonlardan biri açılacak.

Facebook'ta paylaşım yapan genç bir kıza yaklaştı, kot pantolonunun cebinden bir yüzlük çıkardı ve fısıldadı: "Bu bilgisayarı on dakika kullanmama izin verersen sana bunu veririm. Ondan sonra geri alabilirsin. Söz veriyorum."

Kız bir ona bir de paraya baktı, sonra gülümsedi. "Elbette."

Oturumu kapattı, sonra Holly'ye yerini verdi.

Holly önce kullandığı IP engelleme sitesine giriş yaptı. Burada söz konusu olan şey, yani hayatı olduğu için Şu anda nerede olduğunu kimse bilmemeliydi, komutanı bile. Engelleyici çalıştığında, herkese açık Twitter hesabına giriş yaptı.

Bir Tweet paylaştı.

Bu sabah canım latte çekti! #NormalGün Bu sadece arkadaşlarının onun
Tamam.

Ardından gizli hesabına giriş yaptı ve gönderdiği son anahtarı kullanarak ve bunu deşifre etmek için kullanmayı düşüneceğini umarak komutanına bir dizi özel şifreli metin mesajı gönderdi.

Yaralanmamış. Andris tarafından kaçırıldı. İşverenimi tanıyor. İşime son vermek için emir aldığını söylüyor. Amiri tarafından tuzağa düşürüldüğünü söylüyor. Doğruyu söylüyor olabileceğine inanıyorum. Dudaev'in adamları bizi uzak bir yerde buldu. Andris orada olduğumuzu sadece patronunun bildiğini iddia ediyor. Andris ile güvenli bir yerde. İnternet erişimi yok. Telefon yok. Telefon yok.

şu anda benim için bir tehdit oluşturmuyor.
Lütfen bilgi verin.

Cevap için bekleyemezdi. Nick onu burada görürse. . .
Hemen Twitter'dan çıkış yaptı, tarama geçmişini sildi
ve ardından IP engelleyiciden çıkış yaptı. Alışverişe gitme
zamanı gelmişti.

* * *

Nick listede aşağı doğru ilerledi. Su filtreleme sistemi
için filtre. Temel bir alet seti. Kova. Su ibriği. Kuyu
dezenfeksiyon kiti. Birkaç çift iş eldiveni. Lateks
eldivenler. Uzatma kabloları. Lamba. Ampuller. Böcek
spreyi.
Temizlik malzemeleri. Katlanır sandalyeler. Orta boy havalı
yatak.

Boş ver onu.

Onunla aynı yatakta uyumak istemiyordu.

İki adet ikiz boy hava yatağı. Hava pompası. İki uyku
tulumu. Çift kişilik ocak. Dondurucu kutulu bir mini buzdolabı.
Yılan tuzakları. Siyah ot bezi. Koli bandı. Birkaç tank sıvı
propan.

Ödemeyi nakit olarak yaptı ve her şeyi minibüse
taşımak için iki sefer yaptı. Yer kazanmak için eşyaları
düzenlemek için elinden geleni yaptı. Hâlâ yiyecek almaları
gerekiyordu.

İşini bitirdiğinde Holly hâlâ dönmemişti. Alışveriş
arabasını geri verdi ve park alanından geçerek ikinci el
mağazasına doğru yürüdü. Asfalt sıcaktan yumuşamıştı,
parçalandığı yerlerden yabancı otlar çıkıyordu, boyası çoktan
aşınmıştı.

Ucuzluk mağazasının içinde Holly bir el arabasını itip
diğerini çekerek kapıya doğru ilerliyordu.

Tencere ve tavalarla dolu bir kutunun üzerinde bir
bebek araba koltuğu duruyordu.

Onu aldı ve baktı. "Bana söylemek istediğın bir şey var mı?"

"Bir çift arıyorlar, üç kişilik bir aile değil."

"Anlayamadım."

Ona bir aptalmış gibi baktı ve havlu torbasının altından büyük bir oyuncak bebek çıkardı. "Bebeğı araba koltuğuna, araba koltuğunu da minibüse koyun ve yoldan geçen herhangi bir kolluk kuvveti için artık üç kişilik bir aile gibi görünelim. Arabasının yolcu koltuğuna şişme bir bebek bağlayan bir arkadaşım var, böylece kenara çekilmeden ve ceza yemeden HOV şeritlerini kullanabiliyor."

"Sinsi." Nate kendini sırtırken buldu. "Bunu sevdim."

Araba koltuğunu bıraktı ve bebeğı aldı. Holly'ninkine benzer bir tonda sarı saçları, küçük dudakları ve mavi gözleri vardı. "Gözleri dışında sana benziyor. Ona ne isim vereceğiz?"

Holly ona ters ters baktı.

* * *

Nick bir elinde yılanlarla dolu plastik bir çöp torbasıyla evden çıkarken Holly geri çekildi. Torba kıvranıyordu.

Sırıttı. "Yirmi üç."

Kadın ürperdi. "Hepsini aldığından nasıl emin olabiliyorsun?"

Belki de evi yakıp kül etmeliler.

"Yapamam." Döndü ve en yakın tarlaya doğru yürüdü.

"Kaçırdıklarımı yakalamak için tuzaklar kuracağım. Hey, en azından fareleri uzak tuttular."

Bunun da bir şey olduğunu düşündü.

Yukarı doğru baktı, bulutsuz mavi gökyüzünde güneş yükseliyordu.

Öğlen olmuştu ve verandanın direklerinden birine asılı eski termometreye göre hava şimdiden yüz beş dereceydi.

Göğüslerinin arasından ter damlıyor, ensesindeki saçların altından boncuk boncuk dökülüyordu.

Tanrım, duş almak için sabırsızlanıyordu!

Nick'in otlarla kaplı bir tarlaya doğru yürüdüğünü ve çantayı yere bıraktığını izledi, içinden bir şey çıktığını görece kadar yakın olmadığı için minnettardı. Dönüp verandanın basamaklarını çıktı ve pisliğe karşı savaş açmaya hazırlanarak mutfağa girdi. Karar vermişlerdi.

jeneratör ve su sistemi üzerinde çalışırken yatak odalarını, banyoyu ve mutfağı temizledi. Bu anlaşmayı kısmen kabul etmişti çünkü biliyordu ki jeneratörler veya su sistemleri hakkında hiçbir şey ve kısmen Çünkü bu, onun ya da bodrumun yakınında olmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Bir çift lastik eldiven giydi, çamaşır suyu, bir galon su, biraz sprey banyo temizleyicisi ve süngerleri kovaya attı, sonra süpürge, faraş ve paspası kaptığı gibi hepsini merdivenlerin başına taşıdı.

Evin arka tarafındaki bir yatak odasını kendi odası olarak kabul etti ve orada çalışmaya başladı. Oda boğucu derecede sıcaktı ve

Öğle sığığında havasızdı. Pencereyi açmaya çalıştı ama yerinden oynamadı.

"Yardım ister misin?" Nick'in sesi arkasından geldi.

Kadın irkilerek sıçradı. "Ben hallederim."

Ancak birkaç dakika uğraştıktan sonra pencereyi yerinden oynatamayacağı anlaşıldı.

"Hala pes etmedin mi?"

"Sanırım hava odunu kabartmış." Holly geri adım attı.

Nick devraldı. "Eminim öyledir."

Adamın pazularını ya da kuşağı yavaşça yukarı kaldırırken boynundaki kasların nasıl gerildiğini fark etmemeye çalıştı. Onu çekici bulmuyordu -yaptıklarından sonra değil.

Temiz hava odaya yaz kokularını taşıyor, sıcak bir esinti sıcaktan olmasa da havasızlıktan biraz olsun kurtulmayı sağlıyordu.

"Teşekkürler."

"Jeneratörü yakında çalıştırırım, sen de fanlardan birini bağlarsın." Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi bir an öylece durdu, sonra döndü ve uzaklaştı. "Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Büyük Delta Gücü kasları bazen işe yarasa bile ona ihtiyacı yoktu. Ondan nefret ediyordu. onu görmeye dayanamazdı. Onunla hiç tanışmasaydı çok daha iyi olurdu. Ona ihtiyacı yoktu.

İntikam hırsıyla ahşap zemine vurmaya başladı, birkaç kez durup toz paspasını pencereden dışarı salladı.

Toz tavşanlarını unutun. Bu yerde bir toz ork ordusu vardı.

Süpürmek için dolabı açtı ve birkaç büyük örümcek buldu. "Kahretsin!"

Süpürgeyle onları öldüresiye dövdü, bu sırada küfretti, sonra grotesk cesetlerini farasha süpürdü ve onları da açık pencereden dışarı attı. Zemin tozdan arındığında, çamaşır suyuyla sildi ve odaya temiz, taze bir koku verdi. Son olarak da köşelerdeki ve tavandaki örümcek ağlarına bakarken, düşünceleri Nick'e geri dönüyordu.

Bütün sabah düşünceli ve kibardı. SIG'in onda kalmasına izin vermişti. Bileklerindeki yaralarla ilgilenmesi için onu zorlamış, çürük kaburgaları için ibuprofen vermişti. Dükkandan ihtiyacı olan şeyleri almasını sağlamaya çalışmış, hatta birkaç elektrikli vantilatör almak için geri döndüğünde sıcaktan şikayet ediyordu. Yaptığı her şeyi telafi etmeye çalışıyordu ve bu onu çok rahatsız ediyordu.

Gerçekten de birkaç nazik jestin ona yaşattıklarını telafi edebileceğini mi düşünüyordu? Ve onun samimi olduğundan nasıl emin olabilirdi? Onu zaten bir kez kandırmıştı. Onun iyiliğini gerçekten önemsiyor muydu, yoksa çalınan dosyaların şifresini çözmesine yardım etmesi umuduyla onu tekrar manipüle etmeye mi çalışıyordu?

Kirli suyu küvetin giderine boşaltırken, bir galon şişe su daha almak için aşağıya inerken ve temizlik malzemelerini

Nick'in kullanmasını istediği odanın karşısındaki yatak odası. Eve giden yolun ikisinin arasında kalacağından emin olmak için sinirlenmeye ara verdi -kız kuzeye, erkek güneye bakıyordu-.

paspası kaptı ve öfkesini yerden çıkararak tekrar işe koyuldu.

Kendisi için  z lmeye başladıktan sonraydı, Yatakta geçirdikleri zamanın Nick için bir şey ifade edip etmediğini merak ederken, büyük kız pantolonunun düşmesine izin verdiğini fark etti.

Tamamen. İncinmiş duygularını bir kenara bırakmalı ve tekrar bir Ajans memuru gibi düşünmeye başlamalıydı. kendi k cını kurtarmak istedi.

Dışarıdan jeneratörün çalıştığını duydu. En azından elektrikleri olacaktı.

Nick'i diğer hedefleri analiz ettiği gibi analiz etmeye çalıştı ama kendi duyguları araya girdiği için bunu yapmakta zorlandı. Ama bir şey dikkatini çekmişti.

Serseri bir memur gibi davranmadı, bir CI tehdidi gibi.

Öncelikle, onu  ld rmemişti. Haydut bir subay, kadının ona ihanet etmesini ya da onu ele vermesini engellemekten başka bir neden olmasa bile bunu kesinlikle yapardı. Ama Nick ona güveniyor gibiydi.

İkincisi, ona cipten inip Javier'le geri dönmesi için bir şans vermişti. Yine de ikinci seferinde kafasına silah dayayıp onu kendisiyle gelmeye zorlamamıştı.

Bunu kolayca yapabilirdi. Ayrıca onu araçta yalnız bırakmış, anahtarlar kontakta, birden fazla kez, ona bir

Anahtarları her zaman yanında tutmak yerine, arabayla uzaklaşmak için bir fırsat. Bu sabah ona yine güvenmişti. erzak almaya gitmişlerdi. Bunlar bir adam ka ıranın yapacağı şeyler değildi.

Ayrıca sınırdan kaçmayı planlamıyordu. Bu da kalmak için bir sebebi olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu. Burada bir geleceği olduğunu düşünüyordu. Teşkilata ihanet eden her memur ya öleceğini ya da hapse gireceğini bilirdi.

federal hapishaneye girecek ve ülkeden mümkün olduğunca çabuk çıkmak için tüm taktiklerini kullanacaktı.

Bunun da ötesinde, hâlâ vicdan ve merhamet sahibiydi, Teşkilata ihanet edebilecek bir subayın çoktan bir kenara atmış olması gereken bir şey.

Bir de Dudaev'in adamları vardı; Nick'in doğruyu söylediğini kanıtlamaya en yakın şey. İşte O benzin istasyonunda bulunmalarının tesadüf olmasına imkan yoktu. Dağlara gzmeye gitmemişlerdi. Nereye gideceklerini biliyorlardı. Eğer Nick onu bulsaydı, onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı - üçe karşı bir. SIG'i kullanmak zorunda kalacaktı. Öldürmek zorunda kalacaktı ve öldürülebilirdi de.

İkinci yatak odasını bitirdi, alt kattan bir galon su daha aldı ve diğer temizlik malzemeleriyle birlikte üçüncü yatak odasına taşıdı. Kapı çoğunlukla kapalıydı. Kapıyı iterek açtı ve pencerenin doğudaki tarlalara baktığını gördü. Camlardan biri kırıktı, pervazın yanında yerde ölü arılara benzeyen bir şey vardı.

Süpürge ve farası aldı ve onları süpürmeye gitti. Böceklerden, örümceklerden, yılanlardan ve pislikten bıkmıştı. Bu iş bittiğinde, sahilde bir yerde lüks bir otelde kendine bir hafta ayıracak ve ...

Bir vızıltı sesi duydu, sol kolunda keskin bir acı hissetti. "Ah!"

Ve sonra gördü.

Yarı açık dolabın içinde bir sarı ceket yuvası vardı.

On Beşinci Bölüm

Nick kuyu muhafazasının tepesindeki somunun etrafındaki anahtarı sıktı ve ağırlığını vererek çevirmeyi tekrar denedi. Lanet şey iyice paslanmıştı. Kuyuya dezenfektan tabletleri atabilmek için onu çıkarması gerekiyordu. Kimıldadı, çeyrek tur hareket etti.

Bir çığlık.

Holly muhtemelen bir örümcek görmüştü.

Aman Tanrım.

Ama çığlıklar durmadı.

Anahtarı bıraktı ve avludan eve doğru koştu, verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktı, kadının çığlıkları artık çaresizdi.

Kadın arka kapıdan koşarak çıkarken neredeyse onunla çarpışıyordu, bir düzine kadar sarı ceket sürüsünü savuşturmak için kollarını sallıyordu. Merdivenlerden birinde ayağı takıldı ve çimlerin üzerine düştü. Onu kucağına alıp minibüsün park edildiği ahıra doğru koştu, sırtındaki ve kolundaki iğnelerin keskin ısırıklarını görmezden geldi.

Orospu çocuğu!

Holly'yi minibüsün arka tarafındaki çimlerin üzerine bıraktı ve eldivenli elleriyle kalan sarı ceketleri ezdi.

Holly inliyordu, yanaklarında gözyaşları vardı. "Lanet olası şeyler!"

"Alerjiniz mi var?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

Rahatlamış bir nefes verdi.

Yine de sarı ceket iğneleri acıtırdı. Aldığı birkaç tane ateş gibi yanmıştı ve o da defalarca sokulmuştu.

Kollarında, omuzlarında ve ellerinde kırmızı yaralar vardı. Muhtemelen atletini ve kot pantolonunu da ısırmışlardı.

Aracın arka kapısını açtı, sonra içeri tırmandı ve tekrar bir yatak yapmak için bank koltuğunu indirdi. "Buraya gel."

İçeri tırmandı ve koltuğunun kenarına oturup kollarındaki iğneleri ovuşturdu.

"Kaşımamaya veya ovalamamaya çalışın. Bu zehrin daha derine nüfuz etmesini sağlar."

Gözlerini sıkarak kapattı, ellerini yumruk yaptı.

"Kahretsin, acıyor!"

"Tabii ki var." Nick sağlık setini aldı, bir şişe sıvı Benadryl ve bir EpiPen çıkardı, her ihtimale karşı EpiPen'i cebine soktu. "Odalardan birinde bir yuva var mıydı?"

"Büyük bir yuva. Dolapta. Küçük yatak odasında. Pencere camlarından birinde bir delik var. Kahretsin!"

Nick odaları kontrol etmişti ama bunu sarı ceketlerin daha az aktif olduğu gece saatlerinde yapmıştı. İnsanları arıyordu ve yuvayı görmemişti. Bir doz Benadryl doldurdu ve küçük plastik bardağı ona uzattı. "Bu yardım et."

Başını iki yana salladı. "Benadryl beni bayıltıyor."

"Sorun değil. Zaten günün geri kalanında pek bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum." Bir paket benzokain çubuğu buldu, bir tanesini çıkardı, sonra içindeki şişeyi ezdi ve ona uzattı. "Uyuşturmak için bunu iğnelerin üzerine sür, en çok acıtanlardan başla. Daha da fazla yardımcı olacak bir şey almak için içeri giriyorum."

"En çok canı yananlar mı?" diye seslendi arkasından.

"Hepsi en çok acıtıyor!"

Aceleyle eve girdi ve kapının etrafında öfkeyle vızıldayan bir avuç sarı ceket görmezden gelerek, temizlik için aldıkları sirke sürahisini, bir rulo kağıt

havlu ve yarısı dolu bir torba buz küpü alıp koşarak araca geri döndü.

Holly külotuna kadar soyunmuştu, atleti ve kot pantolonu yere atılmıştı, güzel yüzü Benzokain çubuğunu bir iğnenin üzerine sürerken acı içinde kıvranıyordu. "Sirke mi?"

"Göreceksin." Eldivenlerini çıkarıp bir kenara attı, sonra şişeyi açtı, katlanmış bir kâğıt havlu yaprağını sirkeyle ıslattı ve omzundaki yaraya bastırdı.

İri kahverengi gözleriyle ona baktı. "Bunun yardımı olur. Neden?"

"Sarı ceket zehri alkalidir. Sirke onu nötralize etmeye yardımcı olur." Babasının ağır Gürcü aksanını takındı. "Bu eski ülkeden çare."

"Sadece üzerime dök." Sürünerek araçtan çıktı ve üzerinde sadece külotuyla orada durdu. "Lütfen!"

Nick dışarı çıktı, kadının sırtından, sol omzundan ve kolundan aşağı ince bir sirke akıttı ve boştaki eliyle çıplak tenine sürdü. "Bu nasıl?"

"Daha iyi. Buraya dök!" Kolunu kaldırdı, böylece adam sol tarafına biraz damlatabildi. "Oh, huuuurry!"

Kaburgalarındaki koyu morluğu gördü, eli morluğun üzerinden ve sol göğsünün altından geçerken onu incitmemeye çalıştı. "Bu nasıl bir his?"

"İşte!" Ona doğru döndü, çenesini kaldırdı, böylece göğsündeki, memelerindeki ve karnındaki yaraların üzerine dökülebildi. Kendisine dokunduğunda itiraz etmedi ya da elini itmedi, göğüsleri yumuşaktı ve elinin altında boyun eğiyordu.

"Yardıma oluyor mu?"

"Evet." Gözlerini açtı ve ona dik dik baktı. "Bundan zevk almıyor olsan iyi edersin."

"Her saniyesinden nefret ediyorum, söz veriyorum."

* * *

Elinde bir şişe soğuk su, Nick minibüse doğru yürüdü ve Holly'yi çarşafın altında çıplak, sirke kokusuyla mışıl mışıl uyurken buldu. Şaka yapmıyordu. Benadryl gerçekten de onu bayıltmıştı. Bu bir Holly kapatma düğmesiydi.

Nick kuyu, su pompası ve lanet olası sarı ceket yuvasıyla uğraşırken o öğleden sonra boyunca uyumuştı. Her yarım saatte bir onu kontrol etmişti.

Kurdeşen dökmediğinden ya da başka bir sıkıntı belirtisi göstermediğinden emin olmak için.

Otuz iki ısırik.

Zehirlerine alerjisi olmaması iyi bir şeydi.

EpiPen'in hayatını kurtarmak için yeterli olacağından emin değildi. Otuz iki sokma, alerjisi olmayan biri için bile çok fazlaydı.

"Holly, tatlım, uyan." Eğildi ve elini Holly'nin alnına dokundurdu.

Sıcak hissetti, soğuk ya da nemli değildi. Başını kaldırdı. "Susadım."

Su şişesini açtı ve ona uzattı. "Eğer ilgilenirsen içeride seni bekleyen bir kuvvet dolusu soğuk su var."

Doğrulup uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı.

"Pompayı tamir ettin mi?" "Güç açık kaldığı sürece gayet iyi çalışıyor.

O küçük propan bidonları çok çabuk bitiyor. Su yıkanmak için uygun ama içmek ya da diş fırçalamak için değil. Bunun için şişe suyu kullanın."

"Peki ya sarı ceketler?"

"Öldüler. Her biri. Üzerlerine sprey sıktım ve yuvayı kaldırdı." Bu esnada birkaç kez daha sokulmuştu, ama yaşadığı tatmin için buna değmişti.

küçük piçleri yok etmek. "Ayrıca banyoyu temizledim ve çamaşır suyuyla dezenfekte ettim. Örümcek yok. Yılan yok. Sarı ceket yok."

Ajansla aranı düzeltemezsen Andris, belki de yok edici olarak bir geleceğin olabilir.

Ona doğru uzandı. "Sivrisinekler seni bulmadan önce içeri girelim."

Adamın elini tuttu, çıplak bir halde minibüsten çıkarken ona destek olmasına izin verdi, adamın verdiği iki doz antihistaminik yüzünden hâlâ uykulu olduğu belliydi. Cildi hala yaralarla kaplı olsa da, o kadar kırmızı değillerdi ve bazıları şişlik gitmişti.

Çarşafa uzandı, etrafına sardı ve onu kucağına aldı. "Çıplak ayaklarınla bir arının ya da lanet olası bir yılanın üzerine basmanı istemiyorum."

Ayrıca Benadryl sersemliğiyle yüzüstü düşmesini de istemiyordu.

Gülümsedi, başını onun omzuna yasladı. Uyuşturucunun etkisiyle sersemlediğini biliyordu ama yine de hoşuna gitmişti.

Onu içeri taşıyıp merdivenlerden çıkardı ve banyonun hemen dışında ayağa kaldırdı. "Sabun, el bezi ve havlu var. Şampuanını ve diğer eşyalarını da oraya koydum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Odanın içine baktı. "Güzel perdeler."

"Beğendin mi?" Yoldan geçenler geceleri ışıklarını görmesin diye tüm pencerelere siyah ot bezi asmıştı.

"Ukraynalı bir ajandan öğrendiğim bir numara. Ot kumaşından ucuz karartma perdeleri yapılıyor."

Odaya adımını attı. "Teşekkürler."

Dün gece söylemesi gereken şeyi söyledi. "Özür dilerim Holly. Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Yanlış bilgiye dayanarak hareket ettim. Eğer geri alabilseydim, alırdım. Eğer senin bir Ajans memuru olduğunu bilseydim, farklı gitti. Hiç istemedim-"

Durması için elini kaldırdı. "Özrün için minnettarım ama sana bir daha güvenebilir miyim bilmiyorum. Söylediğin her kelimeye inandım. Yaşadığım en iyi zamandın - ta ki yaşadığım en kötü zamana dönüşene kadar. Seni düşündüm-" Kendini durdurdu, başka tarafa baktı.

"Affedersiniz."

Sonra kapıyı kapattı.

* * *

Holly soğuk suyun içinde oturmuş, otuz altı saatlik sorgunun ağrılarından kurtulmaya çalışıyordu. Yeniden temiz olmak çok iyi hissettiriyordu. Şampuanlanmış, saçlarını kremlemiş, tıraş olmuş ve

Son üç günün kiri gidene kadar temizlendi.

Keşke anıları da bu kadar kolay temizleyebilseydi.

Baban seni hiç önemsemedi, değil mi?

Hayır, babasının umurunda değildi ve büyük ihtimalle Nick'in de umurunda değildi.

Yine de özrünü takdir etmişti. Ayrıca onu sarı ceket sürüsünden kurtardığı, kucağına alıp minibüse taşıdığı, arabayı parçaladığı için de minnettardı.

küçük piçleri elleriyle. Ve onun yardımı için sokmaları tedavi ediyordu. Ve şimdi de banyo - evet, bunun için de minnettardı.

Nazik jestlerinden herhangi biri onu önemseydiği anlamına geliyor muydu?

Hayır, yapmadılar. Sadece klonlanmış dosyaların şifresini çözmek için yardımını istedi.

Bu düşünce onu çaresiz hissettirdi.

Gözlerini kapadı, onu öpmenin, ellerini üzerinde ve sikini içinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırladı. Yatakta çok iyiydi, çok eğlenceliydi. Ama bunların hepsi sadece bir baştan çıkarma oyunuydu. Onunla güvertede ve duşta seks yaparken aynı zamanda ona uyuşturucu vermeyi ve kaçırmayı planlıyordu.

Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Yanlış bilgilerle hareket ediyordum.

Yanlış bilgi altında hareket etmek.

Bunun bir tür "hapisten bedava çıkma" kartı olduğunu mu düşünüyordu? Değildi. İstihbarat yanlış olabilirdi ama yaptıkları gerçektir. İncinme, acı ve ihanet duygusu gerçektir.

Ona verdiği şeyi asla geri alamazdı. Hayır, ona güvenemezdi.

Daha da ötesi, onun yanında kendine güvenemiyordu.

İnternet kafeye geri dönmesi gerekiyordu, böylece oturum açabilir ve komutanının bir sonraki adımında ne yapmasını istediğini görebilirdi.

Ya Nick'i ihbar etmeni istiyorsa?

Görevini yapmaktan başka çaresi yoktu, tıpkı onu kulübedeki demir çubuğa zincirlediğinde yaptığı gibi.

Gözlerini açtı, fişi çekti ve banyo suyunun akıp gitmesine izin verdi.

* * *

Nick son floresan lambayı taktı ve düğmeye bastı. Işıklar yanıp sönerək bodrumun üzerine ürkütücü bir parlaklık yaydı.

Bilgisayarları dün gece geç saatlerde kurmuş ve sabahı başka şeylerle ilgilenerək geçirmişti - birkaç başıboş yılanı ortadan kaldırmak, bilgisayarları aşırı gerilim koruyuculara takmak, ışıklandırmanın güvenli olduğunu düşündüğü birkaç odaya ampul takmak.

Artık işi bitmişti, Holly'yi kontrol etmek için yukarı çıktı.

Gecenin bir yarısı havalı yatağını onun odasına taşımış ve bunu "taktiksel bir karar" olarak nitelendirmişti.

"Tuvalete gitmek için kalktım diye vurulmak istemiyorum."

"Doğru," demişti. "İyi karar."

Kararının ardında stratejik kaygıların değil, gıcırdayan eski evin ve örümceklerle yılanların yattığından emindi ama bunu söylememişti. Bu

En azından onu sürünen ve kayan şeylerden koruması için ona güvendiğini bilmek onu memnun etti.

Onu yatağında uyurken buldu, üzerinde ikinci el mağazasından aldığı siyah kolsuz bir elbise vardı, streç, siyah kumaş uyluklarının üzerinde tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. Bir vantilatör doğrudan üzerine üfleyerek onu bunaltıcı sıcaktan kurtarıyordu.

Adam odaya girdiğinde yerinden kıpırdamadı, en son aldığı antihistaminik dozundan dolayı baygındı. Yaralar solmaya başlamış ve artık acı vermiyor olsa da

Kaşındı. Nick'inki de kaşınıyordu. Onun için ne kadar kötü olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Yanına diz çöktü ve neredeyse suyunun bitmek üzere olduğunu gördü. Benadryl de azalıyordu. Kasabaya bir yolculuk yapmaları gerekiyordu.

Gözleri açıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bu lanet şeyler deli gibi kaşındırıyor." Yüzü huysuzluk ve sefaletin sevimli bir görüntüsüydü. "Benadryl bile tamamen durdurmuyor."

Nick'in aklına bir fikir geldi. "Hemen döneceğim."

Aşağıya mutfağa indi ve dondurucudan bir kaseye buz doldurdu, sonra onun için bir şişe daha su aldı ve tekrar yukarı çıktı.

"Buz mu?"

"Yardıma olacak. Güven bana." Onun yanına oturdu, kâseyi uzattı. "Bir parça al ve yaranın üzerine sür. Kaşıntıyı azaltır."

Bir parça buz aldı ve sol kolunda birden fazla kez sokulduğu için özellikle kızarmış ve şişmiş bir noktaya sürdü. "Hilelerle dolusun."

"Beş oğlu olan annem her zaman sokmalarla, burkulmalarla ya da kırıklarla uğraşmak zorunda kalıyordu." Bir parça buz aldı ve omzunun üstündeki bir yaranın üzerine sürdü. "İ
ondan öğrendim."

"Beş oğul
mu?"

"Beş oğlum ve bir kızım var."

"Altı çocuk mu?"

Nick bu tepkiye alışkındı. "Ailem Gürcü Ortodoks. Sovyetler Birliği'nden ve dini baskılardan kaçmak için 1978'de iltica etmişler."

"Ben önümü hallederken sen de arkamdakileri halledebilir misin?" "Tabii."

Ondan uzaklaştı, elbisesini omuzlarından aşağı çekti ve beline kadar kendini teşhir etti.

Meme ucuna bir bakış. Bir göğsün yuvarlak tarafı. Odadaki ısı yükseliyor gibiydi.

Nick bir parça buz aldı, kadının sırtındaki yaralardan birine dokundurdu ve hızlı nefes alışını duydu.

"Mmm. Bu daha iyi hissettiriyor."

"Güzel." Kadının görüntüsü düşüncelerini dağıttı, bakışları omzunun kıvrımında, omurgasının narin kıvrımında, kalçalarının kıvrımında gezindi.

"Bu ailen için zor olmuş olmalı."

"Mmm-hmm." Ne hakkında konuşuyorlardı? Oh, evet. "Annem o sırada bana hamileymiş ve zaten dört küçük oğlu varmış."

Nick ona ailesinin Philadelphia'daki bir Gürcü Ortodoks cemaati tarafından ABD'ye nasıl getirildiğini anlattı. Ailesi geldikten sadece altı hafta sonra doğmuştu, bu da onu ailedeki ilk ABD vatandaşı yapıyordu. Kelimeler bilinçli bir çaba göstermeden geldi, zihni önünde oturan kadınla doldu - teninin tatlı kokusu, soluk sarı saçlarının ipeksi telleri, vücudunun narin şekli. Ona kıyasla çok küçüktü. Birbiri ardına çıkan yaraları tedavi ederken eriyen buz küplerinden sırtına su damlıyordu, yumuşak tenine her yeni buz küpü bastırıldığında vücudu hafifçe geriliyordu.

"Gürcüce konuşarak mı büyüdünüz, yoksa aileniz buraya gelmeden önce İngilizce mi konuşuyordu?"

Neredeyse soruyu kaçırıyordu. "Gürcüce ve Rusça. İngilizceyi okulda öğrendim."

Kusursuz bir Rusçayla, "Ajans'ın sizi neden işe aldığını şimdi anlıyorum," dedi.

"Evet," dedi aptalca bir İngilizceyle. "Anne tarafından büyükannem Rus'tu. Bu yüzden Gürcüce Nikoloz yerine Nikolai adını almışım. Bu büyük büyükbabamı onurlandırıyor. Ailem bana Nika der."

Tanrım, artık sadece gevezelik ediyordu. "Nika. Bunu sevdim."

Bir buz parçası daha elinde yavaşça erirken, Nick tüm dünyayla birlikte onu öpmek, ona uzanmak istedi.

ve göğüslerini avuçlarının içine alıp, o yumuşak meme uçlarını olgun noktalar haline getirmek için.

"Sırtındaki yaraları buzlayayım mı?" diye sordu işlerini bitirdikten sonra, elbisesini tekrar yukarı çekerek.

"Eğer senin için sorun yoksa."

Yapması gereken şey bir kase buz pantolonundan aşağı atmak dostum.

"Tabii ki benim için sorun değil."

* * *

Holly, Nick'in tişörtünü başından geçirip sırtını ona dönmesini izledi, kaslı gövdesinin görüntüsü

Ona dokunduğu, altında yattığı, o sert bedenin kendisine baskı yaptığını hissettiği anıları geri getirdi.

Bir buz küpü aldı ve sırtının alt kısmındaki üç kırmızı lekeden birinin üzerine sürdü. "Karnındaki o yara nasıl oldu?"

"Derek Tower'ın size bahsettiği operasyon sırasında Dudaev'in adamlarından biri tarafından vuruldum - Batum'da yukarı."

Denver'dan yola çıkarken bu operasyonun ayrıntılarını anlatmasını engellemişti ve şimdi sessiz kalmasının bu isteğe saygı göstermesinin bir yolu olduğunu biliyordu.

Bunu takdir etse de, bir yanı daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Orada olan herhangi bir şeyin kendisine herhangi bir şekilde dokunmuş olması imkânsızdı, o halde nasıl olmuştu da bu olaydan etkilenmişti?

Bir buz parçası daha aldı ve bir sonraki yaranın üzerine koydu. "Seni işe almalarından önce Delta Force'ta ne kadar görev yaptın?"

"Üç yıldan biraz fazla. Bu sürenin çoğunda, çoğunlukla Afganistan'da görevliydim."

"Haqqani ağından El Kaide ve Taliban savaşçılarını kovaladığınızı tahmin ediyorum."

Omzunun üzerinden tekrar ona baktı. "Burada oturup bunu konuşmalı mıyız? Güvenliğiniz nedir? açıklık?"

"Seninkinden daha yüksek."

"Oh, öyle mi?" Sırıttı. "2006 yılında Bakuba'da El-Zerkavi'yi gözetim altında tutarken bir Ajans görevlisiyle tanıştım.

Biraz konuştuk. Geçmişim hakkında sorular sordu. dil becerileri. Bir yıl sonra SAD için çalışıyordum. Peki ya siz?"

"Üniversite birinci sınıfta Hava Kuvvetleri ROTC'den seçildim ve eğitimimi yaz aylarında yaptım."

"Birinci sınıfta mıydın? Kaç yaşındaydın?" "On sekiz."

Kısık bir ısıklık çaldı. "Bu tür bir sorumluluk için çok gençsin."

"Neden böyle söylüyorsunuz? Bir insan o yaşta orduya katılabilir ve savaşmak için denizaşırı ülkelere gönderilebilir. Neden benim işim farklı mı?"

"Uğraştığınız adamlar tehlikeli."

"Silahlı isyancılar ve Taliban savaşçıları değil mi?" "On sekiz yaşındaki bir kızdan-"

"Fahişe olmak için mi?" Bir buz parçası daha aldı ve son yaranın üzerine sürdü.

Yüzünü ona döndü. "Bunu söylemeyecektim."

"Söyledin bile. Hatırladığım kadarıyla tam olarak şöyle demiştin-"

"Sözlerimi tam olarak duymama gerek yok. Haklısın, söyledim. Ama o zaman, senin bu şirket için çalıştığını bilmiyordum.

Ajans."

"Yani sorun ettiğiniz şey iş tanımını değil, sadece işveren mi?"

"İşinizin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama ne yaparsanız yapın, bunu ülkemizin hizmetinde yaptığınızı biliyorum. Bu benim için yeterli."

"Çoğuyla yatmıyorum. Aslında, çok çabalıyorum onlarla yatmamalısın."

"Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin, Holly."

Nedense bu sözler canımı yaktı.

Onu gerçekten hiç umursamıyordu, değil mi?

Hissettiği öfke ve incinmişlik bir anda ortaya döküldü, sesi alaycılıkla soğumuştı. "Fahişelerden bahsetmişken, Delta Force'tan iyi bir Gürcü Ortodoks çocuk nasıl oldu da benim gibilerle SAD için fahişelik yapmak zorunda kaldı? Senin için ne kadar korkunç olmalı! Sana Viagra mı verdiler?"

Tek bir hareketle onu kendine doğru çekti ve ağzını onunkine dayadı, hem de sertçe. Öpücüğün tatlı şiddetine boyun eğdi, kaburgalarındaki acıdan neredeyse habersizdi; adam dudakları ve diliyle onu sözleri için cezalandırırken öfkesi ihtiyaca dönüşüyordu. İri bir eli elbisesinin kumaşından sağ göğsünü kavradı, avucu meme ucuna bastırdı, temas karnına ısı parçaları gönderdi.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı, hızlı hızlı nefes alıyordu, bakışları sertleşmişti ve hâlâ onu sıkıca tutuyordu. O Kalçalarını, ereksiyonunu hissedebileceği kadar öne doğru itti. "Seninleyken Viagra'ya hiç ihtiyacım olmadı, tatlım. Ama haklısın, korkunçtu, seni becermek istemediğim için değil, istediğim için. İnandığım her şeye ters düşüyordu ama seni istiyordum, ülkesine ihanet etmek için Dudaev'le seks yapmaya hazır bir kadını. Ya da öyle olduğuna inandırılmışım."

Onu serbest bıraktı, arkasına yaslandı, sonra ayağa kalktı, kara kaşları çatılmıştı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Özür dilerim. Sana o şekilde dokunmaya hakkım yoktu."

Sonra odadan çıktı ve Holly'nin arkasından şaşkın şaşkın bakmasına neden oldu.

On Altıncı Bölüm

Nick klavyeyi son CPU'ya bağıladı, çalıştırdı ve açılmasını bekledi.

Aklından ne geçiyordu ki? Söz vermişti. ona bir daha dokunmayacaktı ve o sözünü tutmamıştı. Evet, çok kızgındı ama bu bir mazeret olamazdı.

Sorgulama sırasında ona fahişe demişti ve bu kelimenin yüzüne geri fırlatılmasını hak etmişti. Kadın haklıydı. O da aynı şeyi yapmıştı -işinin bir parçası olarak biriyle seks yapmıştı.

Onu ihbar etmeyi düşündüğünü biliyordu. O unvana layık her memur öyle yapardı. Langley'le bağlantı kurmaya çalışmadığına şaşırmıştı. Umarım sadece onu uçurumun kenarına itti.

Bu seni haklı çıkarırdı, aptal.

Bilgisayar bip sesi çıkardı ve giriş yapmasını istedi.

Şifresini girdi, şifre kırma programını çalıştırdı, şifreyi kırdığında nefesinin altında küfretti. makine hemen çöktü. Bu program diğerlerinden daha hatalıydı ve bilgisayarlar hakkında onu düzeltecek kadar bilgisi yoktu.

Yeniden başlattı, bekledi ve yeni ofisine göz gezdirdi. Alçakta asılı duran floresan ışıkları, açıkta duran borular ve pencerelerin olmaması burayı bir psikopatın ya da bir casusun saklanma yeri gibi gösteriyordu. Mükemmeldi.

Erzak almak için kasabaya gitmeleri gerekiyordu. Eğer onu ihbar edecekse, o zaman harekete geçecekti. Onu burada bırakmalı ya da onu dizginlemek için bir tür duygusal baskı unsuru bulmalıydı. Onu bağlamak zorunda kalmak istemiyordu.

onu tekrar tutsağı yapmak için. O zaman gerçekten kötü adamlardan biri olacaktı.

Üst kattan lezzetli bir şeyin kokusunu aldığında son CPU'yu henüz çalıştırmıştı.

Holly elinde iki tabakla çıkageldi. "Acıkmıştım, bu yüzden sebzeli ve kaşarlı yumurta çıırtım. I Sen de bir şeyler yemek istersin diye düşündüm. İstersen yukarıda salsa var."

Onun için yemek hazırlamasına şaşırın Nick, tabağı ve çatalı ondan aldı. "Benimkine fare zehri mi koydun?"

"Hayır. Lanet olsun! Bunu neden düşünemedim?" Gözleri kısıldı. "Doğru yanıtın 'teşekkür ederim' olduğuna inanıyorum."

"Teşekkür ederim."

Kadın etrafına bakındı ve adam nedenini bildiğini düşündü.

"Sakin ol. Bütün gün bir yılan bile görmedim." Ayağa kalktı ve onun için katlanır sandalyelerden birini açtı.

"Nasılsın?"

hissediyor musun?"

Oturdu. "Biraz daha iyi. Hâlâ kaşınıyor."

"Bu yirmi dört saat içinde bitmiş olmalı."

Yemeğe başlamadı, aklında bir şey olduğu belliydi.

Bunun ne olabileceğı hakkında iyi bir fikri vardı.

"Kendi durumum ve bizim durumumuz hakkında çok düşündüm. Size yardım edeceğimi söylemiyorum. Teşkilattaki konumumu mahvetmek ya da kendimi en çok arananlar listesinde bulmak istemiyorum. Eğer söyledikleri gibiyse, bir CI tehdidiysen, beni öldürmen ya da hapsetmen gerekecek çünkü seni ihbar edeceğim."

Tamam, beklediğı bu değildi.

Devam etti. "Eğer doğru söylediğine inanırsam, seni ihbar etmem ve sana yardım etmek için elimden geleni yaparım.

yasaları çiğnemek ya da kendimi tehlikeye atmak. Ama bunun neresinde olduğumu bilmem gerek.

ve patronunuzun neden işten çıkarılmamı emrettiğini bilmek istiyorum. Ayrıca şifrelenmiş dosyaları neden aldığınızı da bilmek istiyorum."

Yumurtadan bir ısırık aldı ve ne kadar aç olduğuna şaşırarak çığnedi. "Nereden başlamamı istersin?"

"Neden Batum'daki o geceden başlamıyorsun?"

Nick, lokmalar arasında ona, atandığı birimin bir ateşli silah sevkiyatını nasıl durdurduğunu anlattı

Çeçen bir terörist gruba bağlı. "Plan silahları -çoğunlukla eski AK'leri- imha etmektir. Ajans yetkilileri Washington'dan iyi davranmaları ve Gürcü yetkililerle birlikte çalışmalarını için baskı görüyordu. Ben güvenlik şefiydim ve yerel halkı hiç karıştırmak istemedim. Daniella Baranova, sorumlu memur, benimle aynı fikirdeydi. Yolsuzluk orada hayatın bir parçası ve Gürcü mafyasının çok sayıda polisi var.

bordrosunda askeri memurlar

var." "Dani ile mi çalıştın?"

Nick kendini Holly'ye bakarken buldu. "Onu tanıyor muydun?" Holly'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Eğitim sırasında tanıştık.

O bana Rusça konusunda yardım etti, ben de ona kriptografi. Yurtdışına gidene kadar iletişim halinde kaldık."

Nick sonraki sözcükleri söylemekte zorlandı, pişmanlık ve keder içini parçaladı. "Evlenecektik."

"Çıkıyor muydunuz? Bu kurallara aykırı değil mi?" Nick başını salladı. "Açık bir sır gibiydi."

"Özür dilerim. Öldürüldüğünü biliyorum ama nasıl öldüğünü hiç öğrenemedim."

"O gece Batum'da öldürüldü. Dudaev onu öldürdü. Göğsüne on beş el ateş etti. menzil."

"Oh, Tanrım." Holly gözlerini sıkıca kapattı.

Nick bu konuyu ilk kez Dani'yi şahsen tanıyan biriyle konuştuğunu fark etti. Nedense bu, duygularını kontrol etmesini daha da zorlaştırıyordu.

Holly'nin gözleri açıldı, gözyaşları onları parlatıyordu. "Ne yanlış gitti?"

"Bu soruyu kendime iki uzun yıl boyunca sordum." Nick bir köşede duran beyaz tahtaya doğru yürüdü ve onun görebilmesi için tahtayı açtı. "Denedim.

O geceyle ilgili her şeyi en küçük ayrıntısına kadar yeniden yaratmak için."

Ona çizdiği haritayı hızlıca gözden geçirdi. Şu anda ayrıntılı olarak açıklamak için çok karmaşıktı.

"Sonunda son sözü Langley söyledi. Çeçenistan'dan gelen tehditle başa çıkmak için Gürcistan hükümetinin desteğine ihtiyacımız vardı, bu yüzden ordularıyla birlikte çalışmak zorundaydık.

Plana göre silahlar, kendi örgütlerinden birine teslim edilecekti.

istihbarat birimleri tarafından imha edilecekti. Kasaları rıhtımdaki güvenli bir depoya taşıdık ve gece gündüz gözetim altında tuttuk. Ekibim, devir teslimin gerçekleşmesinden üç saat önce pozisyonunu almıştı. Ama ortaya çıkan ordu değildi."

Holly boş tabağını tezgâhın üzerine koydu. "Dudaev'in adamlarıydı."

"Bir şekilde tam olarak nerede olduğumuzu ve ekibimin nasıl konuşlandığını biliyorlardı." Tahtada keskin nişancıları yerleştirdiği yeri işaret etti. "Ben daha orada olduklarını anlamadan iki keskin nişancımı öldürdüler ve yerlerini aldılar. Açık hedef haline geldik. Adamlarımı yeniden konuşlandırmayı başardım, birkaç adamlarını indirdim ama sonra keskin nişancı ateşiyle vuruldum ve kısırıldım. Adamlarımın çoğu ağır yaralandı. ilk iki dakika."

"Korkunç olmalı."

"Evet." Nick her şeyi zihninde görebiliyor, duyabiliyor, sanki şimdi oluyormuş gibi koklayabiliyordu -silah sesleri, yerde ölü yatan Dani, ağzındaki kanın bakırimsı tadı.

Nick ayağa kalktı, Holly'ye sırtını döndü ve duygularına hâkim olmak için mücadele etti. "Dani vurulmamıştı. Çatışma sırasında bir forkliftin arkasına saklanmayı başarmıştı. Üniformalı adamlar kasaları alıp bir kamyonu yüklediler ve uzaklaştılar.

Dudaev bir anda ortaya çıktı. Dani'ye doğru yürüdü ve yolda birkaç yaralı memurun yanından geçti. Dedi ki Ona bir şey söyledi -ne olduğunu duymadım- sonra silahını çekti ve yakın mesafeden ateş etti. Onu durduramadım.

Mermim bitmişti ve sıkışmıştım. Hiçbir şey yapamadım.

ama izledim. Daha sonra sürünerek yanına gittim ama ... gitmişti."

* * *

Holly, Dudaev'in Ajans memurlarını öldürdüğünü biliyordu. Ama o memurlardan birinin arkadaşı olduğunu bilmiyordu. Bir

Dani'nin gülümseyen yüzünün görüntüsü zihninde canlandı ve kendini gözyaşlarını geri kirkirken buldu. "Çok özür dilerim."

Bir yanı Nick'e gitmek, kollarını ona dolamak, onu teselli etmek istiyordu ama Nick

Sert olmaya, duygularını saklamaya çalışıyordu. Şu anda onun sempatisini hoş karşılayacağından emin değildi.

Nick arkasını döndü, yüzünde kasvetli bir ifade, gözlerinde gölgeler vardı. "Onu korumak, görevi güvence altına almak benim görevimdi. Başarısız oldum."

Holly, Teşkilat'ın neden bir iç soruşturma başlattığını kesinlikle anlıyordu. Dudaev o gece muhtemelen bir Ajans görevlisi tarafından ihbar edilmişti.

Ekibin güvenlik planının ayrıntılarını yakından biliyordu.

Nick'in Dudaev'i öldürmek için güçlü bir motivasyonu olduğunu da anlamıştı. Birlikte ele alındığında, bu iki gerçek Nick'i soruşturmacılar için çok ilginç kılacaktı.

"Bu arada bunların hepsi çok gizli bilgi" diye ekledi. "Bu konuda bir makale yazmayı planlamıyordum ya da Twitter'da yayınlamak. Ama şimdi bana bu işe nasıl girdiğimi anlat."

Onun için boşlukları çabucak doldurdu ve DC'ye indiği günden o ana kadar olan hikayeyi kendi açısından anlattı. Onu cipin arkasında baygın bir şekilde yatarken bırakıp gitmişti. "Gerisini biliyorsun."

Olanlar artık onun için önemli değilmiş gibi davranmak istiyordu ama adamın kendisini aldattığını böylesine soğukkanlılıkla anlatmasını dinlemek acısını ve aşağılanmışlığını yeniden canlandırdı.

gömmeye çalışıyordu. "Demek üç hafta boyunca beni gözetledin. Bu, boyanın kurummasını izlemek gibi

ölümcül derecede sıkıcı olmalı."

"Her zaman değil." Omuz silkti. "Hakkında ok Şey ğrendim

Bir erkeğin dinlemediğini düşündüklerinde kadınların birbirlerine söyledikleri Şeyler."

Ne söylemiş olabileceğini düşünmeye çalıştı. "Ne gibi?" Sırıttı. "'Klitoris, aptal.'"

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Bu senin için ne kadar eğitici olmalı. Sanırım kulak misafiri olduğun Şeyleri, kendini yatakta daha ilginç, daha tatmin edici kılmak için kendi yararına kullandın."

ne doğru eğildi, bakışlarını onunkilere dikti. "İster inan ister inanma tatlım, klitoris hakkında hiçbir Şey ğrenmedim. Seni gizlice dinliyorum ve üniversitedeki ilk deneyimimden beri kadınları becermekten hoşlanıyorum. Sahip olduğun Şey benim Ben."

Holly'nin nabzı hızlandı, zihni öğleden sonra onu pş şekline geri döndü - sıcaklık, yoğunluk, neredeyse şiddet.

Konuyu değiştirdi. "Kulak misafiri olacağına nasıl inandılar ki? Ben aptal değilim. Komutanımla telefonda sohbet etmiyorum ya da kendi kendime görevlerim hakkında konuşmuyorum.

'Bugün manikür-pedikür yaptırmayı, birkaç şifreli metin mesajı göndermeyi ve Dudaev'den çalınan bazı dosyaları geri almayı düşünüyorum."

"Onlara senin temiz olduğunu söyledim, sadece erkeklerden hoşlanmayan bir muhabir olduğunu."

"Bu son kısım kesinlikle doğru." Kolundaki yaraları kaşıdı.

Yemi yutmayı reddetti. "Zamanımı boşa harcıyormuşum gibi hissettim ama Bauer seninle kalmamı emretti. Her Şeyi berbat ettiğini ve senin hakkında yanıldığını kabul edecek cesareti olmadığını düşündüm. Bauer'in seninle ilgili bir tür kişisel

Seninle ilgili gündem. Elinde benim resmimi gördüğümde harekete gemeliydim. Özür dilerim. Ve dur kaşınıyor."

Ellerini yumruk yapıp kuşağına bastırdı. "Ben de zgnm."

"Benden nefret ettiğini biliyorum Holly, ve Tanrı biliyor ki iyi bir sebebim var. Ama bilmem gerek, bana inanıyor musun?" Nick'in bakışları Holly'yi delip geçti, gerginliği dalga dalga yayılıyordu. Holly'nin aklında olaylar, isimler, tarihler dönüp duruyordu.

Ona inandı mı?

Nick'in Dani için duyduğu üzüntünün gerçek olduğuna inanıyordu. Onu riske atacak hiçbir şey yapmazdı, bu da Batum'da o gece Teşkilatı satan kişinin o olamayacağı anlamına geliyordu. Eğer örtbas edecek bir şeyi yoksa, muhtemelen Dani'nin kaybolması ve ölümünün arkasında da o yoktu.

Diğer ajanları öldürmüştü ve bunların çoğu da o hâlâ Gürcistan'dayken gerçekleşmişti. Dudaev'i Teşkilat'ın onayı olmadan öldürdüğünü biliyordu ve bunu yapmak için güçlü bir nedeni vardı.

Ama Teşkilat'ı Dudaev ve adamlarına ihbar eden her kimse, Dudaev'in ölmesini istemek için çok daha güçlü bir nedeni vardı. Ondan kurtulmak için, kirli işlerini yaptırmak istedikleri adamı göndermekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Ona ne yaptığına gelince, yanlış bilgi üzerine hareket ettiğini söyledi. Teşkilat'tan olduğunu anladığı anda ona zarar vermeyi bıraktığına göre

Bu konuda da doğruyu söylediğine inanmaya meyilliydi.

Bir de Dudaev'in haydutlarının peşlerinden gönderilmiş olduğu gerçeği vardı. Hakkında bildikleriyle birlikte ele alındığında

Nick -vicdanı, son birkaç gündür onu gözetme şekli, bu dosyaların adını temize çıkaracağına olan inancı- ona karşı dürüst olduğunu gösteriyordu. Cevabını almıştı.

"Sana inanıyorum." Bunu söylemek neredeyse acı veriyordu.

"Bana inanıyor musun?" Yüzünde şaşkınlıkla onun sözlerini tekrarladı.

"Sana tuzak kurulduğuna inanıyorum. Teşkilat'ta olduğumu bilmediğine inanıyorum. Bu seni affettiğim anlamına gelmez.

Bana yalan söyledin ve beni kullandın, bu yüzden sana

güvenmek benim için zor. Benden istediğın şey çok fazla
güven gerektiriyor. Eğer yardım edersem

O şifreyi kırarsanız, o dosyaların çalınması ve kötüye kullanılmasından ben de sorumlu tutulurum. Hapse girmek istemiyorum."

Sanki anlamış gibi başını salladı. "O dosyalar o gece ne olduğunu öğrenmek ve masumiyetimi kanıtlamak için tek şansım olabilir. Bauer'in seni neden öldürmek istediğini öğrenmek için tek şansın olabilirler."

"Ama Langley dosyaları incelediğinde gerçek ortaya çıkmayacak mı? Neden kendinizi bu şekilde riske atıyorsunuz? Neden adaletin yerini bulacağına güvenmiyorsun?"

"USB'den onlar için aldığınız dosyalar Langley'de. Dudaev'in tüm sabit diskini kopyaladım ve daha sonra Bauer'e bizzat verdim. O bellekteki bilgilerin ofisinin ötesine geçti."

Holly bunu fark etmemişti.

Nick saatine baktı. "Gitmeliyiz, dükkânlar kapanmadan önce erzak almaya çalışmalıyız. Daha fazla Benadryl'e ihtiyacın var."

"Evet. Tamam." Holly, komutanının Şimdiye kadar cevap vermişti ama Twitter hesabını kontrol etmek kolay olmayacaktı. Hatırladığı kadarıyla bakkal, İnternet kafeden otoyolun diğer tarafındaydı. Nick'i onu bırakmaya ikna edebilirse Onsuz alışveriş yaparak hesaplarını kontrol edebilir ve komutanının ondan ne yapmasını istediğini görebilirdi.

Ya Nick'i ihbar etmeni isterse?

Bu düşünce onu huzursuz hissettirdi.

"Bütün gün canım latte çekti. Belki yakınlarda bir kahve dükkânı vardır."

Onun yerine bir içki dükkânı bulması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı.

Onu yukarı kadar takip etti, bir çift parmak arası terlik giydi ve ikinci el mağazasından aldığı berbat kot çantayı eline aldı. Dışarıda güneş batmaya başlamıştı.

Mutfak tezgâhından anahtarları aldı. "Holly Junior'ı unutma."

"Ne?"

"Bebek." Sırılarak işaret etti. "Adını koymama yardım etmek istemedin, o yüzden babam kendisi koymak zorunda kaldı."

Holly ona ters ters baktı, bebeği yerden aldı ve kapıdan çıkarken onu takip etti.

* * *

Nick otoyola çıkan eski toprak yolda ilerliyordu, güneş batı ufkunda alçalıyordu. Holly onun yanındaki yolcu koltuğuna oturmuş, bebeği çocuk arabasına bağlanmıştı. Koltuk. Bu ona komik geldi. "İşte gezintiye çıkmış modern bir aileyiz."

Holly ona isteksiz bir gülümseme verdi, sonra güldü, sesi içini ısıttı. "Yargılamayın. Aileler her şekil ve boyutta olabilir."

Holly ona gerçekten inandı mı?

Nick'in emin olmasına imkân yoktu. Onu ihbar edecek ya da kaçacaksa, güvenini kazanmak için ona inandığına ikna etmeye çalışması mantıklı olurdu. Eğer oyunu buysa, yakında bir hamle yapacaktır.

Peki ya onu ele verirse ne yapacaktı? Ona zarar vermek istemedi. Onu öldüremezdi.

Pencereler açık, serin akşam havası Holly'nin saçlarını okşarken, bakkaldan aldığı ucuz havacı tarzı güneş gözlüklerinin aynalı camlarına yansıyan gün batımı eşliğinde arabayı sürdüler. Her nasılsa, alnındaki ve bileklerindeki morluklara ve cildindeki yaralara rağmen, bir milyon dolar gibi görünmeyi başarmıştı, buzlu pembe dudak parlaticısı dudaklarını yenilebilir gösteriyor, siyah güneş elbisesi kıvrımlarına yapışıyor.

"Muhtemelen başka bir şey giymeliydin."

Mağazaya bu şekilde girerse çok dikkat çeker.

Bileklerine baktı. "Ceketin hala arkada mı?"

"Sanırım öyle."

Emniyet kemerini çözdü, ipeksi bir bacağını koltuğu ile orta konsol arasına yerleştirdi ve arka koltuğa uzanmak için eğildi, hareketleri ona külotunu ve tatlı kıcını bir anlığına gösterdi.

Gözünü yoldan ayırma, Andris.

Döndü ve tekrar oturdu, ceketi bir elindeydi. "Peki ya şu bahsettiğin Lee Nguyen?"

"Doğrudan Bauer'in altında çalışıyor. Batum'daki fiyaskodan birkaç ay sonra terfi etti. O ve ben Delta Force'ta birlikte görev yaptık. Teşkilat tarafından işe alınmıştı.

Benden birkaç yıl önce. Benim için iyi şeyler söyledi." "Sence o da işin içinde mi?" Holly onu kaşıdı
Yine yaralar.

"Bauer bana bu görevi verdiğinde o da odadaydı. Konuşmada yer aldı. Hatta beni senin hakkında uyardı, profesyonel olduğunu söyledi. Dudaev'in bilgisayarını Bauer'e teslim ettiğimde orada duruyordu."

"Sanırım o da bu işin içinde olmalı."

"Sanırım öyle." Bu düşünce Nick'in ağzında acı bir tat bıraktı.

Ona doğru baktı. "Özür dilerim. İnanıldığınız birinin size ihanet ettiğini fark etmek berbat bir şey."

Sesinde duyduğu alaycı bir ton muydu, ona ihanet ettiğini hatırlatan bir şey mi? Bunu aşması gerekiyordu. Sadece üç gün birlikte olmuşlardı. Doğru, ondan sonra ona cehennemi yaşatmıştı ama onun bir hain olduğunu düşünmüştü.

Öte yandan o ve Nguyen birlikte eğitim almış, birlikte savaşmış, birlikte kan dökmüşlerdi. Kardeş olmuşlardı. Birbirlerinin arkasını kollamaları gerekiyordu.

"Acaba Nguyen, Bauer ona göz kulak olabilsin diye mi terfi ettirildi? Onu izlemenin daha iyi bir yolu sizin hakkınızda hassas bilgilere sahip olan birini yan ofise yerleştirmekten daha iyi ne olabilir?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Nick iki şeritli otoyola saptı, güneye doğru ilerliyordu, yolun her iki yanındaki arazi, dikenli armut kaktüsleri ve yucca'larla bezenmiş, kemik gibi kuru topraktan başka bir şey değildi. "Büyük Amerikan Çölü."

"Bana sorarsanız, öncüler deliydi."

Bu Nick'i gülümsetti. Tüm lüks ve konfor düşkünlüğüne rağmen, içinde bulundukları durumdan ya da giydiği ikinci el giysilerden yakınmakla vakit kaybetmemişti. Muhtemelen öncülerle fark ettiğinden daha fazla ortak noktası vardı.

"Evet, macera kadar nefret ettiğin bir şey yok."

Güneş gözlüklerinin üstünden ona baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Ve bir süre sessizlik içinde yol aldılar.

İlk konuşan Holly oldu. "Bauer'in konumundaki bir adam neden peşimize Gürcistan mafyasından haydutlar taksın? Özellikle de senin kaçak olduğun düşünülürse, neden suikastı gerçekleştirmesi için Teşkilat'tan birini göndermedi?"

Bu çok açık görünüyordu. "Bizi öldürmeye yetkileri yoktu."

"Aynen öyle. Kişisel bir şeydi. Eğer Bauer dün Dudaev'in adamlarını kirli işleri için kullandıysa, o zaman onun daha önce de yapmış. Bu da onlarla, belki de Batum'daki o geceye kadar uzanan bağları olduğu anlamına geliyor."

"Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

"Sızıntıyı Bauer'in yapmış olabileceğini düşünmek inanılmaz geliyor - hem de Martin Bauer'in. Neden bunu yapsın ki?

Bu mu?"

"Ben de bunu öğrenmeyi umuyorum."

"Bauer'le bir gece bir Ajans etkinliğinde tanıştım." Bu Nick için yeni bir haberdi.

"Uzun zaman önceydi. Onun beni hatırladığından şüpheliyim ama ben onu hatırlıyorum. Tanrım, ona o kadar hayrandım ki neredeyse elini sıkmaya korkuyordum. Onun kirli olduğunu, beni öldürmek istediğini düşünmek. Gerçek gibi gelmiyor, hatta mümkün bile görünmüyor."

Nick, Holly'yle tanışan hiçbir erkeğin onu unutacağını sanmıyordu ama bunu söylemedi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Üç yıldır benim amirim."

Alışveriş merkezinin ışıkları uzakta belirdi.

"Markete gittiğimizde sen içeri girersin, ben de arabayla kafeye gider, dönüşte seni alırım. Sanırım ucuzluk dükkanının yakınında bir kahve dükkanı var."

Holly'nin sözlerinde ya da sesinde onu tatmin etmekten başka bir şey yapmak istediğini ima eden hiçbir şey yoktu. latte özlemi. Onu araçta yalnız bırakmış ve Daha önce de kendi yoluna gitmişti; evi temizlediğinde, ikinci el mağazasına gittiğinde, market alışverişi yaptıklarında.

Hâlâ özgür bir adam olması, kadının onu henüz ele vermediği fikrini destekliyordu.

Yine de onun araçla kaçması riskini göze alamazdı. "Seni kahve dükkânına bıraksam ve geri dönerken?" "Tamam.

Bu işe yarar."

Nalburun otoparkından sola döndü ve kahve dükkânını gördü. Ucuzluk dükkanının hemen yanındaydı ve sadece bir kahve dükkanı değildi. Aynı zamanda bir internet kafeydi. Önüne çekti ve aracı durdurdu. "Bir tane kap

"Oraya gitmişken yanımızda götürmek için yarım kilo kahve."

Ceketini giydi ve kot çantasını omzuna asarak dışarı çıktı. "Birazdan görüşürüz."

Nick arabayı caddenin karşısına sürdü, dikiz aynasından kızın kafeye girişini izledi, sonra arabanın direksiyonunu çevirdi.

Araç etrafta.

On Yedinci Bölüm

Holly güneş gözlüklerini kafasına dikti, bilgisayarlardan birine oturdu ve kaşınmamaya çalışarak IP engelleyicisine giriş yaptı.

Oh, bu lanet iğneler kaşındırdı!

IP engelleme programı açılırken, Taylor Swift tişörtü ve dar Levis giymiş genç sarışın bir kadından kırbaçsız skinny mocha sipariş etti, tezgâha bir kilo öğütülmüş fasulye koydu ve garip bir şekilde gergin hissederek ödemeyi yaptı.

Ya komutanı Nick'i ihbar etmesini isterse? Bir kere emirlerini aldı ve deşifre etti, onları yerine getirmekle yükümlü olacaktı.

Teşkilat'a yemin etmişti. Bu önce gelmeliydi, değil mi?

Yine de komutanına ne kadar güvenirse güvensin, Nick'in haksız yere hapse atılmasına ya da öldürülmesine neden olacak olaylar zincirini başlatmak istemiyordu.

İçkisini ve kahvesini bilgisayarına götürdü ve gizli Twitter hesabına giriş yaptı. Altı özel mesajı vardı. Bunların çıktısını aldı, sonra da komutanının gizli Twitter hesabına girip anahtarın çıktısını aldı. Nick onun için gelmeden önce bunların şifresini çözüp bir yanıt hazırlayabilmesi için hızlı olması gerekiyordu.

Mocha'sından bir yudum aldı, çıktıları masanın üzerine yaydı ve bir kalem almak için çantasına uzanmak üzereydi ki bir adamın eli bileğine dolandı.

"Yani bana inanıyorsun, öyle mi tatlım?" Nick onun kulağına fısıldadı.

Nabızı hızlandı.

Onu kontrol etmek için iki kez geri döndü.

"Evet, biliyorum," diye fısıldadı.

"Bunu göstermek için çok tuhaf bir yöntemin var."

Bakışları ekranın üzerinde gezindi, bir dizi gönderdiği de dahil olmak üzere şifreli mesajlar. "Bunların hepsini anahtarlarıyla birlikte yazdırın."

"Az önce yaptım."

"Gönderdiğinin de çıktısını al."

"Yapabilirim-"

"Yap şunu!"

"Sakin ol yoksa olay çıkaracaksın." Kadın adamın dediğini yaptı.

"Ve anahtar." "O

benim kafamın

içinde."

O izlerken, kadın oturumu kapattı ve geçmişine göz attı, sonra basılı sayfaları topladı, katladı ve çantasına yerleştirdi. Lattesini aldı - onu geride bırakmayacaktı- ve ayağa kalktı.

Nick'in kolu omuzlarına dolandı ve onu kapıya doğru çevirdi.

Geri çekildi. "Baskı için ödeme yapmamız gerekiyor."

Tezgâha beş dolarlık bir banknot attı ve tezgâhın arkasındaki kadına gülümsedi. "Bu baskı için. Sizde kalsın değişim."

Kadın ona daha önce hiç erkek görmemiş gibi baktı. "İyi geceler! Tekrar gel ve bizi gör."

Dudaklarını muhtemelen bir öpücük gibi görünen bir şekilde Holly'nin kulağına bastırdı ve "Çekil," diye fısıldadı.

Kolu hâlâ kızın omuzlarındaydı, onu kapıya doğru itti, vücudu kızinkine o kadar yakındı ki kız kot pantolonundaki çeliği hissedebiliyordu.

"Cebindeki bir tabanca mı, yoksa seni gördüğüne sevindin mi?"

_"

"Sadece yürü."

Dışarı çıktıklarında Nick Holly'nin koluna girdi. "Sen Biliyor musun, neredeyse numaranı yutuyordum. Ne kadar aptalmışım!"

"Evet, kesinlikle öylesiniz ama düşündüğünüz sebeplerden ötürü değil."

Onu yolcu kapısına kadar götürdü, kapıyı açtı, sıkıştırdı ve kaçmaya kalkarsa onu durduracağını vücut diliyle açıkça belli etti. "Bin arabaya."

"Bu 'İçeri girin lütfen' demek - tabii beni tekrar kaçırmayacaksınız."

Ona ters ters baktı. "Bu bir oyun değil Holly."

Holly bir an bu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşündü ve muhtemelen kurtulamayacağını fark etti, ikisi için de feci sonuçlar doğurabilecek bir olaya neden olmadan olmazdı.

Kadın içeri girdi ve adam uzaktan kumandayla kapıları kilitledi, etrafta dolaştı ve anahtarla kendini içeri aldı. "Yerimizi belli ettin mi?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Hayır. Hayatım tehlikede. Mevcut koşullar altında, mesajlarımın gözetlenmeden komutanıma ulaşacağına güvenmiyorum. Abonelik IP engelleyici kullandım."

"İlk mesajı dün sabah ikinci el mağazasında olman gerekirken gönderdin."

"Şansımı gördüm ve kullandım." Biliyordu ki Langley'nin onu getirmek için bir ekip gönderecek kadar zamanı olup olmadığını merak ediyordu. "Ve teknik olarak, her biri yüz kırk karakterden oluşan üç mesajdı. Onlara nerede olduğumuzu söylemedim. Bunları deşifre etmemi ister misin?"

"Burada mı? Şimdi mi?"

"Tabii ki." Çantasından sayfaları çıkardı, tepedeki ışığı yaktı ve çantasından bir kalem çıkardı. "Benimkinde ne yazdığını sana söyleyebilirim."

Mesajının düz metnini Dört çift haneli rakamdan oluşan standart bloklara bölünmüş olan şifreli metin, daha sonra anahtar denklemi kenar boşluklarına not etti ve ona uzattı.

Kelimeleri yüksek sesle okudu. "Yaralanmamış. Andris tarafından kaçırıldı. Patronumu tanıyor. Ona bir emir verildiğini söylüyor.

Beni feshet. Amiri tarafından tuzağa düşürüldüğünü söylüyor. Doğruyu söylüyor olabileceğine inanıyorum. Dudaev'in adamları bizi uzak bir yer. Andris orada olduğumuzu sadece patronunun bildiğini iddia ediyor. Andris ile güvenli bir yerde. İnternet erişimi yok. Telefon yok. Şu anda benim için bir tehdit oluşturmuyor. Lütfen. tavsiyede bulunun."

"Gördün mü, seni koca kabadayı? Seni ele vermedim."

Öfkesinin bir kısmı yüzünü terk etti. "Bunu kendim iki kez kontrol etmek isteyeceğim."

"Keyfine bak. Anahtar tam şurada." Yeni mesajların anahtarını inceledi, ezberledi ve sonra şifreyi çözmeye başladı.

Kelimeler gözlerinin önünde şekillenmeye başladığında içini bir rahatlama kapladı.

Nick'in onu izlediğini gördü. "Ne oldu?"

"Bunu kafanda yapabiliyor musun?" Sesi etkilenmiş gibi geliyordu. "Benim bir beynim var, biliyorsun."

"Neden kriptografiye girmedin?" "Booooooring. Kim bütün gün bunu yapmak ister ki? Tanrım, hayır!

Ayrıca, bu işte iyi olan pek çok insan var ama benim yaptığımı yapabilen çok az kişi var."

Her bir sayı çiftinin üzerine karşılık gelen harfleri yazdı ve mesajı tekrar okudu. "Bunu görmek istediğine emin misin?"

"Ne düşünüyorsun?" Adam sayfaları kadının elinden çekip aldı.

İkinizin de tehlikede olduğuna inanıyorum.

Andris hala bir CI tehdidi ve tehlikeli olarak görülüyor. Güvende olduğunuz sürece onunla kalın. İddialarının ya da gerçeklerin doğruluğunu öğrenmek için her yolu kullanın.

'Batum operasyonu' ile ilgili. Bana rapor ver. Güven yok

başka biri. Onu teslim olmaya çağır. Güvenliğini garanti edecek.

Holly onun yüz ifadesinin öfkeden şaşkınlığa ve eğlenceye dönüşmesini izledi.

Başını kaldırdı, yüzünde orantısız bir sırıtış vardı. "Demek şimdi de beni gözetliyorsun."

"Bunu bilmemen gerekiyordu."

"Sanırım benim yapmam daha iyi olur." Aşağıya baktı şifresi çözülmüş mesaj. "Bu, şifreyi kırmama yardım edebileceğin anlamına mı geliyor?"

Holly bir an için bunu düşündü. Komutanı Nick'in Dudaev'in sabit diskini klonladığını bilmiyordu. Yine de, her türlü yolu kullanmasını söylemişti. Eğer o diskte Nick'i temize çıkaracak ve gerçeği gün ışığına çıkaracak bir bilgi varsa, komutanı kesinlikle yardım etmesinden yana olacaktı. "Evet. Sana yardım edeceğim."

"Kaşınmayı bırak." Nick sayfaları orta konsola yerleştirdi, saatine baktı ve motoru yeniden çalıştırdı. "Biz dükkana gitmem gerek. Kapanmak üzere."

Otoyolu geçtiler, Holly lattesinden birkaç yudum daha aldı.

Nick park edip ona baktı. "Beni ihbar etmeni emretseydi ne yapardın?"

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

* * *

Bir saat sonra Holly havalı yatağında yüzükoyun yatıyordu, bir doz daha Benadryl'in etkisiyle uykuluydu, çıldırtıcı kaşıntısı hafiflemişti ama geçmemişti. Odanın içinde Pencereden içeri serin gece havası üfleyen vantilatör olmasa boğucu derecede sıcaktı.

Nick onun yanında yere oturmuş, sırtına buz küpleri sürüyordu.

Yaptığı nazik bir şeydi ve ihanet ettiği için bir pislik olmanın yanı sıra kabul etmek zorunda kaldı ve

Onu küçük düşüren adam aynı zamanda iyi bir insandı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sokulduğumdan beri bana yardım etmek için yaptığın her şey için." Dahası da vardı. "Ve beni öldürmediğin için. Sen emirlere itaatsizlik etti. Bu büyük bir olaydı."

"Bir şey değil. Beni ihbar etmediğin için teşekkürler. Bana inandığın için teşekkürler. Bu da büyük bir şey." Sesi derin ve yumuşaktı.

"Sana inanmak istemedim."

"Hayır, sanırım istemedin."

"Senden nefret etmek çok daha kolay olurdu."

"Evet, sanırım öyle olurdu." Sesi eğlenmiş gibiydi.

"Hiç komik değil. Bana yaptığın şey komik değildi."

"Komik olmadığını biliyorum. Elimde olsa geri alırdım.

Ama değil mi ne yapıyorsun?"

"Hayır!" Adamın anlamaması onu rahatsız etmişti. "Çoğu zaman benim işim insanları gözetlemek, GPS cihazları ya da dinleme cihazları yerleştirmek. Bazen onlardan biriyle yatmaktan başka çarem kalmıyor.

Pantolonları çıkmadan işimi bitiririm. Asla onlarla bir ilişkim varmış gibi davranmam. Sadece onları bulmuş gibi davranırım.

karşı konulmaz ve büyüleyici."

Bu açıdan, bunu hak ettiğini düşünüyordu. "Seni hafife almışım."

"Çoğu erkek yapar."

Elleri, bileklerinden asıldığı için hâlâ ağrıyan omuzlarına masaj yapmak için hareket etti. "Onlardan herhangi biri seni fiziksel olarak incitti mi?"

Adam düğümleri çözmeye başladığında inlemekten kendini alamadı. Gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Evet ama hiçbiri senin kadar kötü değil."

Dahası, hiçbiri onu duygusal olarak incitmemişti, hasarın daha kötü olduğu ve acının uzun sürdüğü yerlerde.

"Gerçekten üzgünüm, Holly. Eğer tekrar yapabilseydim ..."

"Yapamazsın. Bunu biliyorum."

"Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?" diye sordu.

Holly bunu düşündü. Komutanı ona iki kez ABD vatandaşları ayarlamıştı ve o da hiç düşünmeden görevlere gitmişti. Eğer ona birinin yanına taşınmasını ve sevgili gibi davranmasını emretmiş olsaydı yapacağını düşündü. "Bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun. Senin gibi sadık bir subay mı? Görevini yerine getirmiş olurdun."

Yani onun içini görmüştü.

Sonra dün onu öptükten sonra söylediği şeyi hatırladı, o harika, acımasız öpücüğü.

Seninleyken Viagra'ya hiç ihtiyacım olmadı, tatlım. Ama haklısın, berbattı, seni becermek istemediğim için değil. Çünkü ben yaptım.

"Dün söylediğin şey." Düşünmek zorlaşıyordu, onun yatıştırıcı elleri ve Benadryl onu çok uykulu. "Beni istediğini ama beni istemediğini mi kastettin?"

"Sorunuzu anladıysam, cevabım evet."

Holly onu duydu ve bir sonraki nefesiyle birlikte derin bir uykuya daldı.

* * *

Nick bir süre onun yanında oturup Holly'nin uyumasını izledi.

Onu istemiş miydi? Evet, istemişti, onun bir suçlu olduğunu düşündüğü zaman bile. Peki ya şimdi? Onu o kadar istiyordu ki çok acıdı.

O zamandan beri böyle bir kadın istememişti.

Dani'den beri.

Bunun farkına varmak ciğerlerindeki nefesin bir kısmını aldı.

Uzun zamandır öfke, keder ve boşluğun ötesinde pek bir şey hissetmemişti; hayatı ülkesine ve Teşkilat'a olan göreviyle şekillenmişti, son iki yıl ise atamalardan oluşan bir bulanıklıktı. Şimdi kariyeri için savaşıyordu, hayatı için savaşıyordu. Yine de bir şekilde

Bu karmaşanın ortasında, Holly, büyük kahverengi gözleri ve zeki ağzıyla ona kendini yeniden hissettirmişti. Onu gülümsetmiş, güldürmüştü.

Başından beri onu yanlış değerlendirmişti. Onun zeki olduğunu biliyordu. Fark etmediği şey, onun kendisinden daha zeki olduğuydu. Baskı altında soğukkanlıydı ve ayakları üzerinde düşünebiliyordu. İşin içine kriptografi ve HUMINT. Onu iki kez alt etmişti; bir kez Dudaev'in otel odasında, bir kez de kulübede. Kahvehaneden o şifreli mesajları gönderdiğinde de ondan bir adım öndeydi.

Dani ile neden arkadaş olduklarını anlayabiliyordu. Dani daha yumuşak konuşsa ve kıyafetlere ya da ayakkabılara pek önem vermese de, ikisi de zeki, sevgileri kuvvetli, son derece inatçı ve hayata karşı doymak bilmez bir iştahları vardı.

Ne düşünüyordu ki? Gerçekten Holly ile Dani'yi mi kıyaslıyordu?

Dani'yi sevmişti. Onu hâlâ seviyordu. Onunla evlenecekti. Holly için hissettikleri şehvetten başka bir şey değildi. Tamam, steroidli bir şehvetti. Ayrıca, onunla birlikte olabilme şansı da muhtemelen sona ermiş, şartlar tarafından mahvedilmişti. Emirlerle uymuş ve bu süreçte onu hem fiziksel hem de duygusal olarak incitmişti.

Geçirdiğim en iyi zamandın - ta ki geçirdiğim en kötü zamana dönüşene kadar.

Vay canına. Tekrar onun en iyi zamanı olmaya istekli olurdu-eğer ona izin verirdi. Taşaklarını sağlam tutmak istiyorsa bunu ona nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu.

Holly, incinmen ve sinirlenmen bittiyse, bence birbirimizin beynini sikmeye geri dönmeliyiz.

Evet, bunun iyi sonuçlanacağını sanmıyordu. Bu öğleden sonra ona hâlâ güvenmediğini açıkça belli etmişti. Ona bir daha asla dokunmayacağına söz vermemiş miydi? Evet, vermişti ve bu sözü tutması gerekiyordu.

Yine de bir keresinde ondan etkilenmişti. Dün onu öptüğünde, kollarında eriyecek gibi olmuştu. Ya da

belki de sadece şaşırmıştı.

Uzun olan eğilmedi, kısa olan esnemedi ve öpücük kayboldu.

Eski bir Gürcü atasözünün parçası olan bu sözler aklına geldi ve orada kaldı.

Ama boyun eğmişti. Özür diledi. Onu istediğini itiraf etti.

Başka ne yapabilirdi ki?

Uykusunda kıpırdandı, sağ tarafına doğru yuvarlandı, kaburgalarındaki büyük çürük soluk teninde koyu bir leke gibi duruyordu.

Onun nesi vardı? Onun bacaklarının arasına girmeyi düşünmemeliydi. Dudaev'in şifresini kırmak ve Bauer'i ifşa etmek için elinden geleni yapmalıydı. Onun geleceği ve onunki buna bağlıydı.

Dani'nin hayatı Batum'daki soğuk bir depoda beş dakika içinde dehşet içinde sona ermişti. Şimdi de Holly'nin hayatı tehlikeyeydi ve aynı korkunç gecenin ardından yakalanmıştı. Onu bu durumdan sağ salim kurtarmayı ona borçluydu.

Üstünü örtmek için çarşafı çekti ve ve onu uyumaya bıraktı. Yapacak işleri vardı.

* * *

Holly ertesi sabah uyandığında biraz sersemlemiş hissediyordu.

Benadryl'i bıraktım ama genel olarak çok daha iyiyim. Yaralar solmaya başlamıştı ve artık eskisi kadar kaşınmıyordu. Ayağa kalktı, bir havlu aldı ve duş almak için koridordan banyoya doğru yürüdü, ancak kapıyı kapalı buldu, Nick çoktan içerideydi.

Suyun kesildiğini ve ardından küfür edildiğini duydu. "Kahretsın!"

Bir an sonra kapı açıldı ve adam dışarı çıktı. Sırılsıklam ve öfkeli, tıraş kremi yüzünün yarısını kaplamış, mavi bir havlu kalçalarına sarılmış. "Jeneratörün propanı bitmiş olmalı."

Su pompası elektrik olmadan çalışmıyordu ve görünüşe göre tıraşın ortasında kesilmişti.

Merdivenlerden inerken havluyu kalçalarına o kadar indirmişti ki, kadın kalçalarının yuvarlak üst kısımlarını görebiliyordu.

Bu şekilde dışarı çıkmayı mı planlıyordu?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi arkasından.

"Propan tankını jeneratöre nasıl bağlayacağınızı biliyor musunuz?"

"Hayır." Bunu çözebileceğinden emindi. "O zaman, hayır, yardıma ihtiyacım yok."

Ön kapının açıldığını ve paravan kapının çarptığını duydu.

Birileri bu sabah huysuzdu.

Aşağı indi, küçük buzdolabından bir çilekli yoğurt aldı, bir kaşık buldu ve yedi.

propan tankı, kollarının ve göğsünün kasları ağırlığa tepki olarak kayıyordu.

Karnında bir çarpıntı hissetti.

Evin yan tarafında kayboldu ve gösteriyi sonlandırdı.

Zihninin, cinsel ilişkiye girdikleri birkaç güne geri dönmesine izin verdi. Adam harikaydı, libidosuna uyan, ihtiyaçlarını tahmin eden ilk erkekti, Onunla oynamaya istekliydi, sadece onu becermeye değil. Ona çılgılık attırmış, güldürmüş, kendini unutturmuştu.

Sende olan şey benim kim olduğum.

Daha fazla karın çarpıntısı.

Ona iğrendiğini söylemişti.

ama bu doğru değildi. Onu hâlâ ne kadar istediğini fark etmek onu rahatsız ediyordu. Erkeklerden, seksi erkeklerden, zengin erkeklerden uzaklaşabilmeye alışkındı. Peki neden onu unutup işine odaklanamıyordu?

Sonra aklına geldi -uykuya dalmadan hemen önce söylediği şey.

Sorunuzu anladıysam, cevabım evet.

Onu istemişti.

Onu hâlâ istiyor muydu? Kız onu istiyor muydu?

Neden onu da diğer erkekleri okuduğu gibi okuyamıyordu?

Duygusal olarak buna çok yakınsın. İşte bu yüzden.

Gözlerini kapattı, onun üstünde, içinde olduğunu hissettiği anı hatırladı.

Dışarıda jeneratör çalıştı ve adam kapıdan içeri girerek fantezisini aniden sona erdirdi. Yüzünde kara bir çatıklık ve çıplak dizlerinde çimen lekeleri vardı.

yerde sürünüyordu. Her ne kadar açıkça

Kızgındı, yüzünün yarısı beyaz köpükle kaplıyken öfkesini ciddiye almak zordu.

"Nasıl uyudun?" diye sordu, gülümsememeye çalışarak.

"İyi idi." Merdivenlerden yukarı doğru yürüdü, ona en iyi Henüz görmedim.

Aman Tanrım.

Tamam, erkek cinsel organları etrafta sallanırken biraz komik görünebilirdi. Ama adam sertleşip kadının içine girdiğinde kadın gülmemişti.

On Sekizinci Bölüm

Nick bilgisayarı yeniden başlattı, acaba sadece Lanet programı sil ve diğerlerinden birini bu CPU'ya yükle. Günün her saati çalışan beş bilgisayarı daha vardı ve hiçbiri henüz Dudaev'in şifresini kıramamıştı. Bunun her yarım saatte bir çökmesini göze alamazdı.

Holly -Nick'in kötü ruh hali için bahanesinin diğer yarısı- merdivenlerden aşağı ona seslendi. "İstersen kahve var."

Dün gece o uyurken yazdığı sayfaları aldı ve üst kata çıktı. Mutfağa adım attı, onu gördü ve durdu.

Vay anasını.

Saçları hâlâ nemliydi, sarı dallar halinde omuzlarına doğru sarkıyordu ve hava onun yumuşaklığından bir iz taşıyordu,

kadınsı bir koku. Bu kez, sutyen askılarının sıcak pambesini ortaya çıkaran kısa pembe bir elbise giymişti. göğüslerinin yuvarlak üst kısımları. Daha da kötüsü, yine o buz gibi pembe dudak parlaticısını sürmüştü, ağzını şeker gibi karşı konulmaz gösteriyordu.

İkinci el kıyafetlerle böyle görünmeyi nasıl başardı? Bol eşofmanlar ve tişörtler giymesi gerekmez miydi?

Dün gece cehennem gibi azgın hissederek uyumuştı, meseleleri kendi ellerine alamamıştı, onunla değil

aynı lanet odada uyuyordu. Etrafta yarı çıplak dolaşarak işleri onun için hiç de kolaylaştırmıyordu.

Adamın yüzündeki çatık kaşları görmüş olmalıydı. "Bilgisayar yine mi çöktü?"

"Evet. Hata ayıklama konusunda iyi misin?"

"Hayır. Üzgünüm." Bir fincana kahve doldurdu. "Sade mi içersin, yoksa-?"

"Siyah. Teşekkürler." Sayfaları uzattı. "Bunları gözden geçirmeni ve ezberlemeni istiyorum. Bunlar güvenlik protokolleri."

"Güvenlik protokolleri mi?" Sayfaları aldı ve şöyle bir baktı.

Zihinsel olarak hazırlanmasına yardımcı olmak için birkaç senaryo yazmış, evden çıkış yollarını ve bir çatışmaya girerlerse evin içinde nereye sığınacaklarına dair talimatlar vermişti. Ayrıca birkaç hatırlatma da eklemişti, Sahte kimliğindeki bilgileri ezberlemek, minibüsün plakasını bilmek gibi basit şeyler. geçici plakalar, silahını dolu ve hazır tutuyor.

Bunu buradaki ilk günlerinde yapmalıydı, ama onu sarı ceketler sokmuştu ve onlar da başka şeylerle meşguldü. Kimse onları bu ıssız yerde bulacak değildi. Yine de çok dikkatli olamazlardı.

"Bazı konularda anlaşmamız gerekiyor. Örneğin, ikimiz de aynı fikirde olmadığımız ve hazır bulunmadığımız sürece Langley ile daha fazla temas kurmak yok."

Ona doğru baktı. "Komutanımla olan iletişimim üzerinde veto yetkisi mi istiyorsun?"

"Hayır." Onun bu şekilde algılayacağını biliyordu. "En iyi başlangıcı yapamadık ve-"

"Bu benim hatam değildi."

"Ne olursa olsun, bu durumdan sağ çıkabilmemiz için birbirimize güvenebilmemiz ve bir ekip olarak çalışabilmemiz gerekiyor."

"Bana güvenmemen için ne yaptım ben?" "Gizlice internet kafeye gittin ve mesaj."

Bir kaşını kaldırdı. "Beni kaçırdınız. Kontrol etmem ve insanlara iyi olduğumu bildirmem gerekiyordu. Bunu yapmalıydın. bunu bekliyordum."

"Dün seni iş üstünde yakalamayı nasıl başardım sanıyorsun? Tahmin etmiştim!" Nick bağırmamak için kendini zor tuttu. "Senin yeteneklerin kriptografi ve cazibe. Benimkiler ise taktik ve güvenlik. Kurşunlar havada uçuşmaya başlarsa, sana ne söylersem onu yaparsın."

"Büyü mü?" Ona dik dik baktı, şimdi onunla neredeyse ayak parmağına kadar ayakta duruyordu, yanakları kızarmıştı. "Ateşli silahlar eğitimi aldım, SERE, R2I. Ben aptal, çaresiz bir sarışın değilim. Piliç!"

Kadının omuzlarını tuttu, onu sarsıp kendine getirme dürtüsüyle dolup taşı. Bunun yerine kendini onu öperken buldu; şehvet, öfke ve pişmanlık birbirine karışmıştı, bir tür deliliğe dönüşüyor.

Kadın da onu öptü, dudakları tatlı tatlı onunkilere değdi, güvenlik protokolleri elinden kayıp yere düştü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildi ve onu sert bir şekilde itti.

"Seni piç!" Yanakları pembeleşmiş bir halde ona ters ters baktı. "Beni ikinci kez öpüyorsun!"

O zaman da kendisini öptüğünü söylemek için ağzını açtı ama buna fırsat bulamadı. Küçük bir sıçrayışla yeniden onun kollarındaydı, dudakları onunkilerin üzerindeydi, kolları boynuna dolanmıştı.

Onu yakaladı, kendine doğru bastırdı, teklif ettiği şeyi aldı ve bir sarhoş gibi mutfakta sendeledi. Onun Dil onunkiyle alay etti, ikisi de nefessiz kalana kadar öpüşmenin kontrolü için mücadele ettiler.

Onu mutfak duvarına yasladı, yumuşak vücudunun verdiği his onu sertleştirdi. Kendini onun ereksiyonuna karşı öğütmeye başladı, hareketleri ona tam olarak ne olduğunu söylüyordu

istiyordu. Tanrım, o da bunu istiyordu. Şimdi onun içinde olmak istiyordu ama bu şekilde iki dakika bile dayanamayacağını biliyordu.

Ayaklarını yere koydu ve önünde dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle külotunu indirdi, diğer eliyle

Diğer eliyle de elbisesini çekip çıkardı. Sonra yüzünü onun kalçalarının arasına gömdü ve tadına baktı.

Onun hızlı nefes alışını duydu, parmaklarının saçlarında kenetlendiğini hissetti.

"Evet!" diye fısıldadı.

Dilini pürüzsüz dış dudaklarının üzerinde gezdirdi, sonra bir iç dudağı ağzına çekti ve emdi, görebilmek için serbest bıraktı. Bir çiçek yaprağına çok benziyordu. O da aynı şeyi yaptı.

Aynı şeyi diğeriyle de yaptı ve onun titrediğini hissetti. Güzelliğine hayran olmak için bir an durdu, sonra klitorisinin küçük tomurcuğunu ağzına aldı ve emdi.

Nefes nefese kaldı, karnı gerildi, klitorisi adamın ağzında şişti.

Tanrım, onun tadını özlemişti, kokusunu özlemişti, özlemişti

Onu nasıl hissettirdiğini -tutkudan çıldırmış ve canlı, nabızı çarpıyor.

Bir yanı, hayatı bir felaketken bunu yapmakla -onu yapmakla- aklını kaçırmış olup olmadığını merak etti. Ama sonra kız onun adını inledi ve ona öyle geldi ki, onunla bu şekilde birlikte olmak, hayatının tek parçasıydı. mantıklı bir hayat.

* * *

Holly, Nick ağzıyla üzerinde sihir yaparken, dilinin kadife vuruşlarıyla onu kızdırırken, dudaklarıyla klitorisini çekiştirirken, onu tümüyle ağzının sıcaklığına çekerken kendini kaptırmasına izin verdi.

Neden onunla tartışmıştı ki? Tartışmamalıydılar. tartışarak zaman kaybetmemeliler. Konuşmamalılar bile. Tüm zamanlarını . . .

Sadece. gibi. Bunun gibi.

Tanrım, bu da neydi?

Dudakları ve diliyle tatlı bir numara.

Ona ne yaptığını ve not alıp almadığını sormaya çalıştı, çünkü birinin bunu yazması gerekiyordu

tüm kadınlığın iyiliği için. Ama sözleri çözüldü, iniltiye dönüştü, bacakları titriyor, dizleri bükülmekle tehdit ediyordu.

Oh, iyi hissettirdi, arzu şimdi parıldayan bir cinsel acı karnının derinliklerinde. Vajinası kasıldı, doldurulmayı arzuluyordu. Ama o biliyor gibiydi. Bir sonraki anda, iki parmağını onun içine soktu, onu gerdi, okşadı.

Oh, Tanrım, evet!

Mutluluktan, ağzı onun üzerindeydi, parmakları onun içindeydi. Ve kısa bir süre içinde, orgazmdan hemen önce gelen o altın tepe boyunca süzülüyordu.

Sonra tekrar yaptı.

Bir çılgınlıkla geldi, adamın omuzlarına tutunarak doruk noktası parlak dalgalar halinde içinden geçerken, ağzı mutluluk geçene kadar ritmini korudu. Ve bir an orada öylece nefessiz kaldı, tırnakları adamın tişörtüne batıyordu, bacakları güçsüzdü, vücudu titriyordu.

Ayağa kalktı, onu kendine doğru çekti, ağzı derin bir öpücükle onunkinin üzerine kapandı, dudakları onunkiyle sıırsıklam oldu.

Kokusu, dili ağzını kendi tadıyla dolduruyordu. Bir fermuar sesi duydu ve aşağıya bakınca adamın kot pantolonundan dışarı fırlamış, dikleşmiş güzel sikini gördü.

İç kasları sertçe sıkıldı. Onu tekrar istiyordu.

Dizlerinin üzerine çöküp onun kendisi için yaptığını yapmak üzereydi ama buna hiç fırsatı olmadı. Adam onun çıplak kışını kavradı ve onu yerden kaldırarak ağırlığıyla duvara çarptı, hareketlerinin gücü kadının nabzını hızlandırdı.

Hep böyle seks yapmanın hayalini kurmuştu ama Bunu başarabilecek kadar güçlü bir erkekle hiç birlikte olmamıştı. Ve, oh, nasıl da hoşuna gitmişti. Onu kadını hissettiriyordu.

ve küçük ve son derece azgın.

Bacaklarını adamın beline doladı, kendini ona açtı, şimdiden onun içindeki sert hissi bekliyordu.

Bakışları onunkilerle buluştu, sikinin başı ona doğru sokuldu. "Bunu gerçekten istediğine emin misin?"

Bunu sormayı düşündüğü için göğsünde bir şey eridi.

Çok az erkek yaptı.

Onu öptü, "Becer beni" diye fısıldadı.

Kalçalarını ileri doğru iterek sikini santim santim kadının içine gömdü.

Neredeyse tek bir ağızdan inlediler, Holly'nin gözleri onun o kadar sıcak, sert ve kalın oluşunun verdiği enfes hisle kapandı.

"Çok iyi hissediyorsun." Sesi gergin, vücudu gergindi.

Hareket etmeye başladı, önce yavaşça, sonra daha hızlı, ritmi kendini onun içine sokana kadar yükseldi, onu sert, derin ve hızlı bir şekilde becerdi. Her itiş bir öncekinden daha tatlı geliyordu, ta ki kadın onun için haykırana kadar, sikinin kaygan kayışı onu bir kez daha o göz kamaştırıcı kenara gönderene kadar. Ama bu sefer yalnız değildi. Adamın nefesinin kesildiğini duydu, orgazm onu ele geçirip ikisini de uzaklara taşıırken vücudunun titrediğini hissetti.

Ancak nabızı yavaşladıktan ve adam onu ayağa kaldırdıktan sonra prezervatif kullanmadıklarını fark etti.

O da bunu fark etti. "Ne düşündüğümü bilmiyorum Holly. Özür dilerim."

Hiç prezervatifsiz seks yapmamıştı. "İkimizin de pek bir şey düşündüğünü sanmıyorum."

"Teşkilat'ın yıllık muayenesinin bir parçası olarak test yaptırıyorum, bu yüzden size hiçbir şey veremeyeceğimi biliyorum - bilirsiniz işte." Bakışları kadının karnına kaydı.

Küçük bir cevap çırpınışı hissetti.

Hayır. Sadece hayır.

"Hamile kalamıyorum. RİA. Ben de düzenli olarak test yaptırıyorum." İşile birlikte gitti.

"Tamam, zarar yok o zaman." Onu yavaşça öptü.

* * *

Daha sonra aynı banyoyu paylaştılar, Holly serin suda Nick'in göğsüne yaslandı, Nick'in kolu Holly'nin etrafındaydı, bu yakınlık hem garip bir şekilde tanıdık hem de yeniydi.

"Sana yaptıklarım için gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum." Onun saçlarını öptü. "Buna inanmana ihtiyacım var."

"Sana inanıyorum." O da adamın kendisini istediğini biliyordu - en azından cinsel olarak.

Bu açıdan, yattığı diğer erkeklerden hiçbir farkı yoktu.

Bu kadarı yeterliydi, değil mi? Evet, yeterliydi. Olmak zorundaydı. Ne kadar süre birlikte olacaklarını ya da bu iş bittiğinde ikisinin nereye gideceğini kim bilebilirdi ki? Kadın kendi hayatına geri dönecekti ve adam da muhtemelen Teşkilat'tan ayrılacaktı ya da tekrar denizaşırı görevdeydi. Şimdi bir ilişkiye başlamanın zamanı değildi.

"Prezervatifler hakkında - prezervatif olmadan içinde olmak ne kadar inanılmaz bir his olsa da, bu gerçekten senin kararın. Dağınıklıktan hoşlanmıyorsan, bir dahaki sefere kasabaya erzak almaya gittiğimizde birkaç tane alacağımdan emin olabilirsin."

"Hayır, sorun değil. Hoş bir şey." Gülümsedi, adamın düşünceliliğinden yine etkilenmişti.

Diğer erkeklerden çok farklı olduğu yönler vardı.

* * *

Holly, Nick'in güvenlik protokollerini okudu, keskin sözleri Dudaev'in şifresini kırmanın ve bu dosyaların şifresini çözmenin ne kadar önemli olduğunu, her ikisinin de onun için canlanmaya başlamıştı. Buraya yerleştiklerinden beri -yılanlar, örümcekler ve sarı ceketler dışında- hiç korkmamıştı. Ama şimdi . . .

Nick'e baktı. "Fırtına sığınağı mı?"

"Tarlanın yanındaki evin yaklaşık otuz metre uzağında bir fırtına sığınağı var." Eliyle işaret etti. "Buraya ilk geldiğimizde göremedim çünkü kapısı

yabani otlar, ama kontrol ettim. Sağlammış. Her ihtimale karşı oraya biraz acil durum malzemesi koyacağız - cephane, su."

"Kötü adamlar gelirse sığınakta saklanmam gerekiyor."

"Bu da bir seçenek. Açıkçası, onlar dışarıdaysa kapıdan kaçamazsınız. Sadece okumaya devam edin."

Dikkatini tekrar sayfaya verdi. Her şeyi düşünmüştü; nerede saklanacağını, çapraz ateşe yakalanmadan davetsiz misafirleri nasıl alt edeceğini, ayrılırlarsa nerede buluşacaklarını. Hepsi bir temanın çeşitlemeleri idi: O savaşırken, kadın saklanıyordu.

"Tamam.

Tamamdır."

"Anlaştık mı?"

"Evet, tek yaptığımın kaçıp saklanmak olduğu kısım hariç."

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Önemli olan da bu."

"Hayatlarımız tehlikedeyse, bir dolapta gizlenmek istemem. Ateş edebilirim. Senin için şarjör doldurabilirim. Yapabilirim-"

Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Dinle! Yetenekli olmadığını düşündüğümünden değil. Öldürmenin ne demek olduğunu biliyorum, Holly. Gerçek bir çatışmanın içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Eğer biri bizim için gelirse, büyük ihtimalle sadece birkaç adam olacaktır - yine Dudaev'in adamları ya da belki de Teşkilat'tan biri. Yardım etmenin en iyi yolu, ben onlardan kurtulurken güvende ve yoldan uzak durmak. Bu şekilde dikkatimi dağıtmazsın ve kendini bu işin yasal ve duygusal sonuçlarına maruz bırakmazsın. bir can almak."

Son kısmı düşünmüş olduğunu bilmek onu duygulandırmıştı. "Ya sana bir şey olursa?"

"O zaman sanırım ne kadar iyi bir nişancı olduğunu kanıtlayacaksın."

"Harika."

Ayağa kalktı, aralarındaki boşluğu kapattı ve onu kollarına çekti, gücü rahatlatıcıydı. "Benim yüzümden yaralanmanı ya da ölmeni istemiyorum ve hapse girmeni de

istemiyorum. Lütfen Holly, bana söz ver.

Çatışma çıkarsa sana ne dersem onu yap. Sizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmama izin verin."

Sesinde bir şey vardı, duymaya alışık olmadığı bir kırılmalı ve zihninin bir yerinde Dani'yi düşündüğünü biliyordu.

"Tamam. Söz veriyorum."

* * *

Bir şeyler atıştırdıktan sonra Nick, Holly'ye hangi CPU'larda hangi programların çalıştığını gösterdi. İki tane iki tanesi Gürcü alfabesiyle, iki tanesi de biri İngilizce kelimelerle, diğeri de Gürcüce ve Rusça kelimelerin Latince transliterasyonlarıyla İngilizce olarak programlanmıştı.

Holly dinledi, sonra yüzünde konsantre bir ifadeyle odanın içinde birkaç kez volta attı. "Dudaev Rusça bir şifre kullanmazdı. Kendisiyle çok gurur duyardı.

Gürcü olmak. Sadece mecbur kaldığında Rusça konuşurdu. Rus güvenlik elemanlarından biriyle iletişim kuruyor. Şifresini Rusça'ya dayandıracağını düşünemiyorum. Tüm makineler Gürcüce çalışsaydı daha hızlı ilerleme kaydederdik."

Nick kaşlarını çatı. "Emin misin?"

"Şifreleriniz için hangi dili kullanıyorsunuz?" Kadın adamın karşısına oturdu, onu inceliyor gibiydi. "Gürcü mirasınla gurur duyuyorsun. Önce Gürcüce öğrendin ama İngilizce öğrendikten sonra ev dışında konuşmayı bıraktın. Ailen sen doğduktan sonra ailede bir ABD vatandaşı olmasından gurur duydu ve bu senin için önemli. Şifreleriniz İngilizceye dayanıyor."

Çok doğru söylüyordu ve güzel yüzündeki gülümsemeden bunu anlıyordu.

"Tamam, senin yöntemini deneyeceğiz."

Nick değişiklikleri girerken o da bir sandalyeye bağdaş kurmuş, Nick'in Gürcüceye çevirmesi ve yeni satın alıp indirdikleri şifre kırma programının sözlüğüne girmesi için kelimeleri not alıyordu.

Bariz olanları çoktan gözden geçirmişlerdi -Dudaev'in adı, takma adları, doğum tarihi, ebeveynlerinin adları, memleketinin adı, ölen karısı vb.

Program Nick'in girdiği kelimeleri alıyor ve bu kelimelerin olası tüm varyasyonlarını (büyük harf, küçük harf, rakam ve harf karışımı, harf olarak kullanılan rakamlar, Latin alfabesi harf çevirileri) deneyerek piçin şifresini tahmin ediyordu.

"Çocukken bir köpeği olduğunu biliyorum ama bana köpeğin adını hiç söylemedi."

Nick klavyeden başını kaldırdı. "Eğer bu onun en sevdiği çocukluk hayvanının adıysa, sıçtık demektir."

"Çoğu insan kendilerini bir şekilde temsil eden şifreler seçer - doğum günleri, aile üyeleri, işleri, inançları, kendilerini nasıl gördükleri gibi. Geçen yıl kurduğum Güney Afrikalı bankacı '1 yüzde.'"

"Ciddi misin?" Vay be. Bu çok ezikçeydi. "Henüz 'silah tüccarı', 'kaçakçı', 'katil' ya da 'pislik' demeyi denemedik."

Holly güldü. "Pisliklerle ilgili komik olan şey, kendilerini asla pislik olarak görmemeleridir. Suçlular kafalarında eylemlerini mazur gösterecek ve yüceltecek anlatılar oluştururlar. Hatta çoğu kendilerini kendi dramlarının kahramanı olarak görür. Dudaev kendi zihninde yakışıklı, kültürlü, heyecanlı ve cesur biriydi. Kendisini cesur bir işadımı, bir vatansever, fantastik bir aşık olarak görüyordu."

Yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi ve dilini çıkardı.

Nick bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama onu o orospu çocuğuyla çıplak düşünmek canını sıkıyordu.

"Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla ikinci varsayım doğru değildi?"

Başını iki yana salladı. "Berbat öpüşüyordu diyelim, sadece dili vardı ama tekniği yoktu. Sanırım onunla yatmak zorunda kalmamı engellediğin için sana teşekkür etmeliyim.

-Gerçi neredeyse beni öldürüyordun."

Nick'in öfkesi tavan yaptı. "Bu konuda şaka yapma. Hiç komik değil."

"Haklısın. Öyle değil." Bakışları onunkileri tuttu. "Bir süre senin başıma gelen en kötü şey olduğunu düşündüm."

Bunu söylediğini duymak acı veriyordu ama muhtemelen gerçek buydu. Ona ilaç vermiş, neredeyse öldürüyordu. Onu yatağında, bir cesedin yanında kan gölünün içinde bırakmıştı. Onu yanlış yönlendirmiş ve aşağılamıştı. Ona saldırmış, kaçırmış, sorgulamıştı.

Evet, gerçekten, onunla bu konuda tartışamazdı.

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

Başını kaldırıp ona esrarengiz bir gülümseme verdi.

"Sanırım bekleyip hikayenin nasıl bittiğini görmemiz gerekiyor."

On Dokuzuncu Bölüm

Holly uyandığında kendini yatak odasında yalnız buldu. Gerindi, kalçalarının arasında ıslaklık ve hafif bir acı hissetti ve gülümsedi, dün gece aklında tazeydi.

Nick'in tişörtünün arkasına buz düşürmüştü ve Nick onu evin içinde kovalayıp yakalamış, bir patates çuvalı gibi buraya taşımıştı. Nick elbiselerini soydu ve onu iki kez boşalana kadar uzun ve yavaşça becerdi, bunun zevki o kadar yoğun ki bir an için bunun onu öldürebileceğini düşündü. Şimdi Fransızların orgazmı neden la petite mort -küçük ölüm- olarak adlandırdıklarını biliyordu.

Neden yatakta bu kadar iyisin?

Savaşta iyi olmamla aynı sebepten. İnsan anatomisi bilgisi. Ama çoğunlukla, tatlım, sadece seni iyi hissettirmek istiyorum.

Nick'le son beş yıl içinde herhangi bir erkekle birlikte olduğundan daha uzun süredir birlikte olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Nick onu kaçırmadan önce üç gün birlikte olmuşlardı ve şimdi neredeyse bir haftadır yeniden sevgiliydiler.

Birlikte olduklarından değil. Gelecek hakkında konuşmamışlar ya da Facebook'taki ilişki durumlarını güncellememişlerdi. Bunun nerede biteceğini ya da ne olacağını kim bilebilirdi ki? Onlara ne olacaktı? Öyle bile olsa, Holly kendini ona başka hiçbir erkeğe olmadığı kadar yakın hissediyordu.

Çılgınca konuşuyorsun, Bradshaw.

Duş aldı, bir tişört ve şort giydi, dişlerini fırçaladı ve kahve yapmak için aşağı indi. Nick'i bulacağını bildiği yerde buldu; televizyonun önünde oturuyordu.

Bilgisayarlar. Üzerinde sadece bir kot pantolon vardı ve alnından aşağıya doğru sarkan koyu renk bukleleriyle sevimli bir yatak başı vakası yaşıyordu.

Gerçekten saçını kestirmesi gerekiyordu.

Eğilip adamın çıplak omzunu öptü, adamın görüntüsü dün geceyi tekrar aklına getirdi. "Günaydın."

"Günaydın." Adam ona gülümsedi ama kadın yüzündeki endişe çizgilerini görebiliyordu.

İlerleme kaydedememeleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. O da öyle.

Beş gündür bu işi beraber yapıyorlardı, Holly Dudaev'in bir parolada kullanmış olabileceği kelime ya da kavramlar için beynini zorluyordu, bilgisayarlar yirmi dört-yedi çalışıyordu. Acaba Dudaev'in şifresini Bir hata yapmıştı, şüphe sessiz anlarda içini kemiriyordu. Ya Dudaev bir hevesle şifresini Rusça ya da İngilizce olarak belirlemişse?

Nick'i yanlış yöne sevk etmek ya da onlara değerli zamanlarını kaybettirmek istemiyordu. Geçen her saat Bulunup tutuklanma ya da öldürölme ihtimalleri de vardı. Eğer bu dosyalarda Nick'in dokunulmazlık pazarlığı için kullanabileceği bir şey bulamazlarsa, sadece dosyaları aldığı için federal hapisaneye girecekti. Eğer bunu kanıtlayamazlarsa Dudaev'i öldürme emri almış olsaydı, davası mahkemeye taşınmadan önce öldürölmezse muhtemelen ömür boyu hapse girecekti.

Holly'nin başına ne geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Javier'den yardım istemesi ya da komutanı tekrar güvende olduğuna dair güvence verene kadar saklanması gerekecekti.

Diğer sandalyeyi çekti ve onun yanına oturdu. Şehrin kablosuz sinyalinin hacklemişti ve manşetleri okuyordu. "Haberleri mi takip ediyorsun?"

"Hakkında ne söylediklerini takip ediyordum bize." Sayfayı yukarı kaydırды ve orada yüzünün bulanık bir fotoğrafı ve Holly'nin personel-yazar fotoğrafı vardı. "Biz büyük bir haberiz, en azından Colorado'da. Gazeteniz bizi ön sayfaya taşıdı.

her gün. Her gün bir şeyler yaparken çok dikkatli olmalıyız.

malzeme almak için kasabaya git. Saçını boyamak isteyebilirsin. Sakal bırakmam lazım."

Holly, Alex'in yazdığı makaleyi hızla okudu. Nick'in hem Sasha Dudayev'in öldürülmesi hem de kaçırılmasıyla ilgili olarak arandığı belirtiliyordu. Benzin istasyonundaki çatışmadan bahsediyor ve "soruşturmaya yakın kaynakların" -kim olduklarını tahmin edebiliyordu- sadece hayatını kurtarmak için Nick'le tekrar gittiğine inandıklarını belirtiyordu. Ayrıca tek Tweet'inden ve ailesine ve arkadaşlarına iyi olduğunu söylemek için ulaşmaya çalıştığını belirtmiştir.

Hiçbir yerde Ajans'tan bahsetmiyordu.

Babasından bir alıntı vardı.

"Ben hayatım boyunca ülkeme hizmet etmiş madalyalı bir gaziyim ve kızımı arama çalışmalarının yetersizliği karşısında şok oldum."

"Durumla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen babamın askeri sicilini gündeme getirmesi ne kadar da hoş." İncinmenin ötesinde olmalıydı. Ne de olsa babası onun için Tüm hayatım boyunca. Ve yine de acısı oradaydı. "Onun hakkında haklıydın, biliyorsun. Beni hiçbir zaman gerçekten önemsemedi. Eğer bir oğul olsaydım ... Ama değildim, değil mi?"

Annesinden de bir alıntı vardı.

"Onun kaçırıldığını duyduğumdan beri uyuyamıyorum. Paramparça olmuş durumdayım ve çok stresliyim."

"Annem ne kadar da kendini düşünüyor."

İkisi de onun iyiliği hakkında bir şey söylememiş, serbest bırakılması için yalvarmamış ya da ona cesaret veya güç mesajı vermemişti. Buna gerçekten ihtiyacı olduğundan değil, ama bunu bilemezlerdi. Tek bildikleri, onun bir çukurda ölü bulundu.

Nick'in elinin omzunda durduğunu hissetti.

Nick'in ailesi yorum yapmayı reddetti, ancak kardeşlerinden biri -Peter Andris- gazetecilere ailenin onun yanında olduğunu söyledi.

"Kardeşim ülkesine hizmet ediyor. Gerçekler ortaya çıktığında tüm bunların bir açıklaması olacağını biliyoruz. Bu arada, hem onu hem de bayan kardeşimi Bradshaw'a dualarımızı sunuyoruz."

"Hey, en azından ailen seni temsil ediyor." Omzunun üzerinden ona gülümsedi ve elini onun elinin üzerine koydu.

Medyanın bu kadar çok haber yaptığını bilmek kolay olamazdı.

Anne babasını ve kardeşlerini rahatsız ediyordu ya da onun yüzünden inceleme ve şüphe altında yaşadıklarını biliyordu. Ama onu sevdikleri ve ona inandıkları açıldı.

Sonra, aşağıya doğru, Zach'ten bir alıntı vardı. "Adalet

Bakanlığı'nın bir parçası olarak, ABD Marshals Servis gazetecilere yönelik her türlü tehdidi ciddiye almaktadır ve bu soruşturmada rol oynamaya devam edecektir. Her nerede olursa olsun, Bayan Bradshaw'un onun iyiliği için endişelendiğimizi ve bu işin peşini bırakmayacağımızı bilmesini istiyoruz. güvenli bir şekilde eve dönene kadar. İyi ve hayatta olduğuna dair kanıt istiyoruz. Umarız onu kaçıran kişi bizimle irtibata geçer ve böylece serbest bırakılması için pazarlık yapabiliriz."

Holly'nin boğazında sert bir yumru oluştu.

"Görünüşe göre arkadaşlarınız yanınızda duruyor."

Başını salladı, yutkundu. "Başka bir Tweet göndermeliyim, onlara hala iyi olduğuma dair kanıt falan vermeliyim. Öldüğüm için endişelenmelerini istemiyorum."

Nick onu kucağına çekti ve yanağından öptü. "Seni kaçıran kişi olarak aynı fikirdeyim."

Kullan-at telefonlardan birini kullanarak Holly'nin dolap kapısı gibi nötr bir arka plan önünde fotoğrafını çektiler. Sonra da yeni oluşturdukları bir Gmail hesabına e-posta ile gönderdiler ve bilgisayara indirdiler.

Nick onun ekrandaki görüntüsünü inceledi. "Bu çok iyi."

"İyi mi? Berbat. DMV fotoğrafımdan bile kötü. Saçıma bir şeyler yapmalıydım, biraz makyaj yapmalıydım."

"Hayır, bu iyi. Alnınızdaki morluk hâlâ görünür durumda, bileklerinizdekiler de öyle."

"Bu neden iyi?" Holly takip etmedi.

"Kendi isteğinle burada olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Yardım ve yataklıkla suçlanmanı istemiyorum."

"Çok tatlısın." Yine onu düşünüyordu.

"Bu bir oyun değil, tatlım." Kenara çekildi, klavyeyi onun almasına izin verdi.

"Yani bana söyleyip duruyorsun." IP engelleyicisine ve Twitter hesabına giriş yaptı ve fotoğrafı ABD Marshals Service'e mesajla birlikte tweetledi:

Hayatın kanıtı. #ZachMcBride

Bir an Tweet'e baktı ve göğsünde bir sızı hissetti.

Evini özledi. Gazeteyi özledi. Ama en çok arkadaşlarını özledi.

CO'sundan gelen hiçbir şifreli mesaj yoktu ve Holly'nin muhteşem seks hayatının dışında henüz rapor edebileceği bir şey yoktu. Çıkış yaptı ve sayfayı kapattı.

Önündeki ekranda Gürcüce yazılmış bir haber makalesini gösteren başka bir tarayıcı penceresi vardı. Bir de Gürcistan haritası vardı.

Holly tek kelimesini bile okuyamasa da -Gürcüce onun için Yunancaydı- bu yazıdaki bir şey dikkatini çekti.

"Ne oldu?" Nick sordu.

"Bilmiyorum. Makale ne hakkında?"

"Abhazya Cumhuriyeti Gürcistan'ı Hükümet birkaç gemiyi alıkoyduğu için Karadeniz'de korsanlık eylemleri gerçekleştiriyor."

"Oh." Şey, bu hiç bir şey çağdırtmadı.

Ama Karadeniz.

Karadeniz.

Bu cümle hafızasına kazındı. Keşke nedenini hatırlayabilseydi.

Ancak daha sonra, öğle yemeği için onlara sandviç hazırlarken aklına geldi.

Karadeniz'in Yıldızı.

Dudaev'in yatı.

Bir adrenalin patlaması hissetti. "Nick!"

Mayonez sürmek için kullandığı bıçağı bıraktı ve merdivenlere doğru koşarak tekrar ona seslendi. "Nick!"

Elinde tabancasıyla onu tepenin yarısında karşıladı. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldı, adrenalinle savaştı. "Dudaev'in yatı. Onunla o kadar gurur duyuyordu ki fotoğraflarını taşıyordu. Sürekli ondan bahsederdi. Adı Karadeniz Yıldızı'ydı."

* * *

Zach asansörden inerek Cobra International Solutions'ın Denver şehir merkezindeki genel merkezine girdi ve güvenlik görevlisine kimliğini gösterdi. "Vay be."

Beyaz mermer zemin, çift genişlikteki uzun bir koridordan resepsiyon masasına kadar uzanıyor, fırçalanmış çelikten duvarlar tavandaki beyaz petek tarzı aydınlatma armatürlerinden gelen ışığı yansıtıyordu. Koridorun ortasında biri sola, diğeri sağa bakan iki gri koltuk takımı yer alıyordu. Koridorun sağ tarafında, duvarları kurşun geçirmez camdan çift bölmeli ve ortaları panjurla kapatılmış bağımsız toplantı odaları sıralanıyordu.

Özel bir güvenlik şirketini yönetmek böyle bir şeydi işte.

Savunma Bakanlığı dolarlarınız iş başında.

Zach resepsiyon görevlisine doğru yürüdü, genç bir kadındı, şık bir pantolon giyiyordu ve omzunda bir kılıf vardı. Ceketinin altından. "ABD Şerif Yardımcısı Zach McBride, Corbray ve Tower'ı görmek için burada."

Ona imza attırdıktan sonra toplantı odalarından birine yönlendirdi. Perdeler içeriye kimsenin göremeyeceği şekilde kapatılmıştı.

Hunter ve Darcangelo'yu çoktan orada, cilalı ahşap bir masanın etrafında otururken buldu. "Elimden geldiğince çabuk geldim. Yaklaşık bir saat önce hesabına yeni bir Tweet gönderilmiş. Onu analiz ediyorduk."

Yanında getirdiği dosyayı açtı ve masanın üzerine bıraktı. Holly'nin resminin renkli baskısı Tweet en üstte oturuyordu. Yorgun görünüyordu, güzel yüzünde makyaj yoktu, saçları taranmamıştı. Ve çürükler ...

Onları görmek Zach'in bu Andris piçini bulup öldürmek istemesine neden olmuştu.

Darcangelo uzanıp resmi aldı. "Bu görüntünün yeni olduğuna emin miyiz?"

Zach başını salladı. "Bileklerine bak. Sağlık görevlilerimiz oradaki morlukların daha önce kaçırıldığı gün ya da civarında bağlanmış. Alnındaki morluk da aynı şekilde."

Darcangelo görüntüyü inceledi, ifadesi karardı. "Onu sadece zapt etmemiş. Bileklerinde bu tür yaralar oluşturmak için bundan daha fazlasını yapmış olmalı. Çok sıkı bağladığını, sürüklediğini ya da bileklerinden astığını söyleyebilirim. Bitkin görünüyor."

"Bizim çocuklar da aynı şeyi söyledi."

Darcangelo resmi Hunter'a uzattı.

"Sanırım onun dikkatini çektiğini biliyoruz McBride," dedi. "Bu Tweet gazetedeki alıntıya yanıt olarak atılmış olmalı. IP adresinin izini sürebildiniz mi?"

Zach başını salladı ve onların karşısına oturdu. "IP engelleyici kullanmış. Adam CIA'den. Bulunmadan interneti nasıl kullanacağını biliyor. Arka planın ya da giydiği kıyafetlerin bize bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini görmek için görüntüyü analiz ediyoruz."

Hunter parmak izine baktı. "Ondan ne istiyor?"

"Ne istediğini sanıyorsun?" Darcangelo'nun yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Bir gerçeği biliyoruz ki onunla cinsel ilişkiye girmesi için onu manipüle etti."

Böyle çekici bir arkadaşınız varken neden tek başınıza kaçasınız ki?"

Hunter'a bir bakış attı.

"Hey, neden bana bakıyorsun? Bu farklıydı." Hunter fotoğrafı masanın ortasına koydu. "Bu bir Ajans hala sana zorluk mu çıkarıyor?"

"Her fırsatta bizi oyalyorlar. Şimdiye kadar DC'deki üst düzey yetkililer bu konuda Colorado ofisinin yanında durdular, hatta

Ajansı bir duruşmayla tehdit ediyor. Babasının Washington'daki bağlantıları da bizim yanımızda duruyor."

Darcangelo fotoğrafı tekrar çekti. "Ailesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onlar soğuk, duygusuz insanlar. Onlarla tanışmak Holly'nin neden bu kadar tatlı olduğunu merak etmeme neden oldu. Babası kendini beğenmiş bir hödük, annesi ise kibirli ve bencil.

Birbirleriyle tartışmadıkları zamanlarda kendileri hakkında konuşuyorlardı. Kendimi 'Kızınız kaçırıldı!' diye bağırarak isterken buldum."

Hunter başını salladı. "Kendini benden daha iyi kontrol ediyorsun."

"Keşke oraya biraz daha erken varabilseydik." Darcangelo Nederland'daki benzin istasyonundan bahsediyordu.

"Seni anlıyorum." Bektan bir şanstı bu. "Anlamadığım kısım, Dudaev'in adamları onu nerede arayacaklarını bilirken bizim bilmememiz."

"Sanırım bu konuya biraz ışık tutabiliriz." Corbray kapıdan içeri girdi, onu Tower izledi.

Masaya oturdular, Corbray'in ifadesindeki ciddiyet ve Tower'ın yüzündeki hafif gülümseme Zach'i tedirgin etti.

"Duymak üzere olduğunuz şey bu odadan dışarı çıkamaz. Anladınız mı?" Corbray önce Zach'e sonra da diğerlerine baktı. "Bunu eşlerinizle bile paylaşamazsınız. İsteyeceğinizi biliyorum ama yapamazsınız. Eğer paylaşırsanız, bu 'Yürü be kızım' dedikodularına karışır ve ben de Laura'dan duyarım. Eğer bu olursa . . . Yakalandın."

"Hepsi öyle değil. Tessa'ya bir sır tutmasını söylersem, tutar," dedi Julian.

Zach, Marc ve Javier başlarını salladı. "Bu konuda söyleyecek tek bir şeyimiz var, Dorkangelo." Marc, Zach ve Javier ile komplocu bir bakış paylaştı.

Zach bunun nereye varacağını biliyordu.

Üçü birden sırtarak, "Berbat," dediler.

Darcangelo ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Tamam." "Yüzün kızarıyor mu, dostum?" Marc sordu.

"Kızardın, değil mi?

Sen?"

Darcangelo'nun yüzünde kesinlikle biraz kızarıklık vardı. "Hayır, çok kızgınlım ve kışına tekmeyi basmayı planlıyorum." "Çocuklar. Size söylemek üzere olduğumuz şeyi tekrarlamayın."

Corbray yine ciddiydi. "Tower'ın Teşkilat'taki kaynaklarıyla gidip geliyoruz ve bizim bu işin dışında kalmamızı istiyorlar. Holly'nin kaçırılmasının bir iç mesele olduğunu ve bizim-"

Hunter araya girdi. "Bir iç mesele mi? Bu da ne demek oluyor? Teşkilat kafasını kışından çıkarmaya çalışırken, serseri bir memurun Holly'yi kaçırıp tartaklamasına izin mi vereceğiz?"

"Üzgünüm ama o piç kurusu arkadaşlarımızdan birini manipüle edip kaçırınca onların 'iç meselesi' bizim sorunumuz haline geldi." Darcangelo şimdi gerçekten kızgın görünüyordu.

Zach kabul etmek zorunda kaldı. "Polis Teşkilatı geri adım atmayacaktır."

"Anlamıyorsun." Tower sırtarak başını salladı. "Holly bir CIA ajanı."

Sessizlik.

Zach yanlış anlamış olmalıydı. Birbirlerine bakan Darcangelo ve Hunter'a baktı, yüzlerindeki şaşkınlık onun hissettikleriyle eşleşiyordu. "Holly mi? O CIA'den mi?"

Corbray başıyla onayladı. "O bir sivil memur, bir astsubay. Üniversite birinci sınıftan beri Teşkilat için çalışıyor. Onunla ve işiyle ilgili tüm bilgiler çok gizli olarak sınıflandırılmış. Bunu Tower'la paylaşmaları, bizi bu davadan ve yollarından çekmek için ne kadar çaresiz olduklarını kanıtlıyor."

Zach burada bir tür sapkın oyun oynadıkları için Corbray ve Tower'a gülse mi kızsı mı bilemedi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Darcangelo kelimeleri Zach'in ağzından aldı.

"Hayır, dostum." Corbray sandalyesinde geriye yaslandı. "Hey, ben de aynı tepkiyi verdim ama bu çok sağlam."

"Bizim Holly mi?" Hunter Corbray'den Tower'a baktı ve tekrar geri döndü. "CIA MI?"

Corbray başıyla onayladı. "Bizim Holly'miz."

Tower, odada karnına tekme yemiş gibi görünmeyen tek adamdı. Aslında bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. "Bir araya getirebildiğim kadarıyla, onun işi bazı gizli operasyonlar yürütmek.

sadece yakın ve samimi durumlarda üstlenilebilir. Muhtemelen Andris'in gelip onu uyuşturduğu ve Dudaev'i vurduğu gece çalışıyordu."

"CIA için insanlarla yattığını mı söylüyorsun?" Hunter sordu.

Bu kesinlikle birkaç şeyi açıklar.

"Eğer bir operasyon bunu gerektiriyorsa, evet," dedi Tower. "Onun işi ulusal güvenliğe tehdit oluşturan adamlara, Dudaev gibi kimsenin yaklaşmadığı adamlara yaklaşmak. O gece Dudaev'den çalınan Ajans dosyalarını kurtarmakla görevlendirilmişti. Başarılı oldu mu yoksa Andris mi önce davrandı hiçbir fikrim yok. Kaynaklarım Andris'in Holly'yi hedef aldığını çünkü onu orada gördüğünü ve bir Ajans görevlisi olduğunu anladığını düşünüyor. Onu, Holly'i öldürmeye zorladığını düşünüyorlar. ona yardım et."

Ama Zach, Dudaev'in cinayeti hakkında bilgi vermek için Holly'nin evine gittiği günü hatırlıyordu. Korkmuş, kafası karışmış, masum ve biraz da sevimli bir şekilde aptal görünüyordu. Ama bu bir rol olmalıydı.

Kule odanın içinde onlara baktı. "Hadi ama çocuklar. Bana duygularınızın incindiğini söylemeyin. Evet, hepinizi karanlıkta bıraktığını biliyorum, ama ne yapması gerekiyordu - sizi bir barbeküde kenara çekip 'Hey, bu arada, ben bir CIA memuruyum' mu demeliydi? Çaresiz, aptal kadınlardan hoşlanmam, bu yüzden açıkçası rahatladım ve biraz da etkilendim."

Bir an için kimse konuşmadı.

Darcangelo boğazını temizledi. "Onu uzun zamandır tanıyan ya da tanıdığını düşünen bizler için durum biraz farklı."

"Seni anlıyorum dostum," dedi Corbray.

Hunter çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Buna hâlâ tam olarak inanamıyorum."

Zach kendini bir içki içmek isterken buldu. "Peki sonuç ne?"

"Anladığımız kadarıyla, bu iç soruşturma Teşkilatı parçalıyor," dedi Tower. "Özel Faaliyetler Bölümü içinde bir iç savaşa dönüşüyor ve bu Andris piçi sayesinde Holly de bunun ortasına sürüklendi. Söylentilere göre, Dudaev'in adamları Nederland'daymış çünkü Teşkilattan biri onlara Holly'yi nerede bulacaklarını söylemiş. Birileri ikisini de ortadan kaldırmak istiyor."

"Asla olmaz. Hayatta olmaz." Zach, Andris'i umursadığından emin değildi ama onun gözetiminde kimse Holly'ye bir şans daha vermeyecekti. "Peki planımız ne? I Holly'nin ne iş yaptığı umurumda değil. Onu terk etmeyeceğim." "Hiç şüphe yok. Onunla birlikte kalacağız," dedi Corbray. "En azından Artık hayatta kalmasına yardımcı olacak bazı eğitim ve becerilere sahip olduğunu biliyoruz."

Yirminci Bölüm

Nick, Holly'nin bir parça buza uzanışını, çıplak göğüslerinin ağzının yakınında kışkırtıcı bir şekilde sallanışını, ipeksi kalçalarının onun kalçalarını sarışını izledi. Buz küpünü yavaşça boğazının kenarından geçirdi, şahdamarının çizgisini izledi, sonra

köprücük kemiğinin üzerinden geçirdi ve göğsünden sağ meme ucuna doğru indirdi. Dudakları teninde bıraktığı nem izini takip etti, kulağının altından burnunu sokarken, boğazını ısırırken, diliyle meme ucunu fiskelerken ağzının sıcaklığı soğukla bir tezat oluşturdu.

İçinden bir zevk sarsıntısı geçti ve göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. "Eğer beni serinletme fikrin buysa, işe yarayacağını sanmadığımı söylemeliyim."

Gülümsedi ve bir buz parçasına daha uzandı.

Buzu adamın tenine dokundurdu, sol meme ucuna götürürken göğsünü gıdıklayan bir su perdesi oluştu. Diğerine gösterdiği ilgiyi ona da gösterdi, onu öptü, yaladı, sertleştirdi.

Başka bir zevk sarsıntısı.

Meme uçlarının hassas olduğunu hiç düşünmemişti ama daha önce hiçbir kadın ona bunu yapmamıştı. Sadece Onu izlemek, çıplak bedenini onunkinin üzerinde görmek, pembe dilini onun teninde hissetmek onu tahrik ediyordu. Aşağı uzandı,

Göğüslerinden birini avuçladı, hassas ucuyla oynadı.

"Uh-uh. Yaramaz çocuk." Başını iki yana salladı. "Bu sefer sadece senin için, hatırladın mı?"

Doğru hatırlıyordu. Kasabaya gidip ona bir bardak çilekli dondurma getirmesi karşılığında hayatının en iyi oral seksini yapacağına söz vermişti. Onu okumanın

Anne ve babasının gazetedeki yorumları moralini bozmuştı ve zaten propanları da azdı.

Kadının göğsünü biraz sıktı. "Oh, tatlım, bu benim için."

O iri kahverengi gözleriyle adama baktı, yüzünde bariz bir kadın şehveti ifadesi vardı ve bir buz parçasına daha uzandı.

Kadının buz küpünü göğüs kafesinden aşağıya ve karın kaslarının üzerinden oblik kaslarının altındaki hassas deriye doğru izleyişini izledi. Karın kasları sarsıldı, buz ve eriyen su damlaları tenini gıdıkladı. Kadın yine öpücüklerle nem izini takip etti,

Kasıklarını yalıyor, kasıklarına yakın deriyi ısıtıyor, karın kaslarını yeniden geriyordu.

Zaten sertleşmiş olan siki orada durmuş, kadının dikkatini bekliyordu.

Bunu görmezden geldi, adamın iç uyluklarına doğru ilerledi, buzlar eriyene kadar teniyle alay etti ve öptü.

Şimdi anlıyordu. Ona işkence etmek istiyordu.

"Sanırım bir şeyi kaçırdın."

"Bu küçük şey mi?" Adamın sikini soğuk ellerine aldı ve okşadı.

Kadının dokunuşundan aldığı zevkle nefesi boğazında düğümlenmeseydi, "küçük" kelimesini kullanmasına itiraz edebilirdi.

Başka bir buz parçasına uzandı, aletin alt tarafı boyunca izledi, kenarın altında bir daire çizdikten sonra başının üzerinde hareket ettirdi, kıcının kaslarının kasılmasını ve taşaklarının gerilmesini sağladı.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Biliyorsun, soğuk bir erkeğe pek bir şey yapmaz."

"Ya ardından sıcaklık gelirse?" Adamın sikinin sadece başını ağzının sıcaklığına aldı ve diliyle döndürdü.

"Vay canına." Gözlerini açtı, kızın onunla oynamasını, sünnnet derisini başından yukarı çekmesini, yalamasını izledi

Kalın deri tabakasının arasından geçerek dilini derinin altında gezdirdi ve ultra hassas ucu emdi.

Kız onu çıldırtıyordu, tahrik ediyor, onun için yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Tam bu lanet olası sataşmalara daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, kadın sünnet derisini geri çekti ve onu ağzına aldı.

Bir elini kızın ipeksi saçlarının arasına soktu ve kızın ağzını adamın üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başlamasını izledi. Çok güzeldi, lanet olasıca güzeldi, onu yiyip yutarkenki görüntüsü erotik olmanın ötesindeydi. "Holly."

Tanrım, çok güzeldi ve gittikçe daha da güzelleşiyordu. Ağzının ıslak sıcaklığı. Dilinin kaygan sürtünmesi.

Dudaklarının sıkı baskısı. Duygu

Onu bunalttı, uçurumun kenarına sürükledi, orgazmın ilk ipucu içinde kıvrıldı. Vücudunun gevşemesini istedi, tadını çıkarmak istiyordu, ama sonra daha hızlı gitti ve baskıyı artırdı, elini ve ağzını birlikte kullanarak, onu ağrıyan başından tabanına kadar okşadı ve yaladı.

Tanrım, mükemmeldi. O mükemmeldi.

Daha fazlasını istiyordu, bundan daha fazlasına, ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her iki eli de şimdi onun saçlarındaydı, parmakları ipeksi tellerin arasından kıvrılıyordu. Kendisinin onun adını fısıldadığını duydu, bir kez değil, tekrar tekrar.

Climax onun içinden patladı, nefesini ciğerlerinden çıkardı, onu ağzıyla bitirirken serbest bırakılması yoğun ve sıcaktı.

Bir an için orada yattı, onu gönderdiği cennetten aşağı inmek için mücadele etti, kalbi çarpıyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, onun yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle kendisini izlediğini gördü. Dudakları ıslak ve şişti, bakışları yumuşaktı. Yüzündeki saçları düzeltti, göğsünde bir sızı hissetti, göğüs kemiğinin arkasında ona duyduğu şefkat kıpırdandı.

Bir parmağını kızın yanağından geçirdi. "Verdiğin sözün nasıl tutacağını iyi biliyorsun."

Onun yanına uzandı, başını göğsüne yasladı ve birkaç dakika boyunca karanlıkta birlikte yattılar, vantilatör ikisinin de üzerine serin gece havası üfledi.

Holly başını kaldırdı. "Bunu duyuyor musun?" Nick hiçbir şey duymadı. "Neyi?" "Bu bir bip sesi." Ayağa kalktı. Ve sonra o da duydu.

Ayağa fırladı. "Bilgisayarlardan biri." Hâlâ çıplaklardı ve bodruma koştular.

Nick oturdu ve ekranı uyandırmak için bip sesi çıkaran bilgisayarın klavyesine dokundu. "Zamanı gelmişti."

"Şifreyi kırdık mı?" Holly bir tezahürat yaptı, sonra omzunun üzerinden baktı. "Neydi o?"

"Yatının adıyla doğum tarihinin birleşiminden oluşan bir varyasyon." Nick göğsünde bir sıcaklık hissederek sırtıttı. "İnanılmazsın."

Yüzü kızarmadıysa ne olayım.

Ve Nick, Holly'nin hayatında görünüşü ya da yataktaki becerisi dışında ne kadar sık övüldüğünü merak etti.

Ama bakışları bilgisayar ekranındaydı. "Şimdi asıl iş başlıyor."

* * *

Holly ışığı yakma zahmetine katlanmadan Nick için bir kot pantolon ve güneş elbiselerinden birini kaptı ve elbiseyi başına geçirerek aceleyle bodruma indi. O kot pantolonun içine girip fermuarını çekerken.

Tekrar oturdu.

Holly bir sandalye çekti, heyecandan nabızı atıyordu. "En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

Nick bir kaşını kaldırdı. "Eğlence tanımın üzerinde çalışmalısın."

Holly, Dudaev'in masaüstündeki klasörleri okudu ve heyecanının bir kısmının kaybolduğunu hissetti. "Bunların çoğu

Gürcüce. Korkarım işinize pek yaramayacağım."

Üzerinde popüler bir flash bellek markası olan SanDisk'in etiketini taşıyan ayrı bir disk sürücüsüne benzeyen bir simge gördü. "Bunlar USB sürücüsündeki Ajans dosyaları olmalı."

"Doğru." Bunu biliyordu.

Bir başkasını işaret etti. "Anahtar bu olmalı. Onu bulabileceğimiz bir yerde saklaması ne hoş."

Nick ona bir kutu nitril eldiven uzattı. "Yanlışlıkla bir şeye dokunmadan önce bunları giy."

"İyi fikir." Elleri bir çift eldiven geçirdi ve adamın anahtarı açıp komut istemine girmesini izledi.

İngilizce olmasına rağmen ekranda görünenler ilk başta ona hiçbir anlam ifade etmedi. "Biz neyiz bakıyorsunuz?"

"Hayata karşı yirmi beş diyebilirim."

"Bu hiç komik değil." Tamam, komikti ama doğru olma ihtimali de vardı, özellikle de onun durumunda. "Bunların hepsi iç soruşturmadan mı?"

"Sanırım öyle." İmleci uzun dosya listesinin üzerinde gezdirdi. "Herkesin personel dosyalarının olduğu bir klasör var.

O gece operasyonda yer almış. Geri kalanlar ajanslar arası notlar, raporlar ve fotoğraflar gibi görünüyor."

Klasörlerden birini açtı ve bir dosyaya tıkladı. Ekranda "Çok Gizli" etiketli bir belge açıldı. Ajans antetli kağıdına yazılmış olan bu belge, Batum'daki operasyonla ilgili iki yıl öncesine ait resmi bir rapor gibi görünüyordu.

Başka bir tanesine tıkladı. Robert Carver adında bir polis memurunun ölümüyle ilgili, cesedinin ve olay yerinin fotoğraflarıyla birlikte bir adli tıp raporuydu.

Holly gözlerini kaçırmamak için kendini zor tuttu. "Şimdi neye ihtiyacımız var biliyor musun?"

"Bir yazıcı," dedi.

"Ve tüm bu şeyleri organize etmenin bir yolu -klasörler, işaretleyiciler, etiketler."

Saat gece yarısını geçmişti, bu yüzden artık malzeme almanın bir yolu yoktu.

Nick ona baktı. "Sen biraz uyusan iyi olur. Yarın sabah ilk iş kasabaya gidip ihtiyacımız olan şeyleri alacağım."

"Şaka mı yapıyorsun? Şimdi uyuyamam." Holly diğer CPU'lara baktı. "Neden Ajans dosyalarını başka bir bilgisayara kopyalamıyorsun? Sen Dudaev'in e-postalarına bakarken ben de onlara bakabilirim. Bu şekilde daha hızlı ilerleme kaydedebiliriz."

Adam kaşlarını çatı ve kız bu konuda bir şey söyleyebilirdi fikir ona çekici gelmedi. "Ne okuduğunu anlayacağından emin değilim. Tüm o insanlar, yerler, olaylar... Sadece genel bir bakış elde ettiniz."

Ona güvenmiyor muydu? Onun anlayamayacağını mı düşünüyordu?

Bu düşünce onu biraz sinirli ve savunmacı hissettirdi. "Göründüğümden daha zekiyim."

"Akıllı olduğumu biliyorum." Ona doğru döndü, uzandı ve onu kollarının arasına aldı. "Tamam, senin yönteminle yapalım. Soruların olursa ben buradayım. Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdim Holly. Teşekkür ederim."

Ve bir anda kızgınlığı geçti, yerini bir sıcaklık hissi aldı. Geri çekildi. "Ben kahve yapacağım." "İyi fikir."

* * *

Holly, Nick'in ona Batum'daki o korkunç gecede neler olduğunu anlatmış olmasından memnundu. Bu genel bakış olmasaydı, Batum'da olanları anlaması çok daha uzun sürerdi.

ne okuduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama sabahın üçünde, devam edemeyecek kadar gözleri kararmıştı.

Ayağa kalktı, Nick'i yanağından öptü. "İyi geceler."

Kısa bir süre sonra yatağa geldi, hareketleri onu uykusundan uyandırdı.

Karanlıkta onun eline uzandı.

"Seni uyandırmak istememiştim." Onu kollarının arasına aldı. Ona doğru sokuldu ve başını göğsüne yasladı.

"Sorun değil."

Gözlerini tavana dikti, vücudu gergindi, parmakları çıplak kolunu okşuyor. "Ya hiçbir şey bulamazsak? Ya tüm bunlar bizi hiçbir yere götürmezse?"

Holly bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu. "Her zaman komutanıma başvurabiliriz. Senin için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum-"

"Hayır. Şu anda Ajans'ta bir istisna dışında kimseye güvenmiyorum, sen hariç." Onun saçlarını öptü.

"Zach'e ve ABD Polis Teşkilatı'na teslim olabiliriz. Ona hayatım pahasına güveniyorum ve polis teşkilatı da insanları ortadan kaybetme konusunda iyidir."

"Sanırım McBride şu anda beynime bir kurşun sıkmak istiyordur. Ayrıca, ben WITSEC."

Hayır, muhtemelen yapmazdı.

Bauer'i mahkemede mahkum etmek için kullanılabilirdi. Bu yüzden bu dosyalarda, Batum'da Teşkilatı Nick'in değil Bauer'in sattığını kanıtlayacak bir şeyler bulmak çok önemliydi.

Kendini yukarı itti ve ona baktı. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Öyle olmak zorunda. İşte bu yüzden." Onu öptü.

Birbirlerinin kollarında uyudular. Saat yedide ikisi de yeniden uyanmışlardı. Nick duş alırken Holly kahvaltı hazırladı -çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve biraz atomik kahve-. Sonra da binlerce sayfalık belgeyi düzenlemek için ihtiyaç duyacaklarını düşündüğü her şeyin bir listesini yazdı.

Nick dokuzdan hemen önce elinde listeyle çıktı.

"Yazıcı için fazladan toner kartuşu almayı unutma," diye seslendi arkasından.

"Evet canım," diye karşılık verdi.

Durdu, çimenlere baktı, kaşları çatılmıştı.

"Yılanlar mı?"

"Çimlerin üzerinden geçerken izler bıraktık." Eliyle işaret etti. "İyi değil. Buradaki çiftçilerden biri bunu görüp polise bildirebilir."

Yüksek çimler, lastiklerin defalarca üzerinden geçtiği yerlerde düzleşmişti. Bunu fark etmemiştir ama adam haklıydı. Hiç iyi değildi. "Biçelim mi?"

Sırıttı. "Çim biçme makinen var mı? Bu çimenliğin büyüklüğünü gördün mü? Ve bahsettiğin bu 'biz' kim, çünkü ikimiz de biliyoruz ki sonunda ben olacağım."

O gittikten sonra Holly duş aldı ve ardından belgeleri meta verilere göre organize etmelerini sağlayacak bir elektronik tablo hazırladı. Nick döndüğünde elektronik tablo tamamlanmış ve her ikisinin bilgisayarına da yüklenmişti.

Yazıcıyı kurarken ona bunu açıkladı. "Her belge için oluşturulduğu tarihi, kimden geldiğini, kime yönelik olduğunu ve belgenin gövdesinde bahsedilen kişileri, yerleri veya olayları listeleyin. Bu şekilde bu kriterlerden herhangi birine göre çapraz referans yapabiliriz. Ajans dosyaları için bir, Gürcistan dosyaları için de bir elektronik tablo tutacağız ama lütfen İngilizce olsun."

"Etkilendim." Nick yazıcıyı çalıştırdı. "Memur Bradshaw, çok iyisiniz."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Aslında bu fikri ortaya atan gazeteci yanımdı."

Sırıttı. "Sen çifte belasın." "Ve bunu sakın unutma."

* * *

Sabah boyunca ve öğleden sonraya kadar sessizce çalıştılar, Nick Dudaev'in e-postalarını sıraladı ve ilgili olabilecek her şeyi yazdırdı. Çoğu değersizdi. Fedailerine İngilizcelerini geliştirmeleri hakkında bir e-posta.

Bir diğeri Georgia'daki kuzenine mutlu yıllar diliyor. Bir başkası ise fedailerinden birinden kendisine manikür, pedikür ve kaş ağdası ayarlamasını istiyor.

Nick o piçin bu kadar kötü biri olduğunu bilmiyordu. Metroseksüeldi ve ona ellerini sürmek zorunda kalan estetisyene acıyordu.

Ancak bunların bir kısmı açıkça suç faaliyetleriyle ilgiliydi. Yakında şehre gelecek olan yakın arkadaşı Shavi hakkında kötü bir İngilizceyle yazılmış e-postalar vardı. Bunlar uyuşturucu sevkiyatlarıydı, Shavi "siyah" anlamına geliyordu - eroin için kullanılan Gürcüce bir argo terim.

Ayrıca e-postalarda

Ülkedeki fakir yeğenlerine nasıl iş bulacağını tartışıyordu - hiç şüphesiz fuhuş için kod. Bu mesajların hepsi DEA ve ICE'ye ulaşmış olmalı.

Bir sonraki mesaja tıkladı ve dişlerinin gıcırdadığını hissetti.

Ekranda Holly'nin görüntüleri vardı. İşe gidip gelirken, bir kulüpte ve hatta evinde, açıkça kendi bilgisi dışında fotoğrafı çekilmişti. Yatak odasında giyinirken çekilmiş birkaç grenli görüntü vardı, göğüsleri çıplaktı.

Nick tarihe baktı ve Dudaev'in, görüşme için aradığı anda onu incelemesi için birini gönderdiğini tahmin etti. Ve belli ki orospu çocuğu gördüklerinden hoşlanmıştı. Bunun gibi beş e-posta daha buldu; hepsi de Holly'nin tüm bunlar başlamadan önceki, ondan önceki hayatının fotoğraflarını içeriyordu.

Artık ruh hali bozulmuştu, onları bastı, sonra da yazıcının yanına gitti, o görmeden önce onları geri almayı umuyordu. Bu saçma bir dürtüydü. Fotoğraflar onu üzmeyecekti. Dudaev'in nasıl bir adam olduğunu biliyordu.

Ama ona senin yaptıklarını hatırlatabilir Andris.

Sayfaların basılmasını beklerken, kendini onu izlerken buldu. Bir şeyler okuyor, kaleminin ucunu kemiriyor, konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyordu. Kadın ona baktı, gülümsedi ve göğsünde bir sızı hissetti.

Oh, hayır. Oraya gitmiyordu. Ona karşı bir şey hissetmiyordu. Evet, onu önemsiyordu. O iyi bir subaydı - zeki, becerikli, yetenekli. Ona çok yardımcı olmuştu. Aynı zamanda güzel olsa, onu güldürse, yatakta aklını başından alsa ve hemen hemen her şeyiyle tam bir paket olsa da, bu ona aşık olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Şu anda bunun için zamanı yoktu. Onun da buna vakti yoktu. Ayrıca, yapmak isteyeceği son şey başka bir memurla ilişkiye girmekti. Eğer tekrar aşık olursa, bu bir öğretmen, kütüphaneci ya da hemşire olurdu.

Sayfaları aldı ve ona doğru uzattı. "Bunları görmek isteyebilirsin."

Perdeleri ondan aldı ve göz gezdirdi. "Sanırım yatak odamın perdelerini kapatmalıyım."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Nick Dudaev'i tekrar öldürebilmek için diriltmek isterken nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

"İster inanın ister inanmayın, beni çok gözetliyorlar. Garip, biliyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı.

Kaşıntılı ve kızgın hissederek -belki de çok fazla kafein almıştı- e-postaları taramaya geri döndü. Bir süredir İngilizce yazılmış ve altı ay kadar öncesine ait e-postaların bulunduğu bir alt klasör bulduğunda bir saat kadar daha okudu. İlk mesaja bir göz attı ve elektronik tabloyu meta verilerle doldurmaya başladı. Dikkati dağılmış olmalıydı çünkü bir iki dakika içinde ne okuduğunun farkına vardı.

Hesap çizelgesini doldurmayı bıraktı ve ekrana baktı.

Ne oluyor be?

İlk e-postaya gitti ve ilkinden sonuncusuna kadar tüm mesajları hızlıca okudu.

gördüğüne inanamıyordu. Ama işte oradaydı.

"Buna inanamayacaksın," dedi ve "Yazdır "a bastı. Holly başını kaldırdı. "Neye inanmayacağım?"

Ayağa kalktı ve yazıcıya doğru yürüdü. "Görünüşe göre Dudaev Teşkilat ile bir anlaşma yapmaya çalışıyordu."

"Ne?" Kadın ona bön bön baktı.

"Direktörün ofisiyle temasa geçti ve Batum'daki operasyon hakkında bildiği her şeyi anlatmayı teklif etti, Silah transferiyle ilgili istihbaratı kimin sızdırdığı da dahil. Elbette ilgilendiler."

"Tabii ki."

"Konuşmanın bir kısmı bir aracı vasıtasıyla ve telefonda gerçekleşmiş olmalı, çünkü hepsi burada değil. Zaman boşlukları ve toplantılara atıflar var." Sayfaları aldı ve Holly'ye uzattı. "Onlar bir tür anlaşma. Sanırım bu yüzden ABD'ye geldi."

"Gerçekten mi?" Sayfalara baktı, sonra tekrar ona baktı. "Sanırım bu sınırdan neden durdurulmadığını açıklıyor."

"Ajansın kendisiyle oynadığına, sadece kendilerinden bilgi almaya çalıştığına karar verdi."

"Haklı olduğuna eminim. Dani'yi öldürdü, bir Ajans memurunu.

Onun gibi biriyle anlaşma yapmalarına imkan yok."

"Sinirlendi, USB belleği çaldı ve kendisine aracılık eden memuru öldürdü." Nick Holly'nin elindeki belgeleri işaret etti.

"Sen buraya sadece çalınan dosyaları almak. Dudaev'ın teslim etmeyi reddettiği dosyaları çalmak için gönderildiniz."

Yirmi Birinci Bölüm

Holly öğleden sonrayı ve akşamı Nick'in bulduğu e-postaları okuyarak geçirdi, bunları Dudaev'in çaldığı Ajans dosyalarındaki belgelerle eşleştirdi, bir dizi iletişim ve Ajans içi notlar ona hem Dudaev'in hem de Ajans'ın tarafında olayların nasıl bir araya geldiğine dair bir resim verdi.

Sayfaları kronolojik sıraya göre diğer tezgâhın üzerine dizdi, Nick yanında yürüyor, omzunun üzerinden bakıyordu.

"Ocak ayında onlarla temasa geçti ve Batum'da o gece hepinize ihanet eden subayı ifşa etmeyi teklif etti. Onu gözaltına almayı ve sorgulamayı düşündüler ama Onunla birlikte hareket ederlerse ağı ve Teşkilat içindeki bağlantıları hakkında daha fazla şey öğreneceklerdi. Görünüşe göre onu bir süre gözetim altında tutmuşlar ama adamları

dinleme cihazlarını buldu ve onları çıkardı. Kendini ihanete uğramış hissetti. Dava memurunu yalancılıkla suçladı ve onu öldürdü."

"Dudaev gibi katil, hırsız bir orospu çocuğunun herhangi birini kirli oynamakla suçlaması çok zengin bir davranış."

Holly, pısırik biri gibi görünmek istemediğinden, memurun cinayetiyle ilgili olay yeri fotoğraflarını verme isteğini kontrol etti. Zavallı adam vurulmuş ve sonra diri diri yakılmıştı, bunun acımasızlığı ve fotoğrafların korkunçluğu midesini bulandırıyordu.

Ve bunu yapan canavarla yalnız olduğunu düşünmek.

Bakışlarını kaçırarak devam etti. "Görünüşe göre Ajans beni onunla yeniden bir araya getirmeyi çoktan planlamış.

ama komutanını öldürdükten sonra USB'yi alıp dizüstü bilgisayarını benim görevime götürüyor. Ve şuna bakın."

Nick'e bir yığın kâğıt daha uzattı. "Onun ve birkaç adamı için tutuklama emri çıkarmışlar. Onu gözaltına alıp sorgulamayı planlıyorlardı."

Bu, Nick'in Dudaev'in işine son vermesinin yetkili olamayacağını bir başka kanıtıydı.

Nick belgeleri gözden geçirdi. "Bu arada Bauer onu çoktan gözetim altına almıştı. Bütün bunları biliyor olmalıydı. Dudaev'i ortadan kaldırmam ve dosyaları almam için beni gönderdi.

ve dizüstü bilgisayarını Ajanstan başka kimse ele geçirmeden önce. Sanırım bilgiyi ilk senin almanı engellemek için seni ortadan kaldırmamı istedi."

"Bu da iyi bir açıklama."

Nick sayfaları tezgâhın üzerine fırlattı, yüzünde soğuk bir öfke vardı. "Bauer beni kullandı. Orospu çocuğu. Dani ve beni biliyordu. O piçi öldürmekten ya da Dudaev'le işbirliği yaptığını düşünürsem seni alaşağı etmekten çekinmeyeceğimi biliyordu."

"Son kısım hakkında yanılıyordu."

"Öyle miydi?" Şüphe Nick'in gözlerini bulandırdı. "O gece seni öldürmedim, çünkü senin zengin bir adamı elde etmek isteyen sığ bir sarışından başka bir şey olmadığını düşündüm. Dudaev için çalıştığına inansaydım ..."

Holly, Bauer'le bir daha yüz yüze gelirse taşaklarına diz çökmeyi aklına not etti. "Bauer senin amirin. Sen ona güvendin. Onun gerçek yüzünü nasıl tahmin edebilirdin ki?

motivasyonlar? Böyle bir şey yapabileceğine inanmak benim için bile zor ve onun için çalışmıyorum."

Ama Nick onun güvence vermesini istemiyor gibiydi. "Mükemmel bir kurban yaptım."

"Seni cinayet mahalline bağlayamazlarsa, bunu senin üzerine yıkamazlar. Sen amatör değilsin. Sen bir amatör değilsin.

Odada kanıt izi yok. Ruger'ı senin parmak izlerinle ya da senin elinde bulmadıkları sürece

sen olduğunu kanıtlayabilir misin? Gördüğüm kadarıyla, seni kesinlikle suçlayabilecekleri tek şey benim kaçırılmam."

"Sanırım haklısın." Yüzünde bir farkındalık ifadesi belirdi ve başını salladı. "Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

"Dudaev ile konuştum. Onu öldürmeden önce, onunla konuştum. Gürcüce. Ses kaydı her şeyi yakalayabilirdi."

Bu hiç iyi değildi. "Ne dedin sen?"

Nick gözlerini kapadı. "Oh, fazla bir şey değil. Sadece 'Batum'daki o geceyi hatırlıyor musun? Skoru eşitlemek için buradayım.' Ona orospu çocuğu dedim. Makarov'unun yerde yattığını gördüm. İsteyip istemediğini sordum, sonra da aldım.

ve ona benim olduğunu söyledim. Sonra Kramer'in ve Dani'nin adını söyledim ve tetiği çektim."

Holly'nin kalbi sıkıştı. "Sözümü geri alıyorum. Boku yedin. Kimliğini ele verdin ve onlara bir cinayet nedeni ve kasıt kanıtı teslim ettin."

Bu sözleri söylerken neler hissettiğini sadece hayal edebiliyordu, Dani'nin cinayeti yüzünden iki yıl boyunca yas tutmuştu.

tek ve keskin bir adalet anıyla sonuçlanıyordu. Ama sözlerinin müfettişlere nasıl geleceğini de biliyordu.

Nick boşluğa baktı, çenesinde bir kas gerildi. "Tam bir aptaldım."

"Bu senin en iyi hareketin değildi." Hafif bir ifade.

Holly sandalyesinden kalkıp ona doğru yürüdü. "Dur kendini hırpalıyorsun. Eminim Bauer'in ses kaydı olmadan Dudaev'in ölümünü sana bağlamak için bir planı vardır."

Nick uzanıp onun elini tuttu, parmakları sıcacıktı. "Onu öldürdüğüm için pişman değilim. Yaptıklarım bu karmaşaya yol açtığı için üzgünüm ama o piçi öldürdüğüm için pişman değilim, sırf sana zarar verme şansı olmadığı için bile.

Bunun için hapse girersem, benim için sorun değil. Adam lanet bir katildi. Ama seni öldürmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde

seni öldürmek-"

"Yapmadığın şeyler için kendini suçlu hissetme." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Bugün yeterince şey yaptık. Hadi yatağa gidelim."

Holly dişlerini fırçaladı ve pijamalarıyla uğraşmadan yatağa gitti. Hava çok sıcaktı, garip bir şekilde bunaltıcıydı. Colorado'da. Ayrıca, Nick onları sadece Her neyse. Birkaç dakika sonra ona katıldı, karanlıkta ona döndü, onu kollarına aldı ve yavaşça sevdi, ikisi de birbirlerinin kollarında uykuya daldı.

Holly hareket edemediğini fark ettiğinde ne kadar süredir uyuduğunu söyleyemiyordu. Vücudu garip bir şekilde ağırlaşmış, uzuvları halsizleşmişti. Gözlerini açtı, başını çevirdi ve kanının soğuduğunu hissetti.

Dudaev.

Ölmüştü. Kan. Beyin. Alnında iki kurşun deliği.

Aman Tanrım!

Yatağın üzerinde kan vardı, teninde kan vardı ve çarşafın üzerinde lor peyniri gibi beyinler vardı.

Yataktan kalkmak, ondan uzaklaşmak zorundaydı ama hareket edemiyordu. Çığlık atacak gibi de görünmüyordu, kalbi göğsünde sıkışıyor, korku buz gibi bir dalgayla onu yıkıyordu. Çok mücadele etti, tüm gücünü topladı -Ve çığlık attı.

"Holly, tatlım, uyan!"

Gözlerini açtı ve Nick'in yüzü gözlerinin önüne geldi.

* * *

Nick Holly'yi kendine yakın tuttu, saçlarını okşadı. "Her şey yolunda. Güvendesin. Ben yanıdayım."

Ona sarıldı, kalbi o kadar sert atıyordu ki bunu hissedebiliyordu. "Ne-ne ... ?"

"Sadece kötü bir rüyaydı."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü, vücudu titremeye başladı. "O kadar gerçek gibiydi ki."

"Hep öyle yaparlar." Onun saçlarını öptü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bir an için hayır diyeceğini düşündü, ama sonra Kelimeler ağzından dökülmeye başladı. "O sabahı tekrar yaşadım. Kanlar içinde uyandım ve orada ölü bir şekilde yatıyordu, çarşaflarda kan ve beyin parçaları vardı. Yataktan kalkmaya, ondan uzaklaşmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Çığlık bile atamadım."

"Kulağa oldukça korkutucu geliyor."

Doğrulup oturdu. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Sadece aptalca bir rüyaydı."

Nick de oturdu. Uzanıp kızın yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Hey, endişelenme. Ayrıca, sanırım o kâbus muhtemelen benim hatamdı. O suç mahalli fotoğraflarını görmene izin vermemeliydim."

Kaşlarını çattı. "Ben pısrık değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim. Son birkaç haftada çok şey yaşadın. Eğer öyle olmasaydın insan olmazdın. travma belirtisi gösteriyor."

"Travma mı?" Başını iki yana salladı. "Ben bir travma kurbanı değilim."

"Kaç tane ceset gördün?"

Başka tarafa baktı. "Televizyonu ve alt kattaki olay yeri ve otopsi fotoğraflarını saymazsak? Sadece bir tane. Peki ya sen?"

Nick zihnini kurcalamanın ona yardımcı olacağından emin değildi. Onun ne gördüğünü bilmesine gerek yoktu. Nick'in bir cevap aradı. "Bilmiyorum. Saymayı uzun zaman önce bıraktım. İnsanları öldürdüm, Holly."

"Hiç böyle bir kabus gördün mü?"

İtiraf et Andris.

"Dani'nin ölümüyle ilgili hala kabuslar görüyorum. Gerçek gibi geliyorlar. Uyandığımda, sanki onu tekrar kaybetmişim gibi hissediyorum."

"Bu çok zor olmalı." Sesi empatiyle yumuşamıştı.

"Evet. Öyle." Ama bu onunla ilgili değildi. "Sanmıyorum Sizin yaşadıklarınızı bir şekilde travmatize olmadan herkes yaşayabilirdi."

"Ben herhangi biri değilim. Ben eğitimli bir Ajans memuruyum." "Evet ama bunun için eğitilmedin. Hatta Özel

Kuvvet adamları bazen çok fazla zorlanırlar."

Geriye doğru havalı yatağının üzerine yığıldı. "Seninle tanıştığımdan beri hayatım kesinlikle değişti Nick Andris, hem de hiç iyi yönde değil."

Yanına uzandı, elini tuttu ve öptü. "Kesinlikle kötü bir başlangıç yaptık, değil mi?"

Küçük bir kahkaha attı, burnunu çekti. "Evet, öyle yaptık." Bir an için vantilatörün uğultusundan başka bir şey duyulmadı.

Gülümsemesi soldu. "Benim zavallı olduğumu düşünüyor olmalısın, zayıf bir hatun olduğumu."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Babası, Nick fark etti.

Ona böyle davranmıştı.

"I . . . Bilmiyorum. I . . . Ben sadece ..." Gözlerini kaçırdı. Nick onu hiç bu kadar sözcük bulamazken görmemişti.

"Hayır Holly, senin hakkında düşündüğüm şey hiç de bu değil." O

Yanağını avuçladı, yüzünü ona doğru çevirdi ve bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence inanılmaz derecede güçlüsün. Bence en zeki insanlardan birisin.

Kadın ya da erkek fark etmez. Bence sen çok iyi bir subaysın."

"Gerçekten mi?" Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir kırılganlık vardı.

"Gerçekten mi?" Onu öpmek için bir dürtü hissetti ama bunu bastırdı. "Baban seni olduğun gibi takdir etmemiş olabilir ama dünyanın geri kalanı onun kadar kör değil."

"Bilmiyorum. Çoğu erkek-"

Sonra onu öptü; dudaklarını yumuşak bir fırçayla onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Ben çoğu erkek gibi değilim."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Hayır, değilsin. Tanrı'ya şükür."

Kaşları çatıldı ve yüzünü tekrar ondan çevirdi.

"Babamın hiçbir zaman

Bana dokundu. Dokunmak istedi. Bunu hissedebiliyordum. Çok fazla içer ve bir şeyler söylerdi." Sesi bir oktav düştü, Bir erkeğinkini taklit ederek. "'Sen ateşli bir kış parçasısın, bebeğim. Eminim üste seni sikmek istemeyen bir erkek yoktur.' Ya da, 'Senin ağzın sakso çekmek için yaratılmış. Kocan da bunu isteyecektir, biliyorsun.' Ya da, 'Bir "Bugün o mükemmel göğüslerin bir erkeği çok mutlu edecek."

Son sözlerinde sesi titredi ve gözyaşlarına boğuldu.

Nick böyle bir şey olması gerektiğini biliyordu. Onu sorguya çektiğinde bunu yüzüne vurmuş ve hassas bir noktaya dokunduğunu anlamıştı. Bunu ortaya çıkardığını bilmek onu rahatsız ediyordu. Bu yarayı o açmıştı. onun içinde. "Özür dilerim, Holly. Hiçbir erkek bir kadınla bu şekilde konuşmamalı, hele ki bir çocukla, kendi kızıyla."

Kendini o piçin ağzını burnunu kırmak isterken buldu.

Ne tür hasta bir orospu çocuğu kendi çocuğunu açıkça arzular?

"Annem bana kızdı. Kıskançtı. Sanırım bu yüzden bir ilişki yaşadı. arzu edilirdi."

Bu da en az babasının yaptığı kadar iğrenç bir şeydi.

"Özür dilerim." Bozuk plak gibi konuşuyorsun, Andris. Yardımcı olacak bir şey söyle. "Seni korumalı, sana öncelik vermeliydi."

"Artık bir önemi yok. Onlar benim hayatımın bir parçası değiller." Yüzünü tekrar ona doğru çevirdi ve adam yanaklarındaki taze gözyaşlarını görebiliyordu. "Benim hakkımda haklıydın,

Düşündüğünüz şekilde olmasa da. İşimi kısmen seviyorum çünkü kadınları sadece bir erkek olarak gören erkekleri akılsız cinsel oyuncaklardan başka bir şey değil - babam gibi erkekler."

Ne diyeceğini bilemeyen Nick onu kollarının arasına aldı ve sarıldı.

* * *

Holly mutfakta durmuş bir fincan kahve yudumluyordu, açık kapı ve pencerelerden serin bir sabah meltemi esiyordu, temiz hava ve kafein duygularındaki pürüzleri yumuşatmaya yardımcı oluyordu. Onu terk etmek istememişti.

Dün gece Nick'in ayaklarının dibindeydi. Babasından hiç kimseye bahsetmemişti. Şimdi kendini çiğ ve savunmasız hissediyordu.

Hayatının çoğunu kutularda geçirmiş, çocukken bir yerden bir yere taşınmış, farklı kişilikler edinmişti. Bir subay olarak farklı işlerde çalışmak, bir kadın olarak duygularını paketlemek ve onlarla yüzleşecek zamanı olana kadar onları mühürlemek. Şimdi tüm o kutular açılmış, içindekiler Nick'in görmesi için etrafa saçılmış gibiydi. Sadece hepsini tekrar nasıl bir araya getireceğini bilmiyordu.

Nasıl hissettiğinizin bir önemi yok. Bugün önemli olan tek şey ne yaptığınızdır.

Yulaf ezmesi pişirmek için ocağın üzerine bir tencere su koymuştu -yumurta ve yoğurt kalmamıştı- ki o sırada çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin çıtırtısını duydu. Yakınlarda hala faaliyette olan çiftlikler vardı, bu nedenle dizel kamyonların ve çiftlik araçlarının gün boyunca evin önünden geçmesi alışılmadık bir durum değildi.

gün. Ama Holly motor sesi duyamıyordu, yani bu bir kamyon olamazdı. Dahası, yavaş hareket ettiğini söyleyebilirdi.

Nick'in duşa girdiği üst kata baktı, sonra aceleyle pencereye gitti ve görünmemeye dikkat ederek dışarı baktı.

Hayranlık uyandırıcı!

Pencereden geri çekildi, nabızı hızla atıyordu.

Üzerinde "Ríos County" yazan mavi-beyaz bir SUV Şerif" yazılı bir araç, garaj yolunun karşısındaki yolda durmuştu. Polis memuru muhtemelen Nick'in korktuğu gibi minibüsün yüksek otların arasında bıraktığı lastik izleri.

Kahvesini bırakıp yukarı koştu, banyonun kapısını açmadan önce kapıyı çalmaya zahmet etmedi. "Misafirimiz var, ilçe şerifi."

"Siktir! Hikayeye sadık kal. Hemen geliyorum."

Ama Holly çoktan yatak odasına girmişti. Holly çoktan yatak odasına girmişti.

Memurun bakışlarını yüzünden uzaklaştırdıktan sonra kısa bir kot etek ve pembe göbekli bir tişört giydi, sonra Nick'in çantasından beyzbol şapkasını aldı ve saçlarını onun altına sıkıştırdı. Sonra adrenalininin yatışmasını dileyerek aşağı indi. Bir

deneyimli bir kolluk görevlisi korku belirtilerini fark edebilir.

Adamın yoluna gittiğini umarak sessizce pencereye doğru yürüdü, ancak adamın garaj yoluna girdiğini gördü. SUV'den indi, el mikrofonuyla konuştu, sonra ahıra doğru döndü ve minibüsü gördü.

Artık bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Subay - uzun boylu, kaslı bir adam, yıpranmış yakışıklı bir yüzü ve gür saçları vardı.

Bir kez kırmızı ışıktan geçtikten sonra aracın arkasına doğru yürüdü ve mikrofonuna tekrar konuştu, neredeyse kesinlikle geçici plakalardaki numarayı aradı.

Holly ya şimdi ya da asla diye düşündü. Onu aldı kahvesini içip arka kapıdan çıktı ve Kentucky, Elizabethtown'dan Elise Bradley'nin tenine girdi. "Günaydın memur bey. Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

İrkildiyse bile bunu iyi saklamıştı. "Günaydın hanımefendi. Az önce arazinin yanından geçiyordum ve lastik izlerini fark ettim. Bu araç size mi ait?"

"Evet, öyle efendim. Nişanlıma ait. O bizim."

"Anlıyorum. Affedersiniz." Birisi onunla konuştu Kulaklık, muhtemelen plakaları temizlemek için rapor veriyor. O

mikrofonuna bir kez daha konuşarak cevap verdi, sonra verandaya doğru ilerledi, merdivenlerin dibinde durdu, ikisi arasında tepkisel bir boşluk bıraktı ve Kapı aralığında gelen ateş hattından uzak durarak. "Adın ne senin?"

"Elise. Elise Bradley."

"Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim, Bayan Bradley?" "Josh ve benim kalacak bir yere ihtiyacımız vardı ve burayı bulduk.

Terk edilmiş bir yer." Kentucky ağzını yıllardır duymamıştı ama hemen hatırladı. "Hiçbir şeye zarar vermedik. Ortalığı güzelce temizledik."

Tamam, bu biraz eğlenceliydi - kesinlikle hiçbir şeyin yanlış gidemeyeceği bir şekilde.

"Görebileceğim bir kimliğiniz var mı?" Bakışları kızın göğüslerinde ya da karnındaydı.

"Evet, efendim. İçeride. Getireyim mi?"

"Evet, lütfen." Kibardı ama sesinde çelik vardı. Ciddiydi.

"İçeri gelip bir fincan kahve içmek ister misin?" Onu içeri davet ederek risk aldığıının farkındaydı. Eğer ararsa bodrumda bilgisayarları ve "Çok Gizli" etiketli bir yığın belge bulacaktı ve sonra başları büyük belaya girecekti.

"Nişanlınız içeride mi?" Adam zekiydi, belli ki Nick'in, yani Josh'un oluşturabileceği tehlikeyi değerlendirmeye çalışıyordu. Kapıdan içeri girip saldırıya uğramak ya da vurulmak istemiyordu.

"Duşta, efendim." Rozetine baktı. "Şerif Yardımcısı Davidson?"

"Şerif Davidson."

"İçeri gelin, Şerif Davidson. Josh bir dakika içinde aşağıda olacak."

Şerif onu içeri kadar takip etti.

Bölüm Yirmi İki

"Fazla bir şeyimiz yok; sadece ikinci el mağazasından aldığımız mutfak eşyaları ve üst kattaki odada giysilerimiz var.

yatak odası." Holly şerife bir fincan kahve doldurdu. "Josh su sistemini tek başına tamir etti. Jeneratörü de çalıştırdı."

"Bunu fark ettim."

"Şeker ya da süt alıyor musunuz?"

"Oh, hayır teşekkürler. Bana kahve yok."

Fincanı tezgâha bıraktı, çirkin kot çantasını aldı ve cüzdanından sahte kimliğini çıkardı. "Buyurun efendim."

"Teşekkür ederim." İnceledi ama geri vermedi.

"Günaydın, efendim." Nick masanın altında belirdi. Üzerinde bir kot pantolon ve tişört vardı, saçları ıslaktı, yüzü tıraş edilmemişti.

Tam zamanıydı!

Elini uzattı, Orta Batı aksanıyla konuşuyordu. "Josh Young. Burada olmamamız gerektiğini biliyorum efendim, ama şu anda işlerimin arasındayım ve kalacak bir yere ihtiyacımız vardı. Burayı mahvedecek bir şey yapmadık."

"Kimliğiniz var mı?"

Nick elini cebine attı ve şerife sahte ehliyetini uzattı.

"Demek Kentucky'lisiniz, Bayan Bradley?"

"Evet, efendim."

"Orası güzel bir ülke. Orada mı büyüdün?"

"Elizabethtown." Holly'nin babası Kentucky'de sadece üç ay görev yapmıştı ve bu süre bölge hakkında bir şeyler bilmesine yetecek kadardı.

"Anne tarafından Kentucky'li bir ailem var." Yüzünde bir gülümseme vardı ve sesi arkadaşçaydı ama Holly buna kanmadı. Bu sıradan bir konuşma değildi. Onu test ediyordu. "Hangi okula gittin, Kuzey Hardin Lisesi'ne mi?"

North Hardin Lisesi Radcliff'teydi.

"Elizabethtown Lisesi'ne gittim." Görünmez ponponları kaldırdı. "Bastır Panterler!"

Gülümsedi ve Nick'in kimliğine baktı. "Peki Illinois'li bir adam Kentucky'li genç bir bayanla nasıl tanıştı?"

Nick şerife prova ettikleri şeyi anlattı, iş arasında olduğunu ve kızla bir lokantada masalarda çalışırken tanıştığını söyledi. "Ona çıkma teklif edecek cesareti bulmam birkaç haftamı aldı."

Holly'ye gülümsedi, bakışları sıcaktı. Holly de ona gülümsedi,

Başını başka yöne çevirip utangaç numarası yapıyordu. Onlar sadece aşklarını anımsayan mutlu bir çiftti.

"Sizi Colorado'ya ne getirdi?"

Nick, "İş arıyorum," diye cevap verdi. "Colorado'nun kulağa hoş geldiğini düşündük."

"Ne zamandır buradasınız?" Şerif Davidson etrafına bakındı.

Holly parmaklarıyla sayarak Nick'e baktı. "Neredeyse iki hafta oldu. Üst kata taşınan bazı sarı ceketler beni soktu, çok kötü soktular ama Josh onlardan kurtuldu. Aslında bizim olmadığı için buraya iyi bakmaya çalışıyoruz. Sanırım kira ödeme şeklimiz bu diyebiliriz."

"Minibüste bir çocuk araba koltuğu gördüm. Yanınızda bir çocuk var mı?"

Holly Nick'e baktı, nabızı hızla atıyordu. Daha önce Bunu tahmin etmiş ve bir cevap provası yapmamıştı. "Şey

..."

* * *

Nick, Holly'nin gözlerindeki panik kıvılcımını gördü. Bu senaryoyu hazırlarken lanet olası araba koltuğunu hiç düşünmemiştir. Bunu halletmenin tek bir yolu vardı.

Kadının arkasına geçip elini karnının alt kısmına götürdü. "Bebek tam burada, onu yerleştirdiğim yerde. Araba koltuğunu gördük ve onu almak zorunda kaldı."

Aşağı baktı ve Holly'nin yanaklarında sevimli bir kızarıklık gördü. Ya onu utandırmıştı ya da kızgındı. Bahse girerim ikincisiydi.

"Demek hamilesiniz, Bayan Bradley?"

"Evet, efendim." Elini Nick'in elinin üzerine kaydırды.

"Neredeyse üç aylık hamileyim. Yılbaşından önce evlenmek istiyoruz.

Bebek geldiğinde Josh'ın adını taşıyacak ama önce Josh'ın çalışması gerekiyor."

"Ne tür bir iş yapıyorsunuz, Bay Young?"

Nick omuz silkti. "Biraz ondan biraz bundan -iyi bir tamirciyimdir- arabalar, tekneler, makineler. Ben de yapabilirim inşaat."

"Bana bir dakika izin verirsiniz." Hâlâ kimliklerini elinde tutarak dışarı çıktı ve verandanın merdivenlerinden inerek mikrofonuna konuştu.

Holly Nick'e döndü, ters ters baktı ama Nick onun dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyordu. "Bana Josh'un böyle maço bir cahil olduğunu söylememiştin. 'Bebek tam burada, tam benim olduğum yerde. diktim.' Aman Tanrım!"

"Daisy Duke olarak ne kadar seksi olduğunu bana hiç söylemedin. O aksan beni tahrik ediyor." Nick onu burnundan öptü, kendine biraz kahve doldurdu ve sesini fısıltıya indirdi. "Buradan çıkar çıkmaz gitmemiz gerek. Ben bilgisayarları toplayacağım. Sen üst kattaki eşyaları hallet. Minibüsün geçici plakasını aldığına göre bir plaka ya da araba çalmamız gerekecek. Hakkımızdaki BOLO'nun dikkatini çekmesi ve parçaları bir araya getirmesi an meselesi."

"Tamam. Elbette. Ama bir sonraki sığınağımızda en azından klima olabilir mi? Daha az sarı ceket, örümcek ve

yılan

iyi de."

Verandanın merdivenlerinde ayak sesleri duyular. Paravan kapı açıldı ve şerif tekrar içeri girdi.

Kimliklerini uzattı. "Şu anda şansınızın yaver gitmediğini anlıyorum. Sizden önce burada yaşayan ailenin de -iyi insanlar- şansы yaver gitmemiş. Üç kuşak boyunca bu topraklarda çiftçilik yapmışlar ve kötü geçen yıllar onları burayı terk etmek zorunda bırakmış. Başlarına gelenler gerçekten utanç verici."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi Nick. "Gerçekten üzgünüm," diye yineledi Holly.

"Eğer banka, bir asırdır bu topraklarda yaşayan bir ailenin burada kalmasına izin vermiyorsa, sizi de kesinlikle burada istemeyecektir. Yasalara göre siz buraya izinsiz girdiniz ve sizi tutuklatıp buradan uzaklaştırabilirim."

"Tutuklanmış mı?" Holly Nick'e yaklaştı ve gözlerinde endişeyle ona baktı.

Koruyuculuğa dair cevap niteliğinde bir çekim hissetti. Kahretsin, çok ikna ediciydi. Kolunu onun beline doladı.

Şerif elini kaldırdı. "Sizi tutuklamayacağım. Yola yeni çıkan genç bir çiftin birkaç günlüğüne kalacak bir yere ihtiyaç duymasını anlayabiliyorum. Burada çiftler için sığınma evi yok, özellikle de evli olmayan çiftler için. La Junta'da sizi kabul edebilecek bir sığınma evi var Bayan Bradley, durumunuz göz önüne alındığında."

"Josh'la birlikte olmak istiyorum."

"Bu durumda, en iyi umudunuz Colorado Springs'e gitmek. Orada iş bulmanıza ve yerleşmenize yardımcı olabilecek bazı kiliseler var." Onlara birkaç kartvizit uzattı.

"Bu iyi insanlara

Oraya vardığında ara. Size bir gece ayarlayabilirler ve başlamanıza yardımcı olabilirler."

"Teşekkür ederim, efendim." Nick kartları ondan

aldı. "Eğer birkaç gece daha kalmanız gerekirse Anlıyorum. Ama bir dahaki sefere ben buradan geçene kadar gitmiş ol.

devriye geziyor."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Nick onun elini sıktı. Holly de aynısını yaptı.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Anlayışınız için teşekkür ederim efendim." Nick şerifi kapıya kadar geçirdi, bakışları yolun ötesinde, adamın onları tanıdığına ve destek istediğine dair bir işaret arıyordu.

"O bebekle iyi şanslar." Şerifin bakışları Holly'nin üzerine düştüğünde ısındı.

Holly ellerini karnına bastırarak gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Nick, şerifin devriye aracına binişini, garaj yolundan geri geri çıkışını ve yolun aşağısına doğru gidişini izledi. "Gitmiş. Hadi gidelim."

* * *

Pueblo'nun kuzeyindeki 50. Otoyol'da bulunan Big Chief Motel'in otoparkına girdiklerinde saat neredeyse gece yarısıydı. Burası bir süredir bakım görmemiş gibi görünüyordu, asfaltın üzerinde otlar ve yabani otlar büyüyordu.

park yeri, park yerlerini belirleyen beyaz çizgiler neredeyse yok olmuş, öndeki neon tabela sıcak pembe renkte "V can y" diye yanıp sönüyordu.

Holly minibüsün camından dışarı baktı ve pencerelerdeki klima ünitelerini görünce umutlandı. "Belki de içerisi dışarıdan daha güzeldir."

Nick girişten uzak bir yere park etti. Güvenlik kameralarından kaçınmaya çalışıyordu, Holly biliyordu. Bu yerde hiç olmadığından ciddi şüpheliydi. "Burada kal. Ben hemen döneceğim."

"Yatak böcekleriyle ilgili sorun yaşayıp yaşamadıklarını sorduğunuzdan emin olun."

Nick ona bir bakış attıktan sonra kapıyı kapattı ve girişe doğru yürüdü.

Holly camı indirdi, otelin neon ışıklarının vızıltısı bir tür ürpertici film müziği gibiydi. Tüm bunlar ne kadar gerçeküstü görünüyordu.

Şerif gittikten on dakika sonra çiftlik evinden ayrılmışlar, her şeyi minibüsün arkasına doldurmuşlardı. Sonra Colorado Springs'e doğru arka yollardan gitmişlerdi. Nick bir arabanın plakasını çalmıştı.

havaalanının uzun süreli park yerinde oturuyorlardı. Ondan sonra güneydoğuya doğru gitmişler, şehirle aralarına mesafe koymuşlar, trafik kameralarının olmadığı yollardan gitmeye çalışmışlardı. Şimdi kalacak bir yere ihtiyaçları vardı, nakit para kabul eden bir motele.

Holly otelin girişini izliyor, bir çift far her görüldüğünde bakışlarını otoyola çeviriyordu. Şerif onlarla yeterince zaman geçirmiş ve yüzlerinin zihninde sağlam bir imajını oluşturmuştu. Birini gördüğü an onlar hakkında BOLO, o arayacaktı, ve sonra federal ajanlar eyaletin bu köşesine inecekti-CIA memurları, polis teşkilatı, FBI. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Güneşliği indirdi, ışıklı lambayı yaktı. makyaj aynasına baktı ve saçlarını düzeltmek için elinden geleni yaptı; bunu yaparken sadece kendini rahatlatmaya çalıştığının farkındaydı. Saçları Şerifle karşılaşması ona ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu ve her şeyin ne kadar çabuk başlarına yıkılabileceğini hatırlatmıştı. Dudaev'in bilgisayarında Bauer'in suçlu olduğunu kanıtlayacak bir şey bulmaları gerekiyordu, böylece Nick ve Bauer'i parmaklıklar ardına koydu.

Ve sonra . . .

Nick Langley'e gidip Teşkilat'la işleri yoluna koymaya çalışırken, o da kendi hayatına güvenle dönebilecekti. Onlar veda eder ve yoluna devam ederdi.

Bu düşünce onu neden bu kadar çaresiz hissettiriyordu? Birlikte olmak hakkında hiç konuşmamışlar, hiç söz vermemişlerdi. Konuşma bile yapmamışlardı. iki kişi DTR-İlişkiyi Tanımlamaya çalışır. Onlar mı

hatta bir ilişkisi var mıydı? Yoksa tanıdığı diğer tüm erkeklerle olduğu gibi bu da sadece seksle mi ilgiliydi?

Hayır. Hayır, bu sadece seks değildi. Nick onun için bundan daha fazlasını ifade ediyordu.

Onu güldürdü. Ona değer verildiğini hissettirdi. Onu kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu, arkadaşlarının bile.

Saçmalamayı bırak, Bradshaw.

Onu arkadaşlarından daha iyi anlıyordu çünkü gerçek işini biliyordu. Diğerlerinin yanında olamadığı bir şekilde onun yanında kendisi olabiliyordu. İlk defa Uzun zamandır ilk kez rol yapmak zorunda kalmamıştı. Bu onu özel yapmıyordu. Onu bilgili yapıyordu.

Onun nesi vardı? Neden duygularının bu işe karışmasına izin veriyordu? O ve Nick çıkmıyorlardı. Yozlaşmış bir Ajans memurunu adalete teslim etmeye, kariyerlerini ve hayatlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Bir şey vardı. başka bir şey yok.

Boğazında oluşan yumruyu görmezden geldi, pencereden dışarı baktı, Nick'i aklından çıkarmaya çalıştı ama onun yerinden kımıldamadığını gördü.

Ben çoğu erkek gibi değilim.

Bunu o söylemişti ve doğrudu. Tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Korkunç gerçek şu ki, bunun bitmesini istemiyordu. Tamam, kötü adamlardan kaçma kısmının dün bitmesini istiyordu. Ama Nick'e veda etmek istemiyordu.

* * *

Nick araca tırmandı. "Bize bir oda tuttum.

zemin katta mini mutfak. Park yeri arka tarafta. Ev sahibi pek İngilizce konuşmıyor."

"Bu bir bonus."

Minivanı çalıştırdı ve arka tarafa doğru sürerek yolu görmeyecek şekilde park etti. Biri haber vermediği sürece

plakaların çalıntı olduğunu anlamayacaklardı ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Anahtar kartını ona uzattı. "Eşyalarını al ve mümkün olduğunca çabuk odaya git. Riske girmek istemiyorum kimse seni görmesin. Geri kalan her şeyi ben taşıyacağım."

Teçhizat çantasını aldı ve onu uzun bir koridordan 134 numaralı odaya kadar takip etti.

"Halı geri dönüştürülmüş sirk çadırlarından yapılmış gibi görünüyor," diye fısıldadı anahtar kartını kaydırırken.

"Bir Ajans görevlisi olarak mı yoksa bir eğlence muhabiri olarak mı değerlendiriyorsunuz?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "İkisi de."

Odalarının içindeki hava havasız ve sıcaktı.

Temizlik ürünleri kokuyordu ama idare ederdi. Sol taraflarında küvetli ve duşlu küçük bir banyo, sağ taraflarında küçük bir buzdolabı, lavabo, ocak ve mikrodalga fırın bulunan küçük bir mutfak vardı. Alanın çoğunu iki tam boy yatak, bir köşede iki sandalyeli küçük bir masa ve duvara monte edilmiş bir televizyon kaplıyordu.

"Burası 1970'lerde ölmüş gibi görünüyor," dedi.

Ne demek istediğini anlayabiliyordu. Altın başak perdeler. Sarı ve kırmızı kıvrımları olan kraliyet mavisi halılar. Turuncu-yeşil çizgili yatak örtüleri.

"Biz de aynısını yapmadığımız sürece." Teçhizat çantasını yere bıraktı ve geri kalanı için dışarı çıktı.

Eşyalarını ve erzaklarını taşımayı bitirdiğinde, klimayı çalıştırmış ve yiyecekleri yerleştirmişti. Pencereye doğru yürüdü ve açık olduğundan emin olmak için kontrol etti. açılacaktı. Kapıdan başka tek çıkış yolu buydu. "Sanırım

bilgisayarları kurmak için yarına kadar bekleyeceğim. Belki de ..." Arkasını döndü ve kalbi küt küt atmaya başladı, ne söylediye unutmuştu.

Kutsal. Cehennem.

Holly yatakta dört ayak üzerinde duruyordu, kalçaları ayrılmıştı, bütün gün Nick'i çıldırtan kısa kot eteği çekilmişti külotunu çıkardığı ortaya çıktı. O çıkarmıştı

Sütyenini de çıkarmıştı, göbek gömleğinin altından göğüslerinin yuvarlak alt kısımları görünüyordu. Omzunun üzerinden ona gülümsedi, çıplak poposunu oynattı.

O tatlı Kentucky aksanıyla "Kedi dilini mi yuttu?" dedi.

Nick o kadar hızlı sertleşti ki kot pantolonunun yırtılmadığına şaşırdı. Yatağa doğru yürüdü, onu avuçladı, sonra bir parmağını yarığı boyunca kaydırды. "Kedi dilimi mi istiyor? Yoksa sikimi mi istiyor?"

Fermuarını açtı ve ona bir görüntü vermek için ereksiyonunu serbest bıraktı.

Kıpırdandı. "İkisini de alamaz mıyım?"

"Anatomimi ciddi bir şekilde yeniden düzenlemeden olmaz." "Sikin. Şimdi." Bu sefer aksanı unutmuştu ama Nick'in umurunda değildi.

Onun arkasındaki yatakta dizlerinin üzerine kalktı ve kendini yavaşça onun içine soktu, saf bir mutluluk hissi

Aletinden beynine doğru ateş ediyordu. Kadın çoktan ıslanmıştı, kaygan iç kasları adam hareket etmeye başladığında onu sertçe kavırıyordu. "Tanrım." Onun üzerine eğildi, bir eliyle

meme uçlarını kızdırıyor, diğerini bacaklarının arasına koyuyordu.

"Nick." Gözleri kapalı, ağzı açıktı.

Hızını artırmaya devam etti, kendini ağırdan almaya, bunun uzun sürmesini sağlamaya zorluyordu. Ama içindeki gerilim çoktan yükselmişti, nefesi artık yumuşak, küçük inilti halinde geliyordu. Tanrım, bunu seviyordu, onun içinde olmayı seviyordu, onunla birlikte olmayı seviyordu. Bu muydu

Kaçıyor olmanın heyecanından başka bir şey değil miydi, yoksa bu sadece birlikte olma şekilleri miydi - ihtiyaç, aciliyet, bu sürekli açlık?

Nefesi kesildi ve sırtını dikleştirdi, boşalırken iç kasları onun etrafında kasıldı. Zirve noktası geçene kadar onunla kaldı. Sonra kalçalarını kavradı ve doruk noktası onu eve taşıyana kadar tekrar tekrar içine girdi.

* * *

Bauer, duyulmadan ya da kaydedilmeden konuşabildiği birkaç yerden biri olan Langley Fork Park'ta koştu. Kulaklığı kulağına taktı ve numarayı çevirdi. "Andris'i saklandığı yerden çıkarmanın zamanı geldi."

"Evet, öyle olduğunu söyleyebilirim. Yüzeye çıkacağını, Teşkilat'la temas kuracağını söylemiştin. Bunun için fazla zeki, değil mi? Sana çok zeki olduğunu söylemiştim. İkisinden de bir iz görmedik, o özel güvenlik şirketindeki şerefsizler de görmedi."

"Her zaman bu kadar sabırsız mıydın?" Bauer asıl sorunun, kendisinin her zaman bu kadar aptal olup olmadığı olduğunu fark etti. "Orta Doğu'da onca yıl gözetim altında kalmayı nasıl başardın?"

"Sen evinde rahat rahat otururken ben bu boktan otelde bu Gürcü pisliklerle takılıyorum. Bana sabırdan bahsetme. Gidebilirim, biliyorsun. Her şeyi senin üstüne yıkabilir, senin halletmene izin verebilirim. Bir uçağa atlayıp evimde özgür olabilirim. Bu işten istediğimi aldım. Burada sadece kışını kurtarmaya yardım etmek için duruyorum."

Bauer'in yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Eğer senin beni gerçekten tehdit ediyorsa, kızını ziyaret etmek zorundayım. Şu an kaç yaşında? Yirmilerinin sonunda, otuzlarının başında mı? Yaklaşık bir yıl önce evlendi, değil mi?"

"Beni dinle, seni orospu çocuğu! Çocuğumdan uzak dur. Beni tanımıyor bile. Benimle büyümedi bile. O bunun bir parçası değil."

"Sen onu bunun bir parçası yapmazsan o da bunun bir parçası olmayacak. Bana ihanet edenlere ne olduğunu biliyorsun."

Andris ve Bradshaw ölene kadar bu iş bitmeyecek."

"Hey, sadece çene çalıyordum. Çok sıkıldım ve bu piçlerle takılmaktan bıktım. Hayatıma devam edebilmek için bu işi bitirmek istiyorum."

"İkimiz de bunu istiyoruz."

Bauer hayatını Teşkilat'a adanmıştı. Babasının beklentilerini karşılamak, kendine bir isim yapmak ve babasının gölgesinden kurtulmak için elinden geleni yapmıştı.

Uyuşturucu, istihbarat, silah gibi bir düzine entrika çevirmiş ve hiç yakalanmamıştı. Şimdi, işinin zirvesindeyken ve emekliliğine sadece birkaç yıl kalmıştı, her şeyini kaybetmenin eşiğindeydi çünkü o çuk-
yüzlü orospu çocuğu Dudaev gidip yönetmenin kulağına fısıldamıştı.

Dudaev hak ettiğini almıştı.

Bauer lakros oynayan bir grup çocuğun yanından koşarak geçti. "Andris'e bir zeytin dalı uzatacağım, bakalım saklandığı delikten çıkmasını sağlayabilecek miyim?"

Bauer ona planın ayrıntılarını ve her birinin oynayacağı rolü anlattı. "Ondan ihtiyacımız olan her şeyi alana kadar Andris'i hayatta tutmak önemli. Sakın Bradshaw yanında değilse onu öldürün. Eğer onu öldürürsen, onu bulmakta çok zorlanırsınız. Anladın mı?"

"Evet ama Gürcü dostlarımızı kontrol edebilir miyim bilmiyorum. Onların kendi gündemleri var."

"Onlara, içlerinden biri çizgiyi aşarsa ya da izinsiz ateş ederse, sonlarının eski patronları gibi olacağını söyleyin."

"Sabit diskin şifresini çözme şansın var mı?"

"Henüz değil. Piçin şifresi Gürcüce, Rusça ya da İngilizce olabilir. Üzerinde çalışan bir ekibim var." Bauer'in asıl endişesi bu değildi. "Artık USB belleği bildiğimize göre sadece Ajans dosyalarını içeriyordu, artık bilgisayarında ne olduğunun bir önemi yok. Andris en azından Bradshaw'un eline geçmesini engelledi. Bu işi bitirmek için tek yapmamız gereken ikisinden de kurtulmak. Gerisi sadece temizlik."

"Andris'le ne alıp veremediğin var?"

"Ona karşı bir şeyim yok." Hayır, Nick Andris'e karşı bir şey hissetmiyordu. Aslında onu severdi. Ama emekliliğini hapishanede geçirecek değildi. O getirmişti

Andris Teşkilat'a girmişti ve şimdi Andris bu iyiliğin karşılığını hayatıyla ödeyecekti.

Bir an için bunun adil olup olmadığını düşündü. "Onu ldrdğnzde, hızlı ve temiz olsun. Bu kadarını hak ediyor. Kıza ne istersen yapabilirsin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Holly'nin ayaklarının yanından bir şey sekerek geçti.

"Bir tane daha var." Lanet hamam böcekleri. "Bu şimdiye kadarki beşinci."

"Sayıyor musun? Senin böceklerle ne alıp veremediğin var?" Nick güldü. "Aynı böcek olmadığını nereden biliyorsun? Ben hiç görmedim."

"Çünkü yüzün çıplak kadınlara gömülü."

Ajans dosyalarını gözden geçirmeyi bitirmişti ve şimdi yatmadıkları yatağı yüzey olarak kullanarak belgeleri düzenliyordu. Nick ise Dudaev'in porno zulasına bakıyordu.

"Tüm bu kasık fotoğraflarının beni tahrik ettiğini düşünüyorsanız yanıyorsunuz. Bu kadınların çoğu muhtemelen reşit değil ve bahse girerim birçoğu bunu seçmemiştir."

Mide bulandırıcı bir düşünce.

Başını yana doğru eğdi. "Lanet olsun, çoğu zaman neye baktığımı bile bilmiyorum. İnsan vücuduna bu kadar yaklaştığında ..."

Holly onun yanına gitti ve ekrana bakmak için eğildi. İkisi de başlarını önce sola, sonra sağa eğerek anlamaya çalıştılar.

İşaret etti. "Bu onun olmalı-"

"Hayır, bu başka bir adamın olmalı. Farklı bir cilt tonu."

"Haklısın."

"Şurada ve şurada iki çift fındık sayıyorum." "Oh, şimdi anlıyorum. İkisi de ..." Görüntü ve o anda Holly keşke olmasaydı dedi. "Ew! Aman Tanrım! Zavallı kadın."

Göz ağartıcısı neredeydi?

Holly masanın üzerindeki bir yığın belgeye dokunarak onları düzeltti, sonra da yatağın üzerine koydu. "Eğer ben pornolara bakarsam ve sen de diğer dosyalarına bakmaya devam edersen daha hızlı ilerleme kaydedebiliriz. Gürcüce okuyamıyorum ama fotoğrafları gayet iyi görebiliyorum."

Nick başını salladı. "Bu pislği görmeni istemiyorum."

"Seks yapan çıplak kadın resimlerine bakmamı istemiyor musun?" Bu onun için çok korumacıydı. "Biliyorsun, ben çıplak bir kadınla yaşıyorum. Aslında, onu her gün görüyorum. Hatta onunla yatıyorum. Onunla seks yaptığımı söylemiş miydim? da mı?"

"İşte bu beni tahrik ediyor." Nick ona doğru döndü, yakışıklı yüzünde bir sırıtış vardı. "Bir dahaki sefere ikiniz bir araya geldiğinizde izleyebilir miyim?"

Ellerini adamın kalın, koyu renk buklelerinin arasına soktu ve onları şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Benim için sorun değil, ama sanırım o seninle seks yapmak."

Kıkırdadı, sonra tekrar bilgisayar ekranına döndü. "Cidden, piç herif cinayet kupalarını -Onun ve adamlarının öldürdüğü insanların fotoğrafları. Buraya karışmışlar. Bunları görmene gerek yok."

Dudaev'in alnında kurşun delikleriyle yatakta ölü yattığı bir görüntü zihninde canlandı. Midesi bulandı. "Tamam. Nasıl istersen öyle olsun."

Kelimeleri hafif bir tonda söylemişti ama adamın onu korumaya çalışması ona dokunmuştu. Hayatında bu ne kadar sık olmuştu?

Saate bir göz attı. Neredeyse öğleden sonra birdi. Yakında öğle yemeği vakti gelecekti. Fıstık ezmeli sandviçlerin üçüncü günü. Yine de şikâyet etmemesi gerektiğini düşündü. Hamamböceklerine rağmen, küçük oda çiftlik evinden çok daha rahattı. Klima burayı makul ölçüde serin tutuyordu ve Dün gece yerdeki havalı yatakta değil, gerçek bir yatakta uyudum.

"Sanırım bir şey buldum."

Holly döndüğünde Nick'in ekranında bir belge görüntüsü gördü. Onun yanına gitti ve ekrana yakından baktı. Bu bir tür makbuzdu. "Cayman Ulusal Bankası."

"İsviçre'deki bir hesaptan Cayman Adaları'na neredeyse bir milyon dolar transfer etmiş. Tarihe bakın." Nick parmağını monitöre dokundurdu. "Bu Batum operasyonundan bir aydan kısa bir süre sonra."

"Makbuzda bir isim var mı?"

"Hayır, ama iki hesap numarası da orada. Bu paranın Dudaev ve adamlarının çaldığı silahların satışından geldiğine dair bahse girmek ister misin?"

Holly'nin nabızı hızlandı. "Dudaev'in muhtemelen dünyanın her yerinde hesapları vardı. Bunun bizim durumumuzla bir ilgisi olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sanırım yapamam, ama bunu insanların görmesini istemediği diğer şeylerin bulunduğu bir klasörde buldum-örneğin cesetler. Bunu saklamaya çalışıyordu. Tarih göz önüne alındığında, başka bir şey olabileceğini düşünmek benim için zor. Yoksa neden iki yıllık bir makbuzu saklasın ki?"

"Makbuz bununla bağlantılı olsa bile, elimizde soruşturma yetkisi. Bankayı arayıp bize hesaptaki ismi vermelerini isteyemeyiz."

"Hayır, biz yapamayız ama Teşkilat yapabilir." Nick ona baktı. "Dudaev'i Bauer'e bağlamak ve Bauer'in suç ortağını ortaya çıkarmak için ihtiyacımız olan kanıt bu olabilir."

Holly o kişinin Lee Nguyen olduğuna inandığını biliyordu. "Komutanımla temasa geçip onu bilgilendirebilirim, ona ne bulduğumuzu, ne bulduğunuzu anlatabilirim. Belki de Dudaev'in eroin sevkiyatlarıyla ilgili e-postalarını ona vermeyi teklif edebilirsin. iyi niyet."

"Fena fikir değil. Telefon görüşmesine açık olup olmadığını sor."

"Şifreli metin üzerinde çalışmaya başlayacağım." Masaya oturdu ve bir düz metin mesajı yazdı, sonra Nick'in görmesi için uzattı.

Kâğıt parçasını aldı, elini tuttu ve öptü. "Sana güveniyorum."

Mesajı hızlıca kodladı, anahtarı yazdı, sonra bilgisayarının başına oturdu ve otelin Wi-Fi'sine giriş yaptı. IP engelleme programını başlatması ve Twitter hesabına giriş yapması bir dakikadan az sürdü. Arkadaşlarına hâlâ hayatta olduğunu bildirmek için bir Tweet atmayı planlıyordu ama birkaç mesajı olduğunu gördü. Mesajları görüntülemek için tıkladı ve adrenalinin vücuduna hızla yayılmasıyla gözlerini dikti.

"Bunu görmek isteyeceksin."

Gelen kutusunda Lee Nguyen'den bir mesaj vardı.

* * *

Nick ve Holly öğle yemeğinden hemen sonra otelden ayrılıp kuzeye, Colorado Springs'e doğru yola çıktılar, bu kez direksiyonda Holly vardı. "Bundan hoşlanmadım. Komutanım bu adamla temas kurmamamı söyledi. Ajansta ondan başka kimse yok."

Bütün öğleden sonra bu konuda tartışmışlardı.

Nick kararına sadık kaldı. "Temas kuran sen değilsin. Eğer bir şeyler ters giderse, benim başım yanar."

"Ama başını seviyorum. Olduğu yerde kalmasını istiyorum."

Uzandı ve başparmağını onun yanağında gezdirdi. "Sen de öyle
I."

"Kısa tutmayı unutma. Nguyen'in kışkırtmasına izin verme.

Seni. Yerimizi tespit edebilmek için bu işi uzatmak isteyecektir."

Nick kot pantolonunun cebinden kullan-at telefonunu çıkardı ve çalıştırdı. "Aptalca bir şey söylemeye başlarsam beni durdur."

"Bu görüşme sırasında mı, yoksa genel olarak mı?"
Gülümsedi ama gözlerinde endişe vardı.

"Çok tatlısın." Nguyen'in onlaraverdiği numarayı çevirdi ve ne kadar gergin hissettiğine şaşırdı.

Nguyen ilk zil sesinde açtı. "Andris, iyi misin?"

Arkadaşının tanıdık sesini duyunca, içinde bir Nick'in içinde karmakarışık duygular vardı; acı, şüphe, öfke. "Ben iyiyim.

-Bauer sağ olsun."

"Bradshaw güvende mi?"

"Evet. Benim için tehlikede değil."

"Teşkilat'ta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Keşke bunu bana bir ay önce söyleseydin. Bauer onu işten çıkarmam için beni gönderdi. Bunu biliyor muydun, dostum?"

Nguyen ona cevap vermedi. "Yüz yüze görüşüp bunu konuşmamız gerekiyor. Bilmen gereken şeyler var ve teslim olmanla ilgili ayrıntıları çözmemiz gerekiyor. Teslim olma zamanın geldi."

"Ben olduğum yerde mutluyum. Ayrıca, gözaltında uzun süre kalacağımı sanmıyorum. Bauer hem beni hem de Bradshaw'u öldürmeyi planlıyor. Ona yardım mı ediyorsun?"

"Hayır. Nick, beni dinle. Şu anda açıklayabileceğimden çok daha fazlası var ama Teşkilat'ın burada maruz kalabileceği potansiyel riskleri sınırlamamız çok önemli. İhtiyacın olan-"

"Ajansın canı cehenneme!" Nick'in son iki haftadır içinde taşıdığı öfke patladı. "Daly, Carver ve McGowen öldürüldüğünde Teşkilat neredeydi? Kramer öldürüldüğünde Teşkilat neredeydi? Kramer öldürüldüğünde Bauer beni Dudaev'i vurmam için izinsiz gönderdiğinde ajans mı?"

"Bana güvenmelisin, Nick.

Kimseye güvenme.

Kramer'in sözleri aklına geldi.

"Öyle mi? Bauer'e güvenmiştim. O bana ihanet etti. O benim

ve bana tuzak kurdu. Batum'da o gece olanların suçunu benim üstlenmemi istiyor. Kendi kışını kurtarmaya çalışıyor. Sahadaki adamı sen miydin Lee? Hepimizi Dudaev'e teslim eden ve Dani'yi öldürten sen miydin?"

"Hayır! Kahretsin, Nick, dinle. Benim bunlarla hiçbir ilgim yok. Bunu şimdi konuşamayız. Colorado Springs'de

kalacağım yeri sana mesaj atacağım. Sen ve

Bradshaw yarın öğleden sonra saat üçte benimle orada buluş. Bu işin bitmesini ben de en az senin kadar istiyorum."

Holly gösterge panelindeki saat göstergesine dokundu. Ama sonra Nick'in aklına geldi. "Colorado Springs mi?"

Nguyen neden Denver yerine Colorado Springs'e geliyordu?

"Az önce Ríos Bölgesi şerifinden bir telefon aldık. Los Ríos'un dışındaki bir çiftlik evinde ikinize rastladığını söylüyor. Bu sabah BOLO'yu yakalayana kadar siz olduğunuzu fark etmemiş. Eğer hala oradaysanız, buradan defolup gitmek isteyeceksiniz."

"Tüyo için teşekkürler, dostum."

"Sen benim kardeşim gibisin, Nick. Her zaman arkandaydım. Bu iş bitmeden, hâlâ arkanda olduğumu bileceksin." Nguyen görüşmeyi sonlandırdı.

Nick öfkesini dizginlemeye çalışarak mesajın gelmesini bekledi. "Yarın öğleden sonra Colorado Springs'de bir otelde onunla buluşmamızı istiyor."

Holly ona doğru baktı. "Bundan bir ping aldıklarına eminim."

Telefon çaldı, Nguyen'in mesajı geldi.

"Tek sorunumuz bu değil." Nick mesajın içeriğini ezberledi, sonra telefonu kapattı ve pencereden dışarı attı. "Nguyen şerifin bizi zorladığını söyledi."

"Otele geri dönmemiz gerektiğinden emin misin?"

Çiftlik eviyle otel arası birkaç saatlik mesafedeydi ama medya bölgede olduklarını duyurursa, güneydoğu Colorado'da hiçbir yer güvenli olmazdı. Yine de geri dönmekten başka çareleri yoktu.

"Tüm belgeler ve bilgisayarlar orada. Bunlar olmadan elimde ne bir koz ne de bir kanıt var."

Minibüsü geri çevirdi. "Biliyorsun, herkes elimizdekini istiyor - Dudaev'in bilgisayarındaki bilgiyi."

"Haklısınız. Tüm kartlar bizim elimizde. Belki de saldırıya geçmemizin zamanı gelmiştir."

* * *

Zach çiftlik evinden birkaç yüz metre ötede yoldan çekildi, her türden devriye aracı banket boyunca park etmişti.

Javier, "Görünüşe göre ilçedeki tüm LEO'lar burada," dedi.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Büyük bir şey olur ve her Sürüş mesafesindeki memurlar bunun bir parçası olmak istiyor." "Medya da öyle."

İki televizyon kamyonu yakınlarda park etmiş, muhabirler de garaj yolunun ağzına gerilmiş sarı olay yeri şeridi boyunca duruyordu.

Zach haberi alır almaz Corbray'le birlikte Denver'dan ayrılmış, helikopterle Ríos County Havaalanı'na uçmuş ve orada kiralık bir araç onları beklemişti. Ne Darcangelo ne de Hunter onlara katılabilmişti, çünkü her ikisinin de görev vardiyaları vardı.

Bugün.

"Bunlar federaller olmalı." Corbray başını sallayarak yolun ilerisindeki plakasız araçları işaret etti.

"FBI'ın bu işe ne zaman gireceğini merak ediyordum. oyun." Zach rozetini kemerine taktı, diğerini Javier'e uzattı. "Bunu etrafta sallama. Resmi olarak vekil değilsin. Sadece suç mahallinden atılmanı istemiyorum."

"Anladım. Sağ ol dostum."

"Bana teşekkür etme. Bana bir bira ısmarla." Kapıyı açtı ve sıcakta dışarı çıktı, aracı arkasından kilitleti.

Şerif yardımcıları, yanlarında birkaç şehir polisi olduğu halde arka verandanın yanında dolanırken, şerif verandada takım elbiseli birkaç adamla konuşuyordu.

Corbray sırtıttı. "Darcangelo bunu kaçırdığı için çok üzülecek. Eski işverenini izlemeye bayılır. siz polisler tarafından giydirildi."

"Ona eğlence sağladığım için mutluyum." Zach, organizasyonu ve kendi şirketi arasındaki penis kavgasını pek umursamıyordu.

ama şerif rozetinin işe yaradığı günler de oldu.

Corbray arkasındayken sarı bandın altına eğildi, sonra avluyu geçip merdivenlerden yukarı çıktı ve verandaya çıktı. şerifin yanında duran adama elini uzattı. "ABD şerif Yardımcısı Zach McBride. Bu da şerif Yardımcısı Corbray. Hepinizin bildiğinden emin olduğum gibi, gazeteci Holly Bradshaw'un kaçırılmasıyla ilgili olarak Federal Polis Teşkilatı yetki talep etmiştir."

"Ben Özel Ajan Doug Meeker, bu da Özel Ajan Cal Lopez. Yetki talebiniz pamuk ipliğine bağlı, şerif."

Zach sırtıttı. "Mesele şu ki, dayanıyoruz. şerif, bizi bilgilendirir misin?"

şerif Davidson onlara rutin bir devriye gezerken çimenlerde lastik izleri gördüğünü ve araştırmak için durdu. "Bazen serseriler oluyor. Bazı evlerde metamfetamin laboratuvarı kurmaya çalışanlar oldu. terkedilmiş mülkler. Buralarda çok sayıda boş ev olduğunu fark etmişsinizdir."

Zach başını salladı. "Evet, gördüm."

"Ahırın kenarına park edilmiş mavi bir Honda Odyssey buldum. Geçici plakası vardı. Aradım, plakayı sildim. O sırada evden genç bir kadın çıktı.

Elinde bir fincan kahve vardı ve merhaba dedi. Beni içeri davet etti ve nişanlısının duşta olduğunu söyledi.

st katta. Kimliğini kontrol ettim ve biraz konuştuk. Kentucky ehliyeti vardı ve bölgeyi tanıyor gibiydi. İnandırıcı bir aksanla da konuşuyordu. Nişanlısı olduğunu söylediği adam alt kata geldi. Bana nasıl tanıştıklarını ve şanslarının nasıl yaver gitmediğini anlattılar. Kadının hamile olduğunu ve kalacak bir yere ihtiyaçları olduğunu söylediler. Kimlikleri geçerli ve temiz çıktı. Onlara inandım."

"Sana hamile olduğunu mu söylediler?" Zach, Javier ile bakiştı.

Eğer bu doğruysa, Andris ölü bir adamdı. Ölürdü. Holly'yi cinsel bir ilişkiye yönlendirdi. Eğer onu hamile de bırakmış olsaydı . . .

"Minibüste bir araba koltuğu vardı. Yanlarında bir çocuk olup olmadığını sordum. Hamile olduğunu söyledi. Kadın parlak kırmızıya döndü."

"Bayan Bradshaw kızardı mı?" Zach sordu.

"Bu Holly'nin yapacağı bir şey değil." Corbray, Zach'in düşündüğü şeyi söyledi.

"Evet efendim, sanki bu konuda konuşmak onu utandırıyormuş gibi. Bunun doğru olup olmadığını sorduğumda, evet, yaklaşık üç aylık olduğunu söyledi."

Üç ay mı? Bu durumda, doğru olsa bile Andris baba olamaz.

Zach, Holly'nin durumuyla ilgili olarak BOLO'yu güncellemek için aklına bir not aldı. Doğum öncesi bakım alabilmesi için bulunması gerekiyordu. "Başka türlü nasıl görünüyordu?"

"İyi görünüyordu, ancak beyzbol şapkası takıyordu ve yüzünü benden uzak tutuyordu. Sanırım o ona iyice bakmamı istemedi. Ama onunki gibi bir yüzle ..." Şerifin sözleri kesildi. "Onu tanıdım BOLO'yu gördüğüm an. Bu sabaha kadar yakalayamadığım için üzgünüm. Bu tarafa çok fazla kaçak gelmiyor ve ben de her gün ihbarları okumuyorum."

"Anlıyorum." Zach adamın hemen haber vermesini diledi.

Şerif devam etti. "Söylemeliyim ki, bana kendi iradesi dışında tutuluyormuş gibi gelmedi, yine de ona boyun eğiyor gibi görünüyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Zach sordu.

"Birkaç kez ona baktı ve sorularıma cevap vermesini bekledi. İlişkide kontrolün kesinlikle onda olduğu hissine kapıldım. Hâlâ öyle, Sadece ikimizin olduğu beş dakika kadar bir süre vardı. Benden yardım istemek ya da bana gerçek adını söylemek için bolca zamanı vardı."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Özel Ajan Meeker. "Esaret insanlara garip şeyler yapar. Bazıları kendilerini kaçıranlarla özdeşleştirmeye başlar. Belki de destek gelmeden önce adamın aşağı inip ikinizi de vuracağından korkmuştur. Belki de sizi koruduğunu düşünüyordu."

Corbray, "Bazı kaçırılma kurbanları gerçek isimlerini bile unutuyor" dedi.

Zach onun Laura'yı düşündüğünü biliyordu.

Şerif sıkıntılı görünüyordu. "Onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmekten nefret ediyorum. Tatlı bir genç kadına benziyordu."

"CSI ekibiniz ne tür kanıtlar buldu?" Zach sordu.

"Parmak izleri. Hepsi bu kadar. Evin yan tarafında, jeneratörün yanında birkaç boş propan bidonu dışında arkalarında hiçbir şey bırakmamışlar."

Sonra Zach onlara doğru yürüyen gri takım elbiseli bir adam gördü. Kırklı yaşlarının ortalarında, Asyalı bir adamdı ve şık siyah gözlükler takıyordu.

Corbray, "Şimdi bakmayın ama sanırım CIA partiyi basıyor," diye mırıldandı.

"Evet, sanırım haklısın."

Kahretsin.

Adam onlara yaklaştı ve rozetini gösterdi. "Lee Nguyen, Merkezi İstihbarat Teşkilatı. Siz Baş Şerif Yardımcısı Zach McBride olmalısınız. Tüm kanıtlara ihtiyacım var.

Bu olay yeri, tüm raporlar ve kayıtlar da dahil olmak üzere, benim gözetimime devredildi."

Şerif Davidson kaşlarını çatı. "Bunu yapamazsınız."

"Yapabilirim." Nguyen takım elbisesinin cebinden birkaç katlanmış sayfa çıkardı ve Zach'e uzattı. "Elimde bu davadaki yargı yetkisini Ajans'a devreden bir mahkeme kararı var. Biz de

Davayla ilgili tüm dosyaların en kısa sürede Denver'daki ofisimize teslim edilmesi gerekiyor. Buna Cobra International Solutions'ın sahip olabileceği tüm kayıtlar da dahil Bay Corbray."

Zach kağıtları Javier'e uzattı. "Gerçek görünüyor."

Javier onları okudu, sonra Nguyen'in ellerine geri itti. "Sen ve mahkeme kararın kıcıımı öpebilirsiniz. Sana hiçbir dosyamıza erişim izni vermiyorum."

Nguyen gülümsedi. "İkinizin de Ms. Bradshaw. Bu yüzden Teşkilat'ın başına bela oldun. Ama onu geri istiyorsan, yapabileceğin en iyi şey yolumuzdan çekilmek."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nick, Dudaev'in sonsuz gibi görünen porno arşivinde gezinirken içindeki öfke yavaş yavaş alevleniyordu. Nguyen aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu. Nick'in aptal olduğunu mu düşünüyordu?

Nguyen de oradaydı. Bauer'in Nick'i Dudaev'i öldürmesi ve Holly'yi gözetlemesi için görevlendirdiğini biliyordu. Nick Dudaev'i öldürdükten sonraki sorgulama sırasında oradaydı ve Bauer'in Kramer'in ölümü konusunda Nick'i sorguya çekmesine yardım etmişti. Nick'le Holly ile olan görevi hakkında şakalaşmıştı ve Bauer'in Holly için ne planladığını çok iyi biliyordu. Ve yine de Nick'e "kardeşim" deme cüretini göstermişti.

Nick'in midesi bulandı.

Nguyen, Nick'in adını temize çıkarmak için her an konuşabilirdi. Kramer'in yapmaya çalıştığı gibi Nick'e ulaşip onu uyarabilirdi. Müfettişlere gidip bu olayı açığa çıkarabilirdi. Nick'in hâlâ aranıyor olması ve Bauer'in hâlâ Langley'deki masasında oturuyor olması Nguyen'in hiçbir şey söylemediğini kanıtlıyordu. Nedenini tahmin etmek için dahi bir zekâyâ sahip olmak gerekmiyordu.

Onları Dudaev'e ihbar eden Nguyen olmalıydı. Batum'da Bauer'in gözü kulağı olmuştu.

Holly'nin sesi düşüncelerini böldü. "Bir sorun mu var?"

Önemli belgeleri tarayıp şifreli bir dosya depolama sitesine yüklemenin ortasındaydı. Bu hesabın şifresi sadece Nick ve Holly'de vardı, hatta varlığından bile haberleri yoktu. Hazır olduklarında ve Nick'in teslim olması konusunda anlaşmaya vardıklarında, hesabı Holly'ye göndereceklerdi.

Bilgi. Nick, Dudaev'in e-postalarını çoktan göndermişti. iyi niyetli bir jest olarak eroin sevkiyatlarıyla ilgili. "Yanlış bir şey yok." Adam, kadının bu sözlerle inanmadığını görebiliyordu.

Onu. "Sadece Nguyen'i düşünüyordum."

Ayağa kalktı, onun arkasından dolaştı ve kollarını boynuna doladı. "Bir arkadaş tarafından ihanete uğramak acı verir."

Nick ekrandaki görüntüyü kapattı - bir kızın fotoğrafı iki adamı aynı anda üflüyordu - Holly'nin böyle bir pisliği görmesini istemiyordu. "O bir arkadaştan daha fazlasıydı."

Yakındaki yatağa oturdu. "Bunu neden yapsın ki?" Nick omuz silkti. "Bilmiyorum. Para için mi?"

Nguyen hiçbir zaman açgözlü görünmemişti, gerçi desteklediği büyük ve geniş bir ailesi vardı - büyükanne ve büyükbabalar, ebeveynler, bir ya da iki yaşlı teyze. Ama bu onun açgözlü olmasının nedenlerinden biri.

Nick arasında bir bağ vardı. İkisi de büyük ailelerden geliyordu ve göçmen çocuklarıydı.

"Özür dilerim."

"Almanya'da hastanede uyandığımda o oradaydı, yatağın yanında oturuyordu. Morfinin etkisiyle aklım başımdan gitmişti. Neden orada olduğumu, neler olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. Dani'nin öldüğünü hatırladığımda ..." Nick yutkunduydu, boğazı düğümlendi. "Lee elimi tuttu. Elimi tuttu ve gözlerinde yaş vardı. Hepsi saçmalıktı. Tüm zaman boyunca benimleydi, Dani'nin cesedi bir yerlerde bir levhanın üzerinde yatıyordu ve o da paradan payına düşeni bekliyordu."

"Tanrım, Nick. Bu korkunç." Ayağa kalktı, kollarını tekrar ona doladı ve yanağından öptü. "Suratının ortasına bir yumruk atmak ya da daha kötü bir şey yapmak isteseydin seni suçlamazdım."

Nick gülümsemekten kendini alamadı. Holly'de en karanlık anları bile hafifleten şey neydi?

"CNN'de bizden bahsediyorlar." Televizyon kumandasına uzandı ve televizyonun sesini kapattı.

"-İlçe Şerifinin ofisi bu öğleden sonra kaçırılma kurbanı Holly Elise Bradshaw'un

Los Ríos, Colorado'nun dışında terk edilmiş bir çiftlik evinde dün, kendisini esir tuttuğuna inanılan Nick Andris ile birlikte. Eski bir Delta Force operatörü olan Andris Afganistan ve Irak'taki hizmetlerinden dolayı madalya aldı. Denver sanat galerisi sahibi Sasha Dudayev'in öldürülmesiyle ilgili olarak yetkililer tarafından aranıyor. Şimdi olay yerinde bulunan Rick Saunders'a bağlanıyoruz."

Ekranda gri takım elbiseli bir adam belirdi. "Colorado, Los Ríos'un küçük tarımsal topluluğunun dışında terk edilmiş bir çiftlik evindeyim.

Nick Andris'in Holly Elise Bradshaw'u iki hafta boyunca alıkoyduğuna inanıyor. Gördüğünüz gibi emniyet güçleri oldukça yoğun."

Kamera şerif yardımcılarının görüntüsünü kesiyor ve Polisler çiftlik evinin dışında birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Olay yerinde bulunan FBI yetkilileri yorum yapmayı reddederek sadece Andris'i yakalamaya yakın olduklarını söylediler."

Holly bir çığlık attı ve yüzünde bir gülümsemeyle televizyonu işaret etti. "İşte Zach! Ve Javi de! Bakın!"

Muhabir konuşmasını sürdürürken Holly'nin gülümsemesi yavaşça soldu. "Onları özlüyorsunuz."

"Dışarıda beni arıyorlar. Kendimi çok kötü hissediyorum. Ben kaçırılmadım. Artık kendi seçimimle seninleyim. Benim için endişelenmelerinden nefret ediyorum." Bakışları onunkilerle buluştu. "Senin için daha da kötü. Ailen de senin için endişeleniyor, ama bütün Dünya senin bir katil ve adam kaçıran biri olduğunu düşünüyor. Bu onlar için çok zor olmalı."

Nick bunu düşünmemeye çalışıyordu. "İşte Buna bir son vermek dışında onlar için yapabileceğimiz bir şey yok. Öğleden önce de söylediğim gibi, tüm kartlar elimizde. Eğer doğru oynarsak ..."

"Soruşturmaya yakın bir kaynak Bayan Bradshaw'un hamile olabileceğini söylüyor. Yetkililer onun sağlığından endişe ediyor ve en kısa zamanda eve dönmesini umuyor."

"Ne?" Holly televizyona bakakaldı. "Oh, harika. Harika."

"Şerife de böyle söyledik."

Kadın ona ters ters baktı. "Şerife de böyle söylemiştin." "Senin daha iyi bir fikrin olduğunu hatırlamıyorum."

Televizyonu kapattı ve kumandayı yapılmamış yatağın üzerine bıraktı. "Saldırıya geçmekle ilgili söylediklerin, aklında ne vardı?"

Ama Nick kendini bilgisayar ekranına bakarken buldu. "Ne oluyor lan?"

"Ne oldu?"

Bir sonraki ve bir sonraki resmi kaydıldı. "Deponun fotoğrafları."

"Batum'daki depo mu?" Onun yanına doğru eğildi.

"Evet." Bir düzine ateş edilmiş olmalı. farklı bakış açıları. "Tarih damgasına bakın. Bunlar takastan iki gün önce çekilmiş. Ekibimden biri onun için keşif yapmış, planı bildiğinden emin olmuş."

"Sizin adamlarınızdan biri tarafından alındıklarına emin misiniz? Eğer Dudaev takasın nerede yapılacağını bilseydi, bunu yapması için adamlarından birini gönderemez miydi?"

Nick başını salladı. "Ekibim depoyu iki hafta boyunca sürekli gözetim altında tuttu. Biri oraya yaklaşmış olsaydı, haberim olurdu. Ekibimden biri Dudaev'e bu fotoğrafları gönderdi."

İlk fotoğrafa geri döndü. "Bu ilk iki fotoğraf nöbetçilerin blok boyunca nereye yerleştirildiğini gösteriyor. "Bu iki fotoğraf

Sonraki üçü keskin nişancıların pozisyonlarını gösteriyor. Bu da deponun iç kısmına genel bir bakış sunuyor."

Bir tarafta forklift duruyordu, tam da o gece olduğu yerde.

"Orada kal!"

Fare-at-at-at-at!

"Dani! Hayır!"

Bir el Nick'in omzuna dokundu ve sıçramasına neden oldu. "Bunlara bakmak kolay olmasa

gerek."

"Gözlerindeki dehşeti hala hatırlayabiliyorum. Vurulduğumu biliyordu. Benim için korkuyordu. Bana ulaşmaya çalıştı, Ama . . . En son yaşadığımız şey oda." Yutkundu, kederini bir kenara itti. "Bu fotoğrafları her kim çektiyse güvenlik planını biliyordu. Dudaev'e kendisini hazırlaması için gereken her şeyi veriyordu - operasyonun düzeni ve adamların konuşlandırılması, güvenlik ateşli silahlar. Hepsi burada."

Fotoğrafların çekildiği sırada kimin görevde olduğunu hatırlayabilirse, Bauer'in suç ortağının kimliğini doğrulayabilirdi. Ve eğer Nguyen ise. . .

O zaman Tanrı ona merhamet etsin, çünkü Nick'in bunu yapmayacağı kesin.

* * *

"Bu bir plan değil. Bu bir intihar!" Holly bağırmamak için kendini zor tuttu, diş fırçası elindeydi.

Nick ellerini onun omuzlarına koydu. "Ne yaptığımı biliyorum. Seni alamazsa beni öldürmez. Umarım bu bana bazı cevaplar almam için zaman kazandırır."

"Seni öldürmeyebilir ama bir insan ölmeden de çok fazla acıya katlanabilir. Sana zarar verecek, Nick."

"Bu, almak istediğim bir risk."

"Bu plandan nefret ediyorum." Arkasını döndü, banyoya doğru yürüdü ve öfkeyle dişlerini fırçalamaya başladı.

Onu takip etti. "Eğer burada kalırsak, bu sadece Biri bizi bulmadan önce zamanımız var. Gözaltına alındığımızda, Bauer ikimizi de götürmesi için birini gönderecek. Teşkilat'ın her şeyi daha sonra anlamasının bir önemi olmayacak. Çoktan ölmüş olacağız."

Diş macununu lavaboya tükürdü ve ona ters ters baktı. "Yani öldürülmemizin tek alternatifi senin Kendini Nguyen'e mi teslim edeceksin? Muhtemelen bir tuzaktır."

"Sanırım öyle." Kapı pervazına yaslandı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu işi bitirmek ve seni eve götürmek için aklıma gelen en hızlı yol bu. Dudaev'in

adamları

Muhtemelen Colorado Springs'te bizi arıyorlardır ve Bauer ile Nguyen'i içeri tıkmak için gereken kanıtı elde edemedi bizi bulma ihtimalleri var. Ama daha iyi bir fikriniz, uygulanabilir bir alternatifiniz varsa dinliyorum."

Ağzını çalkaladı, sonra havluya uzandı, zihni hızla çalışıyordu. "Fotoğraflar üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz, takastan önceki haftayı yeniden oluşturmaya çalışmalıyız."

"Son altı saatimizi bunu yaparak geçirdik ve hiçbir yere varamadık. Fotoğrafları çeken her kimse kendi yansımasının fotoğrafını çekecek kadar aptal değildi ve aradan iki yıl geçti. O öğleden sonra gözetleme görevinin kime verildiğini hatırlayamıyorum."

Onu itti ve yatağın kenarına oturdu.

"Belki de zaman damgası yeterlidir. Nerede olduğunu hatırlayabilirsen, onlara sağlam bir mazeret sunabilirsin, o zaman en azından Dudaev'e fotoğrafları senin vermediğini bilirler. Komutanımla tekrar temasa geçmeli, ona ne bulduğumuzu söylemeli, ona-"

"Fotoğrafları benim çekmediğimi kanıtlayabilirim ama bu Dudaev'i öldürdüğüm için kızarmamı engellemez. Bauer'i hapse attırmayacak. O, Nguyen ve mafya dostları tutuklanana kadar, senin ve benim alnımızda büyük hedefler var."

"Javier ve Zach'i arayabilirim. Onlara belgeleri gösterebilir, her şeyi açıklayabilir, masum olduğunu kanıtlayabiliriz. Polis teşkilatına teslim olabilirsin. CIS ve polisler arasında bizi güvende tutacaklarını biliyorum."

"Bundan emin olabilir misiniz? Orada bir şey olmayacağından

McBride ya da Corbray'in hayatına mal olacak bir çatışma mı? Ayrıca, bu gizli bilgileri ifşa etmek ve kendini açığa çıkarmak anlamına gelir. Bunu mu istiyorsun? Kariyerin sona erer."

"Kariyerim umurumda değil! Burada senin güvenliğinden, hayatından bahsediyoruz." Neden anlayamıyordu? "Fotoğrafları ve önemli belgeleri bir dosya paylaşım sitesine yükleyebilir, şifreyi gazeteme e-posta ile gönderebilir ve Bauer ile Nguyen'e bize bir şey olursa dosyaların

baskıya girecek."

"Bizi öldürmelerini, siteyi hacklemelerini ya da editörünüzün peşine düşmelerini engelleyecek ne var?"

"Herkesi öldüremezler."

Eğildi, doğrudan kadının gözlerinin içine baktı. "Kimseyi öldürmelerini istemiyorum. Onları alaşağı etmek istiyorum. Bu yüzden bunu yapıyorum."

"En azından Zach'i aramama izin verin, o da hazırda beklesin ve nerede olduğunuzu bilsin."

"İhtiyacımız olanı elde edene kadar olmaz. Nerede olduğumu biliyorsa, kendisi ve ekibi pozisyon alır almaz harekete geçecektir. Bu işin aslını asla öğrenemeyeceğim."

Gözyaşları Holly'nin görüşünü bulanıklaştırdı. "Ya yanıyorsan ve o seni öldürür mü?"

"Parasını ödediğinden emin olmak için ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız. Ama bu olmayacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Eğer onu kaydettiğinizi fark ederse-"

"Bu göze almam gereken bir şans."

"Bu aptalca bir plan. Veto ediyorum." Güldü. "Veto mu ediyorsun?"

"Sana bir şey olursa buna dayanamam." Onu kollarının arasına aldı. "Her şey yoluna girecek."

Bundan emin olabilmeyi diliyordu. "Neden bu kadar kararlısın?"

"Bizde Bauer ve Nguyen'in istediği bir şey var ama onlarda da benim istediğim bir şey var: gerçek."

Geri çekildi ve ona baktı. "Bu Dani ile ilgili, değil mi?"

"Evet, kısmen. Dudaev'in onu neden öldürdüğünü bilmek istiyorum. Hepimizi öldürebilirdi. Bunun yerine, onu öldürmek için bizi es geçti. Neden?"

"Cevap, onu elde etmek için hayatınızı bir kenara atacak kadar önemli mi?"

"O benim takımımın bir üyesiydi, Holly. Evet, onu seviyordum. Ama bunun ötesinde, onu güvende tutmak benim görevimdi. Başaramadım. Başarısız oldum."

Bununla yaşamayı öğrendim ama lanet olsun, ne olduğunu bilmek zorundayım."

Holly gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Onu geri getiremezsin, biliyorsun. Yapabileceğin hiçbir şey onu geri getirmeyecek.

Kendini cezalandırmak-"

"Kendimi cezalandırmıyorum." Gözlerini kapattı, açıkça öfkesini dizginlemek için savaşıyordu. "Onları durdurmak ve seni güvende tutmak için hesaplanmış bir risk alıyorum. Bu sadece benimle ilgili değil. Son birkaç haftanın senin için berbat geçtiğini biliyorum.

Hayatınıza ve arkadaşlarınıza geri dönmek istiyorsunuz ve ben de bunu gerçekleştirmeye çalışıyorum."

"Oh, harika. Yani seni öldürürlerse, hayatımın geri kalanını sevdiğim adamın-" Ona bakakaldı, neredeyse söyleyeceği şeye şaşırmıştı.

Bakışları yumuşadı. "Şu senin . . . ne?"

"Hiçbir şey." Ondan uzaklaştı, pencereye doğru yürüdü, nabızı düşüyordu, içinde panik gibi bir his kabarıyordu.

Nick'i sevemezdi. Sevemezdi işte. Onu sevmeyi reddetti.

Arkasından yaklaştı, bir kolunu beline doladı ve saçlarını öptü. "Bütün gece tartışacak mıyız, yoksa seninle sevişmeme izin verecek misin?"

"Yarın Nguyen ile buluşmanı istemiyorum."

Bunun birlikte son gecemiz olmasını istemiyorum.

"Şşşt." Sıcak parmakları saçlarını boynundan uzaklaştırdı, dudakları kulağının altındaki deriye kelebek öpücükleri kondurdu.

Isı teninin üzerinde sıçradı.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi, kendini ona bıraktı, vücudu çok güçlü ve sertti, dokunuşu içindeki karmaşayı yatıştırdı. İri bir eli, onun esnek

Siyah kolsuz elbisesinin kumaşı ve külotunun altından kayarak onu kavradı. Onu çok iyi tanıyordu, ona nasıl dokunacağını, onu tahrik etmek için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Tam şuraya baskı. Bir parmağın kayması. Dişleri boynunu ısıyor.

Kadın adamın kollarında döndü ve birlikte yatağa uzanıp öpüştiler. Adam oturdu, onu soydu, elbisesini, sütyenini ve ardından külotunu çıkarırken elleri teninde gezindi. Adamın bakışlarının bir okşayış kadar sıcak ve nazik bir şekilde üzerinde gezinmesini izledi. Sonra eğildi, onu göğüslerinin arasından öptü, ağırlıklarını ellerine aldı, başparmakları meme uçlarını dikleştirmek için alay etti.

Parmaklarını onun kalın buklelerinin arasına soktu, meme uçlarından birini ağzının sıcaklığına çekip emerken nefesi kesildi, karnının derinliklerinde hissettiği küçük çekiştirmeler. Zevk içini titretti, onu ıslak bıraktı ve onun için ağrıyordu.

Kadın uzanıp adamın kot pantolonunun fermuarını açmaya çalıştı ama adam işi devraldı ve pantolonu kalçasından aşağı itip kenara fırlattı.

Sırt üstü döndü, kadının kalçalarını kavradı ve yüzüne oturana kadar onu vücuduna doğru yönlendirdi.

Holly yatağın cılız başlığını kavradı ve onun dudakları ve dili üzerinde sihrini konuştururken dayanmaya çalıştı. "Oh, evet!"

Tanrım, onu seviyordu. Evet, onu seviyordu. Onu sevmek istememişti. Onu sevmek istememişti. Ama sevdi.

* * *

Nick sonsuza dek böyle kalabilirdi, kafası Holly'nin kokusuyla dolmuş, ağzı Holly'nin tadıyla canlanmıştı. Holly'nin söylemediklerini, kendini söylemekten alıkoyduklarını duymuştu. Sanki dünyaya haykırmış gibi net bir şekilde duymuştu, söylenmemiş sözleri içinde bir şeyi serbest bırakmıştı.

İşte cevabı buydu.

Vücudunun verdiği tepkinin tatlı nektarını içti ve ona alabileceği tüm zevki vermek istedi. Daha önce Holly kadar şehvetli ve duyarlı bir kadın tanımamıştı. Sınır tanımayan, eğlenceli, güzel, zarif, seksi, tatlı sözcükler zihninde birbirini kovaladı.

bir şekilde onu tarif etmeye başlayamazdı. Ona saygı duymaktan, ona tapmaktan, onu el üstünde tutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Yumuşak, küçük iç çekişler birbiri ardına geliyordu, ellerinin yatak başlığını kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı, kalçaları titriyor, kalçaları küçük sarsılma hareketleri yapıyordu. "Oh, Tanrım . . . Nick."

Onu nasıl okuyacağını, tepkilerini nasıl ölçeceğini biliyordu. Şu anda sınırda geziniyordu. Bir elini kalçalarının arasına soktu, iki parmağını içine soktu ve onu okşadı. Tanrım, kadın ıslaktı, kaygan iç kasları parmaklarını kavriyor, sikini içine sokmak için can atmasına neden oluyordu.

Sonra başı geriye düştü ve bir çığlık attı. Vajina parmaklarının etrafında kenetleniyordu. Doruk noktası geçene kadar onunla kaldı, sonra da bir bez bebek gibi gevşek bir şekilde yattığı yere, onun üzerine yerleşmesine yardım etti.

Nick parmak uçlarıyla kızın omurgasının narin kıvrımlarını izledi, kollarının arasında hissettiklerinin, kalp atışlarının giderek yavaşlamasının tadını çıkardı. Keşke dünya yok olsa ve

Onları yalnız bırak. Ve sonra aklına geldi.

Onsuz yaşamaya nasıl geri dönecekti? Dönemezdi.

Başını adamın göğsünden kaldırdı, karanlık gözlerle ona baktı, sonra yavaş, derin bir öpücükle ağzını onunkine indirdi, parmakları adamın yarı sert sikini okşayarak dolgunlaştırdı.

Onu sırt üstü çevirdi, kalçalarının arasına yerleşti, tek ve yavaş bir hamleyle içine girerken bakışları onunkilere kilitlendi.

Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Söylemek istediği pek çok şey vardı ama bunları kendine sakladı ve sadece onu sevmeye odaklanmaya karar verdi. Bir kadına hiç bu kadar bağlı hissetmiş miydi? Kadın onun o kadar büyük bir parçasıydı ki kendi bedeninin nerede bitip onunkinin nerede başladığını anlayamıyordu. O onun evi, tapınağı, cennetiydi.

Terden kayganlaşmış ten. İnemeler birbirine

karışıyor. Parmaklar birbirine dolanıyor.

Ellerini başının üzerine çekti, alnını onunkine bastırdı ve o güzel kahverengi gözlere baktı. "Holly, tatlım, ben ..."

Seni seviyorum.

Gözlerinde yaşlar birikti, şakaklarından aşağı döküldü.

Tutunmak için mücadele etti, onu istiyordu, bunu yapmak istiyordu.

Onun için iyiydi, kontrolü tek bir ipliğe bağlıydı. Kendini iyi hissediyordu ... çok iyi ... çok mükemmel. Hiçbir şey bundan daha tatlı olamazdı.

Hiçbir şey daha iyi değildi. Yanıyordu. Tanrım, yanıyordu.

Onun içinde yanıyordu, kanı onun için alev alev yanıyordu.

Gözleri irileşti ve adını haykırdı, tekrar boşalırken tatlı yüzünü aydınlatan bir coşku ifadesi, iç kasları onun etrafında kasılarak kontrolünden geriye kalanları paramparça etti. Patladı, ruhunu onun içine dökerken orgazm akkor bir dalga halinde onu kavurdu.

Sonra sessizlikte ona sarıldı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Holly Nick'in kot pantolonunun fermuarını çekti, kotu parmaklarıyla düzeltti ve sonra kasıklarına dokundu. "Üstünü aratsan iyi olur."

"Emin misiniz? Belki de tekrar kontrol etmelisiniz."

Adam şirinlik yapıyordu ama kızın içinde gülmek yoktu. Gerçekten de bunu yapacaktı. Eğer dikkatli olmazsa, kendini yaralayacak ya da öldürtecekti. "Umarım üzerinde metal dedektörü aramaz ama ararsa sadece fermuarın olduğuna inanabilir. Sütyenimin baleniyle insanları birçok kez kandırdım."

Nick gömleğini kafasına geçirip kot pantolonunun içine soktu, sonra da ceketine uzandı. Dışarıda hava doksanların üzerindeydi ama omuz kılıfını ve SIG'sini saklamak için fazladan bir katmana ihtiyacı vardı.

O sabah aldıkları küçük dikiş setini bir kenara bıraktı ve benzin istasyonundan aldıkları ucuz kovboy şapkasına uzandı. "Bunu yapmanı istemiyorum, Nick. Lütfen tekrar düşün. Nguyen kirli biriyse, belli ki kendi insanlarını öldürmekle ya da ölmelerini izlemekle bir sorunu yok. Sizi öldürebilir, işkence edebilir ya da gözaltına alıp bir yabancıya seni şişlemesi için para ver."

Güldü. "Endişelenmeyi bırakır mısın?" "Bu bir oyun değil."

"Hey, bu benim sıram değil mi? Gel buraya." Onu kollarına çekti, sarıldı. "Haklısın. Nguyen'in aklında ne var bilmiyorum ama burada avantaj bende."

"Öyle mi?"

"Tabii ki istiyorum." Geri çekildi, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sana sahibim."

Onu öptü, yumuşak, yavaş bir öpücük.

"Nick, ben ..." Ona söylemesi gerekiyordu. Nick gidiyordu. Ya bir daha hiç şansı olmazsa? "I . . . Seni kaybedemem."

Tam bir korkaktı!

Ona orantısız bir sırtıtma yaptı, bakışları yumuşaktı.

"Yapmayacaksın." Ve sonra hareket etme zamanları geldi.

Minibüsü çabucak topladılar, sonra Nick kontrol etmek için motel ofisine gittiler. Colorado Springs'e doğru sessizce otoyolda ilerlediler, I-25'ten çıktılar ve iş bölgesine doğru gidiyor.

"Bu iyi görünüyor." Halka açık bir otoparkın girişine yanaştı, bilet için düğmeye bastı, sonra en üst kata çıktı. "Burası oldukça sıcak olacak. Yeterince suyun var mı?"

"Benim için endişelenme." Ateşli olmak Holly'nin en az endişelendiği şeydi. "Nguyen seni Dudaev'in adamlarına teslim ederse, onlara İngilizce ya da Rusça konuşturman gerekecek, yoksa tek kelimesini bile anlamam."

Başını salladı ve gözetleme düzeneğini işaret etti. "Tüm bunları nasıl çalıştıracağını bildiğine emin misin?"

"Evet, tabii ki."

"Ne olursa olsun, Nguyen ne yaparsa yapsın ya da ne duyarsan duy, burada kal. Peşimden gelme. Hayatlarımız buna bağlı. İkimizi de ele geçirdikleri an ölürüz. Beni takip etmeyeceğine söz ver."

"Ben aptal değilim."

Hayır, o bir aptal değildi ama adamın aptalca bir planı olabiliyorsa, onun da olabilirdi.

Onu öptü. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Ya geri dönemezsen? Ya hiç geri dönemezsen?"

"Böyle bir şey olmayacak." Parmak eklemleriyle onun yanağını okşadı. "Sen benim için dünyalara bedelsin Holly." Kovboy şapkasını taktı, minibüsten indi ve uzaklaştı.

* * *

Nick Crestwood Suites otelinin yan girişinden içeri girdi, kovboy şapkası yüzünü gizlemek için eğilmişti. Lobide Dudaev'in adamlarını ya da bir Ajans görevlisini andıran herhangi birini aradı. Bugünün gazetesini okuyan bir adam, yanında bavulu. İki çocuklu bir aile Giriş yapıyor. İş pantolonu giymiş genç bir kadın çıkış yapıyor. Konsiyerj masasında duran üniformalı iki genç adam.

Lobinin ortasında bir dizi asansör duruyordu. Görülmeden ulaşılması zor olmasının yanı sıra asansörlerin kendileri camdı, bu da şu anlama geliyordu Herhangi bir kattaki herkes onu görebilir ve nerede durduğunu gözlemleyebilirdi.

Kapıcı masasındaki iki genç adam meşgul olana kadar lobinin arka tarafında oturdu, sonra personel asansörüne binip on birinci kata çıktı, akli Nguyen'le dün yaptığı konuşmaya gitti. O Bauer'e yardım ettiğini inkâr etti, ama bunun dışında Nick'in sorularını yanıtlamadı.

Şu anda açıklayabileceğimden çok daha fazlası var.

Nick, Lee'nin yaptığı ve yapmadığı şeylerin gerçekten başka bir açıklaması olduğunu umacak kadar aptal mıydı?

Bana güvenmelisin, Nick.

İşte buradaydı, güvenmeye ya da karşılık vermeye hazırdı, hangisi gerekiyorsa.

Asansör bir ping sesiyle durdu ve kapı açıldı. Koridordaki işaretleri takip etti ve köşeyi dönerek 1120 numaralı süite ulaştı.

Kapı aralıktı.

Nick P229'u çekip kapıyı iterek açtı ve siyah erkek ayakkabısı giymiş ayakların bir kanepenin arkasından çıktığını gördü. Biri yere düşmüştü.

Silahını kaldırdı ve sırtı duvara dönük, duyuları herhangi bir ses ya da harekete karşı tetikte, içeri doğru ilerledi. O yaptı

Etrafı hızlıca taradı, kanepenin yanından geçerken Nguyen'in kan gölünün içinde yattığını gördü.

Orospu çocuğu!

Masada durdu, otelin telefonunu aldı ve Concierge Desk'i aradı. "911'i arayın. Süit 1120'de bir adam vuruldu. Tekrar ediyorum, 1120 numaralı süitte bir adam vuruldu ve yerde yatıyor. Polise ve ambulansa ihtiyacımız var."

Ahizeyi bırakarak aceleyle Nguyen'in yanına gitti, yanına diz çöktü ve nabzını yokladı.

Zayıf ve güçsüzdü ama oradaydı.

"Lee, beni duyabiliyor musun?" Nick, Nguyen'in spor ceketini kenara itti, gömleğini yırtarak açtı ve göğsünün sağ tarafında bir kurşun yarası gördü. Nguyen'in ceketinin cebinden mendili çıkardı ve yaraya sertçe bastırdı.

Nguyen'in gözleri faltaşı gibi açılarak Nick'in yüzüne odaklandı. "Git. Tuzak."

"Sen sadece dayan ve bırak ben kendi başımın çaresine bakayım." Nick tekrar etrafına bakındı, kolay bir hedef olduğunu biliyordu. "Benimle kal dostum. Sağlık ekibi yolda."

"Ben değildim ..." Lee'nin sözleri boğuk bir öksürük nöbetiyle kesildi, ağzının kenarlarında kan toplanıyordu.

"Rahat ol, dostum."

"O ben değildim. Bauer. . ." Lee'nin gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı, sonra da kapandı.

"Hayır, lanet olsun! Lee, hadi dostum!" Nick tekrar nabzını yokladı.

Hâlâ hayattaydı.

Tanrı'ya şükür.

Sonra Nick koridorda ağır ayak sesleri duydu. İlk aklına gelen, çağrısına cevap vermeye gelen personel olduğuydu. Ama asansörün açıldığını duymamıştı. Ayağa kalktı ve duvara yaslanarak ateş hattından uzaklaştı, silahını kaldırdı.

Dudaev'in haydutlarından üçü odaya girdi, hepsi de silahlıydı.

Nick ateş etti ve ilkinı çift dokunuşla düşürdü. O yana yuvarlandı, ikinci kez ateş etmek için parmağını tetiğe götürdü.

Bir patlama sesi ve şok tabancasının elektrik şingirtisini duydu. Sıvı bir acı onu sardı, yere düşürdü ve tüm vücudunun gevşemesine neden oldu.

Ve dünya karanlığa gömüldü.

* * *

Holly minibüste oturmuş, kulaklıkla dinliyordu, elini ağzına bastırdı, nabızı hızla atıyordu. İki el silah sesi ve ardından şok tabancasının metalik şingirtisini duymuştu. Nick vurulmuş muydu? Vurulmuş muydu, çarpılmış mıydı ya da ikisi birden miydi?

Hadi Nick, bir şey söyle!

Bir adam inledi.

Birisi anlamadığı bir dilde konuşuyordu. Dudaev'in adamlarından biri. Nguyen'i vurmuş olmalılar ve yakınlarda Nick'i bekliyorlardı.

Derin bir nefes aldı, paniğini kontrol etmeye çalıştı, kalbi hâlâ gümbürdüyordu.

Kendine gel, Bradshaw!

Duymak için zorlayarak dinledi. Bir inilti daha.

Anlayamadığı bir konuşma daha.

"Ben konuşmuyorum ... bu her neyse."

Holly, Nick'in sesini duyunca rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Beso'yu öldürdü!"

Demek ateş eden Nick'ti. İçinden vahşi bir memnuniyet geçti. Aferin ona!

"Nguyen'i sen öldürdün." Yine Nick'ti. Yani

Nguyen ölmüş müydü?

Oh, Tanrım!

"Ailen Gürcü, seni bok çuvalı, ama sen ana dilini bilmiyorsun. Nerede o? Bradshaw sürtüğü nerede?"

Söylediğin her kelimeyi kaydediyor, seni göt!

"Gitmesine izin verdim."

"Yalancı. Ayağa kalk. Buralarda bir yerde olmalı. Nereye park ettin?"

"Taksiye bindim."

Boğuk bir gümbürtü. Bir inilti.

"Git ananı becer!" Nick Rusça söyledi.

Yani onları kışkırtıyordu. Harika bir fikir. Polisin ona yardım etmek için zamanında gelmesini umarak dikkatlerini dağıtmaya mı çalışıyordu?

Nick, seni koca aptal, dikkatli ol!

"Ayağa kalk. Bizimle geliyorsun. Tek kelime edersen ya da kaçmaya çalışırsan ateş ederiz."

Onu götürüyorlardı. Onu kaçııyorlardı.

Hayranlık uyandırıcı! Mükemmel. Kesinlikle mükemmel.

Asansörün sesini duydu, zemin kata inişlerini dinledi, kabin iki kez durarak insanlar. O insanların şu anda ölüme ne kadar yakın olduklarından haberleri yoktu. Dudaev'in adamlarının Nick'in sırtına silah dayamış olduğundan emindi. Bunu yapmazlardı.

Yollarına çıkan herkesi öldürmekte tereddüt ettiler.

İnsan sesleri. Betonda ayak sesleri. Şimdi dışarıda olmalılar.

Trafik. Uzaktan gelen siren sesleri. Yankılanan ayak sesleri.

Kapalı otopark mı?

Bir aracın kapısı açıldı.

"Siz ikiniz beni nereye götürdüğünüzü sanıyorsunuz?"

İki kişiydiler. İki kişilerdi. Ona iki kişi olduklarını ve İngilizce konuştuklarını bildiriyordu.

İyi iş, bebeğim.

Koli bandının törpüsü.

"Kapa çeneni, bok parçası."

Cevap vermediği için ağzına koli bandı yapıştırmış olmalılar. Muhtemelen ellerini ve ayak bileklerini bağlamak için de kullanıyorlardı.

Bir gümbürtü.

Biri ona vurmuş.

"Bize sorun çıkarırsan, boğazını keserim. Beso'yu öldürdün, seni orospu!"

Ağır bir kapı kapandı. Yoksa bagaj mıydı?

İki araba kapısı açılıp kapandı, adamların sesleri boğuk ve uzak. Bir araba motorunun kükremesi. Ve sonra hareket ediyorlardı.

Bakışları bilgisayar ekranına ve Nick'in kot pantolonuna diktiği vericiden gelen GPS yayınına kaydı. Blip hareket etmeye başladı.

Kalbi sıkışmış, panik damarlarına buz gibi yayılmıştı. Nick'i yakalamışlardı. Onu götürüyorlardı.

Şehir merkezinden ayrılarak doğuya doğru ilerlediler. Biri müziği açtı -Katy Perry? - ve Holly otoyola doğru gittiklerini gördü.

Cehenneme kadar yolu var!

Dizüstü bilgisayarı görebileceği şekilde ön koltuğa taşıdı, kot pantolonunun cebinden anahtarları çıkardı ve minivani çalıştırdı. Kendini yakalatmayacaktı ama Nick'i uzak bir yere götürüp öldürmelerine de izin vermeyecekti.

Kullan-at telefonunu aldı ve Javier'in numarasını çevirdi. "Javi, ben Holly."

"Holly? Neredesin? Güvende misin?"

"Colorado Springs'in dışındayım. İyiyim ama gerçekten yardıma ihtiyacım var. Bu telefonu takip edebilir misin, GPS'ten konumumu öğrenebilir misin?"

"Zaten üzerinde çalışıyorum. Andris seninle mi?"

"Hayır." Gözyaşlarına karşı koydu. "Dudaev'in adamları onu aldı.

Onu öldürecekler."

Geri kalanını nasıl açıklayacaktı - ses yayını, GPS vericisini?

Derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Sen CIA'densin."

"Ben CI- Bekle. Biliyor musun?"

"Evet. Derek bazı bağlantılarından öğrendi. Döndüğünde konuşacak çok şeyimiz var ama şu anda sadece seni sağ salim eve götürmek istiyorum."

Bunu beklemiyordu.

"Onun peşinden gidiyorum, Javi. Ona işkence edecekler ve istediklerini alamadıklarında onu öldürecekler. Bunu yapmalarına izin veremem. Onu seviyorum."

İşte. Söylemişti. Birine söylemişti. "Bana yardım edecek misin?"

"Yapacağımızı biliyorsun."

* * *

Tamam, şimdi bu işkenceydi.

Nick bir Cadillac'ın bagajında bağlanmıştı. Öndeki pislik bilmediği ve muhtemelen anlamadığı şarkı sözlerine eşlik etti.

"Bir kaplanın gözüne sahibim, fidduh, ateşin içinden karıncalar, çünkü ben anne şampiyonuyum, beni kürek çekerken göreceksiniz!"

Nick sağ tarafına yatmış, kolları ve bacakları bağlıydı. Arkasında, bileklerini ısıran kordonlar, ağzının üzerinde koli bandı. Şok tabancasının etkisiyle kasları ağrıyor, omuzları sızlıyor, parmakları uyuşuyordu.

Arka lambaların yanındaki küçük delikler ona bunun Nederland'da ateş ettiği Cadillac'ın aynısıydı. Dışarıya bakmak için yaklaşmaya çalıştı ama hareket edemedi.

Piçler.

Nguyen'i vurup ölüme terk etmişler, sonra da koridorun aşağısında başka bir odaya, belki de otomatların yanına saklanıp Nick ve Holly'yi beklemişlerdi. Tanrım, tıbbi yardımın Nguyen'e zamanında ulaşmasını umuyordu. Adam cesaretiyle hayata tutunmaya çalışıyordu.

"Ben deşildim."

Nick ona inanmıştı. Onun için bir kardeş gibi olan bir adamın, ne yapmış olursa olsun, son nefesini verirken kendisine yalan söyleyeceğini sanmıyordu. Dudaev'in adamlarının Nguyen'i vurmuş olması, onun bu işe bir şekilde karışmadığı anlamına gelmiyordu. Bir şeyler biliyordu ve onu susturmak istiyorlardı.

Ama Bauer'in suç ortağı Nguyen değilse, kimdi?

Araba hızlandı. şu anda otobanda olmalıydı, nereye gittiklerini Tanrı bilirdi. GPS vericisi çalışıyor olsa iyi olurdu, yoksa bugün berbat geçecekti.

Sola sapıp yavaşladıklarında ona yaklaşık yirmi dakikadır eyaletler arası yolda oldukları anlaşılıyordu, ama o zaman da yolun nasıl geçtiğini anlamak zordu.

Karanlıkta burada uzanmak için zamanım yoktu. Yine de otoyoldan yeni çıktıkları belliydi.

Holly'nin onları takip etmediğini umuyordu. Muhtemelen ölümüne korkmuş ve ona çok kızmıştı ve onu suçlayamazdı. şimdiye kadar her şey onun en kötü tahminlerine göre gitmişti. Eğer bu işten canlı çıkarsa, Holly ona ters ters bakacak ve bunu ona söylediğini söyleyecekti. onu bir öpücükle sustururdu.

Onun tatlı yüzünün bir görüntüsü aklına geldi. Ona tutundu, kalbinin içine soktu. Bundan kurtulacaktı. İki de başaracaktı.

Güçlü kal, tatlım.

Bir tümseğin üzerinden geçtiler, lastikler artık arabanın alt takımına çakıl pskrtyordu.

Nick'in dişlerini kafatasında sallıyordu. Bu, kusacağından emin olana kadar devam etti. Sonra araba yavaşladı ve dik bir tepeden aşağı indi. Dzleşti, pürüzsüz bir yüzeye çıktı ve durdu.

Neyse ki berbat şarkılar da yle.

Arabanın kapıları açıldı ve ayak sesleri duydu.

Bir anahtar kilide girdi ve içeriye ışık doldu.

Silahını almışlardı ve bıçağı yoktu. Ateşli silahları ve şok tabancaları vardı. İki kişilerdi ve adam bağlanmıştı.

Evet, hiçbir yere gitmiyordu, en azından henüz.

Ayrıca, artık burada olduğuna göre, Bauer'le -ya da bu boktan şovu kim yönetiyorsa onunla- yüz yüze konuşma fırsatı bulmayı umuyordu.

Onu bagajdan sürükleyerek çıkardılar ve ciğerlerindeki nefesi keserek beton zemine karnının üzerine bıraktılar.

"Beso nerede? Ve kadın nerede?"

Nick sesi tanıdı, midesinin bulandığını hissetti, hayal kırıklığı ve öfke onu yıkadı.

Hayır! Hayır!

* * *

Holly yolun kenarına çekildi, sonra da ses kaydının hâlâ devam edip etmediğini kontrol etti. Nick'in yanında biri vardı, Dudaev'in adamlarından başka biri. Her kimse, az önce onu sormuştu.

GPS ekranındaki görüntüyü bir fotoğrafla karşılaştırdı. bölgenin uydu görüntüsü. Cadillac'ın bir mil kadar gerisinde kalmıştı, Dudaev'in adamlarının minivanın markasını, modelini ve rengini bildiklerinden emindi. Dikiz aynasında onu görürlerse Nick'i öldürebilirlerdi.

Onu eski bir çakıl madenine götürmüşler gibi görünüyordu.

Bir tür bina vardı - eski bir depo ya da garaj ve ardından bir dizi çukur ve banket. Görüntüyü sokak görünümüne çevirdi ve binanın dik bir tepenin dibinde olduğunu gördü.

Javier'i aradı. "Onu eskiden çakıl madeni olan bir yerdeki garaja götürmüşler. Arabayla gidersek bizi görürler. Araçları oradan biraz uzakta bırakmamız gerekecek. Oraya gitmenin tek yolu

Yaklaşım arkadan ve yürüyerek olur. Eğer pencere varsa

karanlık çökene kadar beklememiz gerekecek. Eğer yanınızda getirdiyseniz, keskin nişancılar için iyi bir pozisyon olabilecek bazı banketler var. Tahmini varış süreniz nedir?"

"Lanet havaalanına varmamız kırk dakika sürdü, yani bir saatten fazla yolumuz var. Yaklaşık on dakika içinde havaalanına inmiş olacağız ve oradan size yetişmemiz gerekecek."

"Giyebileceğim bir şeyiniz var mı, yelek ya da BDU gibi?"

"Yeleğimiz var, ama dört beden kadın BDU'ları?"

Kıkırdadı. "Hayır, üzgünüm. Ve Holly, oraya girmiyorsun."

O da böyle düşündü.

"Biraz keşif yapacağım, iyi bir sahne noktası bulacağım. Yerimi aldığımda seni ararım. Benimle orada buluşabilirsin."

Telefon görüşmesini sonlandırdı, minibüsü çalıştırdı ve çakıllı yolda ilerlemeye başladı.

* * *

"Beso'yu öldürdü, onu otelde vurarak öldürdü."

Kramer eğildi, Nick'in gözlerinin içine baktı. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Nick onun yüzüne bağırabilseydi, bağırırdı ama ağzındaki bant yüzünden hiçbir şey söyleyemiyordu.

Git kendini becer.

"Hepimizle uğraşacak kadar aptal değilsin, değil mi? Evet, öylesin." Kramer tekrar ayağa kalktı. "Onu aradınız mı?"

"Evet. Bunu bulduk." İki adamdan daha uzun olanı Nick'in SIG'ini kaldırdı.

"Başka bir şey yok mu? Tekrar arasak iyi olur. Dinleme cihazı mı takıyorsun, Andris?"

Ceketini kesmişler, bu sırada bıçakla göğsünü delmişler, sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çekip çıkarmışlar ve

Gömleğinin ve kot pantolonunun altından, hatta bir tanesi taşaklarını okşuyor ve çok da nazikçe değil.

"Hiçbir şey bulamadık."

"Onu çözün ve arka tarafa götürün."

Kordonları kestiler ve onu ayağa kaldırdılar, Nick'in parmakları ve ayakları kan hücumuyla karıncalanıyordu. Onu ağır teçhizat garajına benzeyen bir yerin arka duvarına doğru kurbağa yürüyüşü ile götürdüler, kasaların ve kutular. Yol boyunca dört adam daha saydı, belki de nöbetçilerdi, her biri AK ile silahlanmıştı.

"Onu asın. Ve dikkat edin çocuklar, çünkü o ölümcüldür."

"Öyle mi?" dedi fedailerden biri. "Biz de öyle."

Nick'i arka duvarın ortasına doğru sürüklediler. Yerde iki halat vardı ve her biri tavana sabitlenmiş makaralara bağlıydı. Halatların ne işe yaradığını sormasına gerek yoktu.

Odaya şöyle bir baktı ve Kramer dışında sadece iki adamın yakınlarda olduğunu gördü. Onlar kendisini indirmeden önce en azından birini indirebileceğinden emindi. Ama sonra onu şok tabancasıyla indirirlerdi ve o da şu anda olduğu yere geri dönerdi. Yine de, o bunu inandırıcı kılmak için. Eğer konumu izlenmiyor olsaydı, büyük bir mücadele vermeden kendisine bunu yapmalarına izin vermesinin imkanı yoktu.

Kurtuldu, döndü ve topuğu uzun boylunun çenesine çarptı. Adam bir gümbürtüyle yere düştü ve baygın bir şekilde yere uzandı.

Nick, Kramer ve diğer serseriden uzaklaştı, ağzındaki bandı yırttı. "Kramer, seni piç. Neden?"

En azından o orospu çocuğunun adını söylemişti. Holly bunu duyacaktı ve kaydedilecekti.

Pop.

Şok tabancasının tıkırtısı.

Bir acı seli.

Ve Nick yine yerdeydi.

Kramer diz çöktü, nabız için katilin boynunu yokladı. "Bunu neden yaptın? Tek yaptığın Ilia'yı kızdırmaktı. Grigol onun kardeşi."

Adının Ilia olduğu anlaşılan diğer serseri, kardeşinin yanında diz çökmüş, Gürcüce küfürler savuruyordu.

Kramer yardım için bağırdı ve kapıda iki adam belirdi, Dudaev'in haydutlar ordusu artık açıkça ona cevap veriyordu. "Ilia'nın Grigol'ü buradan çıkarmasına yardım et, sonra geri gel ve bu orospu çocuğunu halletmeme yardım et. Onun ölümcül olduğunu söylediğimde ciddiyim. Dikkatli ol, yoksa sıradaki sen olursun."

Adamlar Nick'e temkinli bir şekilde yaklaşıp ipleri bileklerine bağladılar.

"Düğümüleri sıkılaştırıyoruz," dedi yeni adamlardan biri, altın dişlerinin arasından sırtarak.

Nick, "Şerefsizler," diyebildi.

Onu sıkıca bağladıktan sonra ipleri makaralardan geçirdiler ve bileklerinden tavana asılı kalana kadar yukarı kaldırdılar, bacaklarındaki kaslar henüz ağırlığını taşıyacak kadar iyileşmemişti. Rahat değildi. Ama ipler gerildiğinde aklına gelen kendisi değildi. Holly'ydi.

Ona buna çok benzer bir şey yapmıştı.

Tanrım, Holly, affet beni.

Kramer ona doğru yürüdü ve yüzüne baktı. "Şöyle yapacağız. Ben-"

"Evet, evet." Nick ayaklarını altına aldı, dik durdu. "Bana sorular soracaksın, ben de cevaplayacağım ya da bana kötü şeyler yapacaksın."

"Sen her zaman hızlı öğrenen biriydin. Bana bilmek istediklerimi en az saçmalıkla anlatırsan, Dudaev'e yaptığın gibi kafana iki kez vurarak seni kendim öldürürüm. Eğer bana bilmek istediklerimi söylemezsen, bu gün sadece hayatının son günü olacak, en kötüsü olacak. Anladın mı?"

Nick bir zamanlar güvendiği adamın gözlerinin içine baktı.
"Siktir git!"

Yirmi Altıncı Bölüm

"Nerede o?"

Nick başını kaldırdı, nefesini tutmaya çalışıyordu, sağ tarafındaki ağrı dayanılmazdı. "Bok ye."

Kramer haydutlarına Nick'i tekrar kaldırmalarını işaret etti. "Onu biraz daha yumuşatın çocuklar."

Nick sendeleyerek ayağa kalktı. Bu, Nick için daha az bir şoktu.

Eğer ayaktaysa vücudu. İpler bileklerindeki ham, su toplamış deriyi ısıtıyor, yavaşça yerden kaldırılırken kolları başının üzerinde geriliyor, omuzları ve kaburgaları protesto çığlıkları atıyordu. Elleriyle ipleri kavradı, gücüyle kendini desteklemeye çalıştı ama uzun süre dayanamayacak kadar bitkin düştü.

Kramer duvara yaslanmış eski bir tahta sandalyeden onu izlerken, Ilia tekrar Nick'in üzerine yürüdü ve sanki bir kum torbasıymış gibi gövdesine darbeler indirdi. Bileklerinden asılmak, karın kaslarını gergin tutmak ve nefes almaya devam etmek imkânsızdı, bu yüzden her darbe derine iniyor, ciğerlerindeki nefesi kesiyor, karnı ve göğsü savunmasız kalıyordu.

Holly'nin kolunu başının üzerine çekip kulübedeki demir çubuğa zincirlerken acı içinde kıvrandığı anın görüntüsü zihninde canlandı ve duyduğu pişmanlık aldığı darbelerden daha acı verici oldu. Onu otuz altı saatten fazla bir süre, artık ayakta duramayacak hale gelene ve bilekleri su toplayıp kanayana kadar bu şekilde tutmuştu.

Çok üzgünüm, Holly. Keşke bilseydim.

Onu tekrar yere indirdiler. Sırt üstü betonun üzerine yığıldı ve nefes nefese kaldı.

Kramer, "Onlardan yedi tane var, bir tane de sen," dedi.
"Onlardan önce sen kırılacaksın. Şimdi seni kime vereyim?"

Nick olabildiğince derin bir nefes aldı. "O 'kim'." "Ne?"

"Şimdi seni kime vereyim?"

Kramer'in yüzü kızgın bir kırmızıya büründü. "Sen
gerçekten

SERE ve R2I işinde iyiydin, değil mi? Eminim kendini bir tür
kahraman sanıyorsundur."

"Hayır. Kahraman değil." Nick bir nefes aldı, göğüs
kafesini kesen acı başını döndürüyordu. "Sadece
arkadaşlarıma ... ülkeme sadık biriyim."

Kramer güldü. "Ne diyebilirim ki? Kimse mükemmel
değildir."

Ona sorular sorun. Onu konuşturun.

Nick odaklanmaya çalıştı, kaburgalarındaki ve karnındaki
ağrı dinmek bilmiyordu. "Dudaev'in parasının ne kadarı
Cayman Adaları'ndaki hesaba aktarılan para sizin miydi?
Siz ve Bauer bunu eşit olarak mı paylaştınız ... yoksa o
kendi payından daha fazlasını mı aldı?"

Kramer irkilmiş görünüyordu. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Dudaev'in sabit diskini klonladım.
makbuzlar ve bu hesaba ait fotoğraflar
depoyu aldınız. Hepsini Teşkilat'a teslim ettim."

Kramer'in gözlerinde korku parladı ama alaycı bir ifadenin
ardında kayboldu. "Beni aramayacaklar. Beni
aramayacaklarını

Ben ölüyüm. Kabul etmelisin, inandırıcı oldum. Altı ay
boyunca her birkaç haftada bir kanımı aldırıp sakladım.
Kaldırıma döktüm, birkaç mermi kovani attım, bavulumu bir
tarlaya attım ve öldüm."

Bu yüzden öğle yemeği için buluştuklarında çok solgun
ve yorgun görünüyordu.

Ve sonra Nick'e çarptı. "Benimle beni uyarmak için
buluşmadın. Sadece beni tuzağa düşürmek için
buluştunuz... beni suçlu göstermek için."

Kramer başını salladı. "Bu Bauer'in fikriydi."

Sanki bu bir şekilde ihanetten daha az bir şeymiş gibi.

"Sonunda, fark etmeyecek. Sence Bauer. . . suçu tek başına üstleneceğini mi sanıyorsun? Müfettişler onun peşinde." Onlar

Holly onlara bu ses kaydını verdikten sonra olacağı kesindi. "Konuşacak, kendisi için bir anlaşma yapacak ... çoğunu senin üzerine yıkacak."

Kramer'in burun delikleri alevlendi. "Yapmasa iyi olur. Onun da ailesi var."

"Bunların hepsi onun fikri miydi?"

"Silahları almak onun fikriydi ama bunu nasıl yapacağımızı bulan bendim." Kramer kendi göğsünü işaret etti, sırttı. "Hey, burası fırsatlar ülkesi ve ben bir fırsat gördüm."

Bırakın övünsün. Konuşmaya devam etsin.

"Demek Dudaev'i de işin içine kattın. Söylemeliyim ki bu çok zekiceydi. Çalmış gibi göstermek Sonra da silahları satıp parayı bölüşecekler."

Kramer başını salladı. "Keşke Dudaev sonunda açgözlülük yapmasaydı. Bize şantaj yapmaya çalıştı, aptal herif."

Bir parça daha yerine oturdu.

"Siz ödeme yapmayınca, Ajans'a gitti ve bir anlaşma yapmaya çalıştı. Bu yüzden Bauer onu öldürmem için beni gönderdi."

Nick, Dudaev'in gözüne girmeyi çok istiyordu ve bunu biliyorlardı. O mükemmel bir araçı.

"Senin zeki olduğunu hep söyledim." Kramer serserilere Nick'i tekrar yukarı kaldırmalarını işaret etti. "Ama bana ne istediğimi söyleyecek kadar zeki değilsin."

Ilia tekrar harekete geçti, Nick'i acıdan kör eden ve nefes alamaz hale getiren sakatlayıcı darbeler indirdi. Dünya lekelerle dönuştü, karardı.

Kendini beton zeminde buldu, nefes nefese kalmıştı ve Kramer'in yüzüne bakıyordu, acı her yanını sarmıştı.

"Sadece bayıldı. Hepsi bu." Kramer rahatlamış gibiydi. Ilia'ya döndü. "Ona nefes alması için zaman vermelisin. Ben söylemeden önce ölürse, burada asılı kalırsın."

"Neden?" Nick öksürdü, kan tadı aldı. "Neden yaptın bunu?"

"Senin gibi iyi, dürüst çocukların bir sorunu da herkesin senin iyi, dürüst bir çocuk olduğunu bilmesi ve kimsenin sana güvenmemesidir."

Nick ona çok fazla vurulmuş olması gerektiğini düşündü, çünkü bu hiç mantıklı değildi. "Ne-ne?"

"Bauer'in babası, onun zamanında bir subay KGB'ye sır satarak para kazanabilirdi. Oh, büyük bir şey değil, sadece küçük pislik."

"Bauer'in babası Sovyetlere sır mı sattı?"

"Şaşırdın mı?" Kramer güldü. "Neden hiç yakalanmadığını sanıyorsun? Her iki tarafta da çalışarak iyi para kazandı. Orada arkadaşları olmasaydı Doğu Berlin'e o kadar çok girip sağ çıkabilir miydi sence?"

Dünya gerçekten de tersine dönmüştü.

"Bauer babasının izinden gitmek istiyordu ama Soğuk Savaş bitmişti. Bugünlerde iyi para kazanmanın tek yolu uyuşturucu ya da silah satmak. Uyuşturucu kartelleriyle uğraşmak pis bir iştir ama silah kaçakçılığı yapmak daha da zordur.

O eski AK'ler bizim için büyük bir şanstı ve biz de bunu değerlendirdik."

Nick'in içine bir hüznün çöktü. O kadar çok iyi insan ölmüş, o kadar çok hayat mahvolmuş, o kadar çok acı çekilmişti ki... Hepsi para içindi. "Dani'nin hayatına değdi mi? Dani'nin hayatına?"

"Dani?" Kramer omuz silkti. "Aptal kaltak peşimdeydi, Dudaev'in adamlarından bazılarını kapıyı açtığımı gördü. Onu dışarı çıkarmak zorunda kaldım."

Soğuk öfke Nick'in vücudunda adrenalin salgılamasına yol açtı ve onu ayağa kaldırdı. Kramer'e doğru bir adım attı. "Sen o piç onu öldürdü mü?"

"İçeri girip bunu kendim yapamazdım, değil mi?" Kramer ona ters ters baktı. "Nerede o Andris? Bradshaw nerede?"

"Onu neden istiyorsun?" Tanrım, nefes almak acı veriyordu. "Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Kaltak neredeyse bir ay boyunca Dudaev'e atandı. Gerçekten onunla yatağa girip ona hiçbir şey söylemeyeceğini mi düşünüyorsun? İyi olduğunu duydum. Ama o zaman muhtemelen Bunu kendin öğrendin, değil mi?"

Nick, Kramer'in bunu sadece onu kıskırtmak için yaptığını bildiğinden, içindeki öfke dalgasına karşı koydu. "Onunla yatmadı ... ve hiçbir şey bilmiyordu."

Kramer başparmağını tavana doğru salladı. "Onu yukarı çıkarın."

Nick kaburgalarındaki ve omuzlarındaki şiddetli acıya karşı dişlerini sıktı.

Dayan Andris. Bir arada tut.

Eğer Holly ondan istediği şeyi yapıyorsa, polis teşkilatı artık onun nerede olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken ve umarım Holly onun ölümünü dinlemek zorunda kalmadan önce buraya gelmişlerdir.

Kramer yaklaştı. "Buna değer mi evlat? Bu acı ve ıstıraba değer mi?"

Nick, cevabını duyacağını umarak nefes almakta zorlandı. "Evet! O her şeye değer."

Tanrım, evet,
öyleydi. Onu
seviyordu.

Kramer döndü ve omuz silkti. "Sanırım daha fazlasını istiyor."

Ilia, Nick'i bilincini kaybetmenin eşiğine gelene kadar dövdü. Tekrar yere yatırıldı ve nefes almak için çırpınmaya başladı. Sanki bir fil Göğsünün sağ tarafında oturuyor. Muhtemelen akciğeri çökmüş.

"Bu işe yaramıyor." Kramer'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sesi kızgındı. "Onu koruyor. Bu ona kendini asil hissettiriyor. Ondan her şeyi söküp almanın, onu unutmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyız. Fikrin var mı?"

"Kardeşimin kaynak makinesini kullan. Onu parça parça yak." "Fena değil. Başka kimse var mı?"

"Bence sırayla kışını sikelim ve sonra da taşaklarını
keselim."

Nick bir içeri bir dışarı sürükleniyor, konuşma onun kavrayışının hemen ötesinde geziniyordu.

Kramer güldü. "Ilia, sen lanet bir hayvansın. Getir şu lanet pürmüzü."

Ve Nick'in aklına, onu en iyi nasıl kırabileceklerini konuştukları geldi. Korku karnına doğru yayıldı, öfkeyle sarmalandı. "Oğlun gibi olduğunu söylediğin birine böyle mi davranıyorsun?"

"Sana kimseye güvenmemeni söylemiştim. Beni dinlemeliydin." "Dinledi."

Nick aklını kaçırdığını düşündü. Holly'nin sesini duymuştu. Ama o buradan çok uzaktaydı. O-

Arkasında bir AK açıldı.

Sıçan-at-at! Sıçan-at-at!

Ilia ve diğer fedailerden biri yere düştü, arkalarındaki duvara kan sıçradı. Diğeri döndü ve koşmaya başladı ama on adım bile gidemedi. Kramer da koştu, kapıdan çıkıp gözden kaybolurken omzundan bir kan püskürdü.

AK sessizliğe büründü ve işte oradaydı, güzel, dehşete düşmüş ve son derece kararlı görünüyordu.

"Holly?" Adrenalin, bir doz öfkeyle birlikte ona doğru fırladı. "Burada ne halt ediyorsun?"

* * *

"Bu çok açık değil mi?" Elinde hâlâ kalaşnikof olan Holly, az önce korkuyla öldürdüğü iki adamın yanına koştu, silahlarını aldı ve Nick'e doğru yere bıraktı. "Diğerleri de onların yolu. Tahmini varış süresi 15 dakika. Sen ipleri çıkarırken ben seni korurum ama lütfen acele et! Bunu kafamdan uyduruyorum ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Kalbi göğsünde bir çekiç gibi gümbürdeyerek duvara yaslandı ve olabilecek herhangi birini aradı. Silahını onlara doğrultan bir adamın öfkeli bağırışları binanın girişinden geliyor.

"Şuradaki kasaların arkasına geçin. Yap şunu!" Nick bilekleri serbest kalana kadar düğümleri ısırды ve çekıştirdi, sonra silahları kaptı ve onu takip etti.

Dik durmuyordu, sağ kolu yanına bastırılmıştı, göğsü ve karnı çürükler, kırmızı yaralar ve koyu kırmızı lekelerle doluydu. Kaburgalarında kırık olduğunu ve belki de daha kötüsü olduğunu biliyordu. Bir ambulansa ihtiyacı vardı.

Acele et, Javi! Acele et, Zach!

Yanına çöktü, silahları kontrol etti - bir AK, bir Makarov tabanca ve bir PP-2000. "Beni takip etmeyeceğine söz vermiştin."

"Seni yakmakla, tecavüz etmekle ve taşaklarını kesmekle tehdit edene kadar bu sözümü çoğunlukla tuttum. İstersen bana kızabilirsin ama onlar seni vahşice öldürüp sakat bırakırken minibüste oturup dinlemem mümkün değildi."

"İçeri nasıl . . içeri girdin?"

Nefes almakta zorlanıyor muydu?

"Minibüsü binanın arkasındaki banketin diğer tarafına park ettim, çatıdaki nöbetçi diğer tarafa bakana kadar bekledim ve sonra arka kapıya yöneldim. Bir adamı vurmak zorunda kaldım. Onu vurdum ve silahını aldım."

Nick ona baktı. "Burayı Ruger 22'likle tek başına mı bastın?"

"Elimdeki tek şey buydu." Başka ne yapabilirdi ki?

"İnanılmazsın. Bir Özel Kuvvetler operatöründen bile bunu yapmasını istemezdim."

"Hiçbir Özel Kuvvetler operatörü seni benim kadar önemsemiyor."

Nick'in bakışları yumuşadı. Eğildi ve onu öptü. "Seni seviyorum, Holly."

Nefesi ciğerlerinden fırladı, kalbi göğüs kemiğine çarptı. "Sen . . . biliyor musun?"

Kıkırdadı, acıyla yüzünü buruşturdu. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma." Ama şaşırmıştı. "I."

Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Erkek sesleri yaklaştı.

"Sanırım sadece ikisi," dedi Holly'nin tanıdığı bir ses. Kramer. "Dağılın ve tetikte olun. Andris eskiden Delta Gücü'ndeydi."

Nick'in yüzü ciddileşti. Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "İçeri girerken kaç adam gördün?"

"İkisi yol boyunca, biri çatıda olmak üzere üç nöbetçi ve arkadaki adam vardı."

"Ve onun öldüğünden emin misin?"

"Evet." Adamın görmeyen gözlerinin görüntüsü, kan şakağından akan su, zihninden geçerek bir baş dönmesi dalgası yarattı.

Bunu daha sonra düşünmesi gerekecekti.

"Kramer yedi kişi olduklarını söyledi. Sen dördünü indirdin. Geriye dışarıdaki üç nöbetçi ve Kramer kalıyor, onu da omzundan yakalamışsın."

"Keşke onu öldürseydim." Holly'nin midesi Kramer'in yaptığı ve yapmak üzere olduğu şeyi düşününce çalkalandı.

"Hâlâ bu şansa sahip olabilirsin."

İçini bir korku titremesi kapladı. onu yakalamak için harekete geçmişti. "Eğer bundan kurtulabilirsek, bir kucaklaşmaya ve ateşli bir seks gecesine ihtiyacım olacak."

"Anlaştık." "Plan nedir?"

"Plana göre sen burada kalacaksın. Tabancayı ve PP-2000'i sana bırakacağım. Ruger hala sende mi?"

"Evet."

"Sadece fark ediliyorsanız ve kendinizi savunmak zorunda kalırsanız ateş edin. Aksi takdirde, yerde kalın ve sessiz olun. Anladın mı?"

Başını salladı. "Nick."

"Ne?"

Onu sevdiğini söyle.

"Lütfen dikkatli olun!"

Acınacak haldesin, Bradshaw!

Gülümsedi. "Her zaman."

Ayağa kalktı, elinde tabanca vardı ve kasalarla dolu bir paletin diğer tarafında gözden kayboldu.

Holly iki tabancayı da kontrol etti, her ikisinin de mermi yatağında olduğundan emin olduktan sonra duvara yaslanıp dinledi. Duyabildiği tek şey kendi kalp atışlarıydı. Diğer herkes de duyabilseydi şaşırırmazdı.

Derin bir nefes aldı, nabzını yavaşlatmak ve kafasını boşaltmak için adrenalini geri çekmeye çalıştı. Buraya kadar gelebilmişlerdi. Her şey yoluna girecekti.

Tek gereken bir kurşun.

Bu düşünceyi bastırdı ve bütün öğleden sonra hissettiği kötü duygudan kurtulmaya çalıştı.

Bir AK ateşi patlaması onu sıçrattı.

Ses binanın içinde yankılanarak Silah seslerinin hangi yönden geldiğini anlaması imkânsızdı. Nick miydi, yoksa biri ona ateş mi etmişti?

Peki Javier ve Zach neredeydi? Onlarla son konuştuğunda yaklaşık on beş dakikadır dışarıdaydılar. Şimdiye kadar burada olmalıydılar.

Daha fazla atış, tabanca atışları.

AK ateşine cevap veriyorum. Ve sonra . . . ayak sesleri. Birisi ona doğru yürüyordu.

Nick olamaz. O yalınayaktı. Bu adam bot giyyordu.

Holly'nin ağzı kurudu, kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Ruger'ı kavrayışını sağlamlaştırdı, korkusunu bir kenara itti.

Zeytin rengi BDU giymiş bir adam elinde bir kalaşnikofla görüş alanına girdi. Onu görmemişti ama Nick'in gittiği yöne doğru yavaşça ilerledi. Şimdi ondan sadece birkaç metre uzaktaydı, sırtı ona dönüktü. Silahını kaldırdı, bir şeye nişan aldı, parmağı çoktan tetiğin üzerindeydi.

Adamın yelek giymediğini umarak orta kütleye nişan aldı ve ateş etti.

Tıklayın.

Tekleme mi?

Lanet olası .22 ses altı mermi!

Kahretsin!

Ama adam duymuştu. Ona doğru döndü.

Ruger'i bıraktı, Makarov'u aldı ama artık çok geçti, silahın namlusu göğsüne dayanmıştı. Makarov'u yere bıraktı, ellerini kaldırdı, kirpiklerinin altından ona baktı, çaresiz ve korkmuş görünmek için elinden geleni yaptı, ki bu gerçekten çok kolaydı.

Silahını indirdi, aşağı uzandı ve onu saçlarından tutarak acı içinde ayağa kaldırdı. Bakışları onu taradı ve sırtarak konuşacakmış gibi ağzını açtı. Ama o sırada Nick oradaydı.

Silahının kabzasını piçin kafasının yan tarafına sapladı. Adam Holly'yi bıraktı, yana doğru tökezledi.

Holly yoldan çekildi, Makarov'u kaptı, açık bir fırsat yakalarsa ateş etmeye hazırdı.

Adam sopasını ter içinde kalmış ve nefes almakta zorlandığı belli olan Nick'e doğru savurdu. Nick savuşturdu ama darbe onu geriye itti. Öne doğru hamle yaptı ve silahının namlusunu piçin karnına sapladı. Adam iki büklüm olmuş, bir eli ceketinin içine kaymış, parmakları bir şeyin -bıçak ya da tabanca- etrafına dolanmıştı.

Nick'e bağırarak bir uyarıda bulundu. "Silahı var!" Nick kalaşnikofu tekrar savurarak adamın yüzüne vurdu. Adam kanlar içinde yere yığıldı. Sonra Nick dipçığı adamın kafasına indirerek kafatasını ezdi.

Holly bakakaldı, bunun vahşiliği ciğerlerindeki nefesi alıp götürdü.

Adam ölmüş müydü?

Nick tek dizinin üzerine çöktü, nefesini tutmaya çalışıyordu, alnında boncuk boncuk ter vardı, yüzü solgundu. Adamın nabzını yokladı, başını salladı. "Yerde kal. Diğer ikisini yakaladım... ama Kramer. . . hala dışarıda. Gitmeyecek.

Biz öldük. Onun hâlâ hayatta olduğunu .. onun hala hayatta olduğunu bilenleriz."

Adamın ayağa kalkmak için mücadele edişini izledi, belli ki acı çekiyordu, çenesi sıkılmıştı.

"Holly!"

Zach!

"Buraya geri döndük!" Ayağa kalkmaya başladı.

"Yerde kal!" Nick tıslayarak onun karşısında durdu, bakışları boşlukta gezinerek Kramer'den bir iz aradı.

Her şey bir anda olmuş gibiydi.

Lazer dürbününün kırmızı noktası Nick'in göğsünde dans ediyordu. Bir adrenalin dalgası. Holly ayağa fırladı, kendini ona doğru fırlattı, onu kenara savurdu. Tek tüfek atışının çatırtısı. Zemine çarparak nefesinin kesilmesi.

Nick yuvarlandı, yüzüstü pozisyondan nişan aldı ve ateş açtı.

Sıçan-at-at-at!

Holly garajın arka köşesindeki iskeleden düşen bir adama göz ucuyla baktı ve sonra gördü.

Kan sıçraması.

Yerdeydi, Nick'in kolundaydı.

Vurulmuştu.

Eliyle işaret etti, konuşmaya çalıştı ama hiçbir kelime gelmedi. Sonra

Acı vurdu, nefes almayı imkânsız hale getirdi. Ve Nick'in vurulmadığını fark etti.

Vardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Nick, Kramer'in düşüp hareketsiz yatışını izledi. Tuttuğu nefesi bıraktı, sağ tarafındaki ağrıyı tutarak doğrulup oturdu.

Sonunda bitmişti.

Holly'ye doğru döndü ve kanı dondu.

Oh, hayır. Tanrım, hayır.

Karnının üzerine yattı, gömleğinden kan sızıyordu, yere dökülüyordu. Başını kaldırıp ona baktı, tatlı yüzü bir acı maskesine dönüşmüştü. "Bu ... berbat."

"Tanrım, Holly, hayır." Kendi acısını unuttu, diz çöktü yanında, onu nazikçe sırt üstü çevirdi, sonra gömleğini ve sütyenini yırttı.

Mermi onu sol kolunun altındaki kaburgalarından yakalamış ve keskin bir açıyla içinden geçerek kürek kemiğinin altından çıkmıştı. Ağır kanamadan, kurşunun akciğerine girmiş olması gerektiğini biliyordu. Her iki yarayı da kapatması, göğsüne hava sızmasını engellemesi gerekiyordu. Kanamayı yavaşlatamazsa . . .

Buz gibi panik onu vurdu, kalbinin çarpmasına neden oldu.

Holly'yi kaybedemezdi. Tanrım, hayır, Holly'i de kaybetmemeliydi.

Topla kendini, Andris.

Gömleğinin kumaşını ikiye böldü ve yarısını çıkış yarasına sıkıca bastırarak, diğer yarısını da yan tarafındaki giriş yarasının üzerinde tuttu.

Acı içinde inledi. "Bu çok kötü. değil mi?"

Kötüydü. Ama bunu ona söyleyemezdi.

"Her şey yoluna girecek, tatlım. Dayan." Sonra sineğindeki böceği hatırladı. "Bunu duyan varsa, Holly vuruldu. Hemen tıbbi yardıma ihtiyacı var."

Polis teşkilatı ve BDT ekibi hangi cehennemdeydi?

Nefes almakta zorlanıyordu, yüzü solgun, teni soğuktu, ellerinin altındaki kumaş hızla sıırsıklam olmuştu. Adam başka bir şey yoktu. Yakında yardım gelmezse, burada, soğuk beton zeminde ölecekti.

Bu düşünce kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Benimle kal, Holly."

Allah kahretsin! Bu nasıl oldu?

Kendi iyiliği için fazla cesurdu, fazla düşüncesizdi.

Sağ elini uzatıp ince parmaklarını onunkilere doladı, elleri çok soğuktu. "Suçlama

Kendini . . . Seni vuracağını gördüm."

Nick kendini suçluyordu. Onu koruyacağına, bu olayı sağ salim atlatmasını sağlayacağına söz vermişti. "Enerjini sakla, tatlım.

Konuşmaya çalışmayın."

Gözlerinin kenarlarından yaşlar döküldü. "Ben Korkuyorum."

O da korkmuştu. Kadının kanı artık bezin içine tamamen işlemişti.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, hissetmediği bir güvenle konuştu. "İyi olacaksın. Sadece dayan."

Başarmak zorundaydı. Hayat doluydu ve önünde daha çok yol vardı. Onun dünyasına kahkaha ve mutluluğu geri getirmişti. Onu kaybedemezdi.

"O kadar emin değilim." Tekrar inledi, acısı onu parçalıyordu.

Tanrım, o otomatik enjektörün kendisinde olmasını ne kadar isterdi.

Acısını hafifletecek herhangi bir şey. Sonra botların sesini duydu.

"Buradayız!" diye bağırdı. "Tıbbi yardım getirin! Vuruldu!"

Taktik teçhizatlı yarım düzine adam silahlarını kaldırarak üzerlerine yürüdü.

"Nick Andris?"

"Bu o." Adamlardan biri kaskını çıkardı ve Nick Zach McBride'ı tanıdı. Holly'ye baktı ve mikrofonuna konuştu, yüz ifadesi sertti. "Yaşam Uçuş'u bağlayın. Bu arada. Hava taşımacılığına ihtiyacı olacak. Tek GSW yan tarafa. Rossiter ve sağlık görevlilerine hemen buraya gelmelerini söyle."

Holly onun sesini tanımış olmalıydı. "Zach?"

Diğer adamlardan biri kaskını çıkardı, Javier Corbray. "Hepimiz buradayız Holly-McBride, ben, Hunter, Darcangelo. Rossiter acele ederse bir dakika içinde burada olacak."

Darcangelo da kaskını çıkardı ve onun yanında diz çöktü. "Rahat ol Holly."

"Özür dilerim. . . Sana söyleyemedim. gerçeği söyleyemedim. Seni asla yanlış yönlendirmek istemedim."

"Özür dilemen için hiçbir neden yok." Darcangelo onun diğer elini tuttu, bakışları Nick'inkilerle buluştu ve gözleri soğudu.

Nick, onun ve diğer adamların kendisini öldürmek istediğini biliyordu ama ona yardım ettikleri sürece arkadaşlarının ona ne yaptığı umurunda değildi.

Şimdi titriyordu, şoka girmişti. "Lütfen ... diğerlerine söyle ... Onları seviyorum. Eğer başaramazsam kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı alabilirler."

"Hey, böyle konuşma." Darcangelo gülümsedi. "İyi olacaksın."

"Nick'in hatası değil. . . . Yaralandı. Kramer onu vuracaktı."

Adamların düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu: O senden daha iyi.

Onun da aynı şekilde hissettiğini anlamadılar mı?

"Şışt, tatlım. Sadece dinlen." Nick eğildi ve onun soğuk dudaklarını öptü.

Ona zayıf bir gülümseme verdi, gözlerinde parlayan yaşlar şakaklarından aşağı dökülüyordu. "Üzülme... Sonunda . . .

Beni seven bir adam buldum. Ölmene izin veremezdim. . . ölmene izin veremezdim."

Acı Nick'in göğsünü yarıyor gibiydi. "Gitmene izin vermeyeceğim." Şimdi olmaz. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz.

Ama gözleri çoktan kapanmıştı, nefes alış veriş i artık düzensizdi. Hızla soluyor, adamın gözleri önünde kan kaybediyordu.

"Benimle kal, Holly." Nick gözlerini kapadı ve dua etti, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Diğer adamların görmesi umurunda bile değildi. Gururu kalmamıştı, saklayacak bir şeyi, koruyacak bir egosu yoktu. "Beni ateş hattının dışına itti. . . Onun için her şeyi yapardım. Onun için ölebilirdim."

Tanrım, lütfen ona yardım et!

Marc Hunter'ın sesi arkasından geldi. "Mekânı temizledik. Arkada çenesi kırılmış ve oldukça kötü durumda olan bir adam var ama diğer herkes ölmüş. Neden bu kelepçeli değil mi? Oh, Tanrım . . . Holly."

Sonra bacağında protez bıçak olan bir adam -Gabe Rossiter- Nick'in yanında belirdi, omzuna tıbbi malzeme asmıştı, hemen arkasında iki üniformalı sağlık görevlisi vardı. "Bana biraz yer açın."

Herkes geri çekildi.

"Ona yardım edin. Lütfen!" Nick parmaklarını Holly'nin soğuk elinden çekip kenara çekildi, kendi acısının ya da nefes almanın ne kadar zorlaştığının farkında bile değildi.

Rossiter bir koluna serum takarken, diğer sağlık görevlilerinden biri diğer koluna kan basıncı manşonu bağladı ve parmağına nabız oksimetresi taktı.

"Nabız bir-elli-iki. Kan basıncı ... yok."

Gözlerini kırptırarak açtı ve ona seslendi. "Nick?"

"Buradayım, tatlım." Rossiter'ın etrafından dolaştı, diz çöktü

başının yanında, solgun, soğuk yanaklarını okşadı.

"Arkadaşların burada. Artık her şey yoluna girecek."

"Seni asla bulamayacağımı düşünmüştüm. . . Sen en iyi zamanımsın.

Şimdiye kadar sahip olduğum . . . Seni seviyorum."

Nick onun güzel kahverengi gözlerine baktı ve orada acının ötesinde, kendisine duyduğu sevginin parladığını

gördü.

Korku, ölümlülüğün ötesinde. "Sen benim kalbimsin, Holly. Seni çok seviyorum."

Titrek bir nefes aldı ve "Öp beni" diye fısıldadı.

Adam eğildi, dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı.

Sonra gözleri kapandı ve hareketsiz kaldı, öyle hareketsiz. "Hayır, Holly. Hayır!"

"Kahretsin! Kriz geçiriyor. Onu entübe edeceğim. Bir serum daha takın." Rossiter sağlık çantasından bazı malzemeler çıkardı, bakışları Nick'inkilerle buluştu. "Hareket etmen gerek."

Şimdi."

Nick ayağa kalktı ya da kalkmaya çalıştı. Siyah noktalar. Ezici basınç.

Kör edici acı onu tekrar dizlerinin üzerine düşürdü. Güçlü kollar onu yakaladı, ayağa kaldırdı ve geri çekti. Onu bıraktıklarında bacakları tamamen tutmadı ve düştü, Holly'nin hava yoluna bir solunum tüpü yerleştiren Rossiter'ı bir anlığına görebildi. Sonra etrafındaki dünya karardı.

* * *

Nick sirenleri ve erkek seslerini

duydu.

"Birden fazla kırık kaburgamız ve bir sağ pnömotoraks."

"Göğüs tüpünü hazırlayın."

"Kan basıncı düşüyor. Onu fena dövmüşler gibi görünüyor."

"İç kanaması olabilir. O sıvıları iyice açın."

Nick gözlerini açtığında kendini bir ambulansın içinde, bir kolunda serum, yüzünde oksijen maskesi ve göğsüne yapıştırılmış elektrotlarla buldu. McBride yakınlarda oturmuş onu izliyordu, hâlâ taktik teçhizatını giyyordu. Holly'ye yardım eden iki sağlık görevlisi şimdi onunla ilgileniyordu.

Ama Holly neredeydi?

"Holly?" Adını mırıldanarak söyledi, göğsündeki baskı dayanılmazdı.

"Travma merkezine doğru yola çıktı." McBride'ın yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Rossiter, diğer sağlık görevlisi, onunla birlikte."

"O ?"

"Birkaç dakika önce havalandıklarında hâlâ hayattaydı." Tanrı'ya şükür.

Nick gözlerini kapadı ve onun için sessiz bir dua etti. Önemli olan tek şey oydu, şu anda önemsedığı tek şey. Onu kaybedemezdi.

Gözlerini tekrar açtığında McBride'ın hâlâ onu izlediğini gördü. "Kelepçeler için üzgünüm. Senin için hâlâ arama emri var. Seni zapt etmekten başka çarem yok."

Nick fark etmemişti. Umurunda da değildi.

Sağlık görevlilerinden biri ona baktı. "Sıkışan havanın bir kısmını dışarı çıkarmak için göğüs duvarınıza bir tüp yerleştirmem gerekiyor. Akciğeriniz çökmüş."

Nick başını salladı ve iki kırık kaburga kemiği arasından böğrüne sokulan tüpün keskin acısına karşı dişlerini sıktı.

Sonra tekrar dışarı çıktı.

Adını haykıran birinin sesiyle uyandı. Gözlerini açtığında yeşil önlüklü bir kadının kendisine baktığını gördü.

"Bay Andris, tomografide dalak ve karaciğerinizde zedelenme olduğu görüldü. Burada kalacaksınız, böylece sizi gözlem altında tutacağız. Birazdan sizi odanıza çıkaracağız. Ağrınız için size morfin veriyoruz. Yeterince rahatlamazsanız bize haber verin."

"Holly?" Sesi oksijen maskesi yüzünden boğuk çıkıyordu.

Ama kadın çoktan arkasını dönmüştü. "Kısıtlamalar devam edecek mi?"

"Şimdilik evet, hanımefendi." Bu McBride'ın sesiydi.

"Kapısının önüne de güvenlik yerleştiriyoruz."

Nick alabildiği kadar derin bir nefes aldı. "McBride!"
McBride'ın yüzü gözlerinin önünde belirdi. "Ne oldu?"

"Holly . . . O nasıl?"

"Hâlâ ameliyatta. Hiçbir haber alamadık." "Onu görmek istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak - en azından bir süre için.

Colorado Springs'te Memorial Hastanesi'ndesiniz ve görünüşe göre birkaç gün burada kalacaksınız. Denver'daki birinci seviye travma merkezine götürüldü."

Nick gözlerini sıkarak kapattı, böyle hissetmek onu çileden çıkardı.

lanet olası çaresiz. "Bilmem gerek. Onun nasıl olduğunu duyduğunda ... Bilmem gerek."

McBride başını salladı, çenesinde bir kas çalışıyordu. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim. Bu davayı CIA devralıyor. Güvenlik detaylarınızla onlar ilgilenecek. Sanırım birilerinin size soracak bir sürü sorusu olacaktır."

Ajansı siktir et. Sorularının canı cehennem.

"Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım."

McBride'ın söylemek istediği birkaç şey varmış gibi görünüyordu ama her neyse, bunları kendine sakladı. "Bir şey duyduğumda size haber veririm."

Onu tekerlekli sandalyeyle odasına götürürlerken, hâlâ parmaklıklara kelepçeli olan Nick gözlerini kapadı ve dua etti.

Tanrım, lütfen Holly olmasın.

* * *

Zach ameliyat bekleme alanına girdi ve tüm çetenin bir arada oturduğunu gördü. Derek Tower ve Alex Carmichael bile oradaydı. Odanın çoğunu onlar kaplıyordu. Erkekler ayakta idi, kadınlar birlikte oturuyordu, bazıları gözyaşları içindeydi.

Natalie onu gördü ve paytak adımlarla yanına geldi. Kollarını Natalie'ye doladı, bir elini hamile karnına dayadı, Natalie'nin kollarındaki kıymetli hissi, göğsünü saran ve bir türlü kurtulamadığı hüznü hissetti. "Bir haber var mı?"

Natalie başını salladı, gözleri yaşlıydı. "Bu nasıl oldu?"

"Bu uzun bir hikâye. Bakalım özel bir bekleme odası bulabilecek miyiz?" Er ya da geç öğreneceklerdi. Gazetelerde okumaktansa ondan duymaları daha iyiydi.

Reece hemşirelerden biriyle konuşmaya gitti, Kısa süre sonra kendilerini bir masa ve altı plastik sandalyenin bulunduğu küçük bir odada buldular.

Zach elini yüzündeki kirli sakalların üzerinde gezdirdi, bitkin hissediyordu. "Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Çok fazla eksik parça var."

Corbray, "Sanırım birçoğunun yerini doldurabiliriz," dedi. "Tower ve ben, Holly'nin Holly'nin evinde kurduğu gözetleme minibüse bindim ve her şeyi dinledim. Size hemen söyleyeyim, Holly benim kitabımda bir kahraman."

Darcangelo, "Evet, öyle," dedi.

Zach konuya girmesi gerektiğini düşündü. "Sanırım Holly'nin bir CIA gizli görevlisi olduğunu söyleyerek başlayacağım. On sekiz yaşından beri CIA için çalışıyor."

Şaşkın nefesler, hayret dolu bakışlar.

"Holly bir CIA ajanı mı?" Kara gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Çok gizli güvenlik yetkisine sahip bir CIA görevlisi." "Bizim Holly mi?" Tessa sordu.

Zach başıyla onayladı. "Bizim Holly."

Corbray, sesinde duygu yüklü bir tonla, "Çok da iyi bir kız," diye ekledi.

Zach ona daha önce ulaşamadığı için kendini suçladığını biliyordu.

Zach onlara Dudaev'in öldürülmesi ve Holly'nin kaçırılmasıyla ilgili bildiği her şeyi anlattı. Bunların bir kısmını kendi soruşturması sırasında öğrenmiş, bir kısmını da yoğun bakım ünitesinde hayata tutunmaya çalışan Nguyen'den duymuştu.

"Andris bir şekilde Holly'nin de CIA'den olduğunu fark etti. Onu işten çıkarmayı reddetti."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!" Natalie haykırdı.

"Bir şekilde ondan kaçmış ama tam o sırada Dudaev'in adamlarıyla karşılaşmış. Görünüşe göre bu Kramer denen adam Nick'in Holly'yi nereye götürdüğünü biliyordu ve ikisini de öldürmeleri için onları kulübeye gönderdi."

Zach onlara Holly'nin Andris'in yanında kalması için nasıl görevlendirildiğini anlattı. "Birkaç yıldır Bauer'i araştıran Nguyen, Ajans'ın Andris'in patronu tarafından tuzağa düşürüldüğünden şüphelendiğini, ancak bunu bilmediklerini söylüyor.

Bauer'in suç ortağının kim olduğunu. Adamın ikisine karşı bir hamle yapacağını ve Andris ile Holly o zaman onu ifşa edebilir."

Laura, "CIA onları yem olarak kullandı," dedi.

"İşe yaradı. Bauer Kramer'e Nguyen'i Andris'le pazarlık yapması için Colorado Springs'e göndereceğini söyledi ve Kramer adamlarını Nguyen'i öldürmeleri ve Andris ile Holly'yi pusuya düşürüp öldürmeleri için gönderdi. Nick, Holly'yi yanına almayarak bu planı mahvetti, bu yüzden Kramer işkenceyle Holly'nin yerini öğrenmeye çalıştı."

Matt, "Hatırlat da iğimden hiç Ğikâyet etmeyeyim," dedi. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Tom Trent'ten daha kötü çalışanlar da var."

Corbray hikayeye devam etti. "Kramer, Holly'nin Andris'in kot pantolonuna bir GPS vericisi ve mikro dinleme cihazı koyduğunu bilmeden Andris'in Holly'nin nerede olduğunu söylemesini sağlamaya çalıştı. Saklandıkları otelden ayrıldıkları andan kapattığımız ana kadar her şey kaydedildi ve size söylüyorum, bu çok acımasız bir şey. Kramer

ve adamları Andris'i kaynak makinesiyle parça parça mı yakacaklarını yoksa sodomize edip hadım mı edeceklerini tartışıyorlardı. İşte o zaman Holly kendi başına taşındı."

Corbray onlara Holly'nin kendisiyle nasıl temasa geçtiğini, nasıl keşif yaptığını ve kurtarma operasyonu için iyi bir yer bulduğunu anlattı. "Ona beklemesini söyledim ama beklemedi. İçeri girdi ve ona ulaşmak için dört adamı öldürdü."

Alex, "Çok seksi ve belalı biri," dedi.

Derek ona ters ters baktı. "Eğer bayan hakkında

konusmak istiyorsan.
Bradshaw etrafımda, ona saygı göstersen iyi olur. O bir

Bu lke için ağız bozuk bir gazeteciden çok daha değerli."

Corbray devam etti. "Andris Holly'yi sakladı ve ondan sonra işi devraldı."

"Yaralı değil miydi? Nasıl dvşebildi?" Kat sordu.

"Adrenalinin bir savaş durumunda neler yapabileceğini bilseniz şaşarsınız. Andris diğerlerini dışarı çıkardı, ama Kramer

Andris yakın dövüşe girdiğinde binanın arka tarafındaki iskeleye tırmanmıştı. Holly onun göğsündeki lazer dürbününden çıkan kırmızı noktayı görünce onu yoldan itti ve ... yan tarafından vuruldu." "Kurşun belli bir açıyla girmiş," dedi Rossiter, elini kaldırarak.

Kolundan. "Buradan girmiş, sonra kürek kemiğinin altından çıkmış. Eğer bir santim öbür tarafa gitmiş olsaydı, sıyrık olurdu. Eğer bir santim daha derine girseydi, onu o anda kaybedebilirdik."

Bir an için kimse konuşmadı.

"Holly o gece neden Dudaev'le birlikteydi?" Sophie sordu.

Derek konuştu. "Dudaev gibi adamlara yaklaşmak için ne gerekiyorsa yapmak ve onları dinleme cihazları ve GPS vericileri ile gözetleme. İnsanlarla yakın ilişki kurarak istihbarat toplama konusunda bir uzman."

Zach, bu vahiy kafasına dank ederken, kavrayışının gelişmesini izledi.

"Yatıp kalktığı tüm o adamlar çalışıyor muydu?" Ramirez sordu.

Corbray başını salladı. "Tamamdır."

"Bunların hepsi gizli değil mi?" Sheridan sordu.

"yle ya da yleydi. Bauer yaklaşık bir saat önce uçağa binmeye çalışırken tutuklandı. Ayrılmadan nce, Washington'daki bazı medya bağlantılarına gönderdiği bir e-postada Holly ve Andris'i yaktı, onları dünyaya ifşa etti ve önemli bir tehlike. Bu gece büyük bir haber olacak." Alex ayağa kalktı, elinde not defteri vardı. "Eğer büyük bir haber olacaksa,

o zaman ben de bu işe gireceğim. Birisi hikayeyi anlatmalı.

Doğru."

Darcangelo Alex'i durdurmak için elini kaldırdı. "Orada Hepinize söylememi istediği bir şey vardı. Bilincini kaybetmeden önce bize gerçeği söyleyemediği için özür diledi. Bizi asla yanıltmak istemediğini söyledi."

"Bunun için özür dilememeli." Laura bir mendille gözlerinin kenarlarını sildi. "lkesine hizmet ediyordu."

Darcangelo Tessa'nın elini tuttu. "Ben de ona öyle söyledim.

Ayrıca size söylememi istedi. . . hepinizi sevdiğini söylememi istedi. Eğer başaramazsa giysilerini ve ayakkabılarını siz kadınların almasını istiyor."

Tessa gözyaşlarının arasından güldü. "Bu bizim Holly'miz, ayakkabılarını düşünüyor."

Diğer kadınlar da güldü, hepsi gözyaşları içindeydi.

"Ama başaracak," dedi Sophie. "Başarmak zorunda yap. Hamile mi?"

"Hayır." Zach boğazındaki sert yumruyu yuttu. "Bence Andris'le aralarında bir ilişki olduğunu bilmelisin. Holly onu seviyor ve o da Holly'yi seviyor gibi görünüyor."

Corbray başını salladı. "Evet, yle. Hepimizin ondan nefret ettiğini biliyorum, ama yaşadıklarını dinledikten sonra, Fikrimi değiştirdim. Bir noktada onu feci şekilde dverlerken, Kramer ona Holly'nin çektiği acıya değip değmeyeceğini sordu. Zar zor konuşabiliyordu ama 'Evet. O her şeye değer' dedi."

Zach bunu bilmiyordu. "Onun nasıl olduğunu bilmek istiyor."

"Onu bilgilendirmek için gönüllü oluyorum," dedi

Kara. "Ben de varım," dedi Sophie.

Kapı açıldı ve ameliyat önlüğü giymiş, boynunda maskesi asılı bir doktor içeri girdi, yüzündeki ciddi ifade Zach'in midesine bir düğüm attı. "Holly Bradshaw'ın partisi siz misiniz? Yakın akrabaları burada mı?"

Zach yalan söyleyerek, ikisi de sarı saçlı olan Tessa ve Laura'yı belli belirsiz işaret etti. "Evet - memurlarla birlikte

onun davasını araştırıyorum."

Kadınlar neredeyse hep bir ağızdan, "O nasıl?" diye sordular.

"Ameliyatı atlattı ama durumu son derece kritik. Ona on dokuz ünite kan vermek zorunda kaldık. Kurşun bir kaburgasını kırmış ama kaburga kemiği Kurşunu kalbinden uzaklaştırdı. Akciğerinin bir kısmını kaybetmiş. Önümüzdeki yirmi dört saati atlatırsa daha iyi bir fikrimiz olacak. Şu anda yoğun bakım ünitesinde. Onu stabil ve rahat tutmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Onu görebilir miyiz?" Kara sordu. "Burada kim aileden?"

Laura boğazını temizledi. "Hepimiz öyleyiz - Alex hariç. O bir muhabir."

Kadınlardan yumuşak kahkahalar.

Doktor onlara inanmamış gibi görünüyordu ama Onlarla tartışamayacak kadar yorgundum. "Hepiniz aynı anda giremezsiniz. Her seferinde iki kişi iyi olur ama sadece birkaç dakikalığına. Henüz bilinci yerinde değil ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Doktor onları yalnız bıraktı.

Zach karısını tekrar kollarının arasına aldı ve saçlarından öptü. "Tanrı'ya şükür."

Buraya kadar gelmişlerdi ve şu anda bu bir mucize gibi geliyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Holly'nin tek bildiği bir an hiçbir şey olmadığı, bir an sonra ise acı, karmaşa ve gürültü olduğuydu. Gözlerini açamıyor, konuşamıyor ya da hareket edemiyor gibiydi.

"Solunum cihazına bağlısın, tatlım. Kıpırdamadan yat. Birazdan sana daha fazla ağrı kesici getireceğiz."

Neredeydi o? Neden bu kadar çok acıyordu? Onunla kim konuşuyordu?

Sonra dünya tekrar soldu.

Sıcak parmaklar onunkileri tuttu. Eller yanaklarını okşadı. Sakinleştirici sesler gidip geliyordu. Sanki bazıları ağlıyor gibiydi.

"Holly, beni duyabiliyor musun? Ben Kara. Reece ve ben yanındayız. Seni seviyoruz, tatlım."

"Holly, benim, Julian. En sevdiğim süper kahraman nasıl? Tessa ve ben senin için buradayız ve hiçbir yere gitmiyoruz."

"Çok solgun görünüyor, Julian. Ne zaman uyanacak?"

"Beni duyabildiğinden emin değilim, Chula, ama bunu atlatacaksın ve biz her zaman senin yanında olacağız. yol."

"Ben Kat, Holly. Gabe ve ben senin için dua ediyoruz. Biz bu gece senin için bir inipi töreni düzenliyor. Çetenin çoğu orada olacak."

"Hey, Holly, ben Natalie. Ağlamamı boş ver. Elimde değil. İyi olmana çok sevindim. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz, değil mi Zach?"

"Evet, öyle. Andris-Nick'in durumunun stabil olduğunu duydum. Senin sayende iyileşecek. Seninle konuşmak istersin diye düşündüm."

biliyorum."

"Ben Marc, tatlım. Beni duyabiliyor musun? Tuttuk seni. Her şey yoluna girecek. Sen sadece dinlen ve yeniden güçlen."

"Holly, ailen artık burada. Bu harika değil mi? Diğer hemşirelerle birlikte onları bilgilendirdik ve birazdan seni görmek için buraya gelecekler."

Kelimeleri duydu. Hatta bazen onları anlıyordu.

Ama sonra tekrar sürüklenmeye başladı.

Ondan sonra rüyalar başladı, karanlık rüyalar, korkunç rüyalar. Yanında bir adam ölmüştü, kafasında kurşun delikleri vardı. Başka bir adam ona silah doğrultmuştu.

Kaçmaya çalıştı ama başaramadı.

Nick!

Neredeydi o? Ona işkence etmişler, canını yakmışlar.

Göğsündeki lazer noktasını, derisindeki kanı hatırladı.

Nick!

"Konuşmaya çalışma. Hâlâ solunum cihazına bağlısın," dedi nazik bir ses. "Daha fazla morfine ihtiyacımız var."

Sonra düşüyormuş gibi hissetti, sessizliğe, karanlığa, daha fazla rüyaya düşüyordu.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve kendini seslerle çevrili yarı karanlık bir odada buldu. Seslerin yumuşak mırıltısı. Değiştirilmesi gereken bir serum pompasının bip sesi. Ventilatörden gelen oksijen tıslaması.

Yavaş yavaş her şey anlam kazanmaya başladı.

Hastanedeydi.

Vurulmuştu. Nick'i ateş hattının dışına itmiş ve bir mermi böğrüne isabet etmişti.

Bu acıyı açıklıyor.

Ama Nick neredeydi? O iyi miydi?

Bir hemşire serumuna bir şey enjekte etti ve düşünceleri yeniden çözüldü.

Onu bir sonraki uyandıran şey tartışmaydı.

"Miami'den gelen uçağa yetişmek için altıda kalkmam gerekti. Otele dönüp oda servisi, biraz kestirmek ve bir kadeh şarap içmek istiyorum."

"Burada uyuyabilirsin. Küçük katlanabilir yatakları var. Bir kafeterya var."

"O şeylerden birinin üzerinde uyumamı gerçekten önermiyorsun. Temiz olduğundan nasıl emin olabilirim? Ya yatak böcekleri varsa? Ayrıca kafeteryalarında şarap yok."

"Onunla kalamam. Polis teşkilatı ve şu üç kuruşluk güvenlik şirketiyle önemli bir toplantım var."

"Cobra ya da adı her neyse. Durumdan neden haberdar edilmediğimi öğrenmek istiyorum."

Ailesi onunla kimin kalması gerektiği konusunda kavga ediyordu. Şu anda bile onunla ilgilenecek cesareti kendilerinde bulamıyorlar mıydı?

"Önemli bir toplantı mı? Sen emeklisin, Tanrı aşkına! Seni en son mahkemeye götürdüğümünden beri önemli bir toplantının olmadı. Ayrıca, Holly'nin işi senin maaş derecenin üstünde sınıflandırılmış gibi görünüyor."

Onlar tartışmaya devam ederken Holly gözlerini açtı ve hemşirelerden birinin onları göndermesini umarak çağrı düğmesini aradı. Ama hemşireler çoktan duymuş olmalıydı, çünkü içlerinden biri Holly'nin odasına girdi.

"İkinizden tartışmanızı koridora taşımanızı istemek zorundayım," dedi. "Burası Yoğun Bakım Ünitesi, aile mahkemesi değil."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu babası.

"Başkan ya da Siyam Kralı da olsan umurumda değil. Ben başhemşireyim ve bu her şeyden üstündür. Eğer gitmezseniz, güvenliğe size eşlik etmesini söylerim. gerekçesiyle."

Holly gözlerini kapattı, göğsünde vurulmakla hiçbir ilgisi olmayan bir ağrı oluştu, gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Morfinin etkisiyle akli başından gitmiş olsa da Nick uyumakta zorlanıyordu. Tek istediği Holly'yi görmek, onunla birlikte olmak ve iyi olacağını bilmektir. Ama o hâlâ Yatağına kelepçelenmiş, doktorun tekrar tekrar yaptırdığı ultrasonlar dışında odasından çıkamıyordu. Hatta işemek için kapısının önündeki Ajans korumalarından birinin kilidini açmasını sağlamak zorunda kalmıştı.

Holly'nin arkadaş ağrı olmasaydı Nick ne yapardı, bilmiyordu. Kız arkadaşları sırayla günde birkaç kez arayıp gelişmelerden haberdar ediyorlardı. Durumunun ne zaman kritik ama stabil seviyeye indiğini, bilincinin ne zaman yerine geldiğini, kendisini sorduğunu, hâlâ solunum cihazına bağlı olduğu ve konuşmadığı için adını bir kâğıda yazdığını biliyordu.

Tanrım, ondan bu kadar uzakta olmaktan, bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

Annesi, babası, erkek ve kız kardeşleri arayıp çiçek gönderdi ama onlara Colorado'ya uçmak için zahmet etmemelerini söyledi. Kolluk kuvvetleri ya da müfettişler dışında ziyaretçi kabul edemiyordu. Yaşadığı cehennem için özür diledi.

onları medyanın incelemesine, şüpheyeye ve korkuya maruz bıraktı.

"Bizden özür dileme," dedi babası. "Sana yanlış yapıldı ve biz bunun yükünü seninle birlikte taşımaktan gurur duyduk."

"Gazetelerde çıkan haberlere asla inanmadık. Sen," dedi annesi. "O zavallı kıza asla zarar vermeyeceğini biliyorduk."

"Hâlâ hapse girebilirim. Kendimi savunmak için çizgiyi aşan bazı şeyler yaptım, Ajansın yapmamış olmamı dilediği şeyler."

"Her ne yaptıysan, iyi bir nedenin vardı," dedi babası.

Nick, ailesinin kendisine gösterdiği bu inancı hak etmek için ne yaptığına dair hiçbir fikre sahip değildi. Yıkıldı, gerçekten lanet olası göz yaşları döktü, onlara Holly'den ve

onun için yaptıklarını. "Onu seviyorum. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Bu konuda ne diyeceklerini bilemediler. Holly, Dani gibi Gürcü Ortodoks ya da Rus Ortodoks değildi. Hiç dindar değildi. Onu ya da ailesini tanımıyorlardı. Her oğullarının evlenmesini bekledikleri dindar bakire ve evde oturan anne olmadığı kesindi.

"Sence o da senin için aynı şeyleri mi hissediyor?" diye sordu babası bir anlık sessizliğin ardından.

"Evet, öyle. Benim için kurşun yedi ve neredeyse ölüyordu. Bilincini kaybetmeden önce söylediği son şey 'Seni seviyorum' oldu."

Annesi, "Onun için bir mum yakacağım ve dua edeceğim," dedi; bu onun için büyük bir ödündü. "Senin için canını verebilecek her kadınla tanışmak isterim."

McBride, Corbray ve Tower birkaç kez onu ziyarete gelmiş, gazeteler getirmiş ve gelişmelerden haberdar etmişlerdi. Lee'nin iyileştiğini ve Bauer'in artık gözaltında olduğunu duyunca rahatlamıştı. Ama o piçin onu ve Holly'yi yaktığı, işlerini ve kimliklerini gazetecilere ifşa ettiği haberi karşısında afallamıştı. Bauer'in kariyeri sona ermişti, Görünüşe göre ikisini de kendisiyle birlikte aşağı çekmek istemişti. Bu durum Nick'in Doğu Avrupa'daki tüm varlıklarını ölümcül bir tehlikeye sokmuştu. onlara yeni bir teminat ya da ABD'ye güvenli bir seyahat sağlamak için çabalıyor.

Beşinci günün sabahında bir hemşireden taburcu edildiğini öğrendi. Kırık kaburgaları hâlâ çok acıyordu ama dalağı ve karaciğeri iyileşiyordu ve doktoru iç kanama ya da yırtılma riski olmadığından emindi.

Nick ne giyeceğini merak ediyordu ki, hiç tanımadığı biri odasına girdiğinde üzerinde kanlı bir kot pantolon vardı ve başka bir şey yoktu.

"Ben Jared Rensler. Avukatınız olarak görevlendirildim."

"Kim tarafından tutuldu?"

"Davanızla ilgilenen biri." Kısa boylu, kuş gibi yüz hatları olan ve saç çizgisi tamamen gerilemiş olan Rensler, yanında bir giysi çantası ve küçük bir bavul taşıyordu.

"Kıyafet ve kişisel bakım malzemeleri getirdim.

Tıraş olman gerekecek. Bu öğleden sonra Washington'da mahkemeye çıkarılacaksınız."

Bu Nick için yeni bir haberdı.

"Bu öğleden sonra mı?" Başını iki yana salladı.

"Colorado'dan ayrılmadan önce gitmem gereken başka bir yer var."

Holly'yi görmeliydi, onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi, ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemeliydi. Onun için bir kurşunu göze almıştı. Onun yanında olmalıydı.

"Korkarım bu mümkün değil. Bir saat içinde havaalanına gidiyoruz. Kiralık bir uçağımız var ve bizi Washington."

"Birini ara. Değiştirin. Kiralanmış bir uçuşsa, gecikme alalım." Bu herif kendini ne sanıyordu, Her neyse?

"Anlamıyorsunuz Bay Andris. Bu seçimi yapma özgürlüğüne sahip değilsiniz. Sachino Dudaev cinayeti ve diğer bazı suçlardan dolayı tutuklusunuz. Son ifşaatlar göz önüne alındığında suçlamaların çoğunun düşürülmesini bekliyorum, ancak itaatsiz olmayı ya da Davanız sonuçlanmadan önce Bayan Bradshaw ile temas kurarak onun olası ifadesini kirletmeyin."

Ve Nick kavganın henüz bitmediğini fark etti.

* * *

Hastaneye yattıktan bir hafta sonra Holly Tekrar kendi başına nefes almaya başladı. Yoğun bakımdan çıkarılarak daha fazla ziyaretçi kabul edebileceği özel bir odaya taşındı, kapısını koruyan iki Ajans paramiliter operatörü

yirmi dört-yedi. Hâlâ çok zayıftı, yürüyemiyordu. Koridorda bir aşağı bir yukarı gidip gelirken nefes nefese kalıyordu ama daha az ağrısı vardı ve daha uzun süre uyanık kalabiliyordu.

Yoğun bakım ünitesinde geçirdiği süre boyunca dünya değişmiş gibiydi. Bauer hapse atılmıştı. CIA ajanı olduğu ortaya çıkmıştı, yüzü tüm gazetelerde ve kariyeri kesinlikle bitmişti. Nick, Washington DC'de federal bir tesiste gözaltındaydı.

hakkındaki tüm suçlamaların düşürülmesini talep etti.

Nick'le birlikte hayatta ve bir bütün oldukları için ne kadar minnettar olsa da, Nick'e ne olabileceği korkusu ve Teşkilat'taki geleceğiyle ilgili endişeler ufkunu kaplayan bulutlardı. Hastane yatağında yatarken yapabileceği pek bir şey yoktu. Sorumluluğu üstlenmeye ve harekete geçmeye alışkındı.

Nick'le konuşamamak her şeyi çok daha zorlaştırıyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki canı yanıyordu. Buna alışık değildi - dünyasında her şeyin yolunda olduğunu hissetmek için bir erkekle birlikte olmaya ihtiyaç duyuyordu.

İşin aslı, aşık olmak berbat bir şeydi.

Annesi ve babası ziyarete gelmeye devam etti, ancak artık ayrı ayrı geliyorlardı ve günde yaklaşık bir saat kalıyorlardı. Onlarla geçirdiği zaman onu gerginleştiriyordu. Her ikisi de işiyle ve Nick'le ilgili ayrıntılar için onu sıkıştırıyor ve onu

Onlardan gerçeği saklayarak onlara ihanet ediyordu. Onlar gittiğinde hep rahatlamış hissedirdi.

Yoğun bakımdan çıktıktan iki gün sonra kız arkadaşları ona moral vermek için küçük bir parti düzenlediler; çiçekler, balonlar ve tabii ki kekler getirdiler. Holly kekinden sadece birkaç ısırık yiyebildi ama hepsiyle vakit geçirmek harikaydı.

Onlara tüm hikayeyi anlattı, Nick'in vurulana kadar onu kaçırdığını söyledi. Onlara babasından ve babasının ona nasıl davrandığından bile bahsetti. Gerçek dostlar gibi dinlediler, o güldüğünde güldüler, gözleri dolduğunda yaşardılar, öfkelendiğinde öfkelenildiler.

İşini bitirdiğinde kendini özgür ve son derece bitkin hissetti.

"Zach bize senin bir CIA ajanı olduğunu söylediğinde ağzım açık kalmıştı," dedi Natalie, parmaklarındaki buzları peçeteye silerken. "Ama sonra bunu düşündüm, birlikte olduğun tüm o süper zengin ve güçlü adamları ve anlamlıydı."

"Şu Suudi Prensi," dedi Sophie.

Holly gülümsedi.

"Ve Güney Afrikalı bankacı," diye ekledi Tessa.

Laura'nın gözleri kısıldı. "Arkadaşım olduğunu söylediğin şu Hollandalı kadın."

Kat gözlerini kırptırdı. "Kadınlarla mı çıktın?"

"İş gerektirdiğinde." Bunun sadece bir kez olduğunu açıklama zahmetine girmede. Yüzlerindeki şaşkın bakışlar çok eğlenceliydi.

Çıktığı erkekler hakkında spekülasyon yapmaya devam ettiler, hangilerinin bir ilişkinin parçası olduğuna karar vermeye çalıştılar.

Ajans ataması.

"Biliyor musun, bunu tartışmamız gerektiğinden emin değilim," dedi Holly, yüz ifadesi ciddiye. "Bunların hepsi çok gizli bilgi."

Sessizlik.

Suçlulukla önce birbirlerine sonra da ona baktılar.

Laura sonunda, "Sanırım bunu düşünmemiştik," dedi.

Holly gülmekten kendini alamadı, bu da canını yaktı.

"Sadece şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum."

Güldüler ama onları sinirlendirdiğini söyleyebilirdi.

Bunu yapmak istememişti.

"Tüm bunların başlangıcında, gece çalıştığımı öğrenirseniz hepinizin benden nefret edeceğinden endişelendiğim bir an oldu. Ama sonra kendime beni affedeceğinizi söyledim."

"Holly, asla affedilecek bir şey olmadı." Kara ayağa kalktı, Holly'ye doğru yürüdü ve ona nazikçe sarıldı.

"Bu, en iyi arkadaşımın aslında Zeyna: Savaşçı Prenses olduğunu öğrenmek gibiydi."

Holly gülümsedi, kendini gözyaşlarını geri kırparken buldu. "Siz benim arkadaşlarımsınız, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlarısınız. Hepinizi çok seviyorum."

Ondan sonra küçük şeyler hakkında konuştular - en son Haber odasından gelen dedikodular, amansız sıcak, Natalie'nin bebeğinin yatak odası için istediği renkler.

Ama çok geçmeden Holly tekrar uyudu.

Arkadaşları sessizce ortalığı temizledikten sonra parmak uçlarında kapıdan çıktılar.

* * *

Holly o öğleden sonra uyandığında gardiyanını yanında otururken buldu. İrkilerek doğruldu. "Özür dilerim, efendim. Burada olduğunuzu fark etmemiştim."

"Sakin ol, Holly. Her şey yolunda. Ve lütfen bana sadece Brian de." Brian Graeber koyu mavi bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve mavi bir kravatla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Koyu renk saçları ve Boromir sakalıyla onun her zaman yakışıklı bir adam olduğunu düşünmüştü. "Sen ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsiniz."

Holly onun normal şartlar altında kendisiyle birlikte görülme riskini asla almayacağını biliyordu ama içinde bulunduğu durum hiç de normal değildi. Onun neden geldiğini biliyordu. "Dışarıdayım, değil mi?"

"Bununla mevcut pozisyonunuzda çalışmaya devam edemeyeceğinizi kastediyorsanız, haklısınız. Korkarım Bauer buna bir son verdi. Hasarı en aza indirmek için elimizden geleni yapıyoruz, yabancı basından uzak tutmaya çalışıyoruz, ancak Astsubay olarak görevinize devam etmeniz güvenli olmaz ve Teşkilat için de etkili olmaz."

Holly bunun altında ezilmiş hissetmeyi bekliyordu ama öyle olmadı. Hayatında başka bir kapı açılmıştı, onun için daha da önemli olan bir kapı. "Sanırım bu sonsuza dek süremezdi."

"Kesinlikle hayır." Brian gülümsedi. "Ajans tarihindeki herkesten daha uzun süre bu görevi başarıyla yürüttüğünüzü bilmek ilginizi çekebilir. Yerinizi doldurmak imkânsız olacak."

Holly onun esprisine ve iltifatına gülümsedi. "Teşekkürler."

"Bu kriz sırasında yaptıklarınız size bayrak direğinin tepesine kadar saygı kazandırdı. Beklentim bir tür takdirname alıyor." Onu izledi. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Özel bir şey yaptığımdan emin değilim efendim."

"Sorguya dayandınız, kaçtınız, sizi kaçırın adamın güvenini kazandınız ve onunla birlikte çalışarak Ajansın son birkaç on yıldır karşılaştığı en büyük krizi çözdü. Yeteneğinizin bir sonucu olarak, siz ve Andris Batum'daki felaketle ilgili soruşturmamızı tamamlamak için Ajansın ihtiyaç duyduğu kanıtları elde edebildik. Bu da yetmezmiş gibi, bu tür bir eylem için asgari eğitime sahip olmanıza rağmen Andris'i işkenceden kurtardınız. Yaptığınız şey kesinlikle pervasız ama aynı zamanda inanılmaz derecede cesur. Kimseden daha fazla cesaret göstermesini isteyemezdik."

"Eminim çoğu memur da aynı şeyi yapardı."

"Öyle misin?" Bir kaşını kaldırdı, gülümsedi. "Değilim."

Ona kendisi için gerçekten önemli olan tek soruyu sordu. "Nick'e ne olacak?"

"On gün içinde bir duruşması var. İkinizin ortaya çıkardığı kanıtlar ışığında, mahkemenin hakkındaki suçlamaların çoğunu düşürdü. Cayman Adaları'ndaki hesabın izini sürebildik ve Kramer tarafından açıldığını teyit ettik."

Rahatlama, tatlı ve ılık, içinden akıp geçti. "Ona yardım edebilir misin - ipleri çekebilir misin ya da insanları içeriden etkileyebilir misin? Bunların hiçbirisi onun hatası değildi."

"İkinizin bu işe karıştığınızı biliyoruz."

Tabii ki yaptılar. Yapmasalardı CIA olmazdı.
Yine de ikisi de bunu bir sır olarak saklamamıştı. "Onu seviyorum."

Komutanı kaşlarını çattı, gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey vardı. "Tehlikenin normalde asla bir araya gelmeyecek insanlar arasında bağlar yaratma gibi bir özelliği var. Biz bunu oldukça görüyoruz sık sık. Tutku genellikle adrenalinle birlikte kaybolur."

İçinde küçük bir korku kıvılcımı alevlendi.

Zaman ve mesafe Nick'in ona karşı olan hislerini değiştirecek miydi? Tüm bunlar sona erdiğinde ve tekrar özgür olduğunda, onu artık hayatında istemeyecek miydi?

"Duygularım değişmeyecek." Kızgınlık sözlerini keskinleştirdi.

Nick'le olan ilişkisini nasıl bu kadar küçümseyebilirdi?

Ya haklıysa?

"Zaman gösterecek." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme gibi gelen bir ifade takındı. "Bu arada, Ajans'ın sana istediğin pozisyonu teklif ettiğini bilmeni isterim. kriptografi veya istihbarat analizi. Langley bölgesine taşınmanız gerekecek, ama Ajans sizin masraflarınızı karşılayacak.

taşınma masraflarını karşılar, yeni bir ev bulmanıza yardımcı olur ve eski evinizi satmanızı sağlar. Maaşında belirgin bir artış göreceksin - altı haneli rakamlardan bahsediyoruz. Eğer analist olarak gelersen, sen ve ben birlikte çalışıyor olacağız."

Holly'nin midesi bulandı. Kriptografi sıkıcıydı. Analist olarak çalışmak eğlenceli olabilirdi. Ama Langley yakınlarında yaşamak, atmayı başardığı kökleri söküp atmak anlamına gelecekti,

Denver'dan ayrılmak, evinden ayrılmak, arkadaşlarından ayrılmak. "Baharda Virginia'yı çok seveceksin," diyordu. Söylüyorum.

Onu durdurmak için elini kaldırdı, bunu düşünmek istemiyordu. "Bunu düşünmem gerek. Burada bir işim, sevdiğim bir işim ve sevdiğim arkadaşlarım var."

"Langley'de seni önemseyen insanlar da var." Gülümsedi, bakışları yumuşaktı.

Ona aşık olduğunu sanıyordu.

Farkına vardığı şey onu tam gözlerinin ortasından vurdu. Bunu neden daha önce fark etmemiştii?

Şaşkınlığını gizlemek için mücadele etti. "Sanırım bu doğru. Biraz zamana ihtiyacım var. Nick'in davasının nasıl sonuçlanacağını ve ne yapmak istediğini öğren."

Yine o hayal kırıklığı mı vardı, yoksa acı mı? Brian ayağa kalktı. "Dinlenmene izin vermeliyim. Bu akşam uçakla dönüyorum. Haberi bizzat vermek istedim. Umarım Langley'de bana katılırsın. Bu benim için bir zevk ve onurdu.

seninle çalışmak, Holly. Umarım bu son değildir."

Onun elini tuttu, eğildi ve öptü.

"Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Sizin için çalışmak harika bir maceraydı. Beni güvende tuttunuz ve birden fazla kötü durumdan kurtardınız."

"Harika bir takım olduk." Ona kartını uzattı ve daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyi, doğrudan telefon numarasını verdi. "Bunu bir düşün."

"Teşekkür ederim, Brian. Edeceğim."

Garip bir şekilde üzgün hissederek onun gidişini izledi.

* * *

Nick'in hücresinin kapısı elektrikli bir vızıltıyla açıldı.

"Kaldır kışını, Andris. Avukatın geldi."

Nick, Rensler'in ona ne söyleyeceğini merak ederek durdu.

Bugün. Bileklerini uzattı ve muhafızlar ona bakarken bekledi.

Onu ellerinden ve ayaklarından zincirledikten sonra hücrelerinden çıktı ve zincirleri şingirdayarak toplantı odalarına giden koridorda gardiyanları takip etti.

O lanet hücreden çıkmak güzeldi. Hem diğer tutukluların olası zararlarından korumak için hem de son derece tehlikeli olduğu düşünüldüğü için onu yirmi üç saatlik tecrit altına

almışlardı. Ona izin verildi

Sadece bir saatlik egzersiz ve duş için ya da avukatıyla veya müfettişlerle görüşmek için hücrelerinden çıkabiliyor.

Rensler Nick'i görünce gülümsedi. Umarım bu iyi haberleri olduğu anlamına geliyordu. Nick'in buradan çıkıp Colorado'ya dönmesi gerekiyordu.

Holly'nin ona, onun da Holly'ye ihtiyacı vardı.

Nick küçük toplantı odasına girdi ve oturdu.

"Önergelerin görüşülmesi için bir tarih belirledik ve ben

Bizim yolumuzdan gideceğini umuyorum. Müfettişler Kramer'in hesabı Cayman Adaları'nda açtığını doğruladı. Para hala oradaydı, bu yüzden Ajans hesaba el koyabildi. fonlar." Rensler çantasından bazı belgeler çıkardı ve Nick'e gösterdi.

Biri hesabı açan orijinal belgeydi.

Birkaç para yatırma ve çekme makbuzu vardı. Bir tanesi güvenlik kayıtlarından alınmış bir görüntüydü.

Kramer'ı banka gişesinde gösterdi.

Orospu çocuğu.

"Eğer bu yeterli değılse, siz ve Bayan Bradshaw'un sorgunuz sırasında Kramer ile yaptığınız kayıt, Dudaev'in sabit diskinde bulunduğunuz belgelerle birlikte, Bauer ve Kramer'in

Sadece Batum'daki talihsiz olaylar zincirinin değıl, aynı zamanda burada ABD'de birkaç paramiliter operatörün ölümünün ve Bay Dudaev'in izinsiz öldürölmesinin de arkasında."

"Bu iyi haber." Nick ona bu suçlamaları yöneltmeyeceklerinden emindi. "Peki ya klonlanmış sabit disk?"

"Sanırım ikna edici bir argümanımız var. Dosyalar teknik olarak Ajans'a ait değıldi.

sürücüyü klonladınız ve bunu sadece amirinizin kirli olduğına doğru bir şekilde inandığınız için yaptınız." Rensler mahkemede söyleyeceklerinin provasını yapıyordu.

"Eylemleriniz davanın çözölmesine yardımcı oldu. Sabit disk klonlamamış olsaydınız, Bauer o verileri yok edecekti ve biz de

Cayman Adaları'ndaki hesabı ya da Kramer'in Dudaev'e gönderdiği fotoğrafları asla öğrenemeyecekti."

"Bu, suçlamayı tamamen düşürmeleri için yeterli olacak mı?"

Rensler kararsız görünüyordu. "Eğer sizi suçlarsa, bu hafifletici sebepler daha hafif bir suçlamayı kabul etmemizi ve uzun bir hapis cezasından kaçınmamızı sağlayacaktır."

"Ne düşünüyorsun, on yıl mı, beş yıl mı?"

Rensler omuz silkti. "Belki iki ila beş yıl."

Nick'in midesi bulandı. Holly'yle tekrar birlikte olabilmesi için iki ila beş yıl geçmesi gerekiyordu. Sonsuzluk gibi geliyordu.

Onu bekleyecek miydi?

"Eski ifade kayıtlarını inceledim. Fotoğrafların çekildiği sırada Daly ve McGowen gibi Kramer'in de görev başında olduğunu gösterebildim."

"Konuşamaların diye onları öldürmüş olmalı." "Müfettişler de buna inanıyor. Orada bir konuşma var El konulan fonların öldürülen memurların çocuklarına burs sağlamak için kullanılması."

Çocuklara kaybettiklerini vermenin bir yolu yoktu ama bu da bir şeydi.

"Duruşmayı öne alamaz mıyız?" On gün burada on yıl gibi gelmişti.

"Özür dilerim. Yargıç o zamana kadar tatilde." Rensler belgeleri çantasına geri koydu ve kapattı.

"Bayan Bradshaw hakkında bir şey duydunuz mu?"

Rensler başını salladı ve akıllı telefonuna baktı. "İfadesine ihtiyacımız olacak gibi görünmüyor, bu yüzden onunla temasa geçmedim."

Nick, McBride'in federal bir gözaltı merkezinden ödemeli bir arama alırsa nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. "İyi haber için teşekkürler."

"Pozitif kal." Rensler onun omzuna vurdu. "On gün içinde özgür bir adam olmanı bekliyorum."

Nick toplantı odasından çıkarken Rensler'i takip etti ve gardiyanların onu hücrelerine götürmesini bekliyordu ki

zincirlerin şingirtısını duydu. Başını çevirdi.

Bauer.

Kafatasının içinde kan çarpıyordu. "Seni adi herif-"

Muhafızlar Nick'in kollarını tuttular, her iki taraftan birer tane, onu geri çekiyorlardı.

"Turuncu sana çok yakışıyor, Bauer. Sanırım buna alışsan iyi olur."

Bauer'in yüzü kızarmış, bakışları ayaklarına odaklanmış bir halde yürüyordu.

"Elinizde çok fazla kan var-Dani, Carver, Daly, McGowen." Muhafızlar Nick'i çekiyorlardı ama Nick'in işi bitmemişti. "Sadece kendini değil, babanı da mahvettin.

Aileyi mahvettin

Miras. Bu nasıl bir duygu? Seni sefil orospu çocuğu!" "Andris!

O bok parçası buna değmez. Almak istiyorsun tazed?"

Kalbi hâlâ çarpan Nick, götürülmesine izin verdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Holly ertesi Pazartesi taburcu edildi. Anne ve babası yanında olmadığı için -ki bu gerçekten iyi bir şeydi- Kara onu evine bıraktı, kapısına kadar onunla birlikte yürüdü ve Holly'nin hastaneden getirdiği küçük plastik eşyaları taşıması için ısrar etti.

Kapının kilidini açtı ve neredeyse bir ay sonra ilk kez kendi evine adım attı. Ev tertemizdi. Arkadaşları hafta sonu gelip evi onun için temizlemiş ve suç mahalli olduğuna dair her türlü izi ortadan kaldırmışlardı. Ayrıca buzdolabını yapımı kolay yemeklerle doldurmuşlardı, böylece bir süre market alışverişi yapmak zorunda kalmayacaktı.

"Teşekkürler, Kara." En iyi arkadaşına sarıldı ya da yarım bir sarılma.

Sol tarafı hâlâ çok ağrıyordu ve kolunu hareket ettirmekte zorlanıyordu.

"Rica ederim. Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Nick.

Nick'le birlikte olmaya ihtiyacı vardı.

"Hayır, teşekkürler. Hepiniz benim için çok şey yaptınız."

"Hiçbirimiz için yapmayacağın bir şey değil." Kara onu yanağından öptü. "Biraz dinlen ve eğer bir şeye ihtiyacım var."

Ve sonsuz gibi görünen bir zamandan beri ilk kez Holly tamamen yalnızdı.

* * *

Holly taburcu olduktan sonraki ilk birkaç günü uyuyarak geçirdi, ancak dördüncü günde çıldırmaya başlamıştı. O

Kendini sinirli, öfkeli, keyifsiz, tüm hayatı havada kalmış hissediyordu. Arkadaşlarının çoğunun gittiği işe geri dönecek kadar güçlü değildi ve neyse ki ailesiyle bir dakika daha geçirmek istemiyordu.

Bu gece uçuyorum zaten.

Beth'le konuşmak için gazeteyi aradı ama Beth çok meşguldü. Yürüyüşe çıktı ama daha köşeye varmadan nefessiz kaldığını fark etti. Kendine biraz buzlu çay yaptı ve en sevdiği kitaplardan biriyle kanepeye kıvrıldı. aşk romanları okuyarak dikkatini dağıtmayı umuyordu ama bakışlarını sayfadan ayıramıyordu.

Ne yaparsa yapsın, düşünceleri Nick'e dönüp duruyordu.

Şimdi ne yapıyordu? Onun kendisini özlediği gibi o da onu özleyiyor muydu? Ona karşı hisleri azalmaya mı başlamıştı?

Birini sevmenin ne kadar endişe verici olduğunu bilseydi, ne kadar seksi olursa olsun, yatakta ne kadar iyi olursa olsun ya da onu ne kadar anlıyor görünürse görünsün, kendisini kaçıran yakışıklı kapı komşusuna aşık olmamasını söyleyen bir not gönderebilirdi. Ama yine de, bu adamdan hoşlanmayacağı bir dünya hayal edemiyordu.

Onu seviyorum.

Kendine bir bak! Sen bir enkazsın.

Ona takılıp kalmıştı ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Zach'i aradı ve gözaltı merkeziyle irtibata geçmesi için yalvardı. "Lütfen, ona onu sevdiğimi söyle. Onu çok özleyorum."

"Yarın sabah duruşması var. Yirmi dört saat daha dayanabilir misin?"

"Sanırım öyle. Bilmiyorum." Kendine gelmesi, büyümesi gerekiyordu. Bunun yerine gözyaşlarına boğuldu. "Hayır."

"Tamam, ne yapabileceğime bakacağım."

Şimdi gözyaşları başlamıştı ve kelimeler dökülmeye başladı. "Ya artık beni sevmiyorsa? Ya artık sadece adrenalin olduğunu fark etmesini sağlar mı? Ya-"

"Holly." Zach kıkırdadı. "Holly kadar çok erkek görmedim. onun gibi umutsuzca aşık. Bu konuda bana güven. Ama, hey, neden gelip seni almıyorum ve ofise getirmiyorum. Onu aramak için bir sebep uydururum, sen de telefonda dinlersin. Nasıl olur?"

İçine tatlı ve parlak bir rahatlama doldu. "Zach, sen harikasin."

* * *

Nick Wright kardeşler hakkında bir biyografi okuyordu ve gardiyanlardan biri sözünü kestiğinde dikkatini anlatılanlara vermekte zorlanıyordu.

"Bir telefonun var, Andris."

Nick ayağa kalktı, kapıyı açmalarını ve kelepçeleri takmalarını bekledi, sonra onların peşinden koridordaki kapalı telefon kulübelerinden birine doğru yürüdü.

Oturdu ve aramayı aktarmalarını bekledi, Rensler'in şimdi ona ne haber vereceğini merak ediyordu. McBride'in sesini duyunca şaşırdı. "Hey. N'aber?"

"Burada nasıl olduğunuzu öğrenmek için yanıp tutuşan biri var. Ona hiçbir şey söylememesini tavsiye ettim ama dinliyor."

Nick'in kalbi bir an çarptı, sonra da yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Holly.

Holly dinliyordu. Onu duyabiliyordu.

"Ben iyiyim." Kahretsin, şu anda iyiden de iyiydi.

"Sana iyi davranıyorlar mı?" McBride sordu.

"Evet, endişelenecek bir şey yok. Koruyucu izolasyundayım, bu yüzden tek gerçek tehlike sıkıntıdan ölmek."

"Eminim

öyledir." "O

nasıl?"

"O iyi. Harika görünüyor. Gerçekten harika görünüyor. O giyiyor . . . Ne giyiyor? Tamam.. mavi bir kılıf elbise

Armani ve bir çift siyah Jimmy Choo ayakkabı."

Nick bunu Holly'nin Zach'e söylediğini biliyordu. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kulağa çok hoş geliyordu. "Ben hapisane turuncusu ve beş gündür tıraş edilmemiş sakal giyiyorum ama yarınki duruşmadan önce saçlarımı kestireceğim."

"Zamanı gelmişti." "O nasıl, gerçekten?"

"İyileşiyor ama seni gerçekten özlüyor."

Nick'in zihni Holly'nin tatlı yüzünün görüntüsüyle doldu. "Ben de onu özliyorum. Onu o kadar çok özliyorum ki. Şu anda onunla birlikte olamamaktan nefret ediyorum. Çok zor bir dönemden geçiyor ve sanırım bana ihtiyacı var. Buradan çıkar çıkmaz onu görmeye geleceğim. Eğer çıkamazsam . . . Tanrım, umarım beni bekler, ne kadar sürerse sürsün. Benim için asla başka biri olmayacak. Tek düşündüğüm o. Onu seviyorum."

Nick az önce telefonda hiç tanımadığı bir adama, bir şefe, birkaç Hallmark kartı değerinde duygusal şeyler gevelediğini fark edince bir anlık garip bir sessizlik oldu. ABD şerif yardımcısı.

"Um . . . Doğru." McBride boğazını temizledi. "O da aynı şekilde hissediyor."

Nick'in söylemek istediği daha çok şey vardı ama McBride dinlerken söyleyemezdi. "Ona iyi bak."

"Tamamdır. Yarın için iyi şanslar."

"Teşekkürler. Ve, hey, McBride, sana borçluyum." "Evet, borçlusun ama bunun için değil."

Nick yüzünde bir gülümsemeyle hücrelerine geri döndü.

* * *

Adrenalin gitmişti ve Nick onu hâlâ seviyordu.

Holly şu anda eve gidip yalnız kalmak için çok mutlu, çok heyecanlı ve açıkçası çok güzel giyinmişti. Zach onu ofisinden çok uzakta olmayan gazeteye bıraktı.

Taksiye binecekti ama adam ısrar etti.

Ön kapıya doğru yürürken biraz nefes nefese kalmıştı. Sütyen giymek de kolay değildi, kanat kesiğinin üzerinden geçiyor ve kurşunun yan tarafında kırdığı kaburgaya sıkıca sarılıyordu ama bu rahatsızlığı aklından çıkardı.

Kalbi hâlâ hızla çarparken ön lobiye adım attı ve güvenlik görevlisine el salladı: "Merhaba Cormac."

Ona bakakaldı. "Bayan Bradshaw? Tekrar hoş geldiniz! Harika görünüyorsunuz."

Gülümsedi, o kadar mutluluk doluydu ki patlayacağını sandı. "Teşekkür ederim. Ne kadar tatlı bir şey söyledin."

İnsanların kendisine baktığını fark edince asansöre doğru yürüdü ve üçüncü kata çıkarak nefes almak için duvara yaslandı. Dışarı çıktı ve üç inçlik topuklu ayakkabılarıyla fayanslara tatlı tatlı vurarak doğruca Entertainment'a geri döndü. Tanıdık gazete kâğıdı kokuları ve Kahve kafasını doldurdu, kendini evinde hissetmesini sağladı. Burayı özlemişti, iş arkadaşlarını özlemişti, yazmayı özlemişti.

Beth'i ofisinde gördü ve el salladı, sonra masasına doğru yürüdü, sesli mesajlara yetişeceğini, belki e-postalarını kontrol edeceğini düşünüyordu. Ancak masasına ulaştığında, masanın temizlenmiş olduğunu ve tüm kişisel eşyalarının bir karton kutu içinde masanın üzerinde durduğunu gördü.

"Bu da ne?"

Beth onun arkasından yürüdü. "Bence gidip Tom'la konuşmalısın."

Holly onunla yüzleşmek için döndü. "Hepiniz beni ölüme mi terk ettiniz?"

Cevap Beth'in gözlerindeydi. "Git Tom'la konuş."

Karnında bir korku düğümü hisseden Holly, spor salonunu geçerek haber odasının editör ve I-Team için ayrılmış arka köşesine doğru ilerledi.

Yeni bir spor stajyeri ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Kim o?"

"Holly Bradshaw, eğlence yazarlarından biri," sessiz bir cevap geldi. "Unut onu, kardeşim. Asla dokunamayacaksın"

Bu. O lanet olası bir CIA ajanı."

Erkeklerin ilgisi, onu etkilemek ya da gücendirmek için bile olsa, onu pek etkilemiyordu. Buna alışkındı. Ayrıca, akli Beth'in gözlerinde gördüğü şeydeydi.

"Holly?" Laura ayağa kalktı. "Bu kadar çabuk işe döneceğini düşünmemiştim."

"Tam olarak geri dönmedim, henüz değil."

"Hey!" Sophie gülümseyerek ayağa kalktı. "Senin dinlenmen gerekmiyor mu?"

"E-postalarımı kontrol etmek ve telefon mesajlarıma bakmak için geldim ama tüm eşyalarım bir kutunun içindeydi. Beth söylemedi ama sanırım kovuldum."

Matt ve Alex de onlara katılmıştı.

Matt, "Tanrım, Holly, çok üzgünüm," dedi. "Bu doğru görünmüyor."

"Bu doğru değil." Alex Tom'un ofisine doğru baktı.

Laura, "Biraz solgun görünüyorsun," dedi ve bir sandalye. "Buraya gel ve bir dakika oturup soluklan."

Ama Tom onları duymuştu. Kapısını açtı. "Bradshaw, buraya gel."

Holly arkadaşlarının onun sözlerine katlanmasını izlemişti. yıllarca taciz etti. Onunla hiç yüzleşmemişti çünkü bir astsubay olarak işini yapabilmek için işe ihtiyacı vardı ve Çünkü onu çiğneyip tükürmek onun kişiliğine pek uymuyordu.

Ama artık her şey farklıydı. Kim olduğunu arkadaşlarından ya da dünyadan saklamasına gerek yoktu.

"Ben bir köpek değilim, Tom. İnsanlar adımı bağırdığında koşarak gelmem. Ofisine gelmemi istiyorsan, bunu istemenin medeni bir yolunu bul."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bayan Bradshaw, lütfen buraya gelir misiniz?"

"Evet, Bay Trent." Arkadaşlarına gülümsedi, yüzlerindeki umudu ve endişeyi gördü, destekleri onun için çok değerliydi. O

Tom'un dağınık ve havasız ofisine girip oturdu, nabızı hızlanmıştı, midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Onun yanında neden gergin hissetsin ki? Casuslarla, suçlularla, hatta katillerle bile karşılaşmıştı. O sadece kötü saçlarına uygun olarak kötü bir öfkesi olan bir editördü. Eğer onu kovarsa, o da geri dönecekti. Eğer

onu kovarsa . . .

Bu işi seviyordu. Kaybetmek istemiyordu.

Tom kapıyı kapattı, masasının diğer tarafına doğru yürüdü ve oturdu. "Gerçek işin hakkındaki ifşaatların ışığında, Bugünden itibaren bu gazetede işinize son veriyorum."

Bunu bekliyordu ama yine de sözleri onu şaşkına çevirdi. "Buradaki işim her zaman ortalamanın çok üzerinde oldu. Her zaman teslim tarihine yetiştim ve birçok devlet gazetecilik ödülü kazandım. İş performansıyla ilgili hangi şey Fesih mi?"

"Teslim tarihlerine uyarken ve o ödülleri kazanırken, aslında CIA için çalışıyordun ve benim haber odamı kılıf olarak kullanıyordun."

"Ben gizli olmayan bir memurdum, yani gizli bir görevim yoktu. Bu benim gerçek işimdi. Şu anda tek işim bu. Teşkilattan ayrılıyorum. Tek istihdam kaynağım olarak burada çalışmaya devam etmeyi planlıyordum."

"Görünüşe göre yeni planlar yapman gerekiyor. Bize karşı dürüst değildin. Yıllarca bizi yanlış yönlendirdin."

"Ben kimseye yalan söylemedim. Bana bir kez bile başka bir işim olup olmadığını sormadınız. Gazetede faaliyetler ya da haberlerle ilgili bildiklerimi bir kez bile Ajans'taki herhangi birine anlatmadım. Kesinlikle hiçbir nedeniniz yok-"

"Colorado'da bir nedene ihtiyacım yok." Duygusuz mavi gözleriyle ona baktı. "Yaptığın şeyi mazur görebilirsin ama benim kâğıdımı kullandın."

"Ben asla-"

"Sachino Dudaev hakkında onunla bağlantı kurmanın bir yolu olarak bir makale yazdınız mı, yazmadınız mı?"

Merkezi İstihbarat Teşkilatı mı?"

Onu orada yakalamıştı. "Evet ama Beth makaleyi onayladı. Meşru bir eğlence haberiymi. Bunu her iki kuruluş için de işimi yapmak olarak gördüm."

Ona bir zarf uzattı. "Son maaş çekiniz. Geçen ay evde olmadığın günler için izin zamanını kullandık. Kimliğinize ve anahtar kartınıza ihtiyacım olacak."

Holly el çantasına uzandı, kimliğini ve anahtar kartını çıkardı ve masasının üzerine bıraktı. "İnsanların sizi harika bir gazeteci ya da tavizsiz bir editör olarak hatırladığını düşündüğünüzden eminim, ancak sizinle ilgili hatırladıkları şey onlara nasıl hissettirdiğinizdir. Doğum izni ya da hastalık izni istediklerinde onlara destek olmadığınızı hatırlıyorlar. Sırf canınız sıkın olduğu için önemsiz şeyler yüzünden onlara nasıl bağırdığınızı hatırlıyorlar. Onları nasıl küçümsediğinizi hatırlıyorlar."

Gözleri kısıldı. "Ne söylemek istiyorsan söyle ve defol."

Ağladığını görmesine izin vermezdi.

Ayağa kalktı, bir baş dönmesi dalgasıyla savaştı. "Sen bir pisliksin, Tom. Eninde sonunda başka bir iş bulacağım ama sen yine de bir pislik olacaksın. Oh, ve karmanla iyi şanslar."

Kapıyı açtığında arkadaşlarının yüzlerinde şok ifadesiyle dışarıda durduklarını gördü.

"İmkânı yok." Sophie ona bön bön baktı.

"Evet, öyle." Holly'nin görüşü bulanıklaştı ve aniden nefessiz kaldığını hissetti.

Alex onun koluna girdi. "Gel ve otur."

Bir elini yan tarafındaki acıya bastırdı ve derin nefesler aldı.

Sophie'nin gözleri yaşarmıştı. "Marc'ı arayacağım, bakalım seni eve bırakabilecek mi?"

"Onu bırakabilirim. Ben çıkıyorum." Laura döndü, masasına doğru yürüdü ve el çantasına bir şeyler tıktırmaya başladı. "Holly giderse, ben de giderim."

Holly ayağa kalktı, Laura'ya doğru yürüdü ve onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Ben iyi olacağım. Senin de işini kaybetmeni istemiyorum."

Laura sesini fısıltıya kadar alçalttı. "DC'deki eski televizyon kanalım bana ana haber sunuculuğu teklif etti. Javier ve ben oraya taşınıyoruz. Zaten hafta sonunda istifamı verecektim ama bu şekilde yapmak çok daha tatmin edici."

Tom ofisinden dışarı çıktı. "Nilsson, ne halt ediyorsun?"

"Personelinize nasıl davrandığınızı gördüm. Bunun bir parçası olmak istemiyorum." Bilgisayarını kapattı, anahtar kartını ve kimliğini aldı, ona doğru yürüdü ve uzattı. "İstifa ediyorum. Bunu resmi bildirimim olarak kabul edin."

Matt bilgisayarından çıkarken, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi. "Sanırım etrafta dolaşan şu hastalık bende de var. Üzgünüm ama eve gitmem gerekiyor."

"Harker, kışını kaldırıp yerine otur." Tom Matt'in masasını işaret etti. "Yarının ana haberi sende."

"Sanırım kendimi bu kadar hasta hissetmeyene kadar beklemek zorunda kalacağım." Matt çantasını aldı ve Laura'ya döndü. "Ben gidip Holly'nin eşyalarını alayım ve arabana taşıyayım."

Alex öksürdü ve monitörünü kapattı. "Evet, ben de kendimi hasta hissediyorum. Havadaki bir şeyden olmalı - güçlü bir saçmalık."

"Sen de mi Carmichael?" Tom ona ters ters baktı.

"Bradshaw'dan hoşlanmıyorsun bile."

"O zamanlar onun boş kafalı olduğunu düşünüyordum." Alex sırt çantasını kaptı. "Eğer ikiniz arasında bir kapişma olsaydı, paramı ona yatırırdım."

Sophie aceleyle masasına gitti ve eşyalarını toplamaya başladı. "Ben de gidiyorum. Bugün çalışamayacağım."

Tom ellerini havaya kaldırarak bağırmaya başladı. "Ne Herkesin nesi var böyle? O lanet olası bir ajandı! Bugün için para almayacaksın."

Arkadaşları tarafından çevrelenen Holly, Tom'un yanından geçti. "Sanırım karma düşündüğümde daha çabuk geldi."

Birlikte, şaşkın ve sessiz haber odasından çıktılar.

* * *

"Yarınki dilekçe duruşması iptal edildi."

Nick Rensler'e bakakaldı "Ne? Neden? Ne zaman yeniden planlanıyor?"

"Yeniden planlanmıyor. Savcı tüm suçlamaları düşürdü."

Nick'in kulaklarında bir uğultu vardı. "Hepsi mi?"

Rensler başıyla onayladı. "Evrak işlerini tamamlar tamamlamaz gitmekte özgür olacaksın."

"Ama nasıl-?"

"Bence çok yüksek mevkilerde arkadaşlarınız olmalı. Teşkilattan biri sizin adınıza konuştu ve savcının kışının altında bir şenlik ateşi yaktı. Telefonu yarım saat önce aldım ve doğruca oraya gittim."

Nick oturdu. "Bunları ne zaman çıkaracağım?" "Yakında. Sadece seni dışarı çıkarmamız gerekiyor."

Nick rüya görüyor olabileceğini düşündü, ama bağlar çözüldü ve koridorda ilerlemeye başladı. Kişisel eşyalarının siyah bir giysi çantası içinde kendisine verildiği bir odaya götürüldü - takım elbise, ayakkabılar, saat, cüzdan, cep telefonu.

Rensler ona, "Kendine iyi bak," diye seslendi.

"Sana da, teşekkür ederim." Nick durdu ve ona döndü. "Beni temsil etmen için seni kimin tuttuğunu bana söyleyecek misin?"

Rensler başını salladı. "O taraf anonim kalmayı tercih ediyor."

Bir gardiyan soyunma odasını işaret etti. "Orada üzerinizi değiştirebilirsiniz efendim, sonra gitmekte özgürsünüz."

Nick içeri girdi, hapishane ayakkabılarını, tulumunu, tişörtünü, iç çamaşırlarını ve çoraplarını çıkarıp çamaşır makinesine attı ve Denver'dan uçakla geldiği öğleden sonra giydiği takım elbiseyi giydi. Aynaya baktı.

Tanrım, saçını kestirmeye ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Ama umurunda değildi.

Holly'nin evine gidiyordu.

Home.

Herhangi bir yeri evi olarak görmeyeli uzun zaman olmuştu ama Holly onun için öyleydi. Holly onun eviydi.

Soyunma odasından çıktı ve kendini Nguyen ile yüz yüze buldu. "Oh, adamım, sen bir hoş geldiniz."

Sarıldılar, birbirlerinin sırtını sıvazladılar. Lee sıırttı. "Saçını kestirmen lazım dostum."

"Nasılsın? Seni son gördüğümde bu kadar olmasından korkmuştum."

"Senin sayende hayattayım."

"Yani beni buradan çıkarmanın arkasında sen mi vardın?"

Lee başını salladı. "Eve daha dün geldim. İster inanın ister inanmayın, Holly'nin eski amiri planlamış. Doğruca Müdür. Direktör tüm kanıtları bizzat gözden geçirdi ve savcılar çağırdı."

Sürprizlerle dolu bir gündü. "Holly'nin gardiyanının beni pek önemseydiğini sanmıyorum."

"Bilmiyor ama Holly'ye aşırı derecede düşkün."

"Bana ne halt ettiğini söyleyecek misin? Bauer ile birlikte olduğunu sanıyordum."

Lee sesini alçalttı. "Teşkilat Batum'da ne olduğunu araştırıyorum. Bauer'in alanına onu izlemek için getirildim. Teşkilat ilk kez onun yanlış yaptığından şüphelenmiyor. Ona karşı bir dava hazırlıyordum.

Bütün bu zaman boyunca, kirliymiş gibi davrandım. Seni uyarmak istedim ama riske atamazdım. Seni bağlamak için gereken kanıta sahip değildim.

Onu Dudaev'e ya da Batum'daki karışıklığa götürdüm ve suç ortağının kim olduğundan emin olamadım. Soruşturma komitesindeki bazı kişiler senin olduğundan emindi. Buna asla inanmadığımı bilmenizi isterim."

Lee'nin kahverengi gözlerinde pişmanlık vardı ama Nick Görev ve dostluk arasında kalmanın ne demek olduğunu anlamıştı.

"Sağ ol dostum."

"Colorado Springs'e Bauer'in onayıyla teslim olman için pazarlık yapma bahanesiyle geldim ama her şeyi o zaman açıklamayı ve hayatını kurtarmanın bir yolunu bulmayı planlamıştım.

Onun yerine sen benimkini kurtardın."

"Bauer'in sana güvenmesini nasıl sağladın?"

"Teşkilat beni kirli gösteren küçük bir operasyon düzenledi. Bauer beni yakaladı, beni susturmak için bir yolu olduğunu düşündü."

"Zekice."

"Bu kadar iş konuşması yeter. Buradan defolup gitmeye hazır mısınız?" Lee ön lobiye açılan kapıyı açtı. "Sizi gitmek istediğiniz yere götüreceğim ve kalan sorularınızı yolda cevaplayacağım."

Nick'in olmak istediği tek bir yer vardı.

Otuzuncu Bölüm

Holly kanepesinde oturmuş, yastıklarla desteklenmiş ve arkadaşları tarafından çevrelenmiş, Joaquin olanları anlatırken onu dinliyordu. Haber odasında Marc ve Julian'ın işi bitmiş ve onlara katılmak için gelmişlerdi.

Günün isyanını kutlamak için bir bara gidip bir şeyler içmek istemişlerdi ama Holly tüm gücünü tüketmişti. Tom'la yüzleştiği için dışarı çıkacak enerjisi yoktu. Laura Holly'yi eve bırakıp rahatlamasına yardım ederken, çetenin geri kalanı da atıştırmalık, bira ve şarap alışverişi yaptı. Ve bir kaçış olarak başlayan şey, Zach ve Javier hariç herkesin oturma odasına doluştuğu bir partiye dönüşmüştü, Birini almak için havaalanına gitmişti ve tabii ki Nick.

Joaquin hikâyenin sonuna geldi. "Sonra 'Sanırım karma düşündüğümünden daha çabuk geldi' dedi ve hep birlikte dışarı çıktık."

"Yüzünü görmeyi çok isterdim," dedi Julian. "Keşke kayda alsaydın."

Alex sırıttı. "Bu boku YouTube'a koysak viral olur."

Marc Holly'ye döndü. "Ona gerçekten pislik mi dedin?"

"Evet, dedim." Holly gülümsemekten kendini alamadı.

"Tek şey

Beni endişelendiren yarın hepinizin karşılaşacağı şey. Maaşınızı kesiyor."

Matt bir Fat Tire daha açtı. "Umurumda değil. Sırf o gösteriyi izlemek için bir günlük maaşımı ateşe verirdim. O orospu çocuğu bunu hak etti."

"Seni kovduğu için üzgünüm Holly," dedi Natalie. "Bunu hak etmemiştin. Sen harika bir eğlence yazarısın."

Reece şarap kadehini kaldırdı. "Holly'e!"

Herkes bir bardak ya da bir şişe -bira, şarap, buzlu çay- kaldırdı.

"Teşekkür ederim." Kadehini kaldırdı. "Dostluğa."

"Dostluğa!"

"Sensiz haber odası eskisi gibi olmayacak," dedi Kat sonunda, önce Holly'ye sonra da Laura'ya bakarak. "Ben ikinizi de çok özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Holly gözlerinin yaşardığını hissetti ama gözlerini kırptırdı. "Seninle her gün takılmayı seviyordum. İş bana hiçbir zaman iş gibi gelmedi."

"Şimdi ne yapacaksın?" Gabe sordu.

"Teşkilat bana kriptograf ya da analist olarak iş teklif etti, seçim benim." Sesini hafif tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Hepsinden ayrılma düşüncesi onun için şimdi düşünebilirdi. "Kenara ayırdığım biraz param var. Hemen karar vermek zorunda değilim."

Ama gazetede çalışmak hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı.

CIA eğitimcilerinden biri ona insanlarla bağlantı kurmayı sevdiği için insan istihbaratında iyi olduğunu söylemişti. Bu doğruydı. Eğlence gazeteciliğinin zorluklarını seviyordu - özel insanlar hakkında bilgi edinmek, onların hikayelerini anlatmanın bir yolunu bulmak, makaleleri aracılığıyla yaratıcılıklarını paylaşmak. Bazı açılardan, Teşkilat için yaptığı işten pek de farklı değildi - dinleme cihazları, GPS vericileri ve şiddet ve ölüm riski dışında.

"Javi senin kriptografi konusunda bir dahi olduğunu söylüyor," dedi Laura. "Bize bunun nasıl çalıştığını gösterebilir misin?"

Holly, Matt'in muhabir defterini ödünç aldı ve düz metin olarak bir mesaj yazdı, bir anahtar oluşturdu, ardından her adımda ne yaptığını açıklayarak şifre metnini çözdü. "Anahtara sahip olan kişi basitçe şifre metnini alabilir ve mesajın şifresini çözebilir."

"Vay canına," dedi Marc.

Tessa, "Bu tam benim kafamın üzerinden geçti," dedi. "Sıcak," dedi Alex.

Holly omuz silkti ve not defterini bir kenara koydu.

"Bunu gerçekten sıkıcı buluyorum."

"İşi kabul edecek misin?" Kara sordu, sesinin rahat tonu endişesini gizlemeye yetmiyordu.

O ve Holly on yıldan uzun süredir arkadaşlıklar.

Ondan uzakta yaşama düşüncesi ...

Şimdi bunu düşünme.

"Bu kısmen Nick'in yarınki duruşmasında ne olacağına bağlı. Eğer davası mahkemeye taşınır ve hapse girerse ..."

Ve sonra Holly kendini tutamadı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Ondan uzak kalmak istemiyorum. Sizden de ayrılmak istemiyorum."

"Her şey yoluna girecek." Laura onun elini sıktı. "Eğer Langley'e gidersen, bana ve Javi'ye yakın olacaksın. Sık sık bir araya geleceğiz. Söz veriyorum."

Holly bir peçeteye uzandı ve gözyaşlarını sildi. "Bu hoşuma giderdi."

"Bize şu Andris denen adamdan bahset.

"dedi Joaquin. "CIA'e katılmadan önce Delta Force'ta çalıştığını duydum. Gerçekten öyle biri mi?"

Odadaki kadınlar başlarını sallayarak birbirlerine baktılar. "Onun kışını tekmelemek isterdim," diye mırıldandı Julian.

Nefes al.

"Sıraya gir dostum," dedi Marc.

Holly iç çekti. "Benim için endişelendiğini biliyorum ama onu rahat bırak. Evet, bazı kötü şeyler yaptı ama bunlar onun suçu değildi. Eğer Nick olmasaydı, Dudaev tarafından, onun adamları tarafından ya da daha az vicdanlı başka bir Ajans görevlisi tarafından pek çok kez öldürülebilirdim."

Kapı zili çaldı.

Julian açtı. "Hey, McBride, Corbray ... ve şeytanla konuşun."

Zach ve Javier yüzlerinde geniş sırıtışlarla içeri girdiler.

"Partiye benziyor," dedi Zach.

Ve sonra . . .

"Nick?" Holly gözlerine inanamayarak ona baktı, nabzı hızlanmıştı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalktı. Kalabalık odanın içinde hızla ilerledi ve

kucakladı, kolları onu sardı, kokusu onu sardı. Yüzünü

avuçlarının arasına aldı ve onu öptü. "Tanrım, Seni gördüğüme sevindim. İyi misin? Seni incitmek istemiyorum."

"İyileşiyorum. Burada ne yapıyorsun? Bugün dilekçe duruşman mı oldu, yoksa o ikisi seni kaçırdı mı? Yine kaçıyor muyuz?"

Herkes güldü.

"Görünüşe göre komutanınız Müdür'e karşı benim için mücadele etmiş.

Tüm suçlamalar düşürüldü. Temyiz duruşması iptal edildi."

Holly gözlerini kapadı ve uzun zamandır hayatının bir parçası olan ama artık hiç parçası olmayan adama sessiz bir teşekkür gönderdi. "O zaman bitti mi?"

"Gerçekten bitti."

"Oh, Tanrıya şükür."

Bir parmağını kızın yanağında gezdirdi, sempati duyuyordu.

yakışıklı bir yüz. "Bugün kovulduğunuzu söylediler. Bunu duymak isterim."

Şimdi çok önemsiz görünüyordu. "Nedense Tom, Ajans için ek iş yapmamdan hoşlanmadı."

Joaquin, "Holly bizim kahramanımız," dedi.

"O benim de kahramanım." Nick gülümsedi, parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve dudaklarını yavaş, derin bir öpücükle onunkilere yaklaştırdı.

Ve o anda, dünyasında her şey yoluna girdi.

* * *

Nick, Holly'nin arkadaşları ve iş arkadaşlarıyla tek tek tokalaştı, çoğuyla ilk kez tanıştı, ancak

kim olduklarını zaten biliyordu. Darcangelo'ya elini uzattı. "Holly'ye yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkürler."

Darcangelo bir an tereddüt etti, sonra Nick'in elini sıktı, ezici tutuşu Nick'e affedilmediğini söylüyordu. "Dövüş sanatlarıyla ilgileniyor musun?"

Nick elinden gelenin en iyisini yaptı. "Krav Maga. Tae kwon do.

Aikido."

"Bir ara dövüşmeliyiz."

Nick sırttı. "Kaburgalarım iyileşir iyileşmez, sıra sende."

"Sabırsızlanıyorum." Hunter elini uzattı. "Sen de gelmelisin.

Bir ara bizimle de çekim yap."

Ezici bir el sıkışma daha. "Bu hoşuma gider."

Ama Nick'in gelişi, şu an için gizli bir işaret gibi görünüyordu.

herkes gitti. Kısa süre sonra sadece Corbray ve Laura kaldı.

Corbray, "İkinizi bir araya getirebildiğime sevindim," dedi.

"İkinize de bir teklifim var."

Nick kanepede Holly'nin yanına oturmuş, Holly'nin parmakları onunkilere dolanmıştı. Nick onu bırakacak gibi görünmüyordu ve Holly de onu bırakmak istemiyor gibiydi.

"Dinleyelim bakalım."

"Seninle yaşadığımız bu olaya rağmen, Holly, Cobra International Solutions hayal ettiğimizden daha hızlı büyüyor. Bildiğiniz gibi, Tower Denver'da kalırken ben yeni DC ofisinin başında olacağım. İyi insanlara ihtiyacımız var - ikinizin sahip olduğu türden kanıtlanmış becerilere sahip insanlara."

"Kas ve beyin," dedi Nick, bu işin nereye varacağını biliyordu.

"Holly, Colorado'dan ayrılmak istemediğini biliyorum. Eğer benim için çalışmaya gelerseniz, Denver'da kalabilirsiniz. Zaman zaman görev için yurt dışına gönderilirsiniz ama bu ana üssünüz olacak. Ve ikiniz birlikte çalışacaksınız."

Nick Holly'ye baktı. Holly Nick'e baktı. İkisi de Corbray'e

baktı.

"Ajans'taki maaşlarınız ve sosyal haklarınız hakkında hiçbir fikrim yok, ancak size en iyi teklifi sunmaya hazırız.

cret, artı zemin kat hisse senedi opsiyonlarını içeren rekabetçi bir yan haklar paketi."

Nick başını salladı. "Hoşuma gitti."

"Ne tür bir iş?" Holly sordu.

"şey, o kas gücü." Corbray Nick'i işaret etti. "Ve sen de beyinsin. Gizli operasyonlardan istihbarat analizine kadar her konuda yardıma ihtiyaımız var."

Nick Holly'ye baktı. "Bunu Holly ile konuşmak istiyorum."

Holly başını salladı. "ok şey oldu."

"Anlıyorum." Corbray cüzdanından bir kartvizit çıkarıp Nick'e uzattı. "Bu gece karar vermene gerek yok. Holly'nin canı istediğinde ofise gelin ve ayrıntıları konuşalım."

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim." Laura Holly'ye parlak bir glmsemi verdi. "Sana daha fazlasını söylemek isterdim ama sürprizi bozmak istemedim."

Corbray karısıyla bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ayrıca, Laura ve benim sana söylememiz gereken bir şey var Holly."

Laura başını salladı, kelimeleri arıyor gibiydi. "Bizim için, küçük kızım için ne yaptığını biliyorum. Derek'in CIA'deki kaynağı

ona perde arkasında oynadığınız rolü anlattım, Javi'ye, onu ve Klara'yı Pakistan'dan çıkaran uçağı almasına yardım ettiği için. Sadece ne kadar minnettar olduğumu, ikimizin de ne kadar minnettar olduğunu söylemek istedim. Klara bizim için her şey demek."

Holly şaşırmış ve sinirlenmiş görünüyordu. "Derek'in kaynağını bulmam gerek. Bilmemen gerekiyordu."

"Ama biliyorum ve bildiğim için de mutluyum." Laura'nın gözleri yaşlarla doldu ve Holly'ye nazikçe sarıldı. "Sen tek çocuksun, ben de öyle. şimdi Klara sayesinde kardeş olduk."

Holly gülümsedi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bunu sevdim."

Nick, Corbray'in gözlerinde bir parıldı gördü ve boğazının dğmlendiğini hissetti. Bunu bilmiyordu ama elbette mantıklıydı. Holly ve onun kocaman kalbi.

Sevdiği insanlar için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

* * *

Holly ve Nick Çin yemeği sipariş ettiler ve mum ışığında masada yemek yedikten sonra birlikte kanepeye kıvrıldılar. Holly ona gazetede olanları anlattı. Nick de ona gözaltında geçirdiği zamanı ve Bauer ile yüzleşmesini anlattı.

"Tek kelime etmedi mi?"

"Hiçbir şey söylemedi."

Sonra Nick ona Lee ile yaptığı konuşmayı anlattı. "Bana The Farm'da öğretmenlik teklif etti; taktik, ateşli silahlar gibi şeyler. Oldukça da iyi bir maaş öneriyorlar. Corbray teklifini yapana kadar bu konuda heyecanlıydım."

Ve böylece gelecek hakkında tartışmaya başladılar.

"Komutanım bana analist ya da kriptograf olarak iş teklif etti.

-Hangisini tercih edersem."

"Ama ilgilenmiyorsun, değil mi?" Bakışları yumuşak ve sıcaktı.

Bunu nasıl yaptı? Sadece ona bakarak sevildiğini nasıl hissettirdi?

"Burada kalmayı tercih ederim ama nereye gitmek istersen giderim. Ailenin doğuda yaşadığının farkındayım. Colorado'yu benim sevdiğim gibi sevmiyorsun ama bence sevmeyi öğrenebilirsin."

"Holly-"

"Ocak ayında hava sıcaktır ve Haziran ayında kar yağar, ancak insanlar karda nasıl araba kullanacaklarını bilirler. Sonbaharda kavak ağaçları ya da kar yağışından hemen sonra gün doğumu gibisi yoktur. Kayak, rafting ve tırmanış var. Gerçekten tırmanıyor musunuz, yoksa bu sadece kılıfınızın bir parçası mıydı?"

"Holly-"

"Önemli değil. Gabe sana öğretebilir. Julian'ı tanıyorum. ve Marc şu anda senin en büyük hayranların değiller ama bunu atlatacaklardır. Çok şey var-"

Parmağını Holly'nin dudaklarına bastırdı ve kıkırdadı.

"Holly, eğer kalmak istiyorsan, kalacağız."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Gerçekten mi?"

"Gelecek hafta biraz daha güçlendiğinde Javier'le konuşalım ve bakalım aklında ne varmış."

Holly yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi.

"Teşekkür ederim." "Birkaç şartım var."

Holly bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Ben geleneksel bir ailede büyüdüm ve oldukça geleneksel bir adamım. Yardım edemem ama seninle ilgilenmek istiyorum."

Kirpiklerinin altından ona gülümsedi ve seksi, boğucu bir ses tonuna büründü. "Benimle ilgilenmenin pek çok yolu var."

"Ben ciddiylim."

"Ben de öyle."

"Seni öldürtecek bir şey yapmanı istemiyorum. Vurulduğunu gördüğümde . . . Gözlerin kapandığında . . . Tanrım." Bir an için gözlerini kapadı ve başını salladı. "Seni kaybetmekten çok korktum, Holly. Yapabilirim Pek çok şeyden sağ çıktım ama bundan değil. Bu değil."

İçine alışılmadık bir sıcaklık yayıldı ve Ona gerçekten değer veren bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu anladı.

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Tamam. Anlaştık. Başka ne var?"

"Ajans için yaptığın işleri Javier için yapmanı istemiyorum."

"Demokrasi uğruna başka erkeklerle yatmamı istemiyor musunuz?"

"Hayır! Asla."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, ona duyduğu ihtiyaç cinsel bir hal alıyordu. "İster inan ister inanma, istediğim tek bir erkek var -Ve bu sensin."

"Güzel." Gömleğini çıkarmasına yardım etti, manşetlerini çözdü, sonra gömleği çıkardı, gömleğinin üzerinde hâlâ silik sarı morluklar görünüyordu.

Dövüldüğü yerdeki derisini. "Eğer bunu atlatırsak sana ateşli bir seks gecesi vaat etmişim, değil mi?"

"Evet, yaptın ve ben de tahsil edeceğim."

Kıkırdarak onu kollarına aldı ve yatağına götürdü, boğazını düğümleyen bir şefkatle soydu ve onu ateşe verdi. Pantolonunu ve boxer külotunu çıkardı ve yatağın üzerinde çıplak bir şekilde yanına uzandı, elleriyle kalçasının kıvrımlarını, göğüslerinin kabarıklığını ve yara izinin kırmızı çizgisini okşadı. "Bir şey daha var."

"Devam et." Onun ereksiyonuna uzandı, onu okşadı, vücudu onun için ağrıyordu.

"Bir daha sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Sana karşı hissettiklerimi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Dani'yi sevdim, ama sen, Holly, hayatımın aşkıydın. Evlen benimle."

"Ben de seni seviyorum Nick, ama eğer önümüzdeki on saniye içinde içimde olmazsan, ben-" Kız ona bakakaldı.

"Seninle evlenmek mi?"

"Yüzüğüm yok. Sana sormak için beklemeliydim, ama -"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Yani, hayır, bana sormak için beklememelisin. Emin misin?"

Ya sadece adrenalinse? Ya bir ay sonra benim sıkıcı olduğuma karar verirsen ve yeni birini ya da daha genç bir kadını istersen ya da-"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Emin misin?"

"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi?"

"Evet!" Kendini aynı anda hem gülerken hem de ağlarken buldu, kalbi sevinçten o kadar şişmişti ki göğsünün patlamadığına şaşırdı. "Evet!"

"Evet, dinledin mi, yoksa evet, benimle evlenecek misin?"

"Evet, seninle evleneceğim. Şimdi, lütfen gevşer misin-"

Onun sözlerini bir öpücükle kesti, sonra durdu, yüzünde endişe vardı. "Bunun için yeterince güçlü olduğuna emin misin? Seni incitmek istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Onu sırt üstü yatırdı, kalçalarına oturdu ve ona gülümsedi. "Aşık bir kadının gücünü asla hafife alma."

Sonsöz

Altı ay sonra

Nick, Holly'nin dahili numarasını çevirdi. "Konferans odası
ikiyi ayırttım. Hemen geliyorum."

Masasından kalktı, Cobra International Solutions'ın uzun
mermer koridorundan konferans salonuna doğru yürüdü,
beklenti kanını ısıtıyordu.

Düğüne kadar on gün daha ayrı yaşamaya nasıl
dayanacaklardı, bilmiyordu. Hem neden bu aptal maskaralığa
devam ediyorlardı ki? Annesi ve babası Holly ile birlikte
yaşadıklarını ve geçen yazdan beri birlikte olduklarını
biliyorlardı. Onu ilgilendirdiği kadarıyla,
Eğer bu onları rahatsız ediyorsa bir otelde kalabilirler.

Ama Holly onun ailesiyle iyi geçinmeyi ve ailesi tarafından
kabul edilmeyi çok istiyordu. Onların evinden taşınmıştı.
Dört yatak odalı Cheesman Park'taki yeni lüks dairesine ve
ailesi Philadelphia'dan gelmeden bir gün önce eski evine geri
döndü. Nick onu her gün ofiste görüyordu.

Annesinin yaptığı özenli akşam yemeklerinde her gece ona
ve ailesine katılırdı.

Ama bir haftadan uzun süredir birlikte yatmamışlardı.

Şaka yapıyorsun, Andris. Otuz dokuz yaşındasın,
dünyanın en güzel kadınıyla evlenmek üzeresin ve yalnız
uyumak zorunda kalıyorsun.

Köşeyi döndü, Holly'nin ona doğru yürüdüğünü gördü.
Icivert bir takım elbise ve on iki yüz dolarlık topuklu
ayakkabılar giyiyordu. Evet, çok işlek görünüyordu ama o
takımın altında ne giydiğini biliyordu. Ona bir fotoğrafını
mesaj atmıştı.

Bu sabah giydiğinde arkasında çılgın bağcıkları olan o kasıksız külotu.

Bütün sabahı, çalıştığı kâr amacı gütmeyen kuruluşun temsilcileriyle bir toplantıda onun karşısında oturarak geçirmişti.

Dudaev'in ona verdiği kolyenin satışından elde ettiği fonla. Kolye için açık artırmada üç milyon dolardan fazla para kazanmıştı ve bu paranın her kuruşunu Gürcistan da dahil olmak üzere eski Sovyet ülkelerindeki insan kaçakçılığı mağdurlarına yardım etmek için harcıyordu. Yine de Nick'in düşünebildiği tek şey Şu lanet külotlar.

Konferans odasının kapısını açtı, içeri girdi, bakışları cam duvarın arkasından onunkilerle buluştu, panjurları kapatıp onlara mahremiyet sağlayan düğmeye basarken yüzünde boğucu bir gülümseme vardı.

Lanet olsun.

Koşmaya başlamamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Kapıya doğru yürüdü, açtı ve arkasından kilitledi. Kimsenin içeri girmesine ihtiyaçları yoktu.

"Bayan

Bradshaw."

"Bay Andris."

Ve sonra onun kollarındaydı ve öpüşüyorlardı. Tatlı, yumuşak ve sıcak hissediyordu, tanıdık kokusu hem yatıştırıcı ve tahrik edici. Kadın adamın fermuarıyla uğraşırken Nick düzgün kalem eteğini yukarı çekti, ellerini bağcıkların üzerinde gezdirdi, sonra bir elini kadının kalçalarının arasına sokup klitorisini kızdırmak.

Eli ereksiyonun etrafına dolandı, onu okşadı. "Çok uzun zaman oldu. Lütfen! Sabırsızlanıyorum. Bütün gün düşündüğüm tek şey bu."

Birlikte konferans masasına doğru sendeleyerek yürüdüler ve giderken öpüştüler.

Onu masanın kenarına oturttu ve elini tuttu, parmağındaki iki karatlık mavi elmas nişan yüzüğüne baktı. "Nişanlın bu konuda ne diyecek?"

"Ona kim söyleyecek?" Sırt üstü yattı, eteği kalçalarına

kadar sıyrılmıştı.

Onu dizlerinin arkasından yakaladı, bacaklarını iki yana açtı ve cennete uzun uzun baktı. Sonra da Pahalı topuklu ayakkabılarını omuzlarına dayadı, sikini eline aldı ve kendini kadının içine doğru yönlendirdi. "Tanrım, Holly."

Kadın kaygan, sıcak, sıkıydı ve adam kendini ona vururken buldu - hiçbir incelik, hiçbir kısıtlama, hiçbir geri durma yoktu. Bir an için hemen boşalırsa kendini utandıracağından korktu. Derin bir nefes aldı ve rahatlamak için kendini zorladı, şişmiş klitorisini okşamak için aşağı uzandı, onun da kendisi kadar zevk almasını istedi.

Şimdi gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, her itişte boğazından küçük iniltiye yuvarlanıyordu. Bileğini kavradı, tırnakları derisine battı, diğer eli yumruk oldu. "Oh ... evet ... Nika."

Tanrıya şükür konferans salonları ses geçirmezdi. Tekrar tekrar, daha hızlı ve daha sert bir şekilde kadının içine girdi, Bir eliyle uzanıp gömleğinin düğmelerini açtı ve göğüslerini okşadı.

Evet, işte bir öğleden sonrayı geçirmenin yolu buydu.

* * *

Javier güvenlik monitörüne baktı, inlemeler ve iç çekmeler yüksek sesle ve net bir şekilde geliyor. "Kimse onlara konferans odası ikide gizli kameralar ve dinleme cihazları olduğunu söylemedi mi?"

Tarafların bir şeyler sakladığına inandıklarında potansiyel müşterileri o odaya götürdüler, orada biraz yalnız zaman geçirmelerine izin verdiler ve dinlediler.

"Hayır, efendim." Ricardo Perez yeni güvenlik görevlilerinden biriydi. CIS'teki diğer bütün erkekler gibi o da Holly'ye aşıktı. Gözlerini monitördeki müstehcen görüntülerden alamıyordu. "Gidip kapıyı çalayım mı?"

"Hayır." Javier Holly'nin iyiliği için monitörü kapattı. "Onlar çıkana kadar monitörü kapalı tut. Andris'e kendim söyleyeceğim.

Ve Perez, bundan kimseye bahsetmemen için kesin emir

aldin.

Özellikle de Bayan Bradshaw'a. Anladın mı dostum? Bugün mesain bitmeden o görüntüleri masamda istiyorum."

Javier onu kendisi yok ederdi. İki yeni çalışanının bir internet seks skandalında başrol oynamasına ihtiyacı yoktu. Zaten yeterince çılgın reklamları vardı.

Perez başını salladı. "Evet, efendim. Anlıyorum, efendim."

Javier kendi kendine kıkırdarak güvenlik ofisinden çıktı ve saatine baktı. O ve Laura düğün için Denver'a dönmüşlerdi ve Laura Cimarron Çiftliği'nde dinleniyordu. Belki de ona bir vızıltı vermeliydi.

ve küçük bir öğleden sonra keyfi için zaman ayırma konusunda ne hissettiğini görmek istedim.

Esnemekten daha bulaşıcı olan bir şey varsa o da şehvetti.

* * *

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Nick fısıldadı.

"Benimle gelemezsin," diye fısıldadı Holly. "Düğüne kadar gelinliğimi görmeni istemiyorum."

"Doğru, ama-"

"Her şey yoluna girecek. Her şeyi ayarladım. Kara ve Sophie orada olacaklar, annem de öyle. Bir planımız var. İşimiz bittiğinde elbiseme bayılacak." O yanağından öptü. "Bu akşam yemekten sonra geliyor musun?"

Ofisteki seks maceralarının ortaya çıktığını öğrendikten sonra

Güvenlik tarafından filme alınıp kaydedildiklerinde taktik değiştirmişlerdi.

Nick akşam yemeğinden sonra onu eve bıraktı ve gitmeden önce ayaküstü seviştiler.

Mükemmel değildi ama cinsel açıktan daha iyiydi.

"Emin ol öyleyim." Ona her yerini ısıtan bir gülümseme verdi.

"Sonra görüşürüz!" diye seslenerek arabasına bindi.

Ekaterine Natalia Mariami Tsiuri Andris yolcu koltuğunda oturuyordu, siyah-gümüş saçlarını örten kırmızı, mavi ve sarı bir eşarp, kucağında kocaman siyah bir el çantası vardı. Holly'ye gülümsedi ve Holly onun gergin olduğunu anlayabildi,

o da. Altmış yedi yaşında hâlâ güzeldi, Holly'nin hayran olduğu sessiz bir zarafeti ve asaleti vardı. Uzun boyluydu, Holly'den de uzun, Holly'ye üzüm bağlarını ve dev kavakları düşündüren bir eski dünya zarafetine sahipti.

"Hazır mısın?" Holly emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırarak sordu.

"Evet, evet."

Holly sessizliği yumuşatmak için hafif bir klasik müzik açtı. "Senin fotoğraflarını görmeyi çok isterim. düşün."

"Bir dahaki sefere Pensilvanya'ya geldiğinde sana gösteririm." "Andris Baba ile ne zaman tanıştınız?"

"Oh, ben on yedi yaşındaydım, o da on dokuz."

Holly, Denver'dan geçerken, annesini dinliyordu. Holly'nin kendisini araması için ısrar etti ve bir gün bisikletinin lastiği patladığında müstakbel kocasıyla nasıl tanıştığını anlattı

Andris Baba'ya ait bakkalın önünde Ailesi. Lastiği tamir etmiş, sonra da eve sağ salım döndüğünden emin olmak için babasının arabasıyla onu takip etmişti.

O olaydan sonra birbirlerini kilisede görmüşlerdi ve amcası, babasının yengesiyile kuzendi - ya da Onun gibi bir şey. Holly orada bir yerde kayboldu. Çıkmamışlardı, çünkü saygın kızlar çıkmazdı, ama iki ay sonra evlenmişlerdi. Okulu bırakmıştı çünkü öğretmenler bir eşten -kendi deyimiyle evliliğin nimetlerinden yararlanan birinden- rahatsızlık duyuyorlardı. Evlenmemiş kızlarla birlikte okula gidiyordu. Dokuz ay sonra ilk oğlunu dünyaya getirmişti.

"Vay canına." Holly "Bu çok romantik" gibi bir şey söylemek istedi ama bu ona hiç de romantik gelmedi. Seks hayatı olduğu için okuldan atılmak mı? Seks hayatı olduğu için

On sekiz yaşında bir anne? "Tomas doğduğunda çok mutlu olmuş olmalısın."

Holly aklından saydı, doğum sırasını doğru tutturduğunu umuyordu.

Tomas, Peter, Michael, Jacob, Nick ve Katherine.

Gerçek isimleri Toma, Petre, Mikheil, Iacob, Nikolai, Ekaterine'di ama hepsi Amerikanlaştırılmış versiyonlarını kullandılar.

Andris Anne gülümsedi. "İlk çocuğunuz doğduğunda siz de öyle olacaksınız. Çocuk sahibi olmayı planlıyor musunuz? Kaç yaşındasın, otuz dört mü?"

Bu sefer sen girdin, Bradshaw.

"Evet, çocuk istiyoruz ama hemen değil." Ve kesinlikle altı değil.

"Hmm," dedi annem, Holly pek de onaylamadığı bir şey söylediğinde her zaman yaptığı gibi.

Holly gelinlik dükkanının arkasındaki park yerine girdi. ve saatine baktı. Diğerleri her an burada olabilirdi.

"Gelinliğim hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum." Holly'nin içinde bir heyecan fırtınası koptu.

ona vurarak. "İki gece sonra evleniyorum!" Annem

gülümsedi, mavi gözleri sıcacıktı. "Evet, evleniyorsun."

İçeri girdiler ve onları gülümseyerek karşılayan dükkânın sahibi Nora ile tanıştılar. "Büyük güne çok az kaldı. Çok heyecanlı olmalısınız."

"Benim. Nora, seni Nick'in annesi Katherine Andris ile tanıştırmak istiyorum."

"Memnun oldum. Oğlunuz kesinlikle iyi bir seçim yapmış, değil mi?" Annem gülümsedi. "Evet, sanırım öyle yaptı."

Nora paltolarını aldı ve onları prova alanına götürdü.

"Rahatınıza bakın. Kahve, çay, beyaz şarap ve şişe suyumuz var. Size bir şey getireyim mi?"

Holly su istedi, anne kahve.

"Sanırım arkadaşların burada." Nora ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra Kara ve Sophie ile birlikte geri döndü.

Annemle çoktan tanışmışlardı ve onları sıcak bir gülümsemeye karşıladı.

"Başlayalım mı?"

Holly'nin annesi yine geç kaldı.

Holly sadece külotunu giyene kadar hızla soyundu, bluzunu ve kot pantolonunu kancalara astı. Döndüğünde Andris Anne'nin arkasında durduğunu gördü.

"Şuna bir bakayım." Annemin kaşları endişeyle çatılmıştı.

Holly yara izini görmek istediğini fark etti. Sol kolunu kaldırdı ve annesinin her şeyi görebilmesi için yavaşça çevirdi.

Annemin elleri kurşunun girdiği kaburgalarına bastırdı.

"Bu sana hâlâ acı veriyor mu?"

"Bazen."

Nora, Holly'nin son şansı olduğu bahanesiyle deneyeceği iki elbiseden ilkiyle yeniden ortaya çıktı.

fikrini değiştirir. "İşte Badgley Mischka." Gelinlik

Operasyonu başlamıştı.

Holly askısız sutyeni alıp taktı, sonra da Nora'nın elbiseyi giymesine yardım etmesini kabul etti. Gövdesi büzgülü tülден korse tarzında ve beli Swarovski kristalleriyle süslenmiş, vücudu saran askısız bir elbiseydi. Elbise Denizkızı eteği, kısa bir trene doğru uzanan hafif, kabarık katmanlardan oluşuyordu.

"Bu çok güzel!" Kara söyledi. "Holly, harika görünüyorsun!"

Sophie, "Bu elbiseyi karnının dışarı çıkmasından endişe etmeden giyebilen tanıdığım tek kadın sensin," dedi. "Ne kadar olduğunu sorabilir miyim?"

Nora fiyat etiketini okudu. "Altı bin yedi yüz."

Sophie bir ıslık çaldı. "Doğru."

"Ne düşünüyorsun anne?" Holly döndü ve ona arkasını gösterdi.

"Çok güzel bir elbise." Yüzündeki çatık kaşlar Holly'ye annesinin elbiseden memnun olmadığını gösteriyordu. "Ama bu bir parti elbisesine benziyor, gelinlik değil. Bir gelin ağırbaşlı olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Vera Wang'i deneyelim." Nora, Holly'ye göz kırparken soyunmasına yardım etti. Birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve koluna doladığı metrelerce dantelle geri döndü. "Vera

Wang, gelinlik söz konusu olduğunda yüksek modayı yeni yerlere taşıyor."

Holly'nin trompet etekli, şeffaf dantelden bir kılıftan fazlası olmayan narin giysiyi giymesine yardım etti. Derin V yakası göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu ama illüzyon dantel, göğüsleri de dahil olmak üzere diğer her şeyi gösteriyordu ve külot.

"Bu elbisede daha fazlası yok mu? üst?" Annem Holly'nin meme uçlarına bakarak sordu. "Göğüs uçlarını görebiliyorum."

"Bu konuda Andris Anne'ye katılıyorum," dedi Kara. "Yüksek moda, ama senin giyeceğin bir şeye benziyor. ya da belki düğün gecenizde giymeniz gerekir."

"Onlar zaten düğün gecelerini yaşadılar," diye mırıldandı Andris Ana.

Holly yorumu duymazdan geldi ve yansımasını inceleyerek, koridorda hava ve dantelden başka bir şey giymeden yürümesinin yaratacağı heyecanı hayal etti.

Sophie, "Nick'in seninle ilgili bu kadar çok şeyi konuklarla paylaşmak isteyeceğini sanmıyorum," dedi. "Ama üzerinde harika görünüyor."

Zavallı Andris Ana'yı şok etmeyi bırakıp gerçek elbisesini denemenin zamanı gelmişti.

"Nora, seçtiğimi deneyebilir miyim?"

"Bunlar senin seçtiğin elbiseler değil mi?" Annem sordu.

"Hayır, değiller." Holly neredeyse annesinin gökyüzüne doğru sessiz bir şükran duası gönderdiğini duyabiliyordu.

Ama bu daha önce

Bu alıştırmamanın bütün amacı, onun

Holly'nin seçtiği elbise karşısında şok olmuştu. Gerçekten de yakası düşüktü. "Sadece denemek istedim. Fikrimi değiştirmek için son şansım."

Nora Holly'nin Vera Wang'den çıkmasına yardım etti ve ortadan kayboldu, sonra üzerinde Holly'nin adı yazılı büyük beyaz bir giysi çantasıyla geri döndü. "İşte burada."

Beklenti Holly'nin nefes almasını zorlaştırıyordu. "Denemek için sabırsızlanıyorum!"

Haftalardır Nora'nın terzisiyle birlikte çalışıyor, bedene mükemmel oturması için orada burada küçük ayarlamalar yapıyordu.

Annem kahveden daha sert bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Bunu soyunma odasında giyip onlara sürpriz yapabilir miyim?" diye sordu Nora.

Ne Kara ne de Sophie elbisenin son halini görmüştü.

"Elbette." Nora onu bir giyinme odasına götürdü ve Sonra da allık rengi şeffaf duvağını takmasına yardım etti. "Çok güzel görünüyorsun Holly. Gerçekten çok güzelsin."

Elbisenin tatlı bir yakası, sıkıca oturtulmuş bir korsajı, narin kap kolları ve tam bir prenses eteği vardı.

Dantel yoktu, boncuk yoktu, kristaller yoktu, sadece temiz beyaz ipek vardı. Duvağı bile sadeydi; şeffaf kumaştan ve taraklı kenarları boyunca beyaz ipekten ince bir kenardan başka bir şey yoktu.

Holly soyunma odasından çıktı, annesinin hâlâ gelmemiş olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun bu an için burada olmasını istemişti. Ama Andris Anne'nin yüzündeki ifade ona bunu unutturmuştu.

Annem ellerini yüzüne doğru kaldırdı, mavi gözleri kocaman olmuştu. "Ah! İşte bir gelin! Çok güzel! Bu, güzel vücudunu hiç belli etmeden gösteriyor."

"Tanrım, Holly, bu muhteşem!" Kara öne çıktı ve Nora'nın kısa ipek treni düzeltmesine yardım etti.

Sophie gülümsedi. "Andris Anne haklı. Bu senin için mükemmel."

En güzel gelin sen olacaksın."

Holly dönüp aynaya baktı ve nefesi ciğerlerini terk etti. Bir prenses gibi, bir kraliçe gibi görünüyordu. İçinde iki gün sonra bu gelinliği giyerek koridorda yürüyecek ve sevdiği adamla evlenecekti.

"Bu Carolina Herrera," diyordu Nora.

Holly müstakbel kayınvalidesi ve arkadaşlarıyla yüzleşmek için döndü. "Nick'in elbisemi görmesini istemediğime karar verdim. Onun beni görmesini istedim."

"Oh, tatlım, onu şaşkına çevireceksin," dedi Kara.

Annem güldü, kocaman, içten bir kahkaha, yüzünde bir gülümseme. "Bu bana oynadığın komik bir oyundu. Bunu beğeneceğimden emin olmak için bana şok edici, yarı çıplak elbiseler gösteriyorsun. Bunu yapmana gerek yoktu. Bu çok güzel."

Holly gözlerini kırptırdı.

"Oh, evet, anladım." Annem hâlâ gülümsüyordu ve alınmamış görünüyordu. "Çok iyi İngilizce konuşamıyorum ve başımda bir eşarpla aptal yaşlı bir büyükanne gibi görünüyorum, ama beş dakika önce doğmadım. Altı çocuk büyüttüm, biliyorsun. Ah, o çocukların bana söylediği yalanlar!"

Sonra annem kocaman el çantasına uzandı, ayağa kalktı ve elinde bir şey tutarak Holly'ye doğru yürüdü. "Kilisemizde bir kadın ve bir erkek taç takar.

tören sırasında. Kilisede evlenmeyeceğinizi biliyorum ama bunu takmayı kabul edebileceğinizi düşündüm. Nika'nın babasıyla evlenirken taktığım taç bu."

Gümüş tellerle birbirine tutturulmuş narin gümüş çiçek ve yapraklardan oluşan bir halkayı uzattı. Yakın zamanda parlatılmıştı ve Holly bunun çok eski olduğunu söyleyebilirdi.

Holly onu eline aldı, ayrıntılara ve gümüş işçiliğinin kalitesi. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim. Bunu takmaktan onur duyarım."

Nora tacı aldı, duvağı kaldırdı ve Holly'nin saçına yerleştirdi. "İşte böyle. Duvağı bu şekilde takacağız. Mükemmel olacak."

"Harika!" Holly gülümsemesini durduramıyordu.

"Sen ve ben çok farklı olabiliriz ama bir yönden aynıyız. İkimiz de Nika'yı tüm kalbimizle seviyoruz. Nasıl olur da Bunu biliyor muyum?" Uzanıp Holly'nin sol tarafına dokundu. "Onun hayatı için kendi hayatını feda ettin. Ondan daha büyük bir sevgi yoktur. Bu."

Holly kendini gözyaşlarını kırıştıtırırken buldu.

"Teşekkür ederim." "Hey, millet!" Holly'nin annesi içeri girdi ve

Holly, ama elbiseyle ilgili tek kelime etmedi, gözlerinde o tanıdık kıskançlık parıltısı vardı. "Geciktiğim için özür dilerim. Bu sabah masaja ihtiyacım varmış gibi hissettim, sonra da kahvecinin lattemi hazırlaması uzun sürdü. Elbisem denemeye hazır mı?"

Holly'den Andris Ana'ya baktı. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Her şeyi kaçırdın - bence asıl konu da dahil," diye cevap verdi annem.

* * *

"Çakırkeyifim," diye konuştu Holly Nick'in kulağına, kelimeleri biraz bulanıktı. "Beni özel bir yere götür ve benimle birlikte ol."

Nick sarhoş nişanlısına sırtarak baktı. "Yarın geceye kadar olmaz."

Holly inledi. "Yarın gece mi?"

Nick kulübün etrafına bakındı ama güvenlik kameraları olmadan ikisinin yalnız kalabileceği bir yer göremedi. "Üzgünüm tatlım, ama beklemen gerekecek. İkimiz de beklemek zorundayız."

Burayı ortak bir bekârlığa veda partisi için kiralamışlar ve tüm arkadaşlarıyla ailelerini de davet etmişlerdi. Bu sayede Holly ve o geceyi seks şakaları ve striptizcilerle eğlenmeye çalışarak ayrı ayrı geçirmek yerine birlikte geçirmişlerdi.

"Gidip Matt'e veda etsem iyi olacak," dedi. "Görünüşe göre gidiyor. Zavallı adam. Bir boşanmanın ortasındaiken burada olmak eğlenceli olamaz."

Nick'in bakışları o uzaklaşırken onu takip etti.

Lee elinde bir bardak viskiyle ona doğru yürüdü. "Bu bir bekârlığa veda partisi için biraz farklı, striptizci yok, Evli adamlar eşleriyle takılıyor, bekar adamlar sevgililerini getiriyor, damat gelinine sarılıyor."

Nick, Lee'nin şaşkınlığı karşısında sıırttı. "Holly varken neden başka bir kadının kıyafetlerini çıkarmasını izlemek isteyeyim ki?"

Lee önce Holly'ye, sonra Nick'e baktı. "Evet. Hiçbir şeyim yok."

Holly'nin gazeteden arkadaşı Joaquin, Nick'e doğru yürüdü ve elini sıktı. "Tebrikler, dostum. İkiniz adına çok mutluyum. Holly'nin iyi birini bulmasına sevindim, onu gerçekten önemseyen biri. O ve benim özel bir dostluğumuz vardı."

Nick kaşlarını çatı. "Ne kadar özel?"

Joaquin ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "O değil özel bir şeydi. Biz sadece arkadaşlık dostum, ama iyi arkadaşlık, anlıyor musun?"

"Kapa çeneni!"

Nick, Holly'nin bağıırışını duydu ve tam zamanında bakarak onun babasının suratına bir tokat attığını gördü.

Oda sessizliğe gömüldü.

"Affedersiniz." Nick onun yanına doğru yürüdü, kalabalık ona yol açtı. "Bir sorun mu var tatlım?"

Holly'nin yüzü kıpkırmızı olmuş, vücudu kaskatı kesilmiş ve titriyordu. "Babam çok fazla içti. Şimdi gidiyordu."

"Ne yaptı Holly?"

Gözlerinde yaşlar birikti ama cevap vermedi. Nick'in babası Holly'ye yaklaştı, yüzünde öfke vardı, bakışları Holly'nin babasına sabitlenmişti. "Hiçbir erkeğin hiçbir kadına, özellikle de kendi kızına söylememesi gereken şeyler söyledi."

"Ona kulak misafiri oldum." Mike babasının söylediklerini tekrarlardı ama diğerlerinin duymaması için sessizce ve Gürcüce konuştu. "Dedi ki, 'O güzel göğüslerinin karşılığını aldın, değil mi? Ne yazık ki onlara dokunmama hiç izin vermedin."

Kocanızın onlarla istediğini yapmasına izin verseniz iyi olur, yoksa yeni bir kadın aramaya gidecek."

Nick babasının pis ağzına yumruk atmamak için kendini zor tuttu, yumrukları çoktan sıkılmıştı. Herkesin onu izlediğinin farkında olduğu için sesini sakın tuttu. "Derhal partiyi terk etmelisiniz. Düğüne davet edilmedin. Yarın ortaya çıkarsan, mülkten çıkarılacaksın. Seni karımın etrafında istemiyorum. Seni çocuklarımızın yanında istemiyorum. Hemen burayı terk et ve ikimizin de bir daha yüzünü görmesine izin verme."

Kalabalığın değiştiğini hissetti, kardeşlerinin arkasında olduğunu biliyordu - sadece kardeşlerinin değil, Lee'nin ve Holly'nin arkadaşlarının da.

Hunter, Holly'nin babasının arkasından yürüdü. "Hey, Darcangelo, çöpü atmama yardım etmek ister misin?"

"Evet. Bir şeyler kokuyor," dedi Darcangelo, Hunter'ın yanına gelerek.

Holly'nin babası Nick'e ters ters baktı. "Beni itip kakabileceğini sanma. Senden her yönden üstünüm -askeri rütbe, para, sosyal sınıf. Washington'da hayatını çok zorlaştırabilecek dostlarım var."

"Gerçekten mi, dostum?" Javier öne çıktı. "Pentagon'da takılıyorum. Evet, Beyaz Saray'daki toplantılara da gidiyorum.

Kimsenin adınızdan bahsettiğini duymadım. Ama muhteşem kızın ve onun erkeği hakkında konuştuklarını duydum. Şimdi git buradan. Kimse seni burada istemiyor."

Hunter adamı itti. "Çekil." "Bana dokunma, yoksa polis çağırırım."

Darcangelo rozetini gösterdi. "Dostum, biz polisiz."

Holly'nin babası, etrafı kışına tekmeyi basmak isteyen adamlarla çevriliydi, döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Nick Lee'ye bir yirmilik uzattı. "Taksiye bindiğinden emin ol." Lee parayı almayı reddetti. "Ben hallederim."

Nick misafirlerine döndü, bakışları Holly'nin barda oturmuş, kayıtsız bir şekilde izleyen annesinin üzerinden geçti.

yüz. "Böldüğüm için özür dilerim millet. Bitti artık. Lütfen keyfinize bakın."

Annesinin Holly'nin yanında durduğunu görmek için aşağı baktı. "Onu düşünme," diyordu annesi. "Artık başka bir ailen var."

"Kocaman bir ailen var." Mike Holly'ye alaycı bir gülümseme verdi. "Daha yarısını bile bilmiyorsun."

Nick Holly'nin elini tuttu ve onu kollarına çekti. "Yaptığı şey için özür dilerim, verdiğim tepki için de özür dilerim. Eğer onu düğünde istiyorsan-"

Ona baktı, parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. "Hayır. Onu orada istemiyorum. Yaptığım şey için teşekkür ederim. yıllar önce yapmalıydım."

"Seni eve götürmemi ister misin?"

Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve gülümsedi. "Şaka mı yapıyorsun? Bu bizim partimiz. Bunu bizim için mahvetmesine izin vermek istemiyorum. Tadını çıkarmak istiyorum."

* * *

Nick, babası, erkek kardeşleri ve sağdıçı Lee ile birlikte Denver Saat Kulesi'nin on sekizinci katında duruyordu. Salon ağzına kadar doluydu, yüz kadar konuğun çoğu çoktan yerlerini almıştı, salon mumlarla ve dört dev saatin yüzünde parlayan ışıklarla aydınlatılmıştı. odanın dört duvarının ortasını oluşturunuyordu. Çiçekler koridorları süslüyor, Nick ve Holly'nin duracağı ön tarafta iki büyük gül demeti yer alıyordu.

Nick Lee'ye döndü. "Kravatım düzgün mü?"

"Sakin ol." Lee düzeltti. "Sorun değil. İyi görünüyorsun."

Elbette, Holly smokin seçmişti-Armani ya da öyle bir şey. Siyah gömlek, siyah yelek, siyah kravat, siyah ceket ve pantolon.

"Neden dev bir saatin içinde evleniyorsun kardeşim?" Mike sordu.

Nick cevap vermeyince Reece, "Bu düğünün temasının bir parçası," diye karşılık verdi. "Zaman değerlidir. Carpe diem ve tüm Bu."

Reece nikahı kıyacaktı. Holly'nin fikriydi. O istemişti Onları iyi tanıyan, topluluk önünde konuşmayı becerebilen birinin onlarla evlenmesini istiyordu. Reece bunu yapmaktan çok mutlu olmuştu çünkü Reece ve Kara'yı bir araya getiren Holly'ydi.

"Marie ile evlendiğim zamanı hatırlıyorum," dedi Tomas. "Nefesimin kesileceğinden korkuyordum, çok gergindim."

Nick en büyük ağabeyine ters ters baktı. "Gergin değilim." "Bunu duydun mu?" Peter güldü. "Nick gergin olmadığını söylüyor. gergin."

"Kardeşine sataşmayı bırak," dedi babam. "Tabii ki gergin. Her erkek düğün gününde gergindir."

Ama Nick'in neden gergin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilmiyordu. gelini hakkında herhangi bir şüphesi yoktu. Her şey halledilmiş ve kontrol altındaydı. Bugün repliklerini söylemekten başka yapacak bir şeyi yoktu ve bunlar da zor değildi. Ama evet, gergindi. Savaştan önce bile şu anda olduğundan daha sakin hissetmişti.

"Bunun Holly için mükemmel olmasını istiyorum," diyerek tedirginliğini dile getirdi. "Onun benim için ne kadar özel olduğunu bilmesini istiyorum."

"Evet, çünkü parmağına taktığı taş yeterli değil," dedi Jacob.

"Jacob'ı görmezden gel." Babası onun sırtını sıvazladı. "Koca olmak büyük bir sorumluluk. Hayatının geri kalanındaki mutluluğun onun güvenliğine ve refahına, sonra da doğacak çocuklarına bağlı."

Babası bu şekilde söylediğinde ...

"Sadece bugünün tadını çıkar. Hayatının geri kalanında ona senin için ne kadar önemli olduğunu göstermek için her günün var, Nika. Ah, bak. Annen burada. Gelinin de burada olmalı. En iyisi ben yerime oturayım."

Tam zamanında.

"Birazdan görüşürüz." Jacob onun elini sıktı.

Tomas, Peter ve Mike da aynısını yaptıktan sonra koridorda gözden kayboldular ve Nick'i Lee ve Reece ile birlikte ayakta bıraktılar.

Odanın üzerine bir sessizlik çöktü ve arpçı çalmaya başladı.

Nedimeler ve sağdıçlar çiftler halinde koridorda yürürken, onları yüzük taşıyıcısı olan en büyük yeğeni ve vaftiz çocuğu Nicholas izledi. Ardından, Marc ve Sophie'nin Addie'si ile Tessa ve Julian'ın Maire'sinin yanı sıra yeğenlerinden oluşan minik çiçekçi kızlardan oluşan bir grup ortaya çıktı. Her tarafa taç yaprakları fırlattılar ve geçerken konuklardan "hıh" sesleri yükseltiler.

Sonra, işte oradaydı - Holly, onun değerli, güzel Holly'si.

Nefesini kesmiş, aklını başından almıştı. Tanrım, O kadar aşıktı ki, nabzı onun için atıyordu. Giyinmiş Bembeyazdı, bir melek gibiydi, duvağı yüzünün etrafında ipek gibi uçuşuyordu, dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı.

Koridorda yürüdü, adamın yanına geldi, küçük eli onunkinin içine kaydı, buketindeki beyaz güller baş döndürücü bir koku yaydı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel manzarasın." Elini tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü. "Seni çok seviyorum."

Bir eliyle uzanıp adamın çenesini kavradı. "Bu hayatta gördüğüm son şey senin yüzün olsaydı, bu yeterli olurdu. Sen benim her şeyimsin."

Reece boğazını temizledi. "Benim de söyleyecek birkaç şeyim var."

Yumuşak kahkahalar.

Reece herkesi törene davet ettikten sonra konuşmaya başladı ama sözleri, bakışları Holly'ninkilere sabitlenmiş olan Nick'in etrafında dolanıyor gibiydi. Gözlerinde bir ışık parlıyor gibiydi, yüzü mutlulukla parlıyordu.

"Bu yeri seçmelerinin bir nedeni vardı. Aşk onlara zamanın değerli olduğunu öğretti. Bir andan diğerine ne olacağını hiçbirimiz bilemeyiz. Hayat bir anda değişebilir. Zaman onları bir araya getirdi ve neredeyse

Ölüm ve yaşam, bir son ve bir başlangıç arasındaki farkı yaratan birkaç saniye onları birbirinden ayırdı. Hayatımızın en anlamlı kısmı, sevdiğimiz insanlarla geçirdiğimiz günlük basit anlardır. Bu gece onların aşkını kutluyor ve yeminlerine tanıklık ediyoruz. Bu onların zamanı, onların özel anı ama aynı zamanda onları seven bizler için de özel bir zaman."

Ve sonra yeminlerini etme zamanı geldi.

Holly, "Kabul ediyorum," dedi ve Nick de aynısını yapmayı başardı. Holly onun parmağına platin bir yüzük taktı; Nick de onunkine.

"Colorado Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

Nick örtüyü kaldırdı, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve kadının tadını içine çekti.

"Ve damat zaten gelini öpüyor."

Etraflarında alkışlar ve tezahüratlar çınladı. Sonra saatin çanları Denver'ın dört bir yanından gelen seslerle çalmaya başladı. Zamanda sadece bir andı, mutlu bir andı. Oradaki herkes sonsuza dek mutlu sonların en mutlusu olacağını biliyordu.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyeyi yazmaya 2014 yılının Ocak ayında başladım. Meğer eski kayınvalidemin ölümü o ay gerçekleşmemiş.

Bu yılın ailem için tek trajedisi buydu. Nisan ayında bana 1C evresinde meme kanseri ve hemen ardından da iyi huylu bir tümör türü olan paratiroid adenomu teşhisi kondu.

Hastalığı yenmek için üç ameliyat, on iki hafta kemoterapi ve yirmi beş seans günlük radyasyon tedavisi gördüğüm için bu hikâyeyi yazmaya ara verdim. Konuyu unuttum. Ne yazdığımı unuttum. Ağrı kesici ve bulantı önleyici ilaçların arasında, bir daha asla tekrar yazabilirim.

Radyasyonu bitirdikten birkaç hafta ve kemoterapiyi bitirdikten üç aydan biraz fazla bir süre sonra hikayeyi tekrar açtım ve kelimeler döküldü. Kitabı üç ay üç haftada bitirdim ki bu benim için bir rekor.

Hikâye o zamandan beri hazırlanıyor muydu, yoksa kendimi bu kadar kötü hissettikten ve uzun süre acı çektikten sonra yaratıcılık enerjisine mi kapıldım, bilemiyorum.

Söyle.

Ancak o ana ulaşmam, ailemden, arkadaşlarımdan, dostlarımdan gelen binlerce iyiliğin sonucu oldu. yazarlar ve okuyucular. Bu kitabı yazabildim çünkü kanserden ve tedaviden kurtuldum ve bunu yazma fırsatım oldu.

Kart ve hediye gönderen tüm insanların isimlerini listelemek imkansız olurdu. Keşke bir tür hediye kayıt defteri tutmuş olsaydık, ancak hepsini takip etmek, defalarca ameliyat geçirmiş ve iyileşmekte olan biri için gerçekten çok zordu.

tedavide. Yine de her kartı, her e-postayı, her Facebook gönderisini okudum ve bana gönderdiğiniz her şeyi sakladım. Hediyeleriniz ve kartlarınız özel bir kutuda. Hepsini sakladım ki

o karanlık ve korkunç aylarda içime akıttığın sevgiyi hatırlayabiliyorum.

Yine de, nezaketleri ve cömertlikleri o kadar çarpıcı ve sürekli olanlar var ki, onları ayrı tutmalıyım.

Anneme, Mary'ye, güzel kız kardeşime çok teşekkür ederim, Michelle ve oğlum Benjamin'e destekleri ve ilgileri için Ameliyatlarımdan sonra ve tedavi sırasında her gün. Kardeşim David'e Rushmore Dağı'na yaptığı hazırlıksız gezi için teşekkür ederim. Çok karanlık bir yılda nadir bulunan parlak bir nokta.

Gönülden teşekkürler: Grace Burrowes, Jackie Turner, Marie Force, Thea Harrison, Hestelle Bonthuys, Jenn LeBlanc, Courtney Milan, Libby Murphy, Robin Covington, Kimberly Kincaid, Kaylea Cross, Marliss Melton, Kristin Daniels, Jane Porter, Norah Wilson, Joyce Lamb, Roxanne St. Claire, Julie James ve cömertlikleri ve şefkatleri için Boulder'daki St. John's Episcopal Kilisesi'ndeki din adamları ve cemaat üyeleri. Nezaketiniz, mesajlarınız, e-postalarınız ve dualarınız bir can simidiydi.

Sanal bir ortamda bir araya gelen Facebook I-Team grubunun on iki yüzden fazla üyesine teşekkür ederiz. Kemoterapi gördüğüm her seferinde bekleme odasında beni bekleyen, içimi dökmeme izin veren, tedavim boyunca her gün beni cesaretlendiren. Hepinizi tanıdığım ve her gün sizinle takılabildiğim için çok şanslıyım. Sizler çok özel insanlarsınız, ve arkadaşılığınızla kutsandım. Artı, ördek yavruları.

Kemoterapi sırasında yemek pişirmek zorunda kalmamam için evime yemek getiren Good Food Fund'a bağışta bulunan onlarca yazar ve okuyucunun her birine ve tıbbi yardımlarım için bağışta bulunanlara teşekkür ederim.

gider fonu. Yazamamak bir çocuk için yıkıcıdır.

Yazarın mali durumu ve sizin yardımınız olmasaydı bu süreç çok daha zor olurdu.

Brian Grable ve Dana Lightsey'e teşekkür ederim, iki çocukluk arkadaşım hayatıma geri dönerek anlayış ve duygusal destek sağladılar. en çok ihtiyacım olan şeydi. İkinizle de tekrar temasa geçtiğim için çok mutluyum. Yaşlandıkça, gençliğimin boşa geçen günlerine daha çok değer veriyorum.

Tersine izolasyundayken ve diğer pek çok arkadaşım ortadan kaybolmuşken beni evimde ziyaret ettiği için Oakland Childers'a çok teşekkürler.

Danimarka'daki sevgili dostlarıma ve aileme teşekkür ederim, Aramızdaki mesafeye rağmen sevgisi ve dostluğu her gün benimle.

Heyecan verici seyahatleri sırasında her yerden gönderdiği kartlar için değerli kuzenim Kymber'e ve bana hasta bir insandan ziyade efsanevi bir savaşta kahraman gibi davranan yetenekli kuzenim Madison Daniel'e teşekkür ederim.

Kuzen Festivali mi?

RBL Romantica'daki tüm arkadaşlarıma ayrıca teşekkürler. Kartlar, hediyeler ve ikramlardan oluşan bir kutu hazırladınız.

Bu yolculuğun en zor noktasında ruhumu canlandırdı. Her bir kartı okurken, her bir hediye tutarken ağladım. Ancak ikramları yerken ağlamadım.

Benim için bir bağış kampanyası olarak bir kutu seti hazırlayan ve yılı büyük bir tıbbi borç olmadan bitirmeme yardımcı olan yazarlara teşekkür ederim: Dianna Love, Norah Wilson, Bonnie Vanak, Joan Swan, Elisabeth Naughton, Cynthia Eden, Mary Buckham, Adrienne Giordano, Stephanie Rowe ve Tracey Devlyn. Ne kadar çılgınca bir şey.

Bu kitapta bana bir şekilde yardımcı olarak yazmaya geri dönmeme yardımcı olan insanlara çok özel bir teşekkür: Benjamin Alexander, Norah Wilson, Heather

Doherty, Joyce Lamb, Michelle White, Jackie Turner, Shell Ryan, Sue Zimmerman, Kristi Ross ve Amy McBurnie.

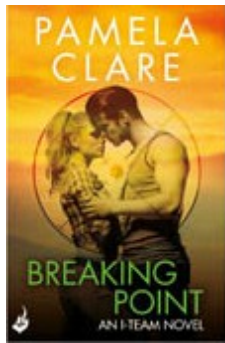
Russ Shumway ve Terry Gudaitis'e şifre çözme ve CIA ile ilgili her konuda uzmanlıklarını benimle paylaştıkları için özel teşekkürler. Bu çalışmadaki tüm hatalar bana aittir, onlara ait değildir.

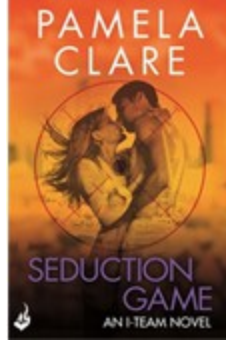
Gördüğüm nezaketin karşılığını ihtiyacı olanlara cömertlik göstererek ödemeyi umuyorum. Geçen yıl bana bir şey öğrettiyse, o da nezaketin gerçekten önemli olduğudur. Kalpleri yükseltebilir, acıyı azaltabilir ve hatta bir hayat kurtarabilir.

Hepinize
teşekkür
ederim! Pamela
Clare 3 Mayıs
2015

Seksi. Heyecan verici. İndirilemez.

I- Team ile çılgınca romantik bir yolculuğa ıkın.

Şu andan itibaren

Nefes kesici derecede romantik MacKinnon'ın Rangers serisi mi?

Hepsi şimdi şuradan temin edilebilir

KALBINIZIN ARZUSUNU BULUN ...

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN:

www.headlineeternal.com BİZİ FACEBOOK'TA BULUN:

facebook.com/eternalromance

BİZİ TWITTER'DA TAKİP EDİN:

[@eternal_books](https://eternal_books) BİZE E-POSTA ATIN:

eternalromance@headline.co.uk